

Giới thiệu Sổ Tay Trùng Sinh

Tên gốc: 童小囡重生手冊

Tạm dịch: Đồng Tiểu Niếp sổ tay trùng sinh

Edit: Nhan Nhục Vy

Thể loại: Hiện đại, Thanh mai trúc mã, Ngọt, Đô thị, 3S, HE.

Nhân vật chính: Ủy Ương x Đồng Đồng.

Ở kiếp trước cô đã không nhận ra được tình cảm mình nên đã vuột mất anh chính vì thế bây giờ cô được cơ hội sống lại lần nữa nên Đồng Đồng quyết định sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc đời của mình sẽ không để vuột mất người kia - người đàn ông từ khi còn bé đã đem cô nâng niu ở trong lòng.

Hai người vốn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên tại đại viện quân khu, có lẽ vì vẫn luôn xem anh là anh trai mà cô không thể nhìn thấu phần tình cảm sâu đậm anh dành cho mình. Kiếp trước tình tình anh trầm lặng, ít nói nên không thể giữ được cô, kiếp này, cô sẽ là người đến yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sinh nhật 24 tuổi, trùng sinh!

Đồng Đồng đi ra khỏi quán bar, sinh nhật 24 tuổi rất quan trọng nên cô uống có phần khá nhiều.

Từng bước chân đều đã lão đảo không vững, đám bạn bè xấu kia luôn miệng nói muốn đưa cô về, nhưng cô vẫn đang từ chối.

Hôm nay là sinh nhật 24 tuổi, mọi người cùng nhau "high" đã đủ rồi, thời gian còn lại cô chỉ muốn về nhà đi ngủ, nếu không sáng sớm mai thức dậy sẽ mang đôi mắt gấu trúc.

Điện thoại di động vang lên, cô luống cuống lục lọi trong túi, đôi mắt đã lơ đãng chỉ mơ màng nhìn thấy màn hình hiển thị một chữ "anh".

Vốn cô muốn nhận nhưng không ngờ hoa mắt nhấn nhầm thành cúp máy, may mà mười giây sau đối phương gọi lại.

"Bé?"

"Hức...anh!"

"Em uống rượu?" Giọng nói của đối phương vốn đang dịu dàng đã trở nên nghiêm túc: "Em uống say rồi phải không?"

"Em mới không có say!" Người say rượu đương nhiên sẽ không thừa nhận mình đã say. "Em đang chuẩn bị về nhà, anh...Hôm nay là sinh nhật em mà!"

"Sinh nhật vui vẻ. Bé, anh không ở bên cạnh em, phải ngoan ngoãn một chút, không được làm bậy, biết chưa?"

Điện thoại bên kia đột nhiên truyền đến âm thanh chất vấn chói tai của phụ nữ, giọng nói của người đàn ông trong điện thoại cũng vô cùng lạnh lùng, ngay sau đó biến thành cái vãi. Đồng Đồng trong lòng chưa xót đứng lên.

"Anh..." Tiếng kêu của cô vô cùng mềm yếu.

Tiếng cãi vã đột nhiên ngưng lại, nhưng tiếng đập cửa không ngừng vang lên, có lẽ anh trai chủ đồng rồi đi đồng thời khóa cửa lại.

Anh trai đối xử với cô không lúc nào không dịu dàng, cũng vì thế mà trái tim Đồng Đồng càng thêm đau đớn: "Anh, anh đừng chấp nhặt với chị ấy."

Anh "ừ" một tiếng, cũng không có đem lời Đồng Đồng nói đặt vào trong lòng.

Hôn nhân của anh xem như đã bị hủy, dù sao tất cả đều do bản thân gây ra. "Sinh nhật vui vẻ, anh đã chuẩn bị quà tặng, ước chừng ngày mai là nhận được rồi. Còn có, đúng giờ phải về nhà lên giường ngủ biết chưa? Anh sẽ bất thành linh kiểm tra đấy."

Đầu mũi Đồng Đồng chưa xót, một mình ở nước Mỹ cũng không quá khó khăn.

Trời sinh cô tính tình quái, ở đâu cũng xài được mà thôi, nhưng như vậy không có nghĩa là những việc phiền lòng không nhiều, nhất là việc người kia vì rắp tâm trở thành con dâu Đồng gia mà bỏ thuốc anh cô, thành công đem gạo nấu thành cơm trở thành Đồng gia đại thiếu phu nhân, khiến cho trong

nhà chường khí mù mịt*.

*Chường khí mù mịt: không khí tối tăm, ngột ngạt, rối rắm.

Tuy bố và gia gia không biết chuyện này, nhưng việc anh trai bị dấn vật Đồng Đồng biết rất rõ.

Bố và gia gia vô cùng cưng chiều cô, dù cho anh trai mới là người thừa kế chính thức.

Sự cưng chiều dành cho cô đã trực tiếp uy hiếp đến người phụ nữ đó. Gả vào Đồng gia, ngoại trừ có thể xuất hiện cùng anh trai bên ngoài, tài sản to lớn của Đồng gia mới là thứ cô ta muốn nhất.

Bởi vì không muốn cứ bị người phụ nữ kia gây rối, cô mới dựa vào sức lực của bản thân lấy được học bổng du học, lúc trước còn náo loạn một hồi thật lớn, bố và gia gia tức giận đến mức râu đều trắng.

Trong một đêm khuya thanh vắng, nghĩ đến mình đang ở nước ngoài ung dung tự tại, anh trai lại phải ở cùng một nhà với cô ta.

Cho dù anh không nói cũng không thêm để ý, nhưng Đồng Đồng biết cuộc đời anh xem như đã bị hủy hoại.

Từ khi kết hôn với người phụ nữ kia, anh trai vui tính, cởi mở trước kia càng ngày càng không thích nói chuyện, thậm chí ngay cả cười cũng rất ít.

"Đúng rồi bé." Có vẻ anh chợt nhớ tới chuyện gì đó.

"Sao vậy anh?"

"Úy Ương tới Mi công tác, hôm nay vừa khéo hạ cánh, bố và gia gia đều nhờ anh ta đem quà tặng tới cho em, nhưng anh thì không, ngày mai em phải xem xét nhận chuyển phát biết chưa?"

Đồng Đồng tròn tròn mắt, Úy Ương, Úy Ương tới?!

Cô sợ đến mức trong nháy mắt tỉnh rượu, vừa muốn nói chuyện đã nhìn thấy cách đó không xa trên đường cái, một người đàn ông thân hình thon dài mặc áo gió đang nhìn cô, vẻ mặt vừa chuyên tâm vừa nghiêm túc, so với tám năm trước không khác biệt quá lớn, duy chỉ có khuôn mặt trở nên anh tuấn hơn. Khuôn mặt dễ nhìn của anh ta dường như tối lại --- bởi vì nhìn thấy cô mang váy ngắn trễ ngực.

"Anh...em cúp máy trước..." Đồng Đồng nói xong, không kịp chờ anh trai đáp lời đã đem di động ném vào túi, theo bản năng khoác áo tây trang lên người, nét mặt nhất thời hoảng hốt.

Cô còn chưa biết làm sao để đối mặt với Úy Ương! Tại sao anh, anh còn muốn tới đây công tác? Lại còn đem quà tặng cho cô?

Cô rõ ràng đang làm rửa đen rụt đầu. Đã rất lâu hoàn toàn không liên lạc với anh, không trở về cũng không đọc tin nhắn...Hiện tại nhận sai liệu có kịp hay không?!

Úy Ương hoảng hốt đi đến, khóe mắt dường như có chút ánh sáng lóe lên, Đồng Đồng nhìn khẩu hình miệng của Úy Ương, hình như anh đang kêu khẩn thận! Cần thận?

Cần thận cái gì?

Cô theo bản năng nhìn sang bên phải, một người da đen lái xe tải lớn không biết trong ngõ hẻm nào chui ra, đâm thẳng theo hướng cô. Mặt người da đen kia đã bị dọa trắng.

Đồng Đồng cảm giác cơ thể bay lên. Cô mờ mịt nhìn bầu trời, bên tai nghe được tiếng thắng xe chói tai và câu nói oh my god.

Thực ra cô có chút buồn cười, đại ca da đen, anh kêu God cũng vô dụng thôi, God không khiến cô sống lại được.

Dường như có người đem cô bế lên, Đồng Đồng nghiêm túc nhìn vào mắt Úy Ương, tám năm sau, cuối cùng cô đã có dũng khí nhìn thẳng vào anh: "Anh Úy Ương..Em xin lỗi."

Cô thiếu anh một câu xin lỗi, bây giờ mới có thể nói ra.

Một giọt nước mắt của Úy Ương rơi trên người cô, anh đang khóc, một con người luôn mang vẻ mặt bình tĩnh, dường như chẳng điều gì làm khó lại đang khóc? Sau này anh phải tiến vào chính quyền trung ương, sao có thể muốn khóc là khóc?

Đồng Đồng cử động miệng, nhưng cái gì cũng không thể nói ra. Cô cảm thấy vô cùng khốn đốn, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn.

Úy Ương tuyệt vọng thống khổ gọi cô, nhưng cô không thể nhìn thấy gì được nữa.

Cuộc đời này, Đồng Đồng chỉ có ba tiếc nuối.

Thực ra cô vô cùng hạnh phúc, được mọi người cưng chiều, cô cũng không có gì phiền lòng về chuyện này.

Bố, anh trai và gia gia, tất cả đều nâng niu cô trong lòng bàn tay, ngay cả Úy gia sát vách vì không có con gái nên xem cô như tiểu công chúa mà nuông chiều.

Tuổi cô nhỏ nhất, anh trai hơn cô năm tuổi, Úy gia sát vách có anh Úy Ương lớn nhất, hơn cô tròn mười tuổi!

Nói chính xác thì cô do anh trai và anh Úy Ương nuôi lớn. Hai nhà quyền cao vọng trọng, một nhà kinh doanh, một nhà theo chính trị, nhưng quan hệ rất tốt, cho tới bây giờ đều không có việc gì không thoải mái, giống như là người một nhà với nhau.

Cả hai anh lớn đều đối xử với cô rất tốt, anh trai đương nhiên không cần phải nói, nhưng cách anh Úy Ương đối xử với cô, so với bố mẹ ruột còn tốt hơn.

Úy Ương từ nhỏ đối với ai cũng lạnh lùng, gia tộc khổng lồ, chị em không ít nhưng anh đều không thích, càng không nói đến chuyện tới gần, chỉ có đối với Đồng Đồng là ôm vào lòng sẽ không chịu buông tay.

Mọi chuyện vẫn duy trì cho đến sinh nhật 16 tuổi của tiểu công chúa, ánh mắt Úy Ương càng ngày càng nóng rực, đêm hôm đó, anh leo tường xông vào phòng cô, đem cô đè xuống dưới thân mà cuồng nhiệt hôn môi, sau đó mới bày tỏ.

Đồng Đồng giật mình, thậm chí sợ tới mức quên luôn phản ứng, cho đến khi lấy lại được tinh thần, việc đầu tiên cô làm là hét chói tai, khiến cho hai nhà ai ai cũng thức tỉnh.

Vì thế mà Úy Ương bị phạt quỳ trước bàn thờ tổ tiên suốt mười mấy giờ, còn bị Úy gia gia quát cho mấy roi.

Ông cụ trước đây từng được bổ nhiệm làm sĩ quan cấp cao, có lẽ bởi vậy nên đối xử với người cháu này vô cùng nghiêm khắc.

Nhất là khi anh ức hiếp cô bé mà bản thân ông luôn đặt ở đầu trái tim, nuông chiều vô cùng. Cô bé chỉ mới mười sáu tuổi, thậm chí còn chưa đến tuổi thành niên, vậy mà anh lại dám làm như vậy?!

Đây quả thực là điều không thể tha thứ!

Sau đó Đồng Đồng rời đi không lời từ biệt với anh, một khi nghĩ đến chuyện này cô luôn xấu hổ, rõ ràng là xem nhau như anh em.. Vì sao nhất quyết phải làm chuyện này, biến thành một loại quan hệ khác chứ?

Trong thời kỳ trưởng thành rất dễ xấu hổ, theo bản năng cô bài xích tình yêu, đồng thời càng lúc chạy càng xa Úy Ương.

Trong lúc chạy trốn, Úy Ương đâu chịu buông tha, nhưng Đồng Đồng lại trốn tránh không chịu gặp, anh cũng không thể bắt ép cô.

Vậy là từ biệt tám năm.

Ai ngờ tám năm sau lần đầu tiên gặp lại chính là thời điểm cô mất đi.

Ý thức Đồng Đồng dần trôi đi, đời này của cô rất hạnh phúc, nhưng.. vẫn tránh không được có ba tiếc nuối.

Đầu tiên là chưa từng nhìn thấy mẹ, bà vì sinh cô ra mà qua đời.

Thứ hai là anh trai không được hạnh phúc, người phụ nữ kia đã phá hủy cuộc đời của anh.

Thứ ba, cô phụ lòng anh Úy Ương, cô... cô còn chưa kịp nói rằng cô cũng thích anh.

Đúng vậy, vào buổi tối sinh nhật 24 tuổi, vào thời khắc cận kề với cái chết, Đồng Đồng cuối cùng mới thấy được trái tim của mình.

Từ 16 tuổi đến 24 tuổi, vẹn vẹn tám năm, cô được vô số người đàn ông ưu tú bày tỏ nhưng chưa một lần rung động.

Ban đầu còn cho rằng bản thân không có cảm giác là vì chưa gặp được người kia, nhưng đến đêm nay cô mới biết được, thì ra người kia luôn ở bên cạnh mình, chỉ là buổi tối sinh nhật 16 tuổi, cô đã bỏ rơi người mình thích tám năm.

"Anh Úy Ương.." Giọng nói của Đồng Đồng đã không còn rõ ràng, nhưng cô mong muốn Úy Ương có thể nghe được ba chữ: "Em thích anh."

Anh nghe thấy không?

Em thích anh.

Em thích anh.

Thích anh..

Chương 2: Ngược dòng thời gian

Thật đói bụng.

Đó là cảm giác đầu tiên Đồng Đồng cảm nhận được, lúc đó cô mơ mơ màng màng, trong khoảng thời gian ngắn không hề nhớ ra mình đã chết, chỉ cảm thấy đói bụng. Đúng rồi...người chết cũng có thể đói bụng sao? Cảm giác này sẽ không sai đâu...cô rất đói, vô cùng đói, đói đến mức muốn khóc.

"Oa..." Nói khóc liền khóc, hơn nữa cô còn cảm giác hết sức vui vẻ và hài lòng, nghĩ lại cô đã bao lâu không thể khóc như vậy? Tuy rằng đã 24 tuổi, khóc như thế rất mất mặt nhưng cô lại thấy vô cùng thoải mái, cho nên, không cần để ý đến chi tiết đó!

"Oa...oa...oa..." Tại sao không ai dứt đồ ăn cho cô nhỉ? Theo lý thuyết nếu như cô đã chết, anh Ủy Ương hẳn là ở bên cạnh cô hai tư giờ đồng hồ không chịu rời đi mới đúng chứ? Chẳng lẽ anh phát hiện anh không còn yêu cô nữa sao?

Không! Không thể nào!

Cái suy nghĩ này vừa xuất hiện, Đồng Đồng bị dọa đến mức lập tức mở mắt ra, muốn ngồi dậy nhưng đột nhiên cảm thấy trên người mình có chỗ nào đó không đúng, nhất định là mắt cô có vấn đề, nếu không sao cô lại thấy bản thân có hai bàn chân mũm mĩm trắng nõn như ngó sen cùng hai bàn tay nhỏ bé? Thật sự rất nhỏ, rất rất nhỏ!

Đồng Đồng hoài nghi hạ tầm mắt từ đôi tay nhỏ xuống, tiếc rằng cô đang nằm, cũng không thể xoay người, căn bản không thể nhìn thấy được gì nữa. Nhưng cô có thể xác định rằng cô thật sự rất nhỏ, bởi vì chỉ nằm trong nôi thôi cũng thấy chiếc nôi này thật lớn.

Tại sao cô biết đây là nôi? Quả thực rất đơn giản, cô đương nhiên sẽ không nhận lầm kiểu dáng này, hơn nữa phía trên còn treo một con búp bê thiên sứ nhỏ cùng một chiếc chuông gió, đây không phải nôi thì là cái gì?

Lần này Đồng Đồng thật sự khóc, cô sao có thể không đau lòng được chứ? Chỉ vừa biết được tâm ý của mình, vừa định nói cho anh Ủy Ương mình cũng thích anh thì bất ngờ gặp tai họa, hiện tại cô còn không biết bản thân đang ở đâu.

Lỡ như cô xuyên qua một không gian khác thì chẳng phải sẽ không thể gặp lại anh Ủy Ương sao?...Đương nhiên còn có bố, gia gia cùng anh trai, cả Ủy gia gia và bố mẹ anh Ủy Ương nữa.

Nhưng nếu vẫn là một không gian như trước, bản thân bây giờ nhỏ như thế này, ngay cả trở mình cũng không được, vậy chờ khi cô lớn lên đi tìm anh thì anh đã già rồi!

Anh năm nay đã ba mươi tư tuổi, xem như cô trưởng thành sớm thì cũng phải 16, vậy anh cũng đã 50 tuổi rồi! Không muốn cũng không được! Cô không có luyện lão mê*, cô phải trở về!

*Luyện lão mê: yêu người già (ý là sở thích đặc biệt:v)

Đồng Đồng cảm thấy vô cùng đau đớn, tiếng khóc cũng trở nên lớn hơn, so ra chẳng khác gì một đứa bé...Nhưng...hiện tại cô chính xác là một đứa bé =.= Cho nên khóc lớn lại càng khiến bản thân thoải mái.

Đang lúc từ từ nhắm mắt lại để dùng sức khóc thét thì đột nhiên một đôi tay duỗi tới ôm lấy cô, Đồng Đồng kinh ngạc mở mắt ra, bởi vì khóc quá lớn nên nấc cụt một cái, miệng há hốc nhìn một cậu bé ôm lấy mình. Vì sao...vì sao cô thấy cậu bé này rất quen thuộc nhỉ?

...Anh trai?!

Chắc chắn là anh trai!

Cô không thể nào nhận sai! Đây chính là anh trai khi còn nhỏ, cô đã từng nhìn thấy ở trong sách!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

"Bé ngoan, không khóc không khóc, anh thương em, đừng khóc nữa...Em đói bụng rồi phải không? Hay là muốn thay tã?" Nói xong cậu liền dùng hết sức bế Đồng Đồng đến bên giường, còi tã lót của cô ra.

Đồng Đồng vì nhìn thấy anh trai khi còn bé mà cả người đều ngây ra, ngay cả khóc cũng quên mất. Cho đến khi cảm thấy "tiểu muội muội" bại lộ trong không khí, mà anh trai lại mang về mặt vô cùng nghiêm túc thay tã cho cô, cô mới có thể phản ứng lại được.

Theo bản năng há miệng muốn khóc tiếp, sau đó lại nghĩ, có gì đâu mà phải khóc. Anh trai luôn nói rằng cô là do anh nuôi lớn, sự thật chính là vậy a...

Thay tã xong, Đồng Đồng nhẹ nhàng ôm em gái vào trong ngực, cậu vụng về đỡ: "Bé thật ngoan, đừng khóc, tã đã được đổi rồi, anh thương em..." Nói xong cậu in lên trán cô một dấu hôn ấm ướt.

Đồng Đồng còn đang há hốc mồm thì chợt nghe một hồi âm thanh mạnh mẽ truyền đến: "Bảo bối! Bé tỉnh rồi! Nhanh lên, chắc là bé đói bụng rồi!"

Bố!

Bố khi còn trẻ!

Trên người mặc áo sơ mi cùng quần jean, mặt cũng không có râu, chính là vẻ mặt tinh anh điển hình của người thành phố!

Trong lúc Đồng Đồng tiếp tục há hốc miệng, bố đã tiến đến bế cô từ trong tay anh hai, sau đó mới hung hăng cắn một cái lên khuôn miệng xinh đẹp non mềm: "Bảo bối tỉnh ngủ đã lâu, có nhớ bố không?"

Bố sờ sờ bụng nhỏ của cô, cũng nhìn thấy chiếc tã trên giường, thế là khom lưng hôn lên mặt anh trai: "Đồng Đồng giỏi quá, đã có thể giúp em gái thay tã rồi."

Anh trai xấu hổ nở nụ cười.

Một thanh âm khác truyền đến khiến Đồng Đồng hoàn toàn choáng váng: "Xảy ra chuyện gì vậy Khắc Cường? Bé tỉnh rồi sao?"

Một giây kế tiếp, viên mắt Đồng Đồng đã ươn ướt, nước mắt cũng không ngừng chảy được.

Mẹ.

Cho tới bây giờ cô mới chỉ có thể thấy mẹ qua ảnh chụp.

Mẹ thật xinh đẹp, trẻ trung lại dịu dàng.

Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn mơ ước được nhìn thấy mẹ.

Đồng Đồng đột nhiên oa oa khóc lớn, không ngừng vờn hai tay nhỏ bé muốn mẹ ôm. Đồng phu nhân vội vàng ôm lấy cô từ tay chồng mình, dịu dàng nói: "Ngao nha, bé ngoan, không khóc không khóc, mẹ ở đây..." Vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ lưng Đồng Đồng.

Cho đến bây giờ cô chỉ có thể ở trong mơ tưởng tượng ra mẹ...lại không ngờ đến giờ phút này có thể được mẹ ôm, được mẹ hôn môi, được mẹ vỗ về! Nếu như đây chỉ là một giấc mơ, Đồng Đồng vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại. Cô khóc thút thít, nghẹn ngào chui vào lòng mẹ, cảm thấy vô cùng an tâm.

Bố cô đứng một bên vô cùng mất hứng, tại sao ở trên tay ông thì bảo bối gào khóc, vợ ông ôm một cái liền ngừng khóc? Đây là phân biệt đối xử, ông muốn kháng nghị!

"Chắc là bé đói bụng rồi, chỉ mới bú sữa vào sáng sớm rồi ngủ đến bây giờ thì sao không đói bụng được." Đồng phu nhân ôm tiểu Đồng Đồng đến mép giường rồi ngồi xuống, vén áo lên cho cô bú sữa.

Thực ra Đồng Đồng có chứng ngại tâm lý đối với việc này, dù sao trong thân thể nhỏ bé này chứa đựng linh hồn hai mươi tư tuổi nha! Nhưng không ăn cái này cô còn có thể cái gì đây?

Hiện tại đây cô đang ở trong tư thế nằm úp sấp, cho dù ăn cháo cũng ăn không nổi! Đồng Đồng trong lòng tuân lệ, há miệng ngậm đầu ngực của mẹ, mắt khép lại. Mỗi người đều như thế lớn lên! Cô, cô bây giờ là em bé, bú sữa là chuyện rất bình thường, rất tốt cho bản thân!

Sau khi ăn uống no say, cũng không mệt mỏi nữa, Đồng phu nhân muốn đặt con gái lên giường để bé tùy ý chơi đùa, nhưng bé lại sống chết nằm trong ngực bà không chịu xuống, không có biện pháp nào, bà chỉ có thể tiếp tục bế.

Đồng Đồng ở một bên vì rất muốn chơi cùng em gái mà cảm thấy mất mát, đành ngồi bên cạnh mẹ, thi thoảng lại duỗi tay chạm vào bé con.

Đồng Đồng cũng cho anh trai thân yêu của mình mặt mũi, chỉ cần không bế cô ra khỏi lòng mẹ, muốn làm cái gì cũng được! Cô có thể phối hợp!

Từ khi nghe bố cùng mẹ nói chuyện, Đồng Đồng đã có thể kết luận:

Đồng Đồng: thường gọi bé, hiện nay đã ba tháng tuổi.

Đồng Đồng: cũng chính là anh trai thân yêu của cô, năm nay vừa tròn sáu tuổi.

Mẹ: Đồng Tu Trúc. Bố: Khổng Khắc Cường. Bọn họ vừa trở lại biệt thự Đồng gia, bây giờ theo gia gia ở cùng một chỗ, cả nhà có năm người. Gia gia là người có thế lực trong giới kinh doanh, nhà chỉ có cô cùng mẹ là con gái.

Chờ một chút, hình như có chỗ nào đó không đúng. Bố họ Không sao? Bố sao lại họ Không? Nếu như bố họ Không...tên cô là Không Đồng chứ không phải Đồng Đồng?

Một cái tên thật đáng sợ, cô không nên họ Không, anh trai cũng sẽ không đồng ý việc tên của mình là lỗ thủng (Không Động).

Sai rồi, phải là Không Đồng chứ nhỉ. Dù sao thì cái tên này cô không muốn cũng không cần! Cô không muốn là Không Đồng! Núi Không Đồng*...con người**...Chỉ cần nghĩ đến những thứ đáng sợ này có thể sẽ là biệt hiệu mà cô gặp phải trong sinh mệnh của mình, Đồng Đồng đã thét chói tai.

*Núi Không Đồng: phát âm gần giống Không Đồng là một ngọn núi ở tỉnh Cam Túc – Trung Quốc.

**Con người: trong tiếng Trung là Đồng Không.

Đồng Đồng cố gắng hồi tưởng, anh trai hình như có nói qua vì sao lại theo họ mẹ. Cũng đã nói tại sao bố sửa họ mình theo bọn họ... Cuối cùng là nguyên nhân gì nhỉ? Vì sao cô không thể nhớ ra?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh Úy Ương

Quên đi, nếu cô không nhớ thì chắc chắn vì nó không quan trọng. Tóm lại là cô không muốn họ Không!

Đồng Đồng tiếp tục hưởng thụ bằng cách đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng mẹ, sung sướng ợ một tiếng nhỏ. Bố cô vừa cười vừa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại gần như có thể vắt ra nước, nói: "Bé thật là vui sướng, không buồn không lo, cái gì cũng đều không hiểu." Nói xong ông liền cúi đầu hôn một cái thật kêu, cũng không hề để ý đến sự kháng nghị của con gái, khiến cho Đồng Đồng bất mãn râm rì.

Cô rất muốn nói chuyện nhưng dù sao cũng chỉ mới ba tháng tuổi, dây thanh còn chưa phát triển nên chỉ có thể phát ra âm thanh ê ê a a kì quái.

Manh, quá manh*! Tuy rằng năm 95 chưa có chữ "manh" nhưng giọng nói mềm mại và khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Đồng Đồng quả thực mang đến cho nhân loại cảm giác này, dù cho cô muốn mặt trắng hay ngôi sao thì đều sẽ có người vì cô mà hái!

*Manh: manh (萌) xuất phát từ chữ moe trong tiếng Nhật, thường dùng cho nhân vật anime, manga, trong tiếng Trung cũng được sử dụng để chỉ những thứ, người dễ thương, đáng yêu.

Đồng phu nhân ôm Đồng Đồng, Đồng Đồng thì được bố ôm, một nhà bốn người chậm rãi xuống lầu, dưới nhà có hai người đang ngồi trên ghế sa lon, Đồng Đồng vô cùng quen thuộc không khác gì người một nhà!

"A...đây là Đồng Đồng sao? Trông thật xinh đẹp, phải không chị?" Một vị phu nhân cao quý và trang nhã, đó chính là mẹ anh Úy Ương, vừa nhìn thấy Đồng Đồng đã vô cùng yêu thích.

Kiếp trước cũng giống như thế này, hai nhà ba đứa trẻ, bà thương yêu nhất chính là tiểu cô nương miệng ngọt như đường – Đồng Đồng. Việc con trai cũng rất thích cô nhóc khiến cho bà hưng phấn một trận, từ lúc Đồng Đồng còn nhỏ đã muốn đem cô về nhà nuôi.

Nếu như Đồng Đồng có thể trở thành con dâu nhà mình thì thật tốt, đáng tiếc cô nhóc không có hứng thú với đứa con trai lạnh nhà mình, aizz!

Dù sao thì kiếp này cũng giống vậy, đã thích thì làm sao cũng thích. Bà vừa thấy Đồng Đồng liền vui vẻ, cẩn thận nhận lấy Đồng Đồng từ tay Đồng phu nhân. Thấy bé con một điểm sợ người lạ cũng không có, còn cười với mình, một cái miệng nhỏ nhắn còn chưa có răng, hai con mắt to ngập nước như hai quả nho, lông mi dài như cây quạt nhỏ chớp chớp, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

"Ai u, bé thật xinh đẹp, chẳng khác gì Đồng Đồng cùng Úy Ương khi còn nhỏ." Nói xong, bà hôn lên mặt Đồng Đồng một cái.

Mẹ anh Úy Ương, mẹ anh Úy Ương! Đồng Đồng vui mừng, tự do đưa tay nhỏ bé lên chạm vào mặt bà, da mặt bà khi còn trẻ thật mềm mại!

"Không những thế mà mang bé đi đâu cũng rất thuận tiện đấy chị." Đồng phu nhân cười cười ngồi xuống bên cạnh chồng mình: "Không khóc cũng không nháo, ngoại trừ thay tã và bú sữa thì thời gian còn lại đều rất ngoan, tự mình mở to đôi mắt nhìn chiếc chuông gió suốt ngày."

"Thật là khiến người khác thương yêu." Úy phu nhân luyến tiếc buông tay, ôm Đồng Đồng đưa cho chồng mình bên cạnh: "Anh xem, bé con thật xinh đẹp!"

Đồng Đồng vẫn như cũ cười với bố Úy Ương. Bố anh Úy Ương đối xử với cô rất tốt, trước đây lúc 16 tuổi ông là người đầu tiên chạy đến phòng cô, bị Úy Ương không biết hỏi cái làm cho tức giận đến mức thổi râu trừng mắt.

Nhưng bây giờ ông không có râu, ngũ quan thâm thúy, trên người mặc quân trang chỉnh tề, cô chính là bị mê hoặc bởi cả nhà mỹ nam nha, anh Úy Ương

lớn lên thật giống ông.

"Đúng thật xinh đẹp! Khác Cường này, anh nghe thấy bố chú nói ban đầu ở trong viện, em bé của người khác sinh ra đều rất nhiều nếp nhăn, chỉ có bé nhà chú là trắng trắng mềm mềm, không ít người tìm đến muốn kết thân cùng đâu!" Bé con vừa xinh đẹp vừa đáng yêu nào có ai không thích, huống chi hiện tại bé còn cười với mình khiến ông vừa liếc mắt đã thấy trái tim rung rinh.

"Việc này rất khó nha, con gái chúng ta sau này phải kết hôn cùng đứa con trai tốt nhất!" Ông Đồng là người đầu tiên không đồng ý. "Đúng rồi, đại ca, sao Úy Ương không tới vậy?"

"Nó đi chơi cò cùng gia gia, nhìn đi, xuống rồi kìa." Bố Úy Ương quay sang cầu thang phía bên phải thư phòng bữu mội, ý bảo bố Đồng Đồng nhìn sang. Quả nhiên, Úy Ương mười tuổi đang tự mình đỡ Đồng gia gia từ trên cầu thang đi xuống.

Đồng Đồng từ trong lòng bố Úy Ương tò mò chớp mắt nhìn, trong đôi mắt liền xuất hiện vô vàn chấm sáng. Anh Úy Ương 10 tuổi thật đẹp trai! Môi hồng răng trắng cùng ngũ quan tinh xảo, trên người mặc bộ tây trang nhỏ và giấy da, quả thực chính là một cậu bé trăm năm khó gặp!

Thật là đáng yêu...aaa, nghĩ đến đây cô không khỏi có chút oán niệm, vì cái gì mà bản thân thật nhỏ tuổi so với anh nha? Nếu như cô lớn hơn thì tốt rồi, có thể nhìn thấy anh Úy Ương thời niên thiếu thật sớm! Nói không chừng có thể bị anh mê hoặc mà biết tâm ý của mình!

Tự nhiên Úy Ương cũng chú ý tới đứa trẻ trong lòng bố, hiếm khi cậu tò mò nhìn thứ gì như vậy, không ngờ đứa bé đang cười với mình, đôi mắt đen như viên ngọc vô cùng đáng yêu.

Đồng gia gia vừa thấy cháu gái bảo bối liền kích động: "Tiểu bảo bối của gia gia, mau tới cho gia gia ôm một cái nào!" Nói xong rất không khách khí trực tiếp cướp lấy Đồng Đồng trong tay bố Úy Ương, nặc cho người nào đó còn chưa muốn buông tay.

Dù sao ông cũng là trưởng bối, tiểu tử này nếu dám đoạt người thì đi nói với Úy lão gia đi. Ông cụ ôm Đồng Đồng hôn rồi lại hôn: "Ba giờ không gặp, bé có nhớ gia gia hay không? Cái gì?" Ông áp tai lên Đồng Đồng: "Nhớ sao? Bé thật ngoan, đã biết nói chuyện rồi."

Mọi người tại đây trên đầu đều xuất hiện hắc tuyến: Bố (gia gia) lão gia xác định bé thực sự nói chuyện sao?

Gia gia lúc này không có già, trên đầu cũng không có tóc bạc! Đồng Đồng vui vẻ cọ cọ lên khuôn mặt gia gia, lại ngáp một cái, quả nhiên là trẻ nhỏ, trong chớp lát đã thấy hơi mệt.

Cô nhớ anh trai từng nói lúc đầu bọn họ đều gọi là ông ngoại, thế nhưng sau đó gia gia nghĩ rằng gọi bằng gia gia thân thiết hơn, vậy là sống chết yêu cầu bọn họ sửa lại, đối với việc này bố mẹ cũng không nói gì cho nên ông ngoại liền biến thành gia gia. Đồng Đồng thì sao cũng được, dù sao tất cả mọi người đều yêu thương nhau là tốt rồi.

Đôi mắt to nhìn sang bên phía Úy Ương, Đồng Đồng ỳ ỳ khuất trong lòng, mọi người vừa nhìn liền thích cô, vì sao anh Úy Ương lại không giống vậy? Tại sao không đưa tay ôm cô?

Vốn đang nghĩ ngợi thì Úy Ương đã đi tới, đầu tiên là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó hỏi Đồng gia gia: "Đây là em gái sao?" Khuôn mặt thật mềm mại, cậu sờ một cái liền thích.

Dù Úy Ương trưởng thành sớm nhưng chung quy vẫn là trẻ con, đối với một cô bé xinh đẹp như búp bê thì không thể nào không thích được. Trong mắt Úy Ương toát ra khát vọng, nhưng cậu được Úy gia gia giáo dục từ rất sớm, mới mười tuổi đã vô cùng lạnh nhạt và kiềm chế, cho dù trong ngực có khát vọng thì trên mặt cũng không có chút biểu hiện nào.

Chính là cái thái độ lạnh lẽo như băng này....Đồng Đồng nhớ tới trước đây khi thô lộ với cô anh cũng mang vẻ mặt như thế! Ngoại trừ lời nói và đôi mắt, vẻ mặt của anh chẳng khác gì một khối băng, như vậy thì làm sao cô tin anh thật lòng đây!

Đồng gia gia nhìn thấu khát vọng trong mắt Úy Ương, nhưng lại rất luyến tiếc bảo bối trong tay, Đồng phu nhân từ bên cạnh đi tới vuốt đầu Úy Ương hỏi: "Có muốn ôm em gái không?"

Úy Ương ngẩng đầu nhìn Đồng phu nhân xinh đẹp dịu dàng, sau đó gật đầu.

Thế là Đồng gia gia đau đớn tuyệt vọng nhìn tiểu bảo bối dần cách mình xa xôi...Đôi mắt đã rung rung, chẳng khác gì sinh ly tử biệt.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bé đang ngủ

Lần đầu tiên Úy Ương ôm em bé nho nhỏ mềm mại, chân tay đều luống cuống, không biết nên làm thế nào. Quá mềm mại, em bé quá mềm, mềm đến mức cậu không biết làm sao để ôm!

Đồng phu nhân thấy Úy Ương bần khổ, dịu dàng nở nụ cười, tay xoa đầu cậu, "Không sao đâu, tuy rằng em bé rất mềm nhưng cũng có xương cốt, con bé như thế này...Đúng rồi..."

Bà giúp Úy Ương điều chỉnh tư thế. "Nhìn xem, như vậy không phải tốt rồi sao? Em bé rất thích anh Úy Ương, nhìn em nó cười hài lòng chưa kia."

Bà không biết rằng con gái thực ra là vì mê trai mà cười. Đồng Đồng cảm giác rất rõ rằng nước bọt mình đang chảy xuống, cô vô cùng cảm tạ ông trời! Không chỉ để cho cô tai nạn xe cộ không chết, còn đem cô trở về khi còn bé!

Như vậy cô có thể phòng ngừa việc mẹ sẽ qua đời, cũng có thể ở bên cạnh anh Úy Ương một lần nữa, quan trọng nhất là cô bây giờ là linh hồn hai mươi tư tuổi, nhất định có thể đem anh Úy Ương lạnh như băng giáo huấn thành người yêu hoàn mỹ ám áp!

Nghĩ tới tương lai đã cảm thấy không có điều gì tốt đẹp hơn, Đồng Đồng toét miệng cười, nhưng rất nhanh phiền não lại nổi lên, cô mặc dù rất vui vẻ nhưng nghĩ đến cái trạng thái mềm nhũn này còn duy trì rất lâu, đối với một người hiểu động như cô thì đây là phiền toái lớn nhất!

Không thể tự mình sinh hoạt, ăn phải dứt, tã phải có người thay, đừng nói đến bước đi, ngay cả đứng lên cũng không được, suốt ngày chỉ có thể mở to mắt nhìn khắp nơi...Càng đau đớn hơn là một người nói nhiều như cô lại không thể nói, cô muốn mở miệng nói nhưng phát hiện mình không thể phát ra được âm thanh nào ngoài trừ ê ề a a, chẳng khác gì một con rối!

Đồng Đồng suy nghĩ khi thì toét miệng khi thì cau mày, tất cả vẻ mặt đều đã bị Úy Ương thu hết vào đáy mắt, từ giây phút này, cô đã tiến vào chiếm giữ lấy lòng của Úy Ương, giống như kiếp trước không sai lệch chút nào.

Úy Ương ôm Đồng Đồng không chịu buông tay, ngồi xuống bên người mẹ mình, Đồng Đồng cũng đi đến, dè dặt chọc tay vào mặt em gái: "Ương Từ, em gái em có phải là rất xinh đẹp hay không?"

Úy Ương gật đầu, nhìn bé con gương mặt mềm mại đang phát ra những tiếng động kì lạ, từ khi Đồng Từ chọc nhẹ vào mặt bé con thì dường như cậu có thể nghe thấy những âm thanh tươi trẻ ngọt ngào.

Do dự cả buổi, cậu cũng đưa tay ra chọc nhẹ vào khuôn mặt mềm mại của Đồng Đồng một chút, vô cùng nhẹ nhưng vẫn có thể cảm nhận được khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng có bao nhiêu mềm mại.

"Thật xinh đẹp." Đẹp đến nỗi cậu không nhịn được muốn đem về nhà nuôi.

Đồng Đồng buồn bực không nói gì để mặc cho hai người anh chọc một hồi, nhưng hình như bọn họ không hề có ý định dừng lại khiến cô nổi giận, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, trong nháy mắt khóc lớn, khiến cho Úy Ương cùng Đồng Đồng bị dọa sợ, nhất là Úy Ương.

Cậu không biết làm sao để dỗ, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, muốn cười nhưng cơ thể bất động, cuối cùng làm ra một vẻ mặt kì quái.

Úy phu nhân nhanh tay nhanh mắt bế Đồng Đồng từ tay con trai vào ngực mình, vừa đung đưa Đồng Đồng vừa dỗ: "Bé ngoan, không khóc nha, không khóc không khóc, cô đánh hai anh cho bé, đừng giận nữa."

Nói xong nhẹ nhàng vỗ một cái lên mặt Úy Ương và Đồng Đồng, trông thấy Đồng Đồng không khóc nữa mới nói: "Lần sau phải chú ý biết chưa? Khuôn mặt em gái các con đang rất non nớt, các con làm như vậy sẽ khiến em đau."

Hai cậu bé gật đầu không ngừng, thành khẩn đến bên xin lỗi: "Xin lỗi em, anh sẽ không chọc vào mặt em nữa."

"Là lỗi của anh, xin lỗi."

Tâm can Đồng Đồng loạn cả lên, cô thật sự không dám nhìn tiếp nữa, bằng không đáy lòng mê hoặc nhưng không thể xông lên vừa ôm vừa hôn sẽ khiến cô phát điên!

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được ngáp một cái, dù sao cũng là một đứa bé ba tháng tuổi, có linh hồn trưởng thành ở bên trong người thì cũng không thể chống lại cơ thể yếu ớt. Con buồn ngủ kéo đến, Đồng Đồng muốn nhin xuống không ngủ nhưng lại ngáp thêm một cái, đôi mắt to xinh đẹp đã trở nên mơ hồ, mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau.

Úy Ương không thể nói ra được mất mát của mình, em bé buồn ngủ rồi? Bọn họ mới quen nhau không lâu, cậu còn muốn ôm bé thêm một lúc nữa.

"Bé buồn ngủ rồi." Giọng nói khê khàng của Úy phu nhân vang lên: "Ngaoan, cô ôm bé ngủ nha~" Thật là một đứa bé xinh đẹp, hỏi làm sao người khác không thích.

Úy Ương đứng một bên dùng cảm đề bạt bản thân: "Mẹ, con giúp mẹ bế."

"Con còn nhỏ lắm, em bé đã ngủ sẽ ngủ rất lâu, vẫn là để mẹ bế đi." Thực ra bà vùng trộm muốn bế bé lâu một chút, tất nhiên sẽ không thừa nhận sự thật này trước mặt con trai.

Cậu bé Úy Ương tiếp tục không nao núng, thề phải tranh thủ đến cùng: "Con thích bé, mẹ cho con bế đi, con cam đoan sẽ không đánh thức bé."

Cái này...cùng tranh với một cậu bé thật ra có chút mất mặt... Thế là Úy phu nhân luyến tiếc mà đem Đồng Đồng giao cho con trai, còn không quên căn

dặn: "Con phải cẩn thận một chút, em rất nhỏ, đừng làm cho em khó chịu, biết chưa?"

Úy Ương khôn ngoan gật đầu.

Đồng phu nhân cười nói: "Ương Ương thật là ngoan, lần này về nước thì trực tiếp lên cao trung (cấp ba) luôn sao?" Đúng là một tiểu thiên tài. Còn nhỏ tuổi như vậy đã tinh thông ba tiếng Trung, Anh, Pháp, sau này nếu làm nhà ngoại giao sẽ rất tuyệt.

"Ương Ương mới mười tuổi, trực tiếp lên cao trung sẽ phải chịu áp lực rất lớn." Người chồng bên cạnh Đồng phu nhân lại không nghĩ vậy. "Trẻ con vẫn là trẻ con, đừng khiến cho cháu nó chịu nhiều áp lực". Cái mũ thiên tài này, đã mang lên thì không thể lấy xuống được.

Ông Úy gật đầu: "Đúng vậy, hai vợ chồng anh cũng nghĩ như thế, trước hết cứ để nó học lớp năm, sau đó xem xem có muốn nhảy lớp hay không, quan trọng là Ương Ương nghĩ như thế nào."

Cả hai vợ chồng bọn họ đều tiếp nhận nền giáo dục nước ngoài, con trai vừa năm tuổi cũng được đem đi xuất ngoại, mình và vợ công việc bận rộn, chưa từng tự mình chăm sóc con, may mắn là con trai ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, không chỉ thành công trong học tập mà còn biết nghe lời. Khuyết điểm duy nhất là giống ông cụ non, một đứa trẻ mười tuổi nhưng chẳng khác gì một lão già, cực kì giống ông nó.

"Như vậy là tốt nhất, vừa hay Đồng Đồng khai giảng muốn học lớp một, hai đứa có thể cùng một cấp học." Đồng phu nhân cười nói, "Đợi đến khi hai đứa mười bốn tuổi sẽ được được hai vị lão gia cho thủ tự*, như vậy sẽ có thể trở thành người lớn.

*Thủ tự: chữ viết tay (?)

Đàn ông hai nhà bọn họ lúc mười bốn tuổi đều được trường bồi thủ tự, nói cách khác, khi mười bốn tuổi bọn họ sẽ tạm biệt thời thơ ấu mà lớn lên, dù sao Đồng gia và Úy gia không giống những gia đình bình thường khác. Hai người đàn ông gánh vác công việc hai nhà rất nặng nề, dường như đã định trước bọn họ sống không thể quá thoải mái.

Cả nhà cho rằng như vậy là tốt nhất, thế là câu chuyện này được quyết định như thế, Úy Ương cùng Đồng Đồng không có ý kiến gì, bố mẹ quyết định như nào thì bọn cậu sẽ theo vậy mà làm, dù sao cũng không phải việc gì lớn.

Giờ phút này đối với cậu mà nói, xem bé ngủ còn hấp dẫn hơn so với những thứ khác nhiều.

Em bé thật dễ thương!

Tay nhỏ bé nắm thành quả đấm, cái miệng hồng nhuận hơi mở, lông mi dài yên tĩnh tạo thành một cái bóng nhỏ trên mặt, khuôn mặt trắng trắng mềm mềm còn mang theo ý cười ngọt ngào, quả thực khiến cho người khác bị mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kỷ niệm một tuổi

Thời gian trôi qua rất nhanh, Đồng Đồng cuối cùng cũng vinh dự từ đứa trẻ ba tháng tuổi chỉ có thể nằm hoặc bị người ta ôm chẳng khác gì búp bê biến thành một đứa trẻ có thể bò, đôi khi có thể chập chững bước đi được vài bước, ngay cả việc bú sữa cũng đã ngừng.

Hôm nay là lúc cô tròn một tuổi, Đồng gia gia theo lệ cũ tiến hành nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai. Úy gia một nhà đều đến đông đủ, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người cô.

Đồng gia và Úy gia đều là hai nhà số một ở đây, người muốn bước vào cửa này để tạo quan hệ nhiều không kể nổi, Đồng gia gia và Úy gia gia từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình hữu nghị giữa hai nhà đã có lịch sử từ lâu, cho nên đối với sinh nhật một tuổi của Đồng Đồng, tất cả mọi người đều rất đề tâm.

Thế nhưng khi hai nhà cùng nhau bàn bạc, đều cảm thấy so với tổ chức tiệc lớn chiêu đãi khách, cả hai nhà cùng nhau an tĩnh ăn bữa cơm tốt hơn.

Tuy rằng bên ngoài báo chí đều biết Đồng gia ăn mừng thiên kim, cũng biết hôm nay là sinh nhật công chúa Đồng gia, nhưng ai cũng đừng nghĩ có thể đào móc được tướng mạo của cô, tuyệt đối không cho phép truyền ra ngoài, một góc mặt cũng không được!

Đem Đồng Đồng đến cái bàn lớn ở trung tâm, Đồng gia gia vội vã trở lại vị trí của mình ngồi xuống, ông cụ và Úy gia gia mỗi người chiếm một góc lớn, thi thoảng lại vỗ tay về phía Đồng Đồng: "Bé, bé ngoan, nhanh đến trong lòng gia gia nào ~"

Trên mặt Đồng Đồng xuất hiện vài vết hắc tuyến, cô nhìn đông nhìn tây một chút, có bút, thước, sợi dây, điện thoại di động, thước đo, một đồng lớn lộn xộn, không có một thứ nào cô thích, hơn nữa chọn đại một thứ cũng không biết nó có ý nghĩa gì.

Mơ to mắt một chút, cô học theo con mèo nhỏ ngồi xếp bằng, hai tay đặt ở phía trước, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu, một vòng người xung quanh đã bị độ mạnh của cô mê hoặc.

Hôm nay khách tới rất nhiều, nhưng bọn họ một người cũng không tiếp. Cho đến khi quản gia nói là bác của Đồng Đồng tới, sắc mặt mọi người lúc này mới biến đổi. Đồng Đồng không biết vì sao, tò mò nhìn chăm chăm vào quản gia, quay đầu mới phát hiện sắc mặt bố âm trầm đáng sợ. Xảy ra chuyện gì meo meo? Phát sinh chuyện gì vậy meo meo? Tại sao cô không biết gì, meo?!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khách tới từ phương xa (I)

Sắc mặt mọi người đều trở nên rất khó nhìn, ngay cả anh Úy Ương cũng vậy! Đồng Đồng nhìn xung quanh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đồng gia gia cuối cùng cũng lên tiếng, để cho người hầu đi thu dọn những đồ vật đoán tương lai, dù sao bé cũng đã chọn xong. Sau đó mới để cho cái người được gọi là bác của Đồng Đồng vào.

Một gương mặt ngăm đen xuất hiện, làn da giống như vỏ quýt sấy khô tràn đầy nếp nhăn, vừa nhìn đã thấy đó là một gương mặt già nua đáng sợ. Đồng Đồng ở trong lòng Úy Ương, chỉ lộ ra một đôi mắt to nhìn ra bên ngoài.

Ông Đồng thấy người đã vào, không chút thân thiết mà lạnh lùng hỏi: "Anh tới làm cái gì?"

"Chú hai...thật ra anh tới là vì muốn chú giúp anh một chuyện..." Nói xong không ngừng kéo hai người ở phía sau, "Còn không mau chào hỏi, sao lại không lễ phép như thế? Nhìn vợ chồng chú hai cũng không biết chào!"

Đồng Đồng lúc này mới chú ý đến hai người phía sau, một nam một nữ, đều rất đen nhưng vẫn trẻ nên nhìn không xấu. Tuổi không lớn, ước chừng khoảng 21, 22, hai người họ đang rụt rè nhìn xung quanh, bị nhắc nhở thì vội vàng chào hỏi: "Anh họ, chị dâu..." Thấy còn có người Úy gia, không biết gọi sao đành im lặng.

Ông Đồng nhìn chăm chăm những người đó, một lát sau mới nói: "Tôi nhớ tôi đã nói sẽ không quan tâm đến chuyện của mấy người nữa."

"Đều là người một nhà, chú sao có thể động một cái là không quan tâm? Lời này vậy mà chú cũng có thể nói được!" Ông Không nổi giận, làn da như vỏ quýt trên mặt cũng bắt đầu nhăn lại, nhìn rất dọa người.

Đồng Đồng rụt đầu vào trong lòng Úy Ương, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người thân của bố, kiếp trước vì còn quá nhỏ nên không nhớ được, sau này thì không biết sao hai nhà không gặp nhau nữa, cho nên nhìn những người kia không hề có cảm giác quen thuộc.

"Hạo Hạo và Tú Nhi đều năm nay tốt nghiệp, chú cũng không phải không biết hiện tại thu nhập trong nước không tốt, tuyển chọn nhân viên rất nghiêm ngặt, hai người bọn chúng đều không thể tìm được công việc phù hợp, anh vì vậy mới phải đem cái thân già nua tới đây tìm chú, chú cũng không thể cho anh chút mặt mũi sao?"

Đồng gia gia từ đầu đến cuối không hề mở miệng, ông cụ không thích nhà thông gia, không phải ghét bỏ họ nghèo, đơn giản là coi thường họ keo kiệt, chuyên lợi dụng người khác, tâm mắt hạn hẹp lại thích đập lên người khác mà chiếm tiện nghi.

Úy gia và Đồng gia thân thiết vô cùng, ông không ngại để lộ việc xấu trong nhà, dù gì thì những người kia cũng không có quan hệ tốt đẹp với Đồng gia.

"Bây giờ mới nhớ ra anh là anh của tôi sao? Sao trước đây anh ép Tu Trúc ở lại dưới quê, thiếu chút nữa làm hại cái thai trong bụng vợ tôi, ngay cả tính mạng Tu Trúc cũng khó bảo toàn thì không nhớ đi?" Nếu không phải lúc đó ông kịp thời mang theo bác sĩ chạy đến thì không biết hiện tại, vợ mình còn có thể sống sót hay không.

"Đừng tưởng rằng tôi không biết các người ăn trộm rất nhiều đồ của Tu Trúc." Ông không phải không biết, chỉ vì e ngại cảm tình giữa người thân với nhau mà chẳng nói ra.

Tuy nhiên, không nói không có nghĩa là ông sẽ tha thứ cho loại hành vi như thế, ông cung cấp mọi thứ cho những con người ham vật chất này, vậy mà cuối cùng bọn họ còn đe dọa đến sự an toàn của vợ và con ông!

Nếu như ông không đến kịp lúc, nếu như không đến kịp...Ông cũng không tưởng tượng hiện tại mình sẽ thành ra bộ dạng gì.

"Anh không cần nói gì nữa hết!" Ông Đồng ngăn lại ông Không đang muốn nói tiếp, "Tôi không muốn nghe anh mượn cớ nữa, tôi sẽ không quan tâm đến việc kia."

Nghe xong lời của bố, dường như chút kìm ức trong đầu Đồng Đồng dần dần hiện lên, nhưng vẫn là nghĩ không ra, cô nhíu mày suy nghĩ lại, tại sao vẫn không có ấn tượng gì nhỉ?

Cô gấp đến nỗi muốn đập đầu, may là được Úy Ương ôm chặt lấy. Cậu còn tưởng vật nhỏ trong lòng bị kinh sợ, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ: "Ngoan, bé đừng

sợ, đừng sợ."

"Chú, chú..." Rất rõ ràng, ông Không đang tức giận không chịu được.

Ông Đồng không nhúc nhích chút nào, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Các người hôm nay đến chỉ vì chuyện này?"

Ông quay lại chỉ về phía Đồng Đồng, nói tiếp: "Các người chắc chắn rằng không biết hôm nay là sinh nhật một tuổi của Đồng Đồng? Các người đương nhiên không biết, bởi vì các người đã từng định bóp chết bé."

Ông cười nhạt, "Tôi không thích những chuyện dựa vào quan hệ, cho nên đừng mong tôi sẽ giúp anh! Đừng nói Đồng thị không thiếu công nhân viên chức, cho dù thiếu cũng sẽ không tuyển người chỉ tốt nghiệp sơ trung, cho làm nhân viên vệ sinh cũng khiến tôi sợ rằng lau không sạch đấy!"

A...bố thật là sắc bén~

"Chú nghĩ rằng chú có bản lĩnh đúng không? Cánh cứng rắn đã muốn bay đi đúng không? Về nhà với anh! Về nhà mà đứng trước bố mẹ hỏi xem làm sao dạy được một đứa con trai 'ngoan' như chú! Thông đồng cùng người ngoài, bắt nạt người trong nhà, quanh năm suốt tháng ngay cả nhà cũng không thêm vè! Từ xưa đến nay anh chưa từng thấy ai lấy vợ mà ở nhà vợ, không biết là thông minh hay ngại nghèo khó đấy!"

Ông Đồng lười lý luận cùng ông ta, loại người này căn bản không có logic, chỉ cần không thuận theo thì trong mắt ông ta người khác sẽ trở thành tội nhân, nói nữa thì thực sự hạ thấp phẩm giá của ông.

Ông còn chưa phản bác thì ông Úy đã chặn trước mặt, ông ấy làm quân nhân nhiều năm, vẻ mặt không giận mà uy, hơn nữa trên người còn có quân trang lù chét người, nào có ai dám lơ đãng.

Kể này không thành ta bày kể khác, ông Không nhìn Đồng Đồng nói: "Chú đừng nói anh bạc đãi con nhóc này, nó đây tháng chú không thông báo, một tuổi càng không thêm nói một tiếng, anh làm sao biết mà cảm ơn đến?" Muốn ông ta bỏ tiền cũng không dễ dàng.

"Đồng gia không thiếu thứ gì." Đồng gia gia hừ lạnh một tiếng, ông cụ cũng biết trước đây con gái mình bị người nhà con rể dùng nước mắt giữ lại chờ sinh ở nông thôn, thiếu chút nữa xảy ra chuyện một người hai mạng, một chút ấn tượng tốt với người Không gia cũng không có: "Tôi cũng không chào đón các người."

Những người thường xuyên đến Đồng gia đều là những người giàu có, cần gì phải giao tiếp với nông dân. Không phải ông cụ kì thị nông dân, mà là chán ghét người Không gia đến cực điểm. Tuy rằng chỉ gặp qua vài lần, nhưng bọn họ vô cùng tham lam khiến cho ông ấn tượng sâu đậm.

"Còn nói gì được nữa không?" Mặc dù có chút sợ Đồng gia gia nhưng ông Không vẫn cố bình tĩnh nói: "Chúng ta là người một nhà, sao lại nói như vậy? Hạo Hạo và Tú Nhi không tìm được việc, ông thân là trưởng bối dù sao cũng nên giúp một tay mới phải. Trước đây chuyện của Tu Trúc bọn tôi không có dính vào, thời điểm mà em dâu sinh chúng tôi đâu có ở nhà." Thực ra là vì sợ mất tiền mừng mà không dám xuất hiện, không ngờ bây giờ lại trở thành cái cớ rất có ích.

Nhà ông không nghĩ đến việc giết Đồng Đồng, chỉ làm những chuyện bố mẹ muốn mà thôi, những chuyện về em trai thứ hai, đối với ông không có chút liên hệ nào.

Nói gì với loại người này cũng vô ích, Đồng gia gia mặc kệ, ông cụ đi tới trước mặt Úy Ương ôm Đồng Đồng vào lòng, sau đó vẫy tay với Đồng Đồng và Úy Ương: "Nào, tới đây chơi cờ cùng gia gia." Hai người các cậu đều rất thông minh, cho dù tuổi không lớn nhưng chơi cờ rất tốt.

Bốn ông cháu ngồi xuống bên kia ghế sofa, hăng hái chơi cờ. Úy gia gia càng không muốn quản chuyện này, ông cụ cũng biết Không gia làm chuyện thất đức, nhưng Khắc Cường mới là người thích hợp nhất để giải quyết, Úy gia không giúp được gì.

Thế là hai người già cùng những đứa nhỏ ngồi ngồi qua một bên chơi cờ, chỉ còn lại bốn người lớn trong nhà đối mặt cùng ông Không, à còn có hai người em họ kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khách tới từ phương xa (II)

Ông Đồng không nhịn được nữa, khoát khoát tay: "Chuyện nhà các người tôi không xen vào, tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Từ trước đến nay tôi và Tu Trúc đã giúp các người không ít, đây là nhà vợ tôi, không phải của tôi. Dù là nhà của tôi thì tôi cũng sẽ không chấp nhận những yêu cầu chẳng khác nào hút máu của các người một lần nữa!"

Ông liếc mắt nhìn Đồng phu nhân một cái, có chút vô lực nói: "Tôi đã đổi họ thành họ Đồng, trước đây đã từng nói đối xử với vợ và con gái tôi không tốt thì đừng nghĩ đến việc sẽ được giúp đỡ bất cứ việc gì nữa, huống gì mấy thứ đem giúp đỡ các người vốn là của Tu Trúc. Tôi không phải là người nhà họ Không, các người làm gì trong lòng các người tự biết, tôi không muốn nhìn mặt mấy người nữa, đi ngay bây giờ đi." Nói xong quay mặt sang chỗ khác

không hề nhìn ông Không nữa.

Đồng Đồng ghé vào trên vai gia gia, nhìn chăm chăm ông Không đến nỗi bị Úy Ương ôm vào trong lòng cũng không để ý.

Một lát sau cô chợt thở dài một cái, em bé không thể biểu hiện tâm tình rõ ràng nên Úy Ương chỉ cảm thấy cô nhóc trong lòng mình run run, nghĩ rằng em bé bị cái gì đó kích thích nên vội vàng cúi đầu xuống, không ngờ lại thấy Đồng Đồng đang trừng to mắt nhìn phía bên kia, một chút tâm tư cũng không đặt trên người mình. Úy Ương lập tức cảm thấy mất hứng, cậu ôm bé, bé lại chú ý đến người khác.

Đồng Đồng vô tâm nhìn anh trai, cô nhớ ra rồi! Cô nhớ ra người này là ai, cũng nhớ tới trước kia anh trai đã từng nói đến chuyện khi mẹ sinh mình!

Theo như kiếp trước, sau khi sinh ra cô thì mẹ cũng mất, người nhà của bố vốn không thích mẹ, lại cảm thấy nếu mẹ còn sống thì gia sản của Đồng gia sẽ không về được tay bố, bọn họ càng không chiếm tiện nghi được.

Sở dĩ họ yêu cầu mẹ ở quê chờ sinh, chưa tính đến việc cắt xén phần ăn của mẹ, họ còn lấy hết tiền bạc cùng trang sức không thừa lại một chút nào! Toàn bộ một gia tộc không có lấy một người tốt, thứ bọn họ nhắm tới chính là tài sản Đồng gia!

Ông Không trước mặt không phải là đồng lõa kiếp trước sao? Chẳng qua kiếp trước mẹ thực sự bị bọn họ hại chết, bố cùng Không gia đoạn tuyệt quan hệ cho nên cô không có nhiều ấn tượng mà thôi.

Kiếp này mẹ vẫn còn sống, không có gặp chuyện không may nên không thể tránh khỏi việc những người này đến cửa lần thứ hai.

Từ lời nói của bố, trí nhớ của Đồng Đồng tất cả đều trở nên rõ ràng, cô đã hiểu! Kiếp trước cô tích đức, cho nên kiếp này mẹ không có mất mà sống rất khỏe mạnh.

Vô cùng vui sướng khiến cho Đồng Đồng cảm giác như mình sắp mất đi lí trí, cô mím môi, không nhịn được cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm vô cùng đáng yêu.

Úy Ương nhìn một chút rồi cúi xuống hôn lên mặt cô, không ngờ bị Đồng Đồng dùng hai tay giữ lại, bé con vô tư cười rồi lại chui chui vào lòng Úy Ương.

Xem ra kiếp này Không gia muốn tiếp tục dây dưa, nhìn qua thì có lẽ nói gì bọn họ cũng không hiểu được, như vậy chẳng phải là tiếp tục làm khổ bố sao?

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, hình như kiếp trước loại khách như thế này cũng đến rất nhiều lần, chỉ là bố và gia gia không cho phép tham dự, triệt để cắt đứt, không cho người ngoài nhìn thấy cô, Diêm vương hảo kiến, tiểu quỷ nan triển*, quả thực người Không gia chẳng gì lũ tiểu quỷ ấy.

*Diêm vương hảo kiến, tiểu quỷ nan triển: tục ngữ của Trung Quốc, ý đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Thân thể trong lòng không ngừng động đậy, Úy Ương không nhịn được mà bật cười, vỗ vỗ cái mũi nhỏ lộ ra bên ngoài của Đồng Đồng, bé còn nhỏ, phải mặc quần yếm cho nên khi sờ cảm giác đặc biệt tốt.

Mũi bị sờ, ngực Đồng Đồng chấn động, mắng: Thật là bỉ ổi! Lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt đạo mạo trang nghiêm thật mệt cho anh! Trách không được kiếp trước dám lên vào phòng hôn cô, cô khi đó còn chưa đến tuổi thành niên nha! Thì ra là từ khi còn nhỏ đã như thế!

Úy Ương không biết em bé trong lòng đang suy nghĩ gì, chẳng qua là cảm thấy thật tuyệt nên lại vỗ hai lần nữa, không khỏi lộ ra vẻ mặt si mê.

Đáng tiếc bây giờ không có gương cho nên cậu không thể thấy vẻ mặt của mình, trong lòng Đồng Đồng hồ to quá đáng tiếc nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm úp sấp trên vai Úy Ương, tùy tiện để cậu sờ.

Sờ, sờ đi, dù sao kiếp trước chắc chắn chưa được sờ qua một lần nào, kiếp này bắt đầu bù từ nhỏ được rồi.

Bên kia khuôn mặt ông Không gần như sắp khóc, cứng không dùng được lại chuyển sang mèn: "Khắc Cường à, anh cũng không phải không thương bé, chỉ là... Chú xem điều kiện của Đồng gia khác hẳn nhà chúng ta, anh chẳng qua là lấy những thứ đồ hư mà Đồng gia chứng mất thôi. Bố mẹ ở nhà vẫn luôn nói rằng rất nhớ Đồng Đồng và Đồng Đồng, còn nói anh bảo chú khi nào rảnh rồi thì về thăm nhà một chút."

Nhớ con ông? Ông Đồng nở nụ cười, có lẽ vậy, nhưng nhất định là nhớ tiền nhiều hơn người.

Trong nhà có ba đứa con, ông là con thứ hai, gia đình bình thường đều thương con cả và con út, con giữa có cũng được không có cũng không sao, từ nhỏ ông cũng hưởng qua đái ngộ như vậy của bố mẹ.

Có đồ ăn ngon trước tiên phải đưa cho anh cả và em út, nếu như không phải ông thi đậu đại học, hơn nữa bố lại là người sĩ diện thì bây giờ chắc chắn ông phải ở nhà trồng trọt.

Từ khi lên sơ trung, phí sinh hoạt và học phí đều là do ông đi làm thêm để trả, lượm ve chai, bán kem, phục vụ quán ăn... Việc gì cũng làm nên ông mới có cơ hội học lên cao hơn, đồng thời tích phúc ba đời mà gặp được Tu Trúc, sau đó sinh được hai đứa con đẹp đẽ đáng yêu.

Chỉ cần nghĩ đến một năm trước vợ mình nằm ở trong phòng khám bệnh cũ nát ở nông thôn hấp hối, mà con gái vì bị cuồng rón cuốn quanh cổ mà hô hấp không thông suốt chút nữa mất đi thì ông Đồng không có khả năng tha thứ cho người nhà họ Không.

Làm sao ông có thể tha thứ được?

Nhưng ông cũng sai, sai ở chỗ trước đây không những tin tưởng mà còn phó thác vợ cho bọn họ, bản thân lại chạy về thành phố làm việc.

Nếu như không phải lúc đó Đồng gia gia giúp mình hoàn thiện công việc sớm thì hiện tại sẽ không có một gia đình năm người hạnh phúc, mà là một nhà trọ trọ chỉ có nam nhân!

Ông Đồng biết, thực ra bố mẹ chỉ là không muốn nhìn thấy ông sống tốt mà thôi, một người vốn dĩ bị xem như người qua đường lại có ngày trở thành đại phú hào, cho dù ai cũng không chịu đựng được, huống gì hai đứa con bọn họ vô cùng cưng chiều thì lại không được như vậy.

Từ lúc ông cắn răng bỏ nhà đi bộ lên trần trên vào sơ trung thì bọn họ đã không còn xem mình như con trong nhà nữa.

Nhưng như thế thì sao chứ, ông hiện tại vẫn như cũ có một người bố vợ khi thì nghiêm cần khi thì hài hước, có một người vợ xinh đẹp cùng hai đứa con hoạt bát đáng yêu, cuộc đời ông đã viên mãn, đối với người Khổng gia, ông thực sự đã không quan tâm nữa rồi.

"Tôi sẽ không trở về, anh bảo bọn họ dẹp cái suy nghĩ này đi." Mặc dù không nói nhưng không có nghĩa là ông không biết anh cả muốn mình giúp tân trang phòng ốc trong nhà dưới quê.

Hiện tại chính phủ kêu gọi nhân dân ra khỏi đánh bắt nên không ít dân quê đã chậm rãi giàu lên, tuy trong thôn chỉ một hai nhà mua được tivi đen trắng và xe đạp, nhưng so với trước đây nghèo đến nỗi đêm tối chỉ có nhà nào khá chút mới có nến đốt, thì đã tốt hơn nhiều.

Việc này đối với người Khổng gia mà nói, đó chính là một nỗi nhục nhã lớn, người khác có, bọn họ nhất định cũng phải có!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khách tới từ phương xa (III)

"Khắc Cường, chú không thể như vậy được, cưới vợ xong liền quên cội nguồn! Bố rất nhớ chú, mẹ cũng vì chú mà ngã bệnh! Nếu như chú không quay về thì thật bất hiếu, sẽ bị khai trừ ra khỏi gia phả." Ông Khổng hết sức kích động, trong lời nói đều mang theo sự chính nghĩa.

Nhưng hoàn toàn quên mất ông Đồng đã sớm nói đổi họ.

Ông Đồng vô lực phát tay một cái, thật sự không muốn dây dưa gì với những người này nữa: "Hôm nay là sinh nhật một tuổi của Đồng Đồng, tôi không muốn cùng các người nói nhảm, anh nhanh cùng hai người kia đi về đi."

"Sao có thể? Anh không thể cứ thế mà đi được! Hai em họ của chú vẫn chưa tìm được việc, chú phải giúp một tay chứ." Có vài người đến chết cũng không chịu buông tha cho người khác.

Đồng Đồng mím môi một cái, cũng hiểu được người này thực sự quá đáng, đáng tiếc hiện tại còn nhỏ không thể nói, chỉ có thể lo lắng suông.

Thấy người bác kia lại muốn nói cái gì đó, cô nhếch miệng, đột nhiên òa lên khóc lớn!

Tiếng khóc này làm kinh động mọi người ở đây. Nơi tập trung hàng vạn sủng ái là tiểu công chúa đột nhiên khóc, tất cả mọi người trong nháy mắt liền vây quanh, không ai quan tâm đến ông Khổng và hai người em họ ở ngoài kia.

Đồng Đồng chưa từng khóc lớn như vậy, Úy Ương không ngừng đưa đưa Đồng Đồng nhưng bé vẫn khóc, vốn nghĩ rằng bé muốn mẹ bé nhưng đôi tay nhỏ bé lại gắt gao bám chặt lên người Úy Ương không buông.

Cái mông nhỏ chưa cần thay tả, bú sữa cũng không cần, tất cả mọi người đều không hiểu tại sao? Đồng Đồng khóc đến mức cả mặt đều đỏ, thậm chí bắt đầu nấc lên từng tiếng, bộ dạng đáng thương kia khó phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

Đồng gia gia và Úy gia gia rất sốt ruột, hai ông cụ vây quanh tiểu công chúa không ngừng nói ngọt, vừa dỗ vừa lấy lòng, nhưng Đồng Đồng vẫn khóc không ngừng.

Người nào cũng không biết rằng đáy lòng cô đang rít gào: Bảo những người đi nhanh lên, bọn họ đi thì cô không khóc nữa! Khóc như vậy cũng rất mệt, mắt cô bắt đầu đau rồi đấy!

Rốt cuộc cũng nhờ ông Úy chỉ số thông minh cao, ông nhìn ông Khổng, nói: "Có phải là bị người lạ dọa hay không? Thật là một cô nhóc nhát gan!" Khổng hề đề cập đến vấn đề tại sao bây giờ Đồng Đồng mới khóc.

Mọi người như tỉnh ra từ trong mộng, vội vàng xua đuổi những người kia đi, mặc kệ bọn họ có bao nhiêu không cam lòng, ông Khổng vẫn không ngừng nắn chỉnh cho đến khi thấy lính cảnh vệ của Úy gia gia mới khôn ngoan ngậm miệng lại, mặt xám xịt rồi đi.

Đi là đi vậy thôi chứ chắc chắn người Khổng gia sẽ không buông tha, chẳng khác gì ruồi bọ không chỗ nào không có mặt, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, dùng một chút tình thân còn sót lại trong lòng ông Đồng làm lá chắn, liều mạng hút máu.

Quả nhiên, sau khi những người kia đi thì Đồng Đồng lập tức ngừng khóc, chui vào trong lòng Úy Ương ngáp một cái, có lẽ đã mệt vì khóc nhiều quá nhưng không thể để bé cứ như vậy mà ngủ được.

Đồng phu nhân nhanh chóng bung một chén nước tối, dứt từng muỗng nước cho bé con trong lòng Úy Ương, Đồng Đồng cũng rất biết điều mà mở miệng, chậm rãi uống từng thìa nước.

Úy phu nhân thì vừa đem khăn mềm lau nhẹ mắt cho bé vừa đau lòng nói: "Mắt sưng lên hết cả rồi, thực sự làm cho người khác lo lắng." Sau đó thổi nhẹ lên mắt bé.

Làm bảo bồi được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay thế này, Đồng Đồng cảm thấy rất nỡ nả, uống nước xong liền muốn ngủ, ông Đồng muốn bé cô cũng không cho, nhất quyết phải nằm trong lòng Úy Ương, ông Đồng nhất thời vô cùng tức giận, không nỡ giận Đồng Đồng nên chuyển ánh mắt đến Úy Ương, là tiêu từ đó đoạt Đồng Đồng đi!

Úy Ương mặc danh kì diệu bị trùng, nhưng không dám nhìn lại, dù sao đối phương cũng là trưởng bối cho nên cậu chỉ có thể nhịn.

Đồng Đồng không biết mình bị ôm về nơi bao giờ, nói chung là khi vừa mở mắt ra thì chỉ nhìn thấy mẹ, không thấy Úy Ương.

Cô cảm thấy rất mất mát, nhưng lại không thể biểu đạt ra ngoài, chẳng lẽ lại khóc nữa? Mắt đã đủ đau, cô cũng không muốn học theo Mạnh Khương Nữ* khóc đến mức làm sụp đổ một góc Vạn Lý Trường Thành.

*Mạnh Khương Nữ: Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành là một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành dưới lệnh Tần Thủy Hoàng, đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành. (Nguồn: Wikipedia)

Đồng Đồng nhu thuận uống sữa sau đó cùng mẹ xuống nhà ăn cơm tối, nhìn một bàn mỹ vị, cô không cảm được mà nuốt một ngụm nước miếng, tại sao... tại sao nhiều mỹ thực như thế mà cô chỉ có thể uống sữa, thỉnh thoảng mới được ăn chút cháo gạo?!

Lớn lên đi, lớn lên đi, lớn lên nhanh đi! Ít nhất cũng không cần nhỏ thế này, tốt xấu gì thì cũng phải đi được, nói được, ăn được đồ ăn ngon chứ!

Mặc dù biết dục tốc bất đạt* nhưng Đồng Đồng vẫn mong muốn mình có thể lớn nhanh một chút.

*Dục tốc bất đạt: làm việc gì nhanh quá sẽ không thành công, nóng vội quá sẽ hỏng việc.

Đồng Đồng một tuổi cứ thế đi qua, thời gian trôi rất nhanh, em bé giống như một mầm cây nhỏ, ngày hôm nay vừa mới gieo xuống, tưới nước bón phân, ngày thứ hai đã cao hơn một đoạn.

Tiểu Đồng Đồng được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng, Đồng phu nhân và Úy phu nhân lại chăm sóc cơ thể cô rất tốt làm cho cô chẳng khác gì một búp bê xinh đẹp. Đôi mắt trong trẻo sáng như hòn ngọc, làn da trắng mịn cùng bộ dạng đáng yêu làm cho người nhìn người thích.

Đồng Đồng hai tuổi đã có thể chạy và nói chuyện, tuy rằng thỉnh thoảng vì không uốn lưỡi được mà phát âm thiếu chính xác nhưng đa phần ý tứ của lời nói đều có thể biểu đạt ra.

Mỗi ngày cô phải ở cùng gia gia một chút rồi mới tự do làm gì thì làm. Ông bà Úy có việc trong quân đội nên đã trở về, mấy tháng mới có thể đến thăm một chuyến.

Úy gia gia và Úy Ương dứt khoát không ở nhà mà đến thẳng Đồng gia góp vui, nhiều người càng khiến cho bầu không khí thêm náo nhiệt. So với Đồng Đồng vô ưu vô lự* thì hai người anh trai nổi trội hơn rất nhiều.

*Vô ưu vô lự: không buồn không lo.

Úy Ương sau khi học xong lớp năm thì trực tiếp nhảy lên sơ nhị*, không dám nhảy tiếp, nếu nhảy tiếp thì không chừng sẽ có người bắt đi để giải phẫu.

*Cấp 1 của Trung Quốc gồm 6 lớp.

Ngoài dự đoán của mọi người, Đồng Đồng không ngờ cũng là một tiểu thiên tài, tuy rằng chỉ số thông minh không cao bằng Úy Ương nhưng cũng đã nhảy lớp nhiều lần, bây giờ đã học lớp bốn.

Đồng Đồng oán hận nhìn hai anh của mình, nhớ lại kiếp trước cô đều từng bước từng bước học tập trong khi hai anh nhảy lớp liên tục, chỉ số thông minh chênh lệch rõ ràng như thế, cô có thể không hận sao?

Đợi đến khi cô đi học, cô cũng sẽ nhảy lớp! Dù gì thì cô đã từng lấy bằng tốt nghiệp nghiên cứu sinh trong nước, so với các anh thời điểm này thì lợi hại hơn nhiều!

Đồng Đồng ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp, tưởng tượng bản thân là thiên tài vạn người kính ngưỡng thì nhất thời vui vẻ không thôi, cười không ngừng

được.

Một ngón tay đưa qua chọc nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Đồng Đồng chợt hoàn hồn mới phát hiện là anh trai nhà mình.

"Bé con ngốc nghếch, cười gì vậy?"

Đồng Đồng hừ một tiếng né tránh tay của Đồng Đồng, bĩu môi cầm lấy chiếc bút máy của cậu, thần sắc có vẻ rất nghiêm túc.

Úy Ương đang làm bài tập ở đối diện nhìn thấy cảnh này liền nhú mày, chỉ cần thấy bé cùng nam sinh khác gần gũi thì ngay lập tức liền thấy không thoải mái, cho dù đó là anh trai của bé cũng vậy: "Bé, đừng quấy rối nữa, đến chỗ anh để cho Đồng Đồng làm bài tập."

Đồng Đồng rất nghe lời Úy Ương, cậu nói gì cô làm nấy, chưa bao giờ cãi lời. Bây giờ cũng ngoan ngoãn đi tới, bước từng bước có chút bất ổn đến bên cạnh Úy Ương sau đó ngồi xếp bằng, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Úy Ương làm bài tập, bộ dạng vô cùng đáng yêu: "Anh Úy Ương..."

"Ừ?"

"Đến trường rất vui sao?" Cô thật sự là nhìn không được mà phỏng vấn cảm giác của hai thiên tài.

Úy Ương nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: "Không có cảm giác gì cả."

Đồng Đồng cũng nói: "Không có gì vui, chỉ là nâng cao nhận thức hơn một chút thôi." Dù sao cũng không chơi cùng bạn bè, bọn họ quá ngây thơ, vẫn là trẻ nhỏ.

Người nào đó hình như hoàn toàn không hề chú ý đến mình cũng là trẻ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhà trẻ

Hình như mọi người đều giống nhau, lúc phải đi học thì không thích đến trường, lúc rảnh rồi thì lại không muốn ở nhà.

Đồng Đồng cũng vậy, hiện tại rất muốn đến trường, nếu như có thể học cùng hai anh thì tốt quá, tiếc rằng hai người bọn họ nhảy lớp quá nhiều, cô làm sao đuổi kịp được?

Đồng Đồng ngoan ngoãn ngồi trong lòng nhìn Úy Ương viết chữ, rõ ràng chỉ mới mười tuổi nhưng nét bút lại chẳng khác gì người lớn, vừa sắc bén vừa đẹp.

Nhớ lại vài ngày trước mình cũng bị Úy gia gia ép luyện đại tự...aaa, cô vẫn còn nhớ mà, phải luyện viết hai đời thì có hơi quá đáng đi.

Hơn nữa vì còn nên tay không có nhiều lực, như thế thì làm sao được?

Đồng Đồng chu môi oán trách với Úy Ương: "Anh Úy Ương, anh xin gia gia tha cho em đi, em không muốn mỗi ngày luyện đại tự, chờ em lớn hơn một chút rồi luyện lại được không?" Cô còn muốn thỏa thích hưởng thụ tuổi thơ!

Úy Ương nhú mày: "Không thích sao?"

"Không phải là không thích, nhưng bây giờ em còn nhỏ mà, em vẫn chưa muốn luyện đại tự." Đồng Đồng ôm lấy cổ Úy Ương làm nũng: "Anh Úy Ương, anh giúp em một tay được không?"

Cho tới giờ Úy Ương vẫn luôn cưng chiều Đồng Đồng, cưng chiều vô pháp vô thiên, lúc này cô mới hai tuổi, quả thật rất nhỏ nên liền đồng ý: "Được, anh giúp em nói với gia gia, chờ em lớn hơn một chút thì luyện lại."

"Cảm ơn anh~" Đồng Đồng biết điều hôn lên mặt Úy Ương một cái, cô có thể thỏa chí vui chơi rồi.

Sờ sờ gò má bị hôn qua, Úy Ương lộ ra nụ cười mang đầy sự cưng chiều, nhìn bóng dáng nhỏ bé dần biến mất ở khúc quanh cầu thang, không biết lại chạy đi chơi cái gì.

Vài ngày trước cô đột nhiên nổi hứng trồng hoa khiến cho người làm vườn của hai nhà Úy Đồng không ngừng than khổ, vên vên một buổi sáng liền biến thành tượng đất, Đồng phu nhân phải mất hai tiếng mới có thể tắm sạch sẽ cho cô.

Úy Ương cúi đầu nhanh chóng làm bài tập để có thể xuống xem Đồng Đồng làm cái gì, Đồng Đồng ngồi đối diện thấy Úy Ương cúi đầu thì hỏi: "Anh viết nhanh như thế làm gì? Còn muốn làm gì khác nữa sao?"

"Đi xem bé." Úy Ương nói, sau đó tiếp tục múa bút thành văn, may là bài tập dù nhiều nhưng không khó, chỉ cần tốn chút thời gian là được.

Đồng Đồng nghe xong cũng nhanh chóng làm bài, cậu không muốn một người thoải mái đi chơi còn một người lại phải ngồi làm bài tập đâu, như vậy thì quá đáng thương rồi.

Bài tập lớp bốn đương nhiên không thể so với bài tập của sơ trung, cho dù Úy Ương làm bài tập trước thì Đồng Đồng vẫn hoàn thành nhanh hơn.

Sau khi sắp xếp sách vở vào cặp rồi treo lên giá, Đồng Đồng có chút há hê nói: "Em đi tìm bé trước, anh cứ từ từ làm đi nha ~"

Đây tuyệt đối là khiếu khích! Dù sao Úy Ương cũng không cần chấp nhặt với cậu ấy, chỉ là bút trong tay chưa ngừng lại lần nào.

Bé con không biết lại chạy đi nơi nào, từ lúc bắt đầu biết đi thì rất hay chạy lung tung khiến cả nhà lần nào cũng phải đi tìm. Vật nhỏ đó còn chẳng biết gì, có lẽ còn tưởng rằng cả nhà chạy đi trốn mèo cũng nên!

Làm xong bài tập cậu liền xuống vườn hoa tìm nhưng lại không có, hỏi người làm vườn của hai nhà đều nói không nhìn thấy, ngay cả Đồng Đồng cũng không thấy đâu.

Úy Ương cau mày đi vào phòng khách thì nhìn thấy Đồng phu nhân đang đi đến: "Ương Ương, đang đi tìm bé sao?" Chắc chắn rồi, nhìn vào biểu tình trên mặt Úy Ương bà liền biết.

Nếu không phải cả hai đều còn nhỏ, Đồng phu nhân nhất định sẽ nghĩ hai đứa thích nhau. Ương Ương cùng bé...có phải chênh lệch tuổi hơi lớn không nhỉ?

Dù sao cũng chỉ mười tuổi, nếu như hai đứa thật sự thích nhau thì người lớn bọn họ sẽ không can thiệp.

Hai đứa nhỏ vô tư nha.

"Dạ đúng, cô biết bé ở đâu sao?" Đáy mắt Úy Ương hiện lên một tia mừng rỡ, mở to hai mắt chờ đợi câu trả lời.

Bình thường tuy rằng bé thích cậu nhưng địa vị Đồng phu nhân trong lòng bé vẫn rất cao, chỉ cần Đồng phu nhân kêu một tiếng sẽ vui vẻ đi tới, một chút cũng không luyến cậu.

Làm sao để bé xem mình là người quan trọng nhất đây? Làm sao để vượt qua tất cả mọi người Đồng gia và Úy gia? Tạm thời Úy Ương không nghĩ ra được, dù sao cậu cũng tin tưởng mình nhất định sẽ tìm ra cách. Một ngày nào đó, trong lòng, trong mắt bé sẽ chỉ có cậu.

"Đang chơi cờ cùng Đồng Đồng trên tầng đấy con." Đồng phu nhân che miệng cười khẽ. "Thua một cái lại khóc, con lên giúp em đi."

Vừa nghe đến bé khóc, ngay cả lời cảm ơn và tạm biệt cũng không kịp nói, Úy Ương chạy nhanh lên tầng.

Trong phòng chỉ có hai anh em Đồng gia, đều đang ngồi xếp bằng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nhau. Đồng Đồng chơi xấu, thua một cái thì giả bộ khóc để hù dọa Đồng Đồng, mà Đồng Đồng lại cưng chiều em gái nên mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Tuy rằng tình hình chiến đấu khá thê thảm nhưng Đồng Đồng cam đoan sẽ thắng một lần, dù rằng đó là chiến thắng trộn lẫn nước mắt...Hừ, không cần để ý những chi tiết này.

Úy Ương đi tới ngồi xuống bên cạnh Đồng Đồng, cô bé ngay lập tức ôm lấy tay cậu tỏ cáo: "Anh Úy Ương mau giúp em, em không thắng được anh hai."

Thực sự khiến người ta tức giận! Cô đường đường là nhân sĩ thiên tài sống lại nhưng không thể sánh bằng một cậu nhóc bảy tuổi xấu xa! Đồng Đồng trừng Đồng Đồng, nói ra một câu: "Thỏ hào, chúng ta làm bạn bè có được không?"

Đồng Đồng ngậy ra: "Em nói cái gì vậy, gia gia nói phải đánh thỏ hào mà phân chia ruộng đất." Lại còn làm bạn bè với thỏ hào...Nghĩ rằng đây là buồn bán sao? Tuy rằng cái thời đấy đã qua rồi.

"Nhất định là em chơi sai cách thức." Không lẽ anh hai cũng trùng sinh, nếu không phải thì sao có thể thông minh như vậy? Nếu như anh hai cũng sống lại thì cô sẽ không cần tìm cách tránh đi bị kịch kiếp trước!

Lúc này đến lượt Úy Ương dùng vẻ mặt kì quái nhìn cô, sau đó còn đưa tay sờ trán của cô: "Đầu có phát sốt...Bé, em khó chịu ở đâu sao?" Sao lại nói mê sảng?

Đồng Đồng thở phì phò đẩy tay Úy Ương, đứng lên nhìn hai anh hừ một tiếng, xoay cái chân ngắn rồi đi. Còn lại Úy Ương cùng Đồng Đồng đều không hiểu tại sao: Xảy ra chuyện gì, vì cái gì lại đột nhiên tức giận?

Lại nói về chuyện luyện đại tự, Úy Ương giữ chữ tín thay Đồng Đồng nói với Úy gia gia, đương nhiên ông cụ cũng hiểu được rằng hiện tại Đồng Đồng quá nhỏ, lực cánh tay không đủ để luyện đại tự nên cho phép nghỉ luyện đến khi bốn tuổi.

Tuy chỉ tranh thủ được hai năm nhưng Đồng Đồng vẫn rất cảm kích Úy Ương, sau đó không hề ngần ngại mà dâng lên nụ hôn đầu của mình, trực tiếp chạm vào môi Úy Ương khiến cho gương mặt thiếu niên đỏ ửng lên.

Tiểu cô nương vô tâm vô phế xem như không có gì xảy ra vui vẻ đi chơi, để lại Úy Ương gương mặt càng ngày càng đỏ vì ngại ngùng.

Năm tháng thấm thoát trôi qua, chớp mắt Đồng Đồng đã bốn tuổi, cuối cùng vẫn không tránh khỏi việc phải luyện đại tự một kiếp nữa.

Mỗi ngày cô nhóc đều bị Úy gia gia giám sát luyện chữ trong hai tiếng đồng hồ, đồng thời cũng rèn đức sự kiên trì và nghị lực thuận tiện cho lớp vỡ lòng sau này.

Đồng gia gia và ông Đồng đương nhiên sẽ không phản đối, người phản đối chỉ có mình Đồng Đồng, bởi vì còn nhỏ nên không ai thêm đề sự kháng nghị của cô vào tai.

Đây là chỗ hổng của việc làm trẻ con nha, dầu cho được cưng chiều biết bao nhiêu thì lời nói không bao giờ có trọng lượng!

Thời gian hai năm đủ để rất nhiều chuyện phát sinh, ví dụ như đại thần Úy Ương đã lên cao trung, Đồng Đồng cũng vinh quang trở thành một học sinh sơ trung.

Nếu như không phải hai nhà nói rằng nhảy lớp quá nhiều sẽ khiến Đồng Đồng không đuổi kịp, không chừng hiện tại Úy Ương đã là sinh viên hay chuẩn bị thi đại học.

Nói đến đây, Đồng Đồng thương tâm lệ rơi đầy mặt, đều là người một nhà sao lại chênh lệch như thế? Cô cũng là thiên tài, tại sao không cho cô cơ hội thể hiện?

Cũng không hẳn là không cho, ít nhất thì hôm nay trở đi cô sẽ đi nhà trẻ. ==

Đồng phu nhân nói trẻ con không nên ở nhà chơi mỗi ngày mà phải thường xuyên ra ngoài học tập bạn bè mới được, cho nên hai nhà Úy Đồng không ai có ý kiến gì, đương nhiên ý kiến của Đồng Đồng lại tiếp tục bị bỏ quên.

Ngày mùng 1 tháng 9 năm 1999, với một bộ váy đáng yêu, một đôi giày búp bê nhỏ và một chiếc cặp trên lưng, Đồng Đồng chính thức trở thành học sinh mẫu giáo.

Ngày đầu tiên đi học, trước cửa nhà trẻ một đám trẻ con gào khóc thảm thiết, đứa thì muốn về nhà với mẹ, đứa thì muốn đi khỏi chỗ này...

Ông Đồng cũng rất lo lắng, nếu bé con nhà mình không muốn thì ông tuyệt đối sẽ không nói hai lời đem bé về nhà, dù cho bị vợ mắng cũng không sao...

Thế nhưng biểu hiện của Đồng Đồng hoàn toàn ngoài dự tính của ông Đồng. Tiểu nha đầu rất bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc quan sát nhà trẻ, một chút sợ hãi cũng không có.

Con gái không đòi về nhà là chuyện tốt nhưng ông Đồng vẫn không khỏi cảm thấy mất mát... Ông ôm con gái, cọ cọ mặt mình vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấy: "Bé có muốn về nhà không?"

Mau nói có đi, có! Bố sẽ mang con về nhà!

"Dạ có." Đồng Đồng rất thành thật.

Trong nháy mắt ông Đồng trở nên kích động, nhưng lời kể tiếp lại làm cho ông từ trên cao ngã xuống, thất vọng không thôi: "Nhưng con vẫn muốn đi xem thử vài ngày."

Tốt xấu gì kiếp trước cô cũng đi nhà trẻ, giờ chỉ muốn tìm lại hồi ức vài ngày.

Sau đó nghĩ biện pháp làm sao để năm tuổi có thể đi học lớp một luôn, rồi tiếp tục nhảy lớp!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngày đầu tiên đi nhà trẻ

Ông Đồng dàn xếp tốt cho Đồng Đồng, sau đó lại dặn dò cẩn thận mới cam lòng rời đi, trước khi đi hình như Đồng Đồng còn thấy đáy mắt ông có nước mắt - _|||

Cô bấu môi, đem cặp sách màu hồng mở ra, bên trong ngoài trừ đồ ăn vặt cũng chỉ có đồ ăn vặt =.= quả nhiên là bố tự mình chuẩn bị..

Ngồi bên cạnh là một cậu nhóc trắng trắng tròn tròn, đôi mắt không ngừng nhìn về đồng đồ ăn trong cặp cô, không dám xin nên chỉ có thể ngượng ngùng nuốt nước bọt.

Đồng Đồng nhìn thấy, tiện tay lấy ra một gói khoai tây chiên đưa cho cậu, vô cùng thân thiện mỉm cười: "Có muốn ăn không? Ngon lắm đấy."

Trẻ nhỏ chung quy vẫn là trẻ nhỏ, căn bản không thể chịu nổi thứ đồ hấp dẫn như vậy, cậu nhóc vội vã cầm lấy, xẻ mở gói rồi ăn một miếng mới phản ứng lại, ngại ngùng liếm môi một cái rồi nói: "Cảm ơn."

"Không sao hết, mình vẫn còn trong này." Cô đập đập cặp của mình, nhovn miệng cười.

Thật đáng yêu...

Cậu nhóc mập mập mặt càng đỏ hơn, từ trong túi lấy ra một viên kẹo, ngập ngừng nói: "Vây...cái này...cậu...có muốn ăn không?"

Hình như viên kẹo đã bị chảy, cậu nhóc ngượng ngùng nắm chặt cái kẹo, muốn đổi cái khác nhưng phát hiện chỉ còn một cái.

Nhìn cô bé mặc váy hồng nhạt đi đôi giày đỏ xinh đẹp trước mặt, cậu nhóc mập mập càng thêm xấu hổ, cô bé đáng yêu sạch sẽ vậy còn mình lại bẩn thỉu, buồn hơn là chỉ có một viên kẹo đã bị chảy...

Đồng Đồng nhìn thấy cậu bé xấu hổ thì không để ý chút nào mà nhận lấy viên kẹo kia, bóc vỏ rồi bỏ vào trong miệng, thản nhiên cười: "Rất ngọt."

Cậu nhóc mập mập phản chấn cười.

Hai người rất nhanh trở thành bạn bè, Đồng Đồng biết được cậu nhóc tên Lý Thành Nham, năm nay sáu tuổi, trong nhà có bố mẹ, ông bà, tổng cộng năm người, cậu nhóc thích nhất ăn bánh kem và kẹo, hiện tại đã 80 cân (tương đương với 40 cân ở Việt Nam).

Nói chung trong vòng vài phút ngắn ngủi, Đồng Đồng đã hiểu rõ ràng rành mạch về cậu.

Quá nhiều trẻ con cũng không tốt, tiếng gào khóc thảm thiết như muốn lật tung nóc nhà, Đồng Đồng cùng Lý Thành Nham chơi đấu thú kỳ*, nhìn rất đơn giản nhưng thật ra muốn chơi thì cũng phải động não, tất nhiên đó là khi chơi cùng hai anh, còn đối với cậu nhóc Lý Thành Nham, Đồng Đồng nghĩ không mất nhiều sức cũng dễ dàng thắng.

*Đấu thú kỳ: là một loại trò chơi đánh cờ song phương có tám quân cờ, theo trình tự lớn nhỏ là tượng, sư, hổ, báo, chó, sói, mèo, chuột; Quân lớn có thể ăn quân nhỏ hơn, đồng loại có thể ăn lẫn nhau, chuột có thể ăn tượng nhưng tượng không thể ăn chuột.

Sau đó quả thực Đồng Đồng thắng rất nhiều lần, nhìn còn cậu nhóc đối diện mặt dính đầy giấy, thậm chí không nhìn thấy mắt, Đồng Đồng quyết định thua một lần.

Cậu nhóc mập mập hưng phấn nhảy bật lên, vui vẻ cười: "Ha ha ha a ha ha ha Đồng Đồng thua rồi, cậu thua, cậu thua, cậu thua! Minh thắng, minh thắng, minh thắng!"

ㄱ (͡ _ ͡) ㄱ Thắng rồi, có cần kích động như thế không? Lâu như thế mà chỉ thắng một lần, hơn nữa còn là cô cố ý nhường...

Vừa muốn dán giấy lên mặt Đồng Đồng thì cô giáo yêu cầu tất cả im lặng, Lý Thành Nham ngoài phần nộ thì không thể làm gì nữa, miệng chu đến nỗi có thể treo một cái bình.

Kế tiếp là một đồng lời vô ích, Đồng Đồng buồn ngủ nằm dài lên bàn, quả nhiên lời nói của cô giáo là liều thuốc ngủ tốt nhất, tối hôm qua tám giờ đi ngủ, hôm nay bảy giờ dậy, giấc ngủ đầy đủ mà cũng không nhận được.

Tùy tiện nhìn xung quanh một chút, quả nhiên, ngoài trừ khóc thút thít thì những bé còn lại đều đang ngủ.

Đến giờ ăn trưa, vì học phí đắt đỏ nên bữa ăn rất đầy đủ, Đồng Đồng vốn kén ăn, bình thường ở nhà đều có Úy Ương và mọi người trông chừng nên không thể tùy hứng, bây giờ có cô giáo nhưng không thể để ý kỹ từng người được, Đồng Đồng rất cơ trí, chỉ cần cô giáo đi ra ngoài liền đem thịt ba chỉ cùng súp lơ cho Lý Thành Nham, cậu nhóc mập mập không hề kén ăn một chút nào, cái gì cũng ăn, còn tưởng là Đồng Đồng vì muốn tốt cho cậu nên mới cho.

Cơm trưa xong còn có điểm tâm, nước ngọt Hoàn Từ cùng bánh đậu, Đồng Đồng rất thích, mùi vị có hơi ngấy nhưng ngồi cùng nhiều người thì vẫn có thể ăn, đương nhiên ăn không vào thì cho cậu nhóc mập bên cạnh hết, còn hết sức vui vẻ.

Lúc Đồng Đồng đang chuẩn bị uống nước ngọt thì cô giáo đột nhiên đi tới, cô ngẩng đầu lên nhìn ra phía sau liền lộ ra một nụ cười, ngạc nhiên nhào vào trong ngực người đó: "Anh Úy Ương!"

Úy Ương ôm cô, nhìn thấy miếng bánh của Đồng Đồng trong bát Lý Thành Nham thì lông mày nhíu lại, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng không hề biểu hiện ra ngoài một chút nào.

Ôm Đồng Đồng vào lòng, Úy Ương gật đầu với cô giáo một cái rồi nói: "Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Đồng Đồng, cháu đưa bé ra ngoài một chút rồi buổi chiều sẽ quay lại."

"Bé chưa có ngủ trưa..." Thực sự là thiếu niên anh tuấn, nếu như bà trẻ lại ba mươi tuổi thì tốt rồi, trong lòng cô giáo rạo rực nhưng vẫn nhớ kỷ chức trách của mình.

"Không sao, cháu sẽ chịu trách nhiệm. Bé có chứng lạ giường, sợ rằng ở đây sẽ ngủ không được." Thật ra là Ủy Ương phải ôm cô ngủ.

"Thế à...vậy cháu đem bé đi được rồi, buổi chiều nhớ mang bé đến."

"Vâng, cảm ơn cô." Hơi cúi người một cái, Ủy Ương vỗ vỗ đỉnh đầu Đồng Đồng: "Tạm biệt cô giáo đi."

Đồng Đồng nghe tai này qua tai kia, tặng cho cô giáo một cái hôn gió: "Tạm biệt cô giáo ~"

"Tạm biệt ~"

Bị Ủy Ương ôm đi, Đồng Đồng ôm cổ cậu hỏi: "Anh Ủy Ương, sao lại đến tìm bé?"

"Không muốn nhìn thấy anh Ủy Ương sao?" Ủy Ương không trả lời mà hỏi lại.

"Đương nhiên không phải!" Đồng Đồng lập tức phủ nhận, cánh tay nhỏ bé ôm cổ Ủy Ương thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng làm ỏ trên cổ cậu.

"Bé muốn nhìn thấy anh Ủy Ương, muốn ở bên cạnh anh Ủy Ương mỗi ngày." Cô nhắm mắt lại, ôm chặt cổ cậu.

Làm sao cô có thể không thích gặp Ủy Ương? Kiep trước, nguyện vọng trước khi chết của cô chính là nói cho anh mình cũng thích anh mà.

"Ngoan, lần sau không ăn hết thì người trừ người trong nhà, không được cho người khác, nhất là con trai, biết chưa?"

Ngữ điệu bình thản nhưng Đồng Đồng lại nghe được sự ghen tuông ẩn chứa trong đó, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, thì ra là anh Ủy Ương ghen tị, cô còn nhỏ mà đã thế này thì không biết sau này lớn sẽ làm sao đây?"Được, anh nói gì em cũng nghe."

"Bé ngoan." Ủy Ương một tay bế Đồng Đồng, một tay cầm cặp sách. "Bé thích đi học không?"

Đồng Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, thực ra đối với cô đi nhà trẻ không có gì vui vẻ, đương nhiên phần lớn nguyên nhân là vì cô thực sự không chơi nổi những trò chơi trẻ con đấy...

Từ sáng đến trưa nếu không chơi thì sẽ ngồi vẽ, chẳng học được gì cả, có lẽ ngay cả đánh vần Hán ngữ cũng phải mấy tháng nữa.

Ngoại trừ cô thì còn lại đều là những đứa trẻ thực sự, đâu phải nói học là học được.

"Không thích, không vui chút nào, nhưng mà em có rất nhiều bạn mới nha." Ví dụ như cậu nhóc mập mạp kia, cô thích nhất là có bạn mới, chơi cùng cậu ấy cũng được, tất nhiên phần lớn nguyên do khiến cô hài lòng là rất nghe lời, cái gì cũng ăn nói gì cũng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ném vòng

Ủy Ương ôm Đồng Đồng vào xe, Đồng Đồng rất đúng lúc mà ngáp một cái, yên lòng giao cặp cho Ủy Ương rồi vùi vào trong ngực cậu ngủ.

Đồng phu nhân nói ngày đầu tiên đi nhà trẻ không thể trễ nên phải dậy sớm, bây giờ cô rất buồn ngủ: "Anh Ủy Ương, đến giờ thì nhớ gọi em dậy nha."

Ủy Ương trả lời một tiếng rồi để cho cô tùy ý ngủ, xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng, cảm thấy điều hòa trong xe hơi lạnh nên đem một tấm thảm chuyên dụng bọc cô lại để tránh khỏi bị cảm.

Đồng Đồng vẫn ngủ say sưa không hề phát giác, chỉ cần ở bên cạnh Ủy Ương, cô mãi mãi cảm thấy an tâm như thế.

Đồng Đồng vì đói mà tỉnh, buổi trưa ăn không quen đồ ăn nhà trẻ, điểm tâm cho Lý Thành Nham một nửa, bữa sáng đã sớm tiêu hóa hết, kẹo bánh trong cặp cũng không ăn...thật đói!

Mông lưng mở mắt, cô xoa xoa mặt, lại ngáp thêm một cái, trong đầu chợt hiện lên suy nghĩ đệm thật thoải mái, thật sự thoải mái...đệm? Cô mở mắt thật to: "Anh Ủy Ương?" Quay lưng nhìn sang cửa sổ, ánh nắng chiều buông xuống thật đẹp...

Ủy Ương mở mắt, vừa mới tỉnh ngủ nên có chút thất thần, đây là lần đầu tiên Đồng Đồng nhìn thấy bộ dạng này của Ủy Ương, trong lòng không nhịn được hô lên thật đáng yêu. "Ủ?"

Đáng yêu thì đáng yêu, cô phải hỏi cho ra lẽ: "Anh Ủy Ương! Sao anh nói đến giờ đi học sẽ gọi em?"

Nhìn thấy cô ngủ quá ngon cho nên luyến tiếc? "Anh gọi cho cô giáo xin nghỉ rồi."

Quên đi, dù sao cô cũng không thích đi, còn chưa có ngu ngốc đến nỗi nói mãi vấn đề này. "Anh Úy Ương, em đói!" Đem tay Úy Ương xoa lên bụng mình, xẹp hết rồi này. "Anh có tiền không?" Đôi mắt xinh đẹp ánh lên sự chờ mong nhìn Úy Ương.

Nhìn gương mặt đáng yêu của cô nhóc, Úy Ương cười khẽ rồi gật đầu: "Có."

"Vậy chúng ta đến Mc Donalds được không?" Thời điểm này Mc Donalds chưa thông dụng ở Trung Quốc, chỉ là tỉnh S là tỉnh lớn, lại phát triển hơn nên Mc Donalds không xa lạ lắm ở đây.

Tiểu là Đồng phu nhân và Úy phu nhân vẫn kiên trì nói rằng, trẻ con ăn đồ ăn nhanh sẽ gây hại cho sức khỏe nên không cho cô ăn, Đồng Đồng cô thèm ăn từ lâu rồi.

Nghĩ đến khoai tây chiên, Đồng Đồng nhịn không được liếm môi một cái, nước bọt cũng thiếu điều chảy xuống.

Úy Ương do dự một chút, cái này ăn không tốt, nhưng mà bình thường hai bà mẹ quản rất nghiêm, Đồng Đồng quả thực rất ít khi được ăn những đồ này.

Cậu hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trái tim trong ngực cũng trở nên mềm nhũn: "Được, nhưng không thể ăn nhiều, biết chưa?"

Có thể ăn là phúc lớn rồi, sao cô có thể cự tuyệt? Đồng Đồng gật đầu lia lịa, vui vẻ ôm cổ Úy Ương hôn một cái thật mạnh: "Cảm ơn anh Úy Ương, anh Úy Ương thật tốt ~"

Tại sao kiếp trước cô không phát hiện sớm một chút? Nếu phát hiện sớm thì đã có thể hạnh phúc rồi, không cần lãng phí nhiều năm như vậy.

Bảo tài xế lái xe, Úy Ương cười khẽ: "Chỉ biết nịnh nọt là tài."

Đồng Đồng tròn to mắt hồn nhiên, nịnh nọt cái gì? Cô không biết đâu~

Mc Donalds rất đông người, đây là lần đầu tiên Úy Ương đến những chỗ như thế này, cậu là người biết khác chế bản thân, chỉ ăn những đồ thanh đạm, chưa bao giờ ăn những thứ đồ ăn nhiệt lượng cao nhưng lại không có chất dinh dưỡng.

Có điều không ăn không có nghĩa là không biết, sau khi hỏi Đồng Đồng muốn ăn gì, vốn định để cô ngồi chờ nhưng suy nghĩ lại thì cảm thấy lo lắng nên ôm cô đi theo.

Úy Ương cầm khay đồ ăn nên không cách nào bế Đồng Đồng, thế là cô đòi xuống tự mình đi tìm chỗ ngồi. Úy Ương vô cùng săn sóc chen chúc đi lấy tương cà chưa, rồi lại lấy giấy, Đồng Đồng chỉ việc ngồi hưởng thụ. Xong xuôi mọi việc, cậu bóp nhẹ mũi Đồng Đồng nói: "Ăn từ từ."

Đồng Đồng gật đầu, nước bọt cũng sắp chảy xuống! Tuy rằng ở nhà cũng có khoai tây chiên nhưng khung cảnh khác nhau thì vị cũng khác nhau a~ Ăn một lúc lâu mới tới hỏi: "Sao anh không ăn?"

Úy Ương lắc đầu: "Bé ăn đi."

Đồng Đồng ồ một tiếng, tâm tình muốn ăn cũng bị tăng băng Úy Ương làm tan biến đi, thế nhưng vẫn là luyến tiếc không nỡ ngừng ăn.

Úy Ương nhìn Đồng Đồng, vừa buồn cười vừa đáng yêu, bàn tay nhịn không được mà xoa đầu cô khiến cho đầu tóc mềm mại bị rối. Đồng Đồng bĩu môi oán giận: "Anh Úy Ương! Tóc em rối hết rồi..."

Một giây sau đó, Úy Ương vô cùng thần kỳ lấy ra chiếc lược từ trong túi, dịu dàng chải tóc cho cô. Khuôn mặt Đồng Đồng đỏ lên, tình cảnh này sao giống trong phim truyền hình thế nhỉ? Đôi mắt to lên nhìn xung quanh một cái, hắc hắc, có rất nhiều người đang nhìn nha!

Lại nhìn Úy Ương, Đồng Đồng cảm thán: Vì sao kiếp trước cô có thể bỏ qua bạn trai dịu dàng thâm tình thế này? May là ông trời có mắt cho cô một cơ hội nữa, lần này cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Mỗi lần làm việc Úy Ương đều rất chăm chú, không hề để ý đến những ánh mắt xung quanh. Từ nhỏ đến lớn cậu đã nhận biết bao nhiêu lời khen, nói về gia thế hay việc học, còn có bề ngoài, người muốn lấy lòng không biết bao nhiêu, cậu cần gì phải để ý?

Chải tóc rối cho Đồng Đồng, sau đó dùng dây buộc tóc buộc kiểu đuôi ngựa, gương mặt trắng nõn của cô lộ ra rất đáng yêu.

Đồng Đồng ăn không vô nữa, nắm vật ra ghế vừa vuốt bụng vừa nói: "No quá..." Rồi làm nũng cọ cọ vào người Úy Ương, "Anh xoa bụng cho em đi."

Úy Ương bất đắc dĩ nhìn cô, đáng lẽ không nên để cô ăn nhiều quá. Dù sao rất khó có cơ hội bỏ lệnh cấm, cũng chỉ có thể thông cảm cho cô, no thành cái dạng này khiến cậu đau lòng.

Dịu dàng ôm cô vào lòng, Úy Ương giúp cô xoa bụng, không quên dạy dỗ: "Đây là lần cuối cùng, sau này không được ăn nhiều giống hôm nay nữa, biết chưa?"

Đồng Đồng ngoan ngoãn gật đầu, cô cũng rất khó chịu... tuy rằng khi mới bắt đầu ăn thì thật ngon.

Đến khi tiêu thực, Úy Ương cùng Đồng Đồng tản bộ về nhà, thuận tiện mua chút đồ, chỉ cần thấy được món đồ chơi hay bộ váy nào thích hợp với cô đều không buông tha.

"Anh Úy Ương." Đồng Đồng đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng. "Anh cũng xin nghĩ sao?"

Úy Ương "ừ" một tiếng: "Hôm nay trong trường có một cuộc thi, buổi chiều được nghỉ." Thực ra cũng vì thế mà cậu đến nhà trẻ, định dùng giờ nghỉ trưa chơi với Đồng Đồng một chút.

"Vây sao...Anh Úy Ương! Mau nhìn kìa! Chúng ta chơi ném vòng đi!" Đồng Đồng giống như phát hiện được một đại lục mới, chạy nhanh đến phía trước.

Chủ sạp thấy một cô bé đáng yêu đi đến thì cười ha hả cho cô vài cái vòng: "Phải cẩn thận một chút, nhắm cho thẳng rồi ném nha cháu." Thực sự là một cô bé xinh đẹp, không biết là con nhà ai.

Giòn già nói tiếng cảm ơn, thêm vài lời ngon ngọt, chủ sạp bị cô làm cho vui vẻ, lại cho thêm vài vòng nữa.

Úy Ương bắt đầu dĩ cười khẽ, Đồng Đồng nhắm vào chiếc lồng chim bồ câu rồi ném tới, chắc chắn là... không trúng.

Cô mím miệng, trong lòng không nhịn được muốn chửi tục, may mắn không có lời thốt ra, kiếp trước cô còn chưa chơi ném vòng lần nào.

Liên tục vài lần không trúng, tiểu công chúa khó chịu, chu miệng đưa những chiếc vòng còn lại cho Úy Ương, chỉ vào cái lồng sắt nói: "Anh Úy Ương, bé muốn cái kia."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không muốn đi nhà trẻ~

"Chim bồ câu? Bé muốn nuôi sao?"

Đồng Đồng sừng sốt một chút, cô không thể tự mình nuôi được...mang về nhà căn bản phải nhờ đến mẹ...Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên âm ỉ: "Không nuôi được..."

A...lại nói những lời ngu ngốc rồi. Đồng Đồng cúi đầu, bản thân lúc nào cũng tùy hứng lại không hiểu cái gọi là có chừng mực, luôn làm phiền anh Úy Ương và mọi người...Cô...Đang muốn xin lỗi thì nghe được Úy Ương cười khẽ, xoa xoa mái tóc đen mềm mại: "Anh có thể giúp em nuôi, nhưng mà em phải đáp ứng một việc, thường xuyên đến xem nó, có chịu không?"

Đồng Đồng kinh ngạc ngẩng đầu, cái miệng nhỏ cười rộ lên, nhào vào trong lòng Úy Ương làm nũng: "Anh Úy Ương thật tốt, bé thích anh Úy Ương nhất!"

Úy Ương cười khô lắc đầu, cậu đối với cô chính là không có biện pháp nào để cự tuyệt: "Chỉ cần con chim bồ câu đó thôi sao?"

Đồng Đồng suy nghĩ một chút, ngón tay chỉ vào một con rùa nhỏ: "Cái kia nữa, nhưng mà em cũng muốn gà con." Gà con a, lớn lên vừa buồn cười vừa đáng yêu.

"Được." Úy Ương đồng ý, thử ném hai lần nhưng không thành công, Đồng Đồng vẫn như cũ tin tưởng nhìn cậu, chỉ cần là anh Úy Ương đáp ứng thì cho tới bây giờ không có gì không làm được. Cô chưa từng hoài nghi.

Quả nhiên hai lần thử kia chỉ để nắm được cách ném, những lần sau đã thuận lợi lấy được chim bồ câu, chú rùa nhỏ màu đen và gà con, trong tay vẫn còn thừa vài vòng. Đồng Đồng không thích cái gì nữa nên Úy Ương đem trả lại cho chủ sạp, một bên dắt tay Đồng Đồng, một bên cầm cái lồng sắt: "Hôm nay đến trường thấy thế nào?"

Đồng Đồng chu môi: "Không vui, các bạn quá ngây thơ." Lời như thế lại phát ra từ nhóc con bốn tuổi khiến cho Úy Ương buồn cười, hai tay đều vương nên chỉ có thể cúi xuống cắn lên chóp mũi Đồng Đồng: "Nói cứ như là người lớn vậy."

Mới mấy tuổi đầu lại mang khẩu khí trưởng thành thế, chắc chắn là xem TV quá nhiều.

Úy Ương hơi nhàu mày, nhớ ra quả thực một ngày bé xem TV rất lâu, xem ra nên hạn chế một chút: "Em xem TV nhiều quá, cẩn thận cận thị đấy."

Đôi mắt to xinh đẹp mà cận thị thì thật tiếc, cậu cũng không cho phép chuyện đó xảy ra. Đồng Đồng... là của cậu, phải bảo vệ thật tốt.

"Đừng có xem em là con nít!" Giọng nói Đồng Đồng trong phút chốc trở nên cao hơn, cái cổ cũng ngẩng lên nhìn Úy Ương, bộ dạng quả thực rất đáng yêu: "Anh Úy Ương...bé không đi học được không?"

Không đi học?

Nếu như cô không muốn đi, cậu đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. "Thực sự không muốn đến trường? Không phải lúc nào cũng than phiền không có bạn sao? Ở nhà trẻ có rất nhiều bạn chơi với em mà." Cậu chỉ là hỏi một chút, cũng không phải thật tâm suy nghĩ như vậy, bởi vì...ừm...có chút khó mở miệng.

Cậu chỉ muốn bé cứ ở nhà như thế, trưởng thành thì gả cho cậu, hai người làm vợ chồng vĩnh viễn không hề xa nhau.

Cô nhỏ như thế, nếu thêm nhiều hiểu biết sẽ không thích cậu nữa thì sao?

Úy Ương không dám đánh cược, cũng không dám nghĩ đến, cho tới bây giờ cậu chưa từng như vậy, nhưng lại không có cách nào không chế bản thân mình.

"Bé không thích chơi cùng các bạn đó." Lúc nào cũng dùng ngữ khí của con nít để nói chuyện thật mệt! Đồng Đồng khó chịu nói. "Mấy bạn quá ngây thơ, không chơi được cùng bé. Không biết đánh cờ, không biết đọc sách, chỉ ăn và ngủ thôi, đôi khi còn đánh nhau nữa." Cô không thích trẻ con, tuy rằng bản thân cũng là trẻ con.

Ừ...Úy Ương trầm ngâm một chút: "Lát nữa về nhà chúng ta cùng nhau nói với mẹ em được không?" Chú Đồng và Đồng gia gia chắc chắn sẽ chấp nhận, còn cô Đồng thì không biết có đồng ý hay không.

Bà luôn muốn Đồng Đồng lớn lên giống những đứa trẻ bình thường mà không bị hai nhà Đồng Úy trói buộc. Cô muốn làm gì khi lớn lên, muốn trở thành người như thế nào đều giao cho cô tự quyết định.

Đồng Đồng gật đầu: "Vâng, cảm ơn anh." Nói xong nhảy lên hôn Úy Ương một cái.

Về đến nhà, Đồng Đồng vẫn chưa tan học, ông bà Đồng đang đi làm, trong nhà cũng chỉ có mình Đồng gia gia.

Thấy bảo bối đã về, Đồng gia gia vô cùng cao hứng, vội vàng cướp Đồng Đồng từ trong tay Úy Ương, vừa hôn vừa nói: "Bé ngoan, hôm nay đến trường thế nào? Có vui không? Có ồn ào không? Gia gia đã nói ở đó rất nhiều người, ở nhà thoải mái hơn nhiều, gia gia nói có đúng không?"

Đồng Đồng cười thật lớn: "Đúng ạ."

Đồng gia gia càng đắc ý hơn, Úy Ương ngồi đối diện nhấp một ngụm trà, cười bất đắc dĩ: "Gia gia, bé nói không thích đến trường, cháu nghĩ nên nói với cô Đồng một chút, nếu bé thực sự không muốn thì chúng ta không nên miễn cưỡng."

Cậu và Đồng Đồng không đi nhà trẻ mà trực tiếp lên tiểu học, cũng không thấy tới nhà trẻ thì có gì tốt, hơn nữa Đồng Đồng là một cô bé tính quái, nhà trẻ toàn những đứa trẻ non nớt chắc chắn không thể chơi cùng.

Ngắm lại thì cô mới bốn tuổi nhưng khi chơi cờ cùng cô, chỉ cần lơ là chút sẽ thua, huống gì là chơi cùng một đám trẻ con?

Đối với tin tức này đương nhiên Đồng gia gia giờ hai tay hai chân đồng ý: "Tốt tốt, vậy đội Tu Trúc về ta sẽ nói với nó." Hai nhà Đồng Úy đều theo chế độ nữ quyền, chỉ cần hai vị phụ nhân mở miệng thì những người khác không ai dám có ý kiến.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền xuất hiện, ông bà Đồng bước vào phòng khách thấy con gái bảo bối đã về liền đi đến cướp từ trong tay Đồng gia gia, hôn loạn trên mặt Đồng Đồng, đến khi cô xin tha mới thôi: "Bé ngoan, ngày đầu tiên đến trường vui không?"

Sao ai cũng hỏi những lời này vậy? Lẽ nào nhìn cô rất giống con nhóc rắc rối sao? Đồng Đồng chu môi: "Không vui, bé không nên đi."

Ông Đồng chiều con gái đương nhiên sẽ không có ý kiến: "Được được được, bé không muốn thì không đi nữa!" Sau đó nhìn sang vợ mình, khuôn mặt liền trở nên đáng thương: "Em à, em xem..."

Đồng phu nhân tuy cưng chiều con gái nhưng vẫn rất có uy nghiêm. Bà đặt con gái lên đùi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Tại sao không muốn đến nhà trẻ? Có bạn không phải rất tốt sao?"

Đồng Đồng chớp chớp mắt: "Nhưng bé không thích chơi với các bạn ấy, rất ngốc nghếch."

Đồng phu nhân không ngờ sẽ nhận được đáp án như thế, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại: "Đi nhà trẻ có thể học được rất nhiều thứ, như là học đếm này, đánh vần này, những bài hát cho trẻ con này, còn học cả thơ nữa, rất nhiều thứ để học nha."

"Ở nhà gia gia cũng dạy được mà mẹ." Đồng Đồng lại nói vòng vo.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ta đây chính là thiên tài!

Đồng phu nhân bị con gái phản bác liên tục nên nói không ra lời, cả nhà ai cũng đồng ý, bà đâu thể nói gì được nữa.

Dù sao... bé đúng là thông minh hơn so với những đứa trẻ khác một chút, còn khá yếu ớt, không chừng đi học sẽ bị bắt nạt.

Có lẽ ở nhà cũng tốt, có hai người ông làm bạn, thế là bà thờ dãi nói: "Quên đi, không muốn thì không muốn nhưng ở nhà cũng phải học tập đàng hoàng nghe chưa?"

Đồng Đồng nhanh nhẩu gật đầu: "Mẹ, đến khi con năm tuổi thì học lớp một luôn được không?"

Đồng phu nhân sững sốt một chút: "Lớp một?" Năm tuổi thì có nhỏ quá hay không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Đồng Đồng và Ương Ương đều bắt đầu đi học từ rất nhỏ, bà lập tức hôn nhẹ lên mặt Đồng Đồng, cười nói: "Cũng được, con không được lơ là học tập, không được nghịch ngợm cùng hai gia gia, biết chưa?"

Úy gia gia cùng Đồng gia gia nghe vậy thì thôi râu trũng mắt, bọn họ nghịch ngợm lúc nào? Có sao? Có sao? Có sao?!!

Chuyện này xem như là xong, một năm này Đồng Đồng thoải mái vui vẻ hưởng thụ đặc quyền của trẻ con, ngoài trừ thứ sáu hàng tuần đều phải luyện đại tự cùng Úy gia gia thì thời gian này vô cùng tốt đẹp.

Cả nhà đều bị câu "năm tuổi học lớp một" của Đồng Đồng hù dọa, ai ai cũng bận rộn giúp cô học vỡ lòng, nhưng cô biết hết rồi mà!

Chuyện thống khổ nhất trên thế gian chính là biết mà phải giả vờ không biết!

Năm tuổi tám tháng hai mươi lăm ngày, Đồng Đồng tham gia kì thi khảo sát, đây là cuộc thi đặc biệt không được vắng mặt dành cho trẻ con đến tuổi để chọn trường, theo như lời của hai vị gia gia chính là: Khảo sát gì mà khảo sát, không khảo sát cũng vào được trường tốt nhất! Ai dám không cho nhà chúng ta mặt mũi?

Nhưng Đồng Đồng cứ nhất quyết tự mình thi, cô không muốn đi cửa sau, hơn nữa đây chỉ là khảo sát, đơn giản biết bao nhiêu.

Cô sai sót mới là lạ! Càng không nói đến chữ viết, tất cả đều do Úy gia gia ban tặng.

Cuộc thi diễn ra vào buổi sáng, Đồng phu nhân đã dậy từ sớm để chuẩn bị đồ ăn. Đồng Đồng ăn bánh quẩy cùng hai quả trứng rán, ngụ ý đạt được một trăm điểm.

Hai quả trứng cô ăn không hết thì có Úy Ương hỗ trợ giải quyết. Úy Ương đậu đại học Thanh Hoa, bởi vì chưa đủ tuổi nên chưa cần nhập ngũ, đến mười tám tuổi mới phải đi. Nói cách khác, giữa bọn họ chỉ còn ba năm ở cùng nhau, hơn nữa nếu cô đi học thì số lần gặp mặt lại càng ít.

Xử lí xong bữa sáng, Đồng Đồng mặc một chiếc váy xinh đẹp màu trắng, Đồng phu nhân khéo tay tết tóc hai bên cho cô, dùng dây buộc tóc có gắn nơ màu hồng buộc lại - đây là quà của ông Úy gửi về từ quân doanh xa xôi nhân ngày quốc tế thiếu nhi.

Đồng Đồng rất thích, kiếp trước vì sợ làm hư mà không nỡ mang, kiếp này đã sớm sáng suốt mang lên.

Chỉ là thi khảo sát mà thôi...có cần khoa trương như thế không? Đồng Đồng bĩu môi, trên đầu hiện lên ba vạch hắc tuyến, tất cả mọi người ai cũng đến...

Cô ở trong làm bài thi, bọn họ đều đứng ở bên cửa sổ nhìn, nhất là bố cùng hai gia gia, thật là xấu hổ quá đi! Cả mẹ nữa, không phải vẫn luôn rất bình tĩnh sao? Bây giờ lại khản trương như vậy?! Vẫn là anh Úy Ương bình tĩnh...thôi quên đi, không muốn nhìn nữa.

Úy Ương tuy rằng không đứng ở bên cửa sổ nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô bé xinh đẹp nhất trong phòng, nhìn cô bĩu cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, bộ dạng đáng yêu khiến ai cũng yêu thích.

Trên mặt cậu dù một chút biểu hiện cũng không có nhưng hai tay đã sớm nắm chặt thành quyền, cái trán mồ hôi có mồ hôi rịn ra. Phải biết rằng cậu vốn dĩ có khả năng ăn nhấm rất tốt, kết quả lại vì cuộc thi này mà lo lắng!

Đồng Đồng không chú ý đến người nhà nữa, dù sao bọn họ cũng là vì cô mà khản trương. Cái miệng nhỏ nhắn len lén cười, Đồng Đồng đứng ở ngoài cửa sổ thấy em gái cười khúc khích thì đã hôn bay phách lạc!

Xong rồi, bé sẽ không thể vừa nhìn thấy bài thi thì đại não đã trống rỗng chứ? Làm sao có thể như vậy, rõ ràng là rất thông minh mà, tại sao bây giờ lại ngồi cười đần độn như vậy?

Bên ngoài còn đang lo lắng, bên trong Đồng Đồng đã điều chỉnh tốt tâm trạng, cầm bút máy lên bắt đầu viết.

Bài thi gồm mười phép tính cộng trừ, đánh vần phụ âm nguyên âm tiếng Hán, chẳng qua là để nhận thức cách đọc mà thôi. Thật đơn giản, cô nhắm mắt cũng làm được.

"Soạt soạt..." Không đến năm phút hai từ bài thi đã làm xong. Cô đã có ý không thể hiện ra sự thông minh cùng cái mác "thiên tài". Chẳng lẽ bây giờ phải làm lại từng bước từng bước sao? Quá lãng phí thời gian!

Đồng Đồng quyết định nộp bài thi khiến cho giám thị tròn tròn mắt, thầy giáo hiền lành chưa nhìn bài thi đã nhẹ giọng hỏi: "Khó quá hay sao vậy em?"

Dù sao buổi thi hôm nay, thí sinh ít tuổi nhất là cô, nếu không làm được cũng là chuyện bình thường.

Đồng Đồng lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Cảm ơn thầy đã lo lắng, em đã làm xong rồi, không tin thì thầy xem bài thi đi ạ." Chỉ chỉ bài thi của mình.

Thầy giáo liếc mắt qua bài thi, sau đó kinh ngạc há to miệng, lúc đó Đồng Đồng đã ra khỏi phòng học.

Úy Ương ôm lấy tiểu bảo bối, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái: "Có khó không?"

Mười lăm tuổi chính là thời gian trưởng thành nhanh nhất, Úy Ương đã sắp 1m80, thân hình tuy rằng hơi gầy nhưng cũng có chút cơ bắp, đều là do việc tập võ đem lại.

Đồng Đồng có một lần không cẩn thận nhìn thấy Úy Ương thay quần áo, vừa nhìn nước miếng liền chảy.

Nghĩ đến thân thể trắng kiện mê người này sẽ là của mình, cô liền vô cùng kích động!!!

Hơn nữa giọng nói Úy Ương cũng không ồm ồm như vịt của bạn bè cùng lứa, đó là một âm thanh từ tính trầm thấp, mỗi lần nghe được đều khiến Đồng Đồng nổi da gà.

Nghĩ đến kiếp trước không để ý đến thời kì trưởng thành của Úy Ương, Đồng Đồng liền cảm thấy quá đáng tiếc, hiện tại mới mười lăm tuổi đã cực phẩm như thế, ba mươi tuổi há chẳng phải cả người đều toát ra hương vị cuốn hút sao? Chính là cái loại người một câu nói một ánh mắt đều có thể làm cho người ta xúc động!

Cổ nén nước miếng sắp chảy ra, đầu sao ở đây cũng có nhiều người: "Không có, bé đã làm xong hết rồi."

Bởi vì sau ba ngày mới có kết quả, rất nhiều gia đình đều mang con về nhà trước, chỉ có Đồng gia trực tiếp đi đến phòng hiệu trưởng, muốn gì biết nấy.

Chắc chắn là 100 điểm không thể nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều rất hưng phấn, Úy Ương phấn khích tung Đồng Đồng lên cao, vốn muốn kháng nghị hôm nay cô mặc váy, làm vậy rất bất nhã, sau đó nghĩ đến mình chỉ là đứa bé năm tuổi, làm vậy cũng không sao.

"Bé giỏi lắm." Úy Ương mở miệng khích lệ, không nhịn được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

...Không được một trăm điểm mới là lạ...Đồng Đồng có chút chột dạ nhưng trong chốc lát liền ưỡn ngực thẳng lưng, hùng hồn nói thầm trong lòng: Ta đây chính là thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Học vấn

Đồng Đồng sau khi thuận lợi vào lớp một vài ngày thì bắt đầu không an phận, cô không muốn mỗi ngày đều phải cùng một đám trẻ con học lại mấy thứ aoe12345*! Chẳng khác nào si nhục tám bảng tiến sĩ của cô.

*Đây là nguyên văn của tác giả trong bản raw.

Hơn nữa vì cô tuổi nhỏ, cô giáo đặc biệt chú ý nên sắp xếp cho ngồi bàn đầu tiên ở giữa, một cơ hội để thất thần và trốn học cũng không có!

Không biết tại sao, hình như cô giáo vô cùng thích cô, khi đi học thường xuyên gọi đứng dậy trả lời.

Vấn đề lớn nhất chính là vì nhỏ hơn bạn học trong lớp gần hai tuổi, ai ai cũng xem cô là em gái, không có việc gì liền đến bóp bóp mặt cô!

Đồng Đồng khó chịu trong lòng, có biết nội tâm chị đây khinh bỉ các người bao nhiêu không? Các người muốn chết phải không?!

Nhưng cô cũng chỉ có thể kêu gào dưới đáy lòng, căn bản không có khả năng nói ra, dù sao cô cũng chỉ thắng ở đầu óc, còn thân thể chỉ là một đứa bé năm tuổi không hơn.

Tất cả mọi người đều chú ý đến từ khi bé con đi học tâm tình càng ngày càng...roi xuống đáy vực, nhất là Úy Ương, lo lắng đến nỗi chạy đến trường vài chuyển đề hỏi cô giáo có phải bé bị bắt nạt hay gặp chuyện gì đó không vui.

Đồng Đồng chìm trong cảm xúc buồn bực không để ý đến người nhà đang lo lắng, dù sao cô cũng không nhận được nữa, một ngày hai ngày còn có thể, nhưng mà một năm thì sao đây!

Có thể nhảy lớp được không?

...Đáp án là không ai đồng ý. Đồng Đồng lập tức ủ rũ, bộ dạng tội nghiệp khiến cho mọi người mũi lòng.

Úy Ương ôm cô vào trong ngực, Đồng Đồng đáng thương vừa nhìn cậu vừa hỏi: "Anh Úy Ương, tại sao không cho em nhảy lớp? Anh không tin em sẽ làm được sao?" Cô thực sự không muốn học đánh vần Hán ngữ và học đếm thêm một chút nào nữa!

"Đương nhiên anh tin em, em là thông minh nhất." Úy Ương hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Vậy tại sao không cho em học lớp hai?"

Úy Ương đang định trả lời thì Đồng gia gia đã lên tiếng trước: "Bởi vì bé quá nhỏ, cho dù muốn nhảy lớp thì cũng phải học hết lớp một đã, bây giờ chưa hiểu được, lớn lên tức khắc sẽ hiểu."

Lớn lên lớn lên lớn lên, linh hồn của cô đã sớm trưởng thành rồi! Nhưng Đồng Đồng không thể nói ra, tất cả mọi người không đồng ý thì thôi, cô sẽ không cưỡng cầu nữa.

Cái mũi nhỏ sứt sứt, đôi mắt phủ một tầng hơi nước, Đồng Đồng bấu môi chui vào lòng Úy Ương làm ồ, Úy Ương lập tức nhận ra trên ngực có một mảng ẩm ướt, lòng cũng mềm xuống.

Chưa kịp mở miệng, Đồng gia gia lại nói: "Học xong lớp một thì trực tiếp lên lớp ba được chưa?"

...Hử?!

Tất cả mọi người đều sùng sốt, Đồng phu nhân còn chưa kịp phản đối, Đồng Đồng liền từ trong lòng Úy Ương quay ra nở một nụ cười thật tươi: "Được ạ!"

Đồng phu nhân thờ dài, quả thực là hết chỗ nói. Bỏ Đồng Đồng cũng cưng chiều nó, sao có thể không đáp ứng yêu cầu này?

"Sao cũng được, nhưng mẹ có yêu cầu, nếu con muốn lên lớp ba thì phải được một trăm điểm. Nếu không thì nghĩ cũng đừng nghĩ." Thực ra nhảy lớp thì chỉ cần tám mươi điểm là đã đủ.

Đồng Đồng vô cùng tự tin nói: "Được ạ!" Loại chuyện nhỏ này mà muốn làm khó cô? Không thể nào đâu.

Thế là trong một năm học lớp một, Đồng Đồng trải qua quãng thời gian vô nghĩa nhất.

Chỉ có một việc tốt là...trên TV chiếu bộ phim hoạt hình do thỏ Bát Ca và Chim gõ kiến dẫn chương trình, đây chính là thứ cô thích nhất lúc nhỏ!

Ảnh hưởng từ cô, Đồng gia gia và Úy gia gia mỗi ngày sau khi ăn tối xong đều đến phòng khách, ba ông cháu chen chúc trên chiếc ghế sofa, ôm đồ ăn vặt xem hoạt hình, thỉnh thoảng còn vang lên một trận cười to.

Ông Đồng rất ghen tị với cái cảnh này, ông cũng muốn gia nhập nhưng vợ lại không cho phép...nói là trong nhà có ba đứa trẻ đủ rồi..

Thật bất công, chẳng lẽ bỏ thì không được trở thành trẻ con sao? Hai ông cụ đều là ngoài già mà trong không già, không thì cũng sẽ không học theo bé ngồi xem hoạt hình đâu!

Ông oán niệm Đồng Đồng hoàn toàn không cảm nhận được, ngoại trừ thời gian đến trường thì lúc nào cũng rất vui vẻ!

Đồng Đồng học xong lớp một thì năm nhất đại học của Úy Ương cũng kết thúc. Cậu ở nhà nghỉ hè, sau đó nhảy lên năm tư đại học rồi tham gia quân ngũ, bởi vì chính sách quốc gia đã mở rộng thành thanh thiếu niên từ mười sáu tuổi đã có thể tự nguyện ghi danh.

Đối với học vấn của Úy Ương Đồng Đồng chỉ cảm thấy thương cảm, may là anh không học bác sĩ, luật sư hay kiến trúc sư, bằng không người khác có đường sống sao?

Nhưng mà...anh học chính trị cũng vô cùng khủng bố. Nghĩ đến việc kiếp trước Úy Ương ba mươi tuổi đã làm thị trưởng, Đồng Đồng chột rùng mình. Dù sao đến lúc đó cô cũng mất rồi, không biết anh có trở thành nguyên thủ quốc gia không.

Đồng Đồng nghỉ hè thoải mái lại đơn giản, thi xong làm báo cáo các tổ chức cần rèn luyện trong kì nghỉ hè là xong.

Mà Úy Ương cũng kết thúc, đạt được học bổng quốc gia năm nghìn nhân dân tệ, mặc dù ở thời điểm cô hai mươi tư tuổi số tiền này không có gì lớn, nhưng thời điểm này lại không như vậy.

Nhất là khi Úy Ương xuất thân giàu có, đây chẳng khác gì một nền móng khẳng định cho cố gắng của anh.

Úy Ương anh tuấn cao lớn, vóc người lại đẹp, tính tình tuy rằng hơi lãnh đạm nhưng kết hợp với tổng thể thì cũng xem như hòa hợp.

Thế nhưng cô không thể đi xuống, hai chân chạm đất được thì cô cũng quá nhỏ, không thể chen vào. Đồng Đồng càng nghĩ càng đau lòng, tâm tình trong

nháy mắt trở nên sa sút.

Vốn muốn cho Úy Ương một bất ngờ thật lớn, ngay cả váy cũng đã thay, còn mang theo cả hoa...Huhu, cô phải về nhà.

Có lẽ sự mất hứng của cô lan tỏa đến mức Úy Ương ở xa cũng cảm nhận được. Chỉ thấy anh nhúu mày, nhìn hai bên một chút, phía sau cũng nhìn, quả nhiên nhìn thấy gia gia đang ôm bé.

Khuôn mặt tuần tú vốn không có biểu tình gì chợt hiện lên nét tươi cười, khiến cho một đám nữ sinh bên cạnh ngây người.

Lúc không cười anh toát ra một vẻ lạnh lùng, ngũ quan sắc bén làm cho người ta không thể khinh nhờn, mà khi anh cười, giống như mùa xuân về trên đất nước, khiến lòng người mềm mại, chẳng khác gì vị thần Apollo trong thần thoại Hy Lạp, càng nhìn càng làm người ta yêu thích.

Nhưng anh không thêm để những mỹ nhân bên người vào mắt, bất kể họ có xinh đẹp hơn nữa, mặc ít hơn nữa cũng không nhìn, chỉ đi thẳng đến chỗ Úy gia gia và Đồng Đồng, có người chặn đường liền nhẹ giọng xin qua, vốn không có nữ sinh nào muốn cho anh qua nhưng vẫn phải nhường đường, ai có thể chống cự nổi thỉnh cầu của một vương tử cao quý đây?

Đem bé ôm vào trong lòng, Úy Ương hỏi: "Gia gia, sao lại mang bé đến?"

"Đề tặng hoa cho cháu." Ý phía sau chính là đem hoa từ vườn cho anh. "Là do gia gia cùng bé chọn đấy, có đẹp không?"

"Đẹp." Trả lời xong, Úy Ương mới chú ý đến bé con hình như không vui, anh nghi hoặc nhếch mày, dùng ánh mắt hỏi Úy gia gia, đối phương lại buông tay biểu thị không biết, anh liền vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang chôn ở cổ mình, chỉ lộ ra cái mông: "Bé?"

Hừ, cô đang tức giận, không thêm để ý tới anh. Đồng Đồng trẻ con cọ lên cổ Úy Ương, không chịu đáp lại.

"Bé sao vậy? Không muốn nói chuyện với anh sao?" Úy Ương có chút nóng nảy, nhưng lại luyến tiếc không muốn đem Đồng Đồng từ trên người xuống hỏi cho rõ ràng, chỉ có thể để cho cô tùy ý bám vào, cùng Úy gia gia nói: "Gia gia, chúng ta về nhà đi."

"Không phải còn diễn thuyết sao?"

"Không làm nữa."

"Không được!"

Một già một trẻ đồng thanh nói: "Vì sao lại không làm nữa?"

"Em và gia gia đến là muốn xem anh phát biểu, anh không lên thì sao xem được nữa." Đồng Đồng lại cảm thấy bản thân quá tùy hứng, biết rõ ràng anh Úy Ương cái gì cũng không hiểu, căn bản không hề biết tình cảm của cô, vậy mà còn muốn ghen.

Anh Úy Ương đối xử với mình tốt như thế...Chỉ cần là thứ mình muốn có, thứ mình muốn làm, anh không hề tiếc giá nào để đáp ứng, sao cô có thể phá buổi diễn thuyết của anh đây?

"Anh Úy Ương như thế là đẹp trai nhất, em muốn xem." Nói xong liền hôn lên môi anh, dưới đáy lòng nhân tiện len lén nói tiếng xin lỗi.

Úy Ương cười khế, hôn lại lên đôi môi nhỏ nhắn của Đồng Đồng một cái rồi đem cô trả lại cho Úy gia gia. Úy gia gia nhúu mày khó chịu nói: "Từ khi bé ba tuổi đã không cho người nhà hôn môi, sao cháu lại có đặc quyền này?"

Ông cũng muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của bé nha! Hiện tại bé cũng sắp lớn rồi, chờ thêm một thời gian nữa thì hoàn toàn không có khả năng nữa, ông không còn cơ hội nào!

Úy Ương cười nhưng không nói, Đồng Đồng cười khanh khách ôm lấy cổ của Úy gia gia, hôn lên mặt ông một cái rồi mới để cho ông hôn lại lên khuôn mặt của mình: "Bé thích gia gia nhất!"

"Gia gia đẹp trai hơn cái lão họ Đồng kia đúng không?"

Vấn đề này... cô làm sao trả lời được. Trả lời thế nào cũng không tốt mà!

Úy Ương nhìn biểu tình sầu khổ của Đồng Đồng, lông mày nhúu lại, cái mũi nhỏ nhắn nhăn nhó, miệng cũng chu lên, rất ưu sầu thì khế cười rồi nói: "Gia gia, đừng trêu bé nữa."

"Gia gia trêu bé lúc nào?" Úy gia gia rất bi thương, ông đây là nghiêm túc có được không? Trêu chọc ở chỗ nào?

Lợi dụng cơ hội này Đồng Đồng ôm lấy mặt Úy gia gia thom một cái, cười hi hi nói: "Bé đều thích, cả hai gia gia ai cũng đẹp." Như vậy là không đắc tội với ai phải không?

Úy gia gia bật cười: "Cháu đúng là tiểu quý." Lắc đầu, vẻ mặt muốn cắn khuôn mặt nhỏ nhắn làm Đồng Đồng sợ tới mức vừa kêu to vừa cười.

Nhìn hai ông cháu trêu chọc lẫn nhau, Úy Ương đang muốn mở miệng thì có người đến nhắc anh lên sân khấu, thế là anh gật đầu, vừa hay nhìn thấy ánh

mắt chờ mong của Đồng Đồng thì hôn lên cái miệng nhỏ nhắn một cái, xoay người đến chỗ chủ trì.

Đồng Đồng biết bản thân phải chú ý hình tượng thực nữ, dù sao chảy nước miếng thì thật có lỗi với chiếc váy thủ công đặt làm riêng do Ủy phu nhân gửi về trên người.

Thế nhưng...nhưng anh Ủy Ương đúng là quá đẹp trai mà! Sao lại có thể đẹp như vậy?

Mái tóc đen bị ánh nắng nhuộm thành màu vàng chẳng khác gì một thiên thần hoàn mỹ hạ phàm. Thân hình thon dài tao nhã, ánh mắt kiên định chăm chú, tuy rằng hơi lãnh đạm nhưng nhìn sự ưu tú cao quý trong vạn người này khiến cho Đồng Đồng cảm giác...cô không biết dùng ngôn ngữ nào để diễn tả nữa!

Ủy gia gia cũng tràn đầy hân diện nhìn cháu trai của mình. Tuổi còn nhỏ nhưng đã có phong độ của một đại tướng, ngày sau nhập ngũ đi theo đường lối chính trị, chắc chắn so với lão già mặt than như ông đây càng có tiền đồ hơn, không biết kiểu con gái như thế nào mới phù hợp với nó.

Ông vừa nghĩ vừa nghiêng đầu thì chợt nhìn thấy cô nhóc trong lòng đang mang vẻ mặt si mê, đôi mắt to xinh đẹp sáng như có hàng vạn ngôi sao.

Đáng tiếc tuổi quá nhỏ...mười tuổi...Nếu bé làm cháu dâu mình thì thật tốt...

Nhưng mà tuổi tác không phải là vấn đề lớn, bản thân ông năm đó khi làm trưởng doanh trại mới cưới vợ, so với bà của Ủy Ương còn lớn hơn hai mươi mấy tuổi!

Đáng tiếc, cho dù ông lớn hơn bà nhiều tuổi như thế, cuối cùng bà vẫn đi trước một bước, vĩnh viễn rời khỏi ông... Haizz, hình như càng già con người ta càng hay nghĩ đến những chuyện sinh lý tử biệt.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bi kịch của mỹ nữ (I)

"Gia gia?" Sao vẻ mặt gia gia đột nhiên trở nên thương tâm như thế?

Ủy gia gia lấy lại tinh thần, nhìn thấy Đồng Đồng lo lắng cho mình, vội vàng trấn an: "Gia gia không có việc gì."

Đồng Đồng gật đầu, biết chắc ông sẽ không giải thích. Thế hệ quân nhân trước nay đều như vậy, chỉ thích đè nén mọi thứ dưới đáy lòng dù cho có chuyện gì xảy ra, cái này cũng là lý do kiếp trước Ủy Ương dù thích cô nhưng không chịu nói đăng hoàng, nếu không phải hai người ở chung nhà thì chắc anh một chữ cũng không nói...

Đôi mắt lại hướng đến Ủy Ương trên khán đài, anh phát biểu rất ngắn gọn, không dài dòng nhưng từng câu từng chữ đều như châu như ngọc khiến người ta lĩnh hội, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Ủy Ương không hề lưu luyến khán đài một chút nào nữa, đi thẳng đến chỗ Đồng Đồng: "Anh Ủy Ương!" Cô vui vẻ gọi, thuận tiện giờ hai tay muốn anh bế.

Ủy Ương bế cô lên, động tác ôm cô vào lòng giống như một loại bản năng mà anh đã làm không biết bao nhiêu lần. "Sao bây giờ lại vui vẻ vậy? Vừa khóc vừa cười." Cái mũi cao cúi xuống cọ vào mũi cô.

"Làm xong hết mọi việc chưa?" Ủy gia gia hỏi.

"Còn một số thủ tục nữa."

"Để ông nhờ cảnh vệ giúp cháu làm. Tiểu Vương..."

Ủy Ương vội vàng ngăn cản: "Không cần đâu gia gia, không phải chuyện gì lớn, cháu tự làm là được rồi, gia gia mang bé lên xe trước đi, một lát nữa cháu sẽ quay lại."

Nghe vậy, Đồng Đồng lại càng ôm chặt cổ anh không buông: "Không muốn không muốn, em muốn đi cùng anh."

Ủy gia gia tức giận đến thở râu tròng mắt: "Thật là không có lương tâm! Gia gia thương cháu như thế, bây giờ thấy Ủy Ương thì không cần gia gia nữa phải không?" Nhóc con hư hỏng, tuần này phải tăng thời gian luyện đại tự!

Đồng Đồng còn chưa biết bi kịch đang chờ ở tương lai, cái miệng nhỏ nhắn vẫn cười đến hải lòng.

Ủy Ương thấy Ủy gia gia đang tức giận thì vội vàng hòa giải: "Gia gia về xe ngồi chờ đi, trời nóng quá đứng ngoài lâu không tốt đâu, cháu mang theo bé,

làm xong sẽ trở lại."

Úy gia gia "ừ" một tiếng, còn trẻ con làm mặt quỷ chọc cho cô cười không ngừng.

Úy Ương cùng gia gia gật đầu một cái, xoay người bé Đồng Đồng đến chỗ hội học sinh.

Tuy hiện tại anh mới năm nhất nhưng vì thành tích xuất sắc nên đã làm phó hội trưởng, năm thứ tư kế tiếp sẽ rất bận bịu, sợ rằng không có thời gian đi xử lý việc của hội học sinh, bây giờ anh muốn từ chức.

Đồng Đồng ở trong ngực anh mở to mắt nhìn hội học sinh, đúng là quá xa hoa đi, chiếm trọn tầng thứ ba, hơn nữa còn có rất nhiều thiết bị tiên tiến...Quả nhiên không hổ danh là trường đại học đệ nhất về logic học. Sau này nếu không ra nước ngoài, cô cũng muốn đến đây học.

"Anh Úy Ương, đây là chỗ nào vậy?" Mặc dù biết rồi nhưng vẫn muốn hỏi một câu.

"Anh đi từ chức, có thể phải đợi hơi lâu, em phải kiên nhẫn nha." Úy Ương dịu dàng nhìn cô.

"Vâng, chỉ cần ở bên cạnh anh Úy Ương là được, em rất kiên nhẫn." Đồng Đồng cười, chớp chớp đôi mắt to, hai móng vuốt nhỏ bé ôm lấy cổ Úy Ương không buông.

Trong phòng, các thành viên hội học sinh đang họp, Úy Ương gõ cửa một cái, mọi người nhìn thấy anh dẫn theo một cô bé đều mở lớn mắt, một sinh viên mập mạp nhìn hơi ngốc nghếch hỏi: "Úy Ương, bé con nhà ai đấy? Nhìn thật đáng yêu."

"Đúng vậy, giống như một con búp bê." Có người tán thành.

Về ngoài của Đồng Đồng quả thực không thể xoi mói, nhưng cô không hề thích người khác nói mình giống búp bê.

Cúi đầu nhìn chiếc váy công chúa trên người, đôi môi nhỏ nhắn chu đến nỗi có thể treo được một cái bình. Nam nhân trong nhà đều có chung một gu thẩm mỹ, phải đem cô trở thành công chúa mới chịu, hại cô không thể nhớ được đã bao lâu mình chưa mặc quần.

Úy Ương đương nhiên biết bé con không thích được khen là búp bê, cười khẽ, ôm Đồng Đồng ngồi vào chỗ ngồi của mình.

Anh không trả lời mà hỏi thẳng vào vấn đề: "Liên quan đến chuyện từ chức, các anh chị chưa họp xong sao? Bây giờ tôi sắp phải về rồi."

Rất ít khi anh có được thái độ thoải mái hiện hữu như thế, vậy là có người thừa cơ hỏi: "Úy Ương này, tại sao nhất quyết phải từ chức? Mặc dù chuyển thẳng lên học năm tư nhưng cũng không phải không làm được công việc của hội học sinh mà."

Đó là một nữ sinh cao ráo và vóc người rất đẹp, tuy rằng thoát nhìn khá lạnh lùng nhưng tình cảm trong mắt không gạt được người khác.

Mặc dù Úy Ương nhỏ hơn cô vài tuổi, nhưng tuổi tác không phải là vấn đề, nếu như Úy Ương cũng thích cô thì thật tốt.

Úy Ương chỉ cười mà không trả lời câu hỏi đó: "Nói chung là đơn từ chức tôi đã nộp lên nhà trường rồi, hôm nay đến cũng là để nói với các anh chị một tiếng thôi, các anh chị bàn bạc gì cũng được, tôi không phải là thành viên hội học sinh nữa."

Thực ra từ đầu anh cũng không có ý định vào hội học sinh, chỉ vì có lần Đồng Đồng không biết xem gì mà thốt lên một câu "Hội trưởng đại nhân thật đẹp trai" nên anh đã đổi ý.

"Sao cậu có thể nói vậy được chứ?" Mỹ nữ khí chất lãnh đạm tức giận vỗ bàn đứng lên, tạo ra một âm thanh thật lớn.

Đồng Đồng vốn đang tò mò quan sát bốn phía bị dọa đến cả người đều run lên, Úy Ương nhúm mày, nhìn mỹ nữ nói: "Chị đang dọa đến bé đấy."

Mỹ nữ nổi óa: "Không phải chỉ là một nhóc con thôi sao, chúng ta đang thảo luận đến vấn đề rồi đi của cậu!"

Còn thảo luận gì nữa? Anh Úy Ương chắc chắn sẽ không làm, vốn dĩ đến đây chỉ là muốn cho mấy anh chị này chút mặt mũi, đây là chuyện hiếm có rồi.

Sau này đi theo đường lối chính trị, cái gì cũng phải cẩn thận nhưng với cái tính tình lãnh đạm của mình, chắc là anh chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nhưng mà...mỹ nữ này thích anh Úy Ương phải không nhỉ? Cái ánh mắt kia...rõ ràng là muốn chinh phục anh bằng cái khí chất thanh cao trên người, tốt nhất là khiến anh chủ động theo đuổi.

Đáng tiếc, Đồng Đồng xấu xa nở nụ cười, anh Úy Ương sẽ không thích chị đâu, tâm tư của chị đã bị uống phí rồi ~

Có điều chị ta dám mơ ước anh Úy Ương của cô, cô đây cũng không cần khách khí nữa. Cái đầu nhỏ chui ra từ trong lòng Úy Ương, nhìn mỹ nữ đang hò hét, đỉnh đầu bốc khói do thái độ khinh thường của Úy Ương: "Chị gì đó ời, chị thích anh Úy Ương phải không?"

Mỹ nữ sững sốt, lập tức nói lớn: "Nhiều chuyện, trẻ con thì biết gì mà nói!"

Chia buồn với mỹ nữ, chị ta chọc đến anh Úy Ương rồi!

Đồng Đồng lập tức chui vào lòng Úy Ương, Úy Ương nhủ mày nói: "Xin lỗi đi."

Xin lỗi?! "Tại sao phải xin lỗi, tôi nói gì sai sao? Con nhóc này chen vào lúc chúng ta đang nói chuyện, không phải là không có phép tắc à? Tôi còn muốn hỏi bố mẹ nó sao có thể dạy dỗ nó thành như thế này đây!" Mỹ nữ tức giận đến mức mở miệng không đắn đo.

Đồng Đồng co rúm lại, nếu như bố và gia gia nghe được nhất định sẽ vô cùng tức giận, không chừng sẽ đánh người. Chị gái này thật thảm, quả thực quá thảm.

Yên lặng ngồi trong lòng Úy Ương nghe mỹ nữ đem mình ra nói. Chọc ai không chọc, lại chọc vào Úy Ương, lời nói không có chừng mực, va chạm trực tiếp với Đồng Đồng, chị gái đây không phải là đốt đèn tìm cứt trong nhà vệ sinh sao?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bi kịch của mỹ nữ (II)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Úy Ương lười để ý đến cô ta, nếu biết điều nói xin lỗi thì anh còn có thể nể tình bỏ qua, đáng tiếc là cô ta không biết tốt xấu, anh cũng không cần khách khí.

Úy Ương ôm Đồng Đồng đứng dậy định bỏ đi, ấy vậy mà nữ sinh kia còn không chịu bỏ qua, muốn ngăn anh lại: "Chúng ta nói chuyện rõ ràng đã!"

Cái thái độ lãnh đạm đó thật khiến người ta phát điên! Ngay từ đầu khi mới vào trường, cô đã để ý đến anh, bản thân xinh đẹp lại tài hoa, không những vậy còn đảm nhiệm vai trò quan trọng trong hội học sinh, tuy rằng trước đây cô từng bài xích tình chị em nhưng nếu như anh nguyện ý theo đuổi thì cô sẽ đồng ý.

Ai ngờ Úy Ương lại không thêm liếc mắt đến mình, bản thân lại không kìm được mà chú ý anh, cuối cùng thực sự rơi vào lưới tình!

Càng thích anh thì càng thấy anh có nhiều ưu điểm, một số người chỉ được cái vẻ ngoài, không thể nào ở chung, nhưng Úy Ương lại không như thế!

Anh hoàn mỹ như vậy, ưu tú như vậy, nhưng lại luôn lạnh nhạt, đối với ai cũng trưng ra gương mặt lạnh lẽo như băng, chuyện này đối với một người trời sinh cao ngạo luôn được nhiều người theo đuổi như cô mà nói, sao có thể chịu được?

Hiện tại, anh thế mà khiến cho cô nhục nhã trước mặt mọi người, còn muốn cô xin lỗi một con nhóc miệng còn hôi sữa! Tưởng cô dễ dàng chịu ủy khuất vậy sao!

A a a a, mỹ nữ ơi, chị không định xin lỗi sao? Không chịu thì thôi tại sao còn cản đường? Đồng Đồng giờ mới biết dự vọng độc chiếm của cô thật lớn...cô đã đạt đến trình độ vừa nhìn thấy người ái mộ anh Úy Ương liền phá hủy thành thế này sao?

Úy Ương ần nhần bước đi, chỉ chốc lát sau, anh ôm Đồng Đồng quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng vô cùng dọa người. Mỹ nữ không tự chủ được lùi về phía sau một bước, nuốt nước miếng nói: "Tôi, tôi nói gì sai sao?"

"Không, chị không có nói sai." Lần đầu tiên, khóe miệng Úy Ương lại có ý cười. Gương mặt tuấn mĩ càng trở nên kinh điển, khiến cho cả phòng ngáy ra.

Đồng Đồng muốn che mắt lại, thật sự không nỡ nhìn mỹ nữ kia.

"Chị chỉ là ngu xuẩn hết thuốc chữa mà thôi." Anh mỉm cười, xoay người rời đi.

Tự nhiên...không có một ai dám ngăn cản.

Cho đến ba phút sau, mỹ nữ kia mới nhớ ra phải ngăn lại, người trong phòng vẫn đang ngáy ra. Tất cả nữ sinh trong phòng muốn chặn nam thần, mà nam sinh chỉ muốn xem náo nhiệt, vậy là toàn bộ đuổi theo.

Bọn họ đương nhiên không đuổi kịp, tìm khắp sân trường vẫn không thấy bóng dáng Úy Ương đâu. Một nam sinh chán chường ngồi bệt trên thảm cỏ thở hắt ra: "Chắc, chắc là cậu ta về nhà rồi."

Đang có người mở miệng muốn phân bác, điện thoại mỹ nữ chợt reo lên, thấy là phòng giáo vụ liền nhận máy, lộ ra thần sắc khó hiểu. Một nữ sinh khác hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Phòng giáo vụ bảo mình đến chỗ họ." Quái lạ, cô không có không hoàn thành công việc, hơn nữa cuối học kì rồi còn có việc nào mà cô không làm nữa?

"Cùng đi đi, dù sao cũng không tìm thấy Úy Ương." Có người đề nghị, thế là một đám trùng trùng điệp điệp đi đến phòng giáo vụ.

Cửa phòng giáo vụ bình thường luôn mở toang hôm nay lại đột nhiên đóng kín, mấy nữ gõ cửa, nghe tiếng mời vào thì cùng những người khác khoan thai tiến vào. Đều là thành viên hội học sinh, ai ai cũng có quyền vào phòng giáo vụ.

Nhưng khi đi vào bọn họ liền tròn tròn mắt, người mà bọn họ vừa tìm kiếm đang ngồi trên ghế sofa, đối diện là giáo viên, thấy bọn họ vào như ong vỡ tổ liền hạ giọng quát lớn: "Ai bảo các anh chị vào hết? Đi ra ngoài!"

Úy Ương ngăn lại: "Không cần, bọn họ ở đây cũng được."

"Được, được."

Thật kì lạ, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy vị giáo viên này khúm núm như thế, bình thường đứng trước mặt hiệu trưởng cũng rất cao ngạo.

"Bạn học Trần Nhã Chi." Một vị giáo viên khác đi tới, trên tay cầm theo văn kiện đưa cho cô ta: "Đây là văn kiện đuổi học."

Cái gì?!

"Tại sao? Em đã làm sai? Em làm gì trái với nội quy của trường sao?" Cô không phục đến cực điểm, trực tiếp ném văn kiện xuống đất.

Bình thường là thiên chi kiều nữ muốn gì được nấy, đột nhiên lại bị đuổi học, đây chính là sỉ nhục, cô không thể nào nuốt trôi cục tức này được!

"Tôi không biết chị có làm gì trái với nội quy trường học không, nhưng chỉ cần tôi muốn thì chị chỉ có thể thôi học." Úy Ương nhếch miệng, vốn là gương mặt tuấn tú bây giờ ai nhìn vào cũng rung mình.

"Tất cả là do mày giờ trò quỷ?" Trần Nhã Chi vọt tới trước anh, cắn răng nghiêng lợi nói với hai vị giáo viên: "Tại sao cậu ta nói gì là các người nghe nấy, cậu ta là cái thá gì?"

Thật là...mấy nữ không có não, chị ta không thể suy nghĩ trước khi nói sao? Đồng Đồng thật sự muốn cạy đầu chị ta để xem bên trong có cái gì, người như chị ta mà cũng có thể ở trong hội học sinh? Đúng là trò cười.

Những người khác đều câm như hến, không dám mở miệng nói một chút. Trần Nhã Chi đang nổi nóng có thể không hiểu ra, nhưng bọn họ không phải người ngu, trước nay trong trường học vẫn đồn đãi rằng bối cảnh sau lưng Úy Ương rất lớn, không ngờ tin đồn đó là sự thật. Ngay cả ban lãnh đạo trường đại học hàng đầu cả nước cũng phải nhún nhường, đủ để thấy thế lực phía sau to lớn nhường nào.

Mặc kệ Trần Nhã Chi đứng thờ hồn hèn, Úy Ương điềm nhiên như không lấy một cây kẹo que từ trong túi ra, bóc vỏ rồi nhét vào miệng Đồng Đồng, nhìn cô ăn vui vẻ, trong đôi mắt là dịu dàng vô hạn.

Tình cảnh vẫn đang náo loạn, lại có người có người gõ cửa, một nam sinh gần đó mở cửa ra, không ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông mặc quân trang nghiêm chỉnh, anh ta nhìn thấy Úy Ương liền cúi người nói: "Thiếu gia."

Phía sau có một ông cụ thoạt nhìn rất có tinh thần đi đến, nói là ông cụ cũng không thỏa đáng lắm vì ông có vẻ rất khỏe mạnh, ngũ quan thâm thúy, tóc hoa râm, ăn mặc theo kiểu Tôn Trung Sơn [1].

Tất cả giáo viên trong phòng đều đứng lên, một mực cung kính chào hỏi, vô cùng cẩn trọng, không dám động dấy lung tung: "Xin chào thủ trưởng." Đây chính là nhân vật chỉ xuất hiện trên TV nha!

Úy gia gật đầu, gương mặt nghiêm túc khi nhìn thấy Đồng Đồng vẫy tay với mình trong nháy mắt liền tươi như hoa: "Bé ngoan, đến đây với gia gia nào."

Bé, gia gia.

Người nào không hiểu thì nhất định chỉ số thông minh có vấn đề.

Ngay cả Trần Nhã Chi cũng choáng váng. Vị giáo viên nghiêm khắc kia cung kính đứng sát sofa pha trà. "Ngài thủ trưởng...hiệu trưởng đang trên đường đến đây, xin ngài dừng tức giận."

"Tại sao ta phải tức giận? Ta chỉ tới đón hai đứa kia về nhà mà thôi, không cần căng thẳng giống ra trận vậy!" Nói xong phất tay một cái, vừa bẻ vừa trêu chọc Đồng Đồng.

Hành động như vậy ai thì cũng biết thủ trưởng vô cùng thương yêu cô nhóc này, vậy mà vừa nãy chính mình lại mắng chửi bố mẹ nhóc con đó không biết dạy con...Trong nháy mắt mặt mũi Trần Nhã Chi trắng bệch.

"Gia gia, chúng ta về nhà đi." Đồng Đồng không muốn chờ thêm nữa, một màn này vừa buồn cười vừa thảm thương, tuy rằng người khởi xướng là cô.

"Được, bé nói về liền về." Úy gia cười ha hả bẻ tiểu bảo bối, nói với cảnh vệ: "Tiểu Vương, cậu đi xem Úy Ương còn thủ tục gì thì làm giúp nó đi..."

Thầy giáo vội nói: "Không cần không cần, Úy Ương là học sinh giỏi nổi danh, những thủ tục này chúng tôi tự làm rồi gửi đến cho ngài là được rồi, không cần phiền đến vị cảnh vệ này đâu ạ."

"Vậy cũng được sao?"

"Được được được, không có sao đâu." Sau đó nụ cười càng lớn hơn: "Úy Ưông mang đến cho chúng tôi không ít vinh quang, cái này đâu tính là gì."

"Vậy cũng được, chờ lúc nào rảnh rồi, lão già này sẽ mời thầy một bữa cơm." Úy gia gia cũng không muốn lợi dụng người khác.

Đây quả thực là một kinh hỉ: "Được ạ, chỉ cần thủ trưởng rảnh rồi, lúc nào cũng có thể."

"Tất cả nhờ thầy, ta phải mang hai đứa về nhà đây."

"Thủ trưởng đi thông thả." Lần thứ hai cúi đầu.

Cho đến khi Úy gia gia rời đi, Trần Nhã Chi vẫn giống như khúc gỗ đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

...

[1] Quần áo theo kiểu Tôn Trung Sơn:

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Em muốn đi cùng anh

Ngày Úy Ương nhập ngũ, Đồng Đồng không đi tiễn, hiển nhiên là vì Úy Ương không cho phép.

Cả nhà nghe theo lời của anh, chẳng một ai thông báo cho Đồng Đồng, mặc dù cô cũng biết ngày nữa anh đi, nhưng cụ thể ngày nào thì không nhớ được.

Không phải Úy Ương không muốn nhìn thấy cô, chỉ là sợ một khi nhìn thấy rồi, bản thân lại luyến tiếc.

Tiểu bảo bối luôn luôn dính người, nếu biết lần này anh đi hai năm, liệu có khóc hay không?

Anh nhớ cô, nhưng không muốn gặp cô.

Hơn nữa, tình cảm anh dành cho cô, cô còn nhỏ nên chưa thể hiểu được, không sao, anh có thể chờ. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có tình cảm phức tạp như thế với một đứa trẻ, tình cảm đó vốn dĩ là tình yêu nam nữ.

Sau khi cùng người nhà nói lời từ biệt, Úy Ương ngồi vào trong xe, một lần cũng không quay đầu lại.

Đồng Đồng chau mày, chờ khi bé tỉnh ngủ phát hiện Úy Ương đã đi rồi, phải chăng sẽ tức giận?

Tuy rằng bình thường là một tiểu thiên sứ nhu thuận đáng yêu, nhưng một khi tức giận sẽ không để ý đến ai, ngay cả mẹ cũng không. Chắc chắn chuyện Úy Ương rời đi sẽ khiến Đồng Đồng phát điên!

Xe vừa khởi động thì có một bóng dáng mặc váy ngủ chạy chân đất vụt ra, không phải Đồng Đồng thì là ai đây?

Cô thất tha thất thểu chạy, nhìn thấy xe đã đi thì nhất thời nôn nóng mà khóc lớn, không ngừng kêu anh Úy Ương.

Ông Đồng ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói: "Bé ngoan, anh Úy Ương phải tham gia quân ngũ, rất nhanh sẽ trở về, đừng khóc nữa."

Đồng Đồng không chịu nghe, vùng vẫy tránh khỏi tay ông Đồng, ông Đồng bắt đầu dĩ phải thả cô xuống, vật nhỏ tự mình chạy theo, vừa chạy vừa khóc. Úy Ương qua kính chiếu hậu nhìn thấy Đồng Đồng liền vội vàng kêu xe dừng lại.

Đồng Đồng chạy quá nhanh, không cẩn thận liền ngã xuống đường, cô không thấy xe đã dừng, chỉ nghĩ rằng mình không đuổi kịp, trái tim trong lồng ngực vô cùng đau đớn, ngồi trên vỉa hè khóc lớn lên.

Úy Ương chạy xuống ôm cô vào lòng, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn thấm đẫm nước mắt, vội vàng lấy khăn tay lau cho cô, dịu dàng nói: "Đừng khóc, ngoan nào, đừng khóc nữa."

"Anh...!" Đồng Đồng khóc nhiều đến nỗi nấc cụt, hai tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo Úy Ương thật chặt, "Anh Úy Ương xấu lắm."

"Xin lỗi em." Úy Ương lập tức nhận lỗi: "Là anh không tốt, anh sợ em khóc nên mới không để người khác nói cho em."

Đồng Đồng tiếp tục khóc, cô vô cùng sợ hãi, nếu không phải cô gặp ác mộng, mơ thấy kiếp trước bị xe tải đâm rồi mất đi anh, cô cũng sẽ không mờ hồ đâm dĩa tình lại từ trong mộng.

Rời khỏi giường lại không thấy ai trong nhà, hỏi quản gia mới biết hôm nay là ngày Úy Ương rời nhà tham gia quân ngũ.

Anh không giống những binh lính bình thường, bởi vì chỉ số thông minh và trình độ học vấn cao, hơn nữa là người của Úy gia cho nên cấp trên có ý đào tạo, mặc dù nói chỉ đi nghĩa vụ hai năm, nhưng Đồng Đồng biết chắc sẽ không nhanh như thế.

Kiếp trước cô còn nhỏ nên không thể nhớ, cô chỉ nhớ khi Úy Ương đi cô chưa đầy sáu tuổi, khi trở về cô đã hơn mười lăm. Thời gian ở cạnh nhau thì ít, mà thời gian xa nhau thì nhiều. Có lẽ cũng vì thế mà kiếp trước cô cự tuyệt tình cảm của anh.

Trong lúc anh đi rất ít khi trở về, chỉ có thể nói chuyện với nhau qua webcam, nhưng quà tặng cho cô hàng năm chưa từng thiếu cái nào, nếu cô không làm, chỉ tham gia quân ngũ thôi Úy Ương đã mất hơn mười năm.

Cuối cùng khi trở về thì tính tình càng lạnh nhạt, nội liêm hơn, một chút tâm tình cũng không thể hiện rõ ràng, vậy làm sao cô biết anh thích cô? Chỉ một năm ngắn ngủi ở cạnh nhau thì có thể chứng minh cái gì?

Bây giờ sẽ lặp lại mười năm đó sao? Không được, cô tuyệt đối không đáp ứng! "Anh Úy Ương, khi nào anh về thăm em?"

"Hai năm, hai năm được không? Em chờ anh hai năm được chứ?" Úy Ương dịu dàng thương lượng cùng cô.

Đồng Đồng không cần nghĩ đã mở miệng, "Không phải! Anh Úy Ương lừa em." Chắc chắn không có khả năng hai năm anh sẽ trở lại! Nếu chỉ đi hai năm, sao cả cô chú Úy đều về nhà đón mà không để anh tự đi với xe quân đội?

Cấp trên xem anh là mầm non trọng điểm cần đào tạo trong thời gian dài, tuyệt đối không có khả năng hai năm anh đã trở về! Cô không muốn cách xa anh lâu như vậy!

"Bé..." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, Úy Ương cũng không thể nói dối được nữa. Lần này đi chắc chắn sẽ rất lâu, rất lâu sẽ không gặp cô, anh luyến tiếc, nhưng không đi không được.

"Không muốn không muốn không muốn không muốn, em chỉ muốn ở cạnh anh!" Ôm chặt cổ Úy Ương không buông. "Nếu anh không mang em đi cùng, em...em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa!"

Đồng phu nhân phải bước tới ôm cô đi, "Ngoan đi con, sao lại đi cùng Ương Ương, con phải ở lại đây với mẹ."

Đồng Đồng không tránh được tay mẹ, nóng lòng khóc lớn kêu gào không được, Úy Ương đau lòng muốn chết, khẽ mím môi nói với Đồng phu nhân: "Cô à, cháu, cháu có thể mang bé đi được không? Chỉ cần cho bé chuyển trường là được, quân khu cũng có trường học, mặc dù không tốt bằng trường hiện tại nhưng cháu hứa sẽ chăm sóc bé thật tốt."

Đồng phu nhân sùng sốt, bé mới sáu tuổi mà! Tình cảm của hai đứa nó sâu đến vậy? Từ khi nào đã đạt đến mức độ này? Chẳng lẽ bố Đồng Đồng nói đúng, Ương Ương thích bé? Nhưng mà bé, bé chỉ mới sáu tuổi?!

Tuy rằng Ương Ương rất quen thuộc với Đồng Đồng, thậm chí so với người lớn còn bình tĩnh thành thực hơn, thế nhưng...Thế nhưng dù sao thì vẫn mới 16 tuổi! Bé còn nhỏ như thế, làm sao yên tâm giao cho Ương Ương được?

Đồng phu nhân định cự tuyệt nhưng lại nhìn thấy ánh mắt tràn ngập cầu xin của Úy Ương.

"Việc này..."

"Bé còn nhỏ quá, chờ bé lớn hơn một chút, qua vài năm..." Đồng Đồng cũng không đồng ý. Em gái da thịt mềm mại như thế, sao sống ở quân khu được? Hơn nữa Úy Ương nhập ngũ, mỗi ngày có rất nhiều chuyện phải làm, thời gian đâu mà chăm sóc bé?

Đồng Đồng càng khóc lớn hơn, ôm chặt cổ Úy Ương không chịu buông, thi thoảng lại nấc lên, hai mắt đều đã sưng to.

Lúc trước vì ngã mà trên chân dính nhiều bụi đất, một vài chỗ còn rách da. "Con muốn ở cùng anh Úy Ương, ở cùng anh Úy Ương!!"

Yêu cầu này đúng là làm khó mọi người, cho Úy Ương mang bé đi, bé còn nhỏ, Úy Ương làm sao có thể chăm sóc cô hai tư trên hai tư? Không cho mang đi, Úy Ương đau lòng, bé càng khóc lớn, rốt cuộc nên làm sao?

Qua vài phút, Đồng gia gia vỗ đùi nói: "Được! Chúng ta chuyển nhà!"

...???!!!

"Không phải Ương Ương đến Bắc Kinh sao? Vừa vặn Úy lão đầu trước kia ở bên đại viện quân khu, chúng ta đã ở tỉnh S nhiều năm như thế, bây giờ chuyển đến một nơi khác cũng tốt, đỡ phải gặp mấy người kỳ kỳ quái quái đến xin xỏ."

Đồng gia gia càng nghĩ càng thấy tốt: "Tất cả vấn đề chỉ cần vậy là giải quyết được rồi, cho dù phải tham gia quân ngũ thì cả nhà cũng không cần xa nhau, Đồng Đồng và Úy Ương ở quân khu cũng được, dù sao vợ chồng Tiểu Úy đều ở trong quân khu, chúng có nhà ở Bắc Kinh, công ty cũng có ở đó, chỉ cần chuyển trụ sở là được."

Đề nghị này cũng khá tốt, Úy gia gia suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được, vậy thì quyết định như thế. Tôi sẽ sắp xếp người xin chuyển trường cho Đồng Đồng và Đồng Đồng, Đồng lão đầu, ông về lấy hộ khẩu để tôi mang đi chuyển."

Nói xong sờ sờ ria mép của mình, có chút buồn bực. Trước đây không ở trong quân khu là vì rất nhiều chiến hữu cũ đã mất, ông cũng không gặp được Đồng lão đầu nên quyết định chuyển từ Bắc Kinh đến tỉnh S, không ngờ tới bây giờ lại trở về.

"Hai nhà ở cùng nhau luôn, quyết định vậy đi."

Quân khu bên kia từng phân cho ông một khu nhà cấp cao, mười mấy người ở cùng nhau vẫn còn sợ quá rộng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bên cạnh anh

Đồng gia gia nghĩ đi nghĩ lại thấy đề nghị này đúng là không chê vào đâu được: "Tốt, Bắc Kinh có nhà dưới danh nghĩa Đồng Đồng nhưng ở cùng với ông tại quân khu cũng được." Sau đó quay đầu hỏi con gái và con rể: "Hai người các con có ý kiến gì không?"

Tuy rằng hỏi ý kiến nhưng biểu hiện trên mặt chẳng khác thổ phi là bao: Đứa nào dám không đồng ý, đứa nào đứa nào? Đứa nào dám ngăn cản ta chiều chuộng bé, đứa nào đứa nào? Đứa nào dám ngỗ nghịch không đồng ý? Đứa nào đứa nào?

Hai vợ chồng ông Đồng liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đến Bắc Kinh cũng tốt, ở tại tỉnh S đã quá lâu, còn hay bị những người thân thích kỳ quái tìm đến,

dù rằng không chiếm được lợi ích gì nhưng cũng tạo ra không ít phiền toái, quấy nhiễu không ngừng.

Đám người đó chẳng khác gì trùng hút máu, vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy thỏa mãn mà chịu yên tĩnh. "Bố đã quyết định rồi thì cứ vậy đi, con và Khắc Cường không có ý kiến gì."

Đồng phu nhân nói xong, liếc mắt nhìn con gái đang khóc nhè trong lòng Úy Ương, đôi mắt to vốn rất đẹp nay lại sưng lên, bà vừa thương vừa cảm thấy phiền lòng.

Chỉ từng này tuổi đã dính Ương Ương như thế, sau này lớn lên thì thế nào? Trẻ nhỏ quá dính người lớn cũng không phải chuyện tốt, chẳng lẽ giống như chị Úy nói, định cho hai đứa nó một hôn ước? Nhưng hai đứa kém nhau đến mười tuổi..

Vợ mình buồn sầu nhưng ông Đồng một chút cũng không biết, cũng không lo lắng gì, nhìn con gái ôm cổ Úy Ương sống chết không chịu buông tay thì vui vẻ nói: "Xem con kia, dính người chẳng khác gì cao su, qua đây với bố nào."

Đồng Đồng qua mới là lạ...Cô sợ một giây kế tiếp sẽ bị tách ra, vừa ôm chặt cổ Úy Ương vừa lắc đầu.

Sắc mặt ông Đồng thoáng cái liền thay đổi, con gái rệu như mạng, ông tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng, đương nhiên về mặt này chưa bao giờ dám bày ra với vợ, chỉ dám bày ra với tiểu tử cướp con gái mình: "Mau đưa bé cho chú!"

Không ngờ tiểu tử bình thường rất cung kính với ông lại lắc đầu: "Con mang bé đi trước."

...Tách ra vài ngày cũng không được! Đây là chuẩn bị làm trẻ sinh đôi sao? Ông Đồng oán thầm dưới đáy lòng, tuyệt đối không thừa nhận bản thân ghen tị.

Ông sao có thể ghen tị được? Hắc, ông đương nhiên sẽ không ghen tị, đó là con gái của ông, là máu mủ ruột thịt không thể xóa bỏ, sao có thể so xem con gái thân cận với ai hơn?

Chẳng qua hiện tại còn nhỏ, chờ con gái trưởng thành chắc chắn sẽ biết người đàn ông yêu mình nhất thế giới là bố!

"Thực sự là con gái lớn không thể giữ...Hiện tại mới sáu tuổi lại vì Úy Ương mà không cần bố mẹ anh trai..." Đồng gia gia buông một câu cảm thán, trong lòng ghen tị trùng mắt với Úy Ương.

Úy Ương bị trùng sớm đã thành thói quen, bé là bảo bối của cả hai nhà, nhưng hết lần này lần khác dính lấy mình, vì thế anh cũng không biết mình đã bị trùng bối trong nhà trùng biết bao nhiêu lần, nếu như ánh mắt có thể biến thành đao kiếm thì anh đã sớm tan xương nát thịt.

Nhưng mà anh vẫn vui vẻ chịu đựng, chỉ cần có thể ở cùng bé, cho dù phải đối địch với cả thế giới anh cũng đồng ý.

Cúi đầu hỏi cô nhóc trong ngực: "Em với anh đi trước, vài ngày nữa bố mẹ, gia gia và anh trai em sẽ tới, có được hay không?"

Đồng Đồng chắc chắn sẽ đáp ứng...Không cần rời xa anh Úy Ương, còn có chuyện gì tốt hơn nữa? "Được ạ!"

Trả lời dứt khoát, hoàn toàn mặc kệ bản thân đã thương tổn đến ba người đàn ông trong nhà.

Đồng Đồng vui mặt vào trong ngực Úy Ương, vô ý cọ cọ chân, Úy Ương nhú mày quay lại nói với bố mẹ mình: "Con mang bé đi bôi thuốc đã."

Nói xong nhìn về phía Đồng phu nhân. "Cháu thuận tiện lấy cho Đồng Đồng vài bộ quần áo luôn được không?" Còn chuyện trường học, hộ khẩu, tất cả đều giao cho gia gia.

Được Đồng phu nhân đồng ý, Úy Ương nhanh chóng bế cô nhóc vào phòng khách, khẩn trương tìm thuốc trong hòm.

Khi dùng khăn ướt lau chân cho cô, thấy đôi chân mềm mại bị trầy da vài chỗ, có nơi còn rỉ ra máu, Úy Ương thấy lòng mình đều đau.

Sớm biết vật nhỏ sẽ không màng đến gì mà đuổi theo mình, cho dù ly biệt đau đớn anh cũng sẽ chịu. "Có đau không?"

Đồng Đồng đang muốn trả lời, Úy Ương đã đem đôi chân được lau sạch sẽ hôn lên, vừa tuần mỷ vừa thâm tình, một chút cũng không hèn mọn, cho dù đối phương chỉ là một cô bé sáu tuổi. "Đau lắm phải không...Đều là lỗi của anh." Úy Ương càng nghĩ càng đau lòng, động tác càng thêm nhẹ nhàng.

Bôi thuốc rồi dán băng keo cá nhân xong, Úy Ương ôm Đồng Đồng vào phòng lấy vài bộ quần áo cùng đồ ngủ, tất cả đều dùng tạm thời, vài ngày đầu có lẽ anh sẽ rất bận, không thể mang cô đi mua quần áo, nhưng không sao, chỉ cần rảnh rồi liền đem cô đi đổi mới đồ dùng.

Mang theo Đồng Đồng cùng một bọc quần áo ra ngoài, ở cửa chỉ còn lại Đồng phu nhân, Đồng Đồng cùng chiếc xe quân sự, tất cả mọi người ai cũng bận rộn, thực ra Đồng gia gia, ông Đồng và Úy gia gia đều không muốn đi...Bọn họ vẫn còn muốn nhìn bé thêm một chút, dù sao cũng tách ra vài ngày, không có bé con ngọt ngào bên người, làm sao có thể chịu được ngày tháng khô khan nhàm chán?

Chẳng qua ông Úy không sớm không muộn buông một câu nếu còn nhìn bé tiếp sẽ muộn, cả ba người phải nhanh chóng rời đi.

Nói là nói vậy thôi, thực ra ông Úy cảm thấy vô cùng thoải mái! Dù sao Đồng Đồng chẳng khác gì một tiểu thiên sứ, ai lại không thích? Có cô làm bạn, cho dù người có tâm địa sắt đá cũng thấy vui vẻ, hài lòng!

Ôm bé ngồi trên xe, Đồng phu nhân và Đồng Đồng vẫn đang đứng ngoài cửa dãn dò. Đặc biệt là Đồng phu nhân, bà vô cùng lo lắng, không ngừng căn dặn Úy Ương chú ý cái này chú ý cái kia, ví dụ như Đồng Đồng buổi tối ngủ thường đá chăn, lúc tắm rửa thường chơi trong nước mà bỏ quên thời gian, rồi ví như kén ăn, ham chơi,...Úy Ương đều đáp ứng.

Thực ra những gì Đồng phu nhân nói anh đều rõ như lòng bàn tay, bé thích gì, ghét gì, muốn làm gì, anh so với ai khác luôn hiểu rõ hơn.

Đồng Đồng cũng nhìn chằm chằm em gái, nói: "Phải ngoan ngoãn đấy, rất nhanh anh sẽ đến chỗ em."

Đồng Đồng nhu thuận gật đầu, rướn người ra hôn Đồng Đồng một cái, mẹ một cái, sau đó mới vẫy tay nói tạm biệt.

Đồng Đồng nhìn vào kính chiếu hậu, mẹ và anh vẫn dõi theo xe, cho đến khi không thể nhìn thấy nữa mới thôi.

Đồng Đồng âm ỉ một lúc lâu, tối hôm qua vì sợ không kịp gặp Úy Ương mà ngủ muộn, kết quả sáng sớm vì ác mộng mà giật mình tỉnh giấc, lại vừa chạy vừa khóc một hồi, đã sớm mệt mỏi, ngủ gật trong ngực Úy Ương.

Ông bà Úy nhìn thấy đều muốn bế cô ngủ, chỉ là Đồng Đồng vẫn nắm chặt quân trang của Úy Ương không buông, cho dù đã mơ hồ nhưng thi thoảng vẫn mở mắt xem có phải Úy Ương đang ôm mình không, vừa đáng yêu vừa đáng thương khiến Úy Ương đau lòng, thầm hứa sau này sẽ không tự tiện làm theo ý mình nữa.

"Ng Sloan, ngủ đi, anh ở đây, sẽ không đi." Anh cúi đầu hôn lên trán cô, nhìn thấy cô vì lời cam đoan của mình mà nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn nở nụ cười, gương mặt lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên ấm áp, dịu dàng.

Ông bà Úy liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Em muốn ngủ với anh!

Khi tỉnh lại Đồng Đồng đã thấy mình đang ở trên máy bay, cô nằm trong lòng Úy Ương, ông bà Úy ngồi ở phía trước. Cô dụi mắt, ưm một tiếng, Úy Ương lập tức cúi đầu nhìn: "Bé?"

"Anh Úy Ương..." Cô còn có chút mờ mịt. "Đây là đâu vậy?"

"Đang ở trên máy bay, nửa tiếng nữa chúng ta sẽ đến nơi." Anh hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng nói tràn đầy nhu tình.

Đồng Đồng gật đầu, quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ, chỉ có mây trắng và ánh mặt trời, không thể nhìn thấy mặt đất, tất cả đều bị mây trắng che đi. "Anh Úy Ương...đói." Cô sờ cái bụng nhỏ, ngẩng đầu làm nũng với anh.

Ông bà Úy phía trước nghe được âm thanh mềm mại liền quay đầu nhìn. Đồng Đồng cười vui vẻ, nhảy xuống từ trên đùi Úy Ương, chạy tới tặng cho mỗi người một nụ hôn, sau đó lại chạy về Úy Ương làm ô, hất xì một cái. Đôi mắt nhìn dáo dác xung quanh.

Tiếp viên hàng không mang đồ ăn lên rất nhanh, Đồng Đồng kén ăn, không ăn được nhiều, chỉ nuốt vài miếng rồi sống chết không chịu ăn nữa, cho dù đói cũng chịu.

Úy Ương đau lòng nhìn cô, không nỡ ép buộc cô ăn thêm gì nữa, thế là lấy một thanh chocolate từ trong quân trang ra, bẻ từng miếng nhỏ rồi đút cho cô.

Cái miệng nhỏ nhắn nhai từng miếng từng miếng vô cùng đáng yêu, Úy Ương nhìn không được nhéo má cô một cái. Đồng Đồng bắt mắt trừng mắt với Úy Ương, muốn nhéo thì cũng không nên nhéo lúc đang ăn chứ, lỡ phun thức ăn ra ngoài thì sao?

Quả thực rất bất nhả, cô là thực nữ đấy. Thế là Đồng Đồng ngạo kiều hừ một tiếng quay đầu đi.

Ông bà Úy bắt lực tắc đầu: Con trai ngốc à, bé mới sáu tuổi đã nhường nhịn nó như thế, sau này lớn lên còn không biết sẽ tình quái đến mức nào, lúc đó phải làm sao hả con!

Ăn chocolate uống sữa xong, Đồng Đồng ngồi trên đùi Úy Ương tiếp tục quan sát xung quanh, vì ngồi ở khoang hạng nhất nên rất ít người, tiếp viên hàng không rất xinh đẹp.

Kiếp trước cô cũng từng đến Bắc Kinh, nhưng chỉ đi một vài lần, dù sao lúc đó cả hai nhà Úy Đồng không ở Bắc Kinh, hơn nữa cô còn xuất ngoại.

Những việc sau này sẽ là một cuộc sống mới, kiếp trước chưa từng trải qua cho nên rất chờ mong, cũng có chút khẩn trương. Không biết tương lai sẽ ra

sao. Chắc chắn sẽ không theo hướng bị kịch giống kiếp trước!

Như vậy thật tốt, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, bao gồm đoạn tình cảm của cô và anh Úy Ương.

Nghĩ nghĩ, cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, Úy Ương không biết cô đang cười cái gì, chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu, đôi tay liền xoa bóp chỗ này, sờ sờ chỗ kia.

Qua một lát, Đồng Đồng đột nhiên muốn đi vệ sinh, Úy Ương nói với bố mẹ một tiếng rồi bế cô đi, Đồng Đồng rốt cuộc đã biết xấu hổ... Không chịu để cho Úy Ương giúp cởi quần lót, sống chết muốn tự làm, để Úy Ương chờ ở bên ngoài.

Ngồi lên bồn cầu, cô liếc mắt nhìn ngực mình, quả thực quá nhỏ...Hoàn toàn không có gì nhô ra, hai hạt đậu nhỏ đều bình thường, thân thể như vậy, tạm thời không có cách nào cầu dẫn anh Úy Ương!

Khi nào mới trưởng thành đây! Cô không muốn làm xử nữ cả hai đời!

Sờ sờ ngực, Đồng Đồng lặng lẽ cầu trời cho bộ ngực có thể "trở mình", cô đã từng ở rất gần thiên đường và thượng đế, thượng đế sẽ không cự tuyệt cô phải không?

Úy Ương ở bên ngoài chờ, thấy cô đi ra thì vô ý thức bế cô lên. Đồng Đồng ôm cổ anh, ngây ngô hỏi: "Anh Úy Ương, đến Bắc Kinh Đồng Đồng có thể ở cùng anh phải không?"

"Đương nhiên rồi." Úy Ương hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn. "Anh sẽ không xa em."

Nhận được câu trả lời mong muốn, Đồng Đồng thỏa mãn cười, trở lại chỗ ngồi, ông Úy không biết lấy đâu ra một quyển truyện tranh, tuy rằng có chút trẻ con nhưng Đồng Đồng vẫn đọc, cô là một đứa trẻ nghe lời phải không?

Máy bay rất nhanh đã hạ cánh, Đồng Đồng nhẹ nhàng nhất, không cần làm gì chỉ cần ngoan ngoãn để Úy Ương bế là được.

Lần này vẫn đi bằng xe quân sự, ông Úy đổi tài xế thành cảnh vệ của mình.

Ban đầu cả nhà định trực tiếp về quân khu, nhưng bây giờ có Đồng Đồng đi theo nên phải về đại viện làm thủ tục trước.

Tuy rằng có thể hạ lệnh cho người khác làm nhưng ông Úy là người cẩn thận, thích tự mình làm mọi việc, hơn nữa vô cùng chính trực, nhất quyết không đi cửa sau. Cho nên Úy Ương chuyện gì cũng tự làm là do bố chỉ bảo.

Dù sao ông và Úy Ương không giống nhau, từ nhỏ ông mơ ước được làm quân nhân, còn Úy Ương thì không, Úy Ương là được trung ương tự động yêu cầu bồi dưỡng, sau này sẽ trở thành trụ cột nước nhà, trong tay có quyền hành, đương nhiên cái đặc quyền ấy chưa được cấp từ bây giờ, Úy Ương chắc chắn sẽ phải chịu khổ để tiếp nhận huấn luyện, so với binh lính bình thường còn nghiêm khắc hơn một nghìn một vạn thậm chí một triệu lần!

Đồng Đồng hiển nhiên không biết chuyện này, cô trời sinh mệnh công chúa, tất cả mọi người đều cưng chiều, muốn gì làm nấy, hoàn toàn không có ai phản đối.

Nếu như cô biết Úy Ương đến Bắc Kinh để tiếp nhận huấn luyện kinh khủng như thế, chắc chắn sẽ gào khóc đòi về nhà.

Quân khu cùng nơi huấn luyện rất gần, chung quanh đều có binh lính, cách một trăm thước (100m) có một trạm gác.

Tuy vậy nhưng không hề khoa trương, bởi vì rất nhiều lãnh đạo đều ở đây, có thể nói nơi này là đại bản doanh quân sự chính trị trọng yếu, không ít vị chiến sĩ khai quốc đã ở đây, cho nên phải phòng bị nghiêm ngặt, cho dù là ông bà Úy cũng phải trải qua tầng tầng kiểm tra, lấy giấy thông hành mới có thể vào.

Kiếp trước Đồng Đồng cũng từng tới đại viện quân khu, nhưng cô không nhớ rõ, lúc đó rất nhỏ, hiện tại vừa nhìn thấy liền tròn mắt há hốc mồm.

Nói là đại viện nhưng thực ra chính là một đồng nhân dân tệ nha! Mỗi một phòng ở đều là phòng độc lập, không chỉ như vậy, điều khiến người ta giật gân đó là còn lại đều là những tứ hợp viện nhỏ! Đến thế kỉ 21 thì nơi này quả thực vô cùng đắt giá.

Địa vị Úy gia rất cao, cho nên được phân nhà cũng rất xa hoa, không thua gì khu nhà cấp cao của Đồng gia ở tỉnh S, vừa lớn vừa rộng mở, hơn nữa còn sạch sẽ, chắc là mỗi ngày đều có người dọn vệ sinh.

Bởi vì rất nhiều phòng nên tất cả mọi người đều có phòng riêng. Sau khi Đồng Đồng chọn cho bản thân một phòng, Úy phu nhân liền để cảnh vệ liên hệ mua giường cùng đồ dùng cần thiết, còn có vài món đồ chơi.

Vừa chuyển đến nhà mới, Đồng Đồng không dám ngủ một mình, vốn Úy phu nhân muốn cô ngủ cùng, nhưng cô trái lo phải nghĩ cảm thấy quá rầy rầy vợ chồng người khác là chuyện thất đức, cuối cùng vẫn là ôm lấy đùi Úy Ương.

Phòng của Úy Ương không khác gì tường tượng của Đồng Đồng. Sạch sẽ, ngăn nắp, gọn gàng. Chăn gối, khăn trải giường đều màu xanh da trời, trên tường treo một bức ảnh gia đình.

Giường thật lớn...Úy Ương đem quần áo của cô treo lên, Đồng Đồng liền thừa cơ trèo lên giường Úy Ương lăn vài vòng, vì giường lớn nên không hề sợ

roi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh khó chịu sao? (16+)

Úy Ương treo xong quần áo đã thấy Đồng Đồng lẩn qua lẩn lại giống con nhộng, đầu tóc rối tung, chiếc váy công chúa tóc lên tận lưng, lộ ra quần lót hoạt hình đáng yêu và hai cái chân trắng trắng mềm mềm.

Bụng dưới anh bỗng nhiên căng thẳng, quay mặt đi không dám nhìn nữa. Năm mười ba tuổi anh đã mơ thấy mộng xuân, mà đối tượng trong mộng lại là...anh liền không dám cùng Đồng Đồng thân mật quá mức.

Sợ rằng không nhịn được sẽ làm tổn thương cô. Con trai tuổi này tình lực dồi dào, rất khó không chế được phương diện tình dục.

"Anh Úy Ương?" Đồng Đồng lẩn vài vòng nữa mới phát hiện Úy Ương đang đứng không xa quay mặt vào tường, gương mặt thấy chết không sờn, nhất thời Đồng Đồng trở nên mơ hồ, đó là cái biểu tình gì? Sao có cảm giác mình giống như yêu quái, một giây kế tiếp sẽ ăn anh...

Úy Ương lấy lại tinh thần: "...Ừ?"

"Anh sao vậy, cảm thấy khó chịu sao?" Đạp lên chiếc giường lớn, Đồng Đồng lác lư đi đến trước mặt Úy Ương, lo lắng sờ trán của anh, lại còn đưa tay sờ trán bản thân, nói thầm: "Không có nóng mà..."

"Anh không sao." Anh cầm cái tay mũm mĩm xuống, ôm lấy cô nói: "Tắm rửa thay quần áo trước rồi mới ăn tối được không?"

Đồng Đồng chớp chớp mắt: "Anh không đi huấn luyện hả?"

"Hôm nay tới trước, sáng ngày mai mới đi." Anh vừa nói vừa bế cô lên giường, chờ cô đứng vững mới kéo khóa, cởi chiếc váy hồng nhạt ra, trên người Đồng Đồng chỉ còn một cái quần lót dâu tây tơ sợi tổng hợp.

Cô nhu thuận vịn vai Úy Ương, nhắc chân cho anh cởi đồ, đem sự xấu hổ vứt ra sau đầu...

Ngực quá nhỏ, mông không đủ cong, chỉ có gương mặt dễ nhìn...Cũng không biết anh Úy Ương có hứng thú hay không...Ồi chao, cô vừa nhìn thấy cái gì?

Đôi mắt chớp chớp liên tục như đang xác định bản thân có nhìn lầm hay không, nơi đó của anh Úy Ương...có phản ứng?!

Đồng Đồng giờ mới xấu hổ, nhưng cũng có chút kích động và hưng phấn, mong muốn thân mật cùng anh Úy Ương đã có từ lâu, chỉ là thân thể này quá nhỏ, cô không muốn Úy Ương trở thành biển thái...Nhưng mà thấy anh có phản ứng, cô thực sự vui vẻ nha!

Đồng Đồng nhào vào trong lòng Úy Ương, thân thể trắng mịn mềm mại khiến Úy Ương không không chế được mà vuốt ve.

Đồng Đồng bị cái vuốt ve nhẹ tựa lông hồng làm giật mình, dựa vào vai anh nũng nịu gọi anh Úy Ương, len lén mở cúc áo quân trang, đem khuôn mặt dán vào ngực anh.

Xương quai xanh của Úy Ương rất đẹp, tuy rằng vóc người cao gầy nhưng cơ bắp trên người khá rắn chắc, tất cả là do việc tập luyện đem lại.

Đôi tay Đồng Đồng cách một lớp quân trang mỏng sờ vào người anh, chỉ cảm thấy bên dưới đôi tay mềm mại là cơ bắp rắn chắc, ẩn chứa sức mạnh của đàn ông. "Thơm quá...người anh thơm quá." Cô say mê ngửi tới ngửi lui nơi cổ anh, chẳng khác gì một chú chó nhỏ.

Úy Ương không không chế được mà run lên, ôm Đồng Đồng không ngừng thờ dốc, vì sợ bản thân sẽ để cô ra làm ra chuyện đáng sợ, nên vội vàng đẩy Đồng Đồng ra, hai tay kẹp nách cô nói: "Đi tắm."

Cố gắng để cô tách ra khỏi nơi nào đó đang nhô ra, miễn cho cô hỏi cái gì không nên hỏi.

Lý trí Úy Ương nói cho anh biết phải nhẫn, nhưng tình cảm và cơ thể lại không ngừng kích động muốn anh hưởng dụng bé con đáng yêu này: Cô là của anh, vừa sinh ra đã thuộc về anh, nếu là của anh, sớm muộn gì cũng sẽ ở cạnh nhau cả đời, vậy thì anh nếm thử trước một chút cũng không sao phải không? Tuy nghĩ vậy nhưng anh không dám động thủ. Nếu như thật sự nếm thử, anh tuyệt đối không thể dừng lại.

Thử độ ấm của nước, sau đó đặt Đồng Đồng vào bồn tắm, bàn tay to mang theo vết chai mòn trớn từng tấc da thịt non nớt, Đồng Đồng sợ ngứa, bị anh làm cho cười khanh khách.

Úy Ương cởi áo khoác, bên trong quân trang là áo sơ mi trắng, rõ ràng chỉ là kiểu dáng thông thường nhưng mặc trên người anh lại mang khí chất khác

lạ.

Đồng Đồng thiếu chút nữa nhìn đến ngậy người. Úy Ương nhân tiện cời luôn vài cúc áo phía trên, lồng ngực tinh trắng nhưng khá trắng trẻo hơi lộ ra.

Đồng Đồng vừa nhìn đã liên tưởng đến bạch ngọc, lộ ra dưới áo sơ mi, quả thực làm cho người ta điên cuồng nuốt nước miếng.

Thăm rồi...cô còn nhỏ đã biến thành sắc nữ... "Anh Úy Ương..." Cái miệng nhỏ nhắn thì thảo gọi tên anh, đôi tay đã sớm suôn sẻ sờ lên lồng ngực đẹp đẽ đó.

Úy Ương bị cái tay nhỏ bé ấm áp chạm vào thì run lên, muốn đẩy ra nhưng lại luyến tiếc, lưu luyến độ ấm tốt đẹp của cô, nên để cho hai tay Đồng Đồng tùy ý luồn vào áo sơ mi tìm tòi khắp nơi, khiến cho cả hai người đều ướt nhẹp.

Đôi tay nhỏ bé vừa mềm vừa ấm sờ loạn lung tung, thì thoảng sẽ chạm phải hai hạt đậu đỏ trước ngực, mỗi lần chạm đến Úy Ương đều thờ dốc theo bản năng vì kinh ngạc.

Đồng Đồng chú ý được, thế là cố ý vừa sờ vừa bóp nhẹ, làm cho cả người thiếu niên cao lớn tuần mẩy run run, chỉ kém trực tiếp mềm nhũn ra.

Trắng quá đi, thật muốn hôn một cái...Đồng Đồng si mê nhìn chăm chăm vào ngực Úy Ương, liếm môi nói: "Anh Úy Ương thật đẹp..."

Làm bầm xong thì không kìm được mà hôn lên môi anh, khoảnh khắc đôi môi non nớt cùng đôi môi mỏng tiếp xúc, Úy Ương triệt để mất khống chế.

Trong nháy mắt đảo khách thành chủ, anh cuốn lấy đầu lưỡi Đồng Đồng, lướt qua hàm răng rồi lại gặm cắn môi cô, một lần lại một lần, cho đến khi cái miệng nhỏ nhắn sưng lên vẫn không chịu buông ra, hai bàn tay to cũng kìm lòng không đậu vuốt ve cơ thể non nớt, may là anh vẫn tồn tại một tia lý trí cuối cùng, không có làm ra chuyện cấm thú.

Đồng Đồng bị hôn đến mức chẳng biết trời đất ra sao, đôi mắt lộ ra ánh nhìn kiều my, hoàn toàn không phải là ánh mắt mà trẻ con có thể có.

Úy Ương thờ dốc buồng cô ra, lùi về sau vài bước, nhắm mắt cố sức lắc đầu, chỉ cảm thấy phía dưới giống như sắp nổ tung, không dám nhìn Đồng Đồng thêm nữa, chỉ sợ giây tiếp theo sẽ không khống chế được.

Đang mơ màng hưởng thụ loại thân thiết này, đột nhiên bị buông ra khiến Đồng Đồng thất thần một giây, chu môi làm nũng nhìn về phía Úy Ương đang cách xa hai thước (2m), yếu ớt kêu: "Anh Úy Ương..." Tại sao lại đứng xa cô như thế? Chẳng khác gì trên người cô có bệnh dịch... Thật đáng ghét!

Thân thể nhỏ bé không một mảnh vải ra khỏi bồn tắm đến chỗ Úy Ương, Úy Ương hoảng hốt lùi về bức tường, nhìn Đồng Đồng như nhìn hồng thủy mãnh thú*, lắp bắp nói: "Đừng, đừng đến đây! Ngoan, đừng đến đây, đừng có đến đây..." Giọng nói khàn khàn kì lạ.

*Hồng thủy mãnh thú: nước lũ và thú dữ, ý chỉ tai họa to lớn.

Đồng Đồng mất hứng, càng muốn đến gần: "Vì cái gì? Anh không thích em sao?"

"Tất nhiên không phải..." Úy Ương không ngừng than khổ, cô nhóc ngốc nghếch này, không cho anh sống dễ chịu sao? "Anh thích em nhất..." Thích nhất, thích nhất, thích cô nhất.

Nghe được lời này, Đồng Đồng bất động tại chỗ, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm Úy Ương: "Anh Úy Ương, anh khó chịu hả?"

Úy Ương: "..."

Qua vài giây sau, anh miễn cưỡng hạ gục cảm giác xao động bên dưới, đi tới ôm cô trở về bồn tắm, không dám làm chậm nữa mà nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, dùng khăn tắm lớn quấn quanh người cô rồi bế ra ngoài, cố nén dục vọng mặc áo ngủ cùng quần lót cho cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Công việc này không phải cho người làm! Làm vài lần nữa thì anh triệt để xong rồi!

Tác giả: TAT cảm thấy nên giữ nguyên đạo đức cho nam thần~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bị ghi tội

Mặc xong đồ ngủ, Đồng Đồng thành thoi nằm trên giường, trong khi Úy Ương dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét về phòng tắm.

"Rào rào..." Tiếng nước chảy lập tức vang lên, Đồng Đồng lăn qua lăn lại, che miệng cười. Anh Úy Ương vốn là người vô cùng nguyên tắc nha...Làm sao đây, cô bị quyến rũ rồi!

Mười lăm phút trôi qua Úy Ương mới ra ngoài, trên người còn mang theo vài giọt nước nhưng sắc mặt đã dễ nhìn hơn, không tối tăm giống lúc nãy nữa.

Nhìn thấy Đồng Đồng ngồi giống con mèo trên giường, hai chân xếp bằng, hai tay đặt phía trước, Úy Ương cảm thấy có chút xấu hổ, bản thân vừa rồi đúng là không khống chế được, sợ rằng đã tạo thành ám ảnh cho bé.

Anh vội vàng ngồi xuống, thử vươn tay, thấy cô không né tránh mới ôm cô vào lòng, hỏi: "Vừa rồi anh có khiến em sợ không?"

Đồng Đồng không chút căng thẳng lác đàu: "Em thích được anh hôn." Cầm lấy tay anh đứng lên, hai chân nhỏ dẫm lên đùi Úy Ương, cười híp mắt hôn đôi môi mỏng của anh một cái: "Em cũng thích hôn anh."

"Em..." Úy Ương khàn khàn nói, đem cô ôm chặt, nở nụ cười.

Hai người đang dính lấy nhau thì ông Úy gõ cửa bảo xuống ăn cơm. Úy Ương đáp lời, bé Đồng Đồng đi mở cửa, ông Úy bế Đồng Đồng từ tay anh, để anh ở trong phòng thay quần áo.

Đồng Đồng lưu luyến vươn tay về phía Úy Ương, nhưng bị anh cự tuyệt, anh không thể thay quần áo trước mặt bé được, cảm thấy bản thân thật bị ối, chẳng khác gì biến thái.

Thay xong quần áo xuống tầng, Đồng Đồng đang ngồi ăn cháo trong lòng ông Úy, thấy anh xuống liền giơ tay muốn bế, khiến cho ông Úy tức giận mắng cô không có lương tâm: "Anh Úy Ương vừa đến là đòi bế, có phải chỉ cần anh Úy Ương không, hử?" Còn dùng tay chọc chọc vào sau gáy Đồng Đồng.

Úy Ương đau lòng vội vàng đi tới, lớn tiếng nói với bố: "Bố! Đừng có đâm vào da bé như thế." Da bé con rất non nớt, chọc vào như vậy đau thì làm sao?

Bị con trai lớn tiếng, ông Úy lại càng bức bối, ông xem Đồng Đồng là con gái của mình, người bố nào mà chẳng xem con gái như hòn ngọc quý trên tay.

Ai cướp liền xem là kẻ thù không đội trời chung, tiểu tử này nhiều lần cướp đi bé còn chưa tính, còn dám lớn tiếng với bố mình! Quá đáng hơn còn nghĩ là ông làm đau bé! Ông sao nữa làm đau bé đây!

Loại sự việc này chỉ có thể do Đồng Đồng hòa giải. Cô từ trong ngực Úy Ương tuột xuống đất, chạy về phía ông Úy, hôn một cái lên mặt ông, ôm cổ nói một loạt lời ngọt ngào, cuối cùng mới dập tắt được lửa giận.

Sau đó...ngay khi ông Úy muốn hôn lại, cô vô tình tuột xuống khỏi chân ông, không chút lưu luyến chạy về với Úy Ương.

Cối lòng tan nát vào hư không...

Ông Úy rốt cuộc cũng hiểu, trong lòng bé Úy Ương quan trọng nhất, ông còn tranh cái gì?

Thở dài một cái, ông giao bé cho Úy Ương, trong ngực vẫn còn tiếc nuối, muốn tiếp tục chơi cùng bé.

Bé con ngọt ngào, vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, tại sao không phải con ông mà là cái tên Đồng Khắc Cường quê mùa đó? Thật không khoa học!

Úy phu nhân thấy toàn bộ sự việc chỉ nhủ thầm, đàn ông con trai thật nhàm chán!

Bà lập tức đứng lên, đem đồ ăn Đồng Đồng thích nhất đến trước mặt cô, nhận được câu cảm ơn giòn tan của tiểu nha đầu, trong lòng ngọt ngào như ăn mật.

Đàn ông con trai Úy gia đều tệ liệt dây thần kinh mặt, từ bố, chồng đến con, người nào cũng không khác gì một tảng băng, bà vẫn luôn muốn một cô con gái ngọt ngào.

Đồng Đồng đứng lúc thỏa mãn tất cả mơ ước của bà, đáng yêu, thông minh, biết nghe lời, còn rất thân mật với bà, ngay cả người bố từ trước đến nay không thích con nít cũng thương yêu cô. Sao một cô bé động lòng người như thế không phải là con gái của mình?

Úy phu nhân nhìn về phía Đồng Đồng, trong mắt tràn đầy tiếc nuối, thấy cô híp mắt ngồi trong lòng Úy Ương, đút gì cũng ăn, trong lòng liền sáng tỏ: Cứ để hai đứa thân mật thế này, nếu Đồng Đồng gả cho Úy Ương, tiểu bảo bối không phải sẽ thực sự trở thành con gái bà sao?!

Càng nghĩ càng thấy có thể, trở về phòng phải nói với bố nó mới được, mười tuổi thì sao chứ? Đồng Khắc Cường hơn Tu Trúc bảy tuổi phải không nhỉ? Chỉ cần hai người thích nhau thì tuổi tác sao có thể là vấn đề!

Bố mẹ mình đang nghĩ gì, Úy Ương hoàn toàn không biết, tất cả chú ý đều đặt vào Đồng Đồng trong lòng. Cho cô ăn no, bản thân cũng ăn một chút rồi trở về phòng. Nhịp sống của anh rất tốt, ngủ sớm dậy sớm.

Chúc ngủ ngon với bố mẹ, Đồng Đồng chân chó tặng hai vị trưởng bối mỗi người một nụ hôn, vẫy tay nói tạm biệt.

"Anh, ngày mai mấy giờ anh đi?" Chớp mắt hỏi, "Em tiễn anh có được không?"

"Không cần tiễn, buổi tối anh sẽ về mà." Hôn nhẹ lên khuôn mặt mềm mại, Úy Ương thân mật dịu dàng cười: "Em chỉ cần ngủ thật ngon, chơi thật vui về là được."

"Anh phải chịu huấn luyện rất vất vả và sao?" Cô đã xem một ít binh sĩ luyện tập trên TV, cái đó không phải ai cũng chịu được đâu...hơn nữa...quân doanh nhiều binh sĩ, cô sợ anh bị thương.

"Cũng khá vất vả." Ôm cô đến bên giường, chỉnh nhiệt độ điều hòa phù hợp, sau đó mở TV, Úy Ương cùng xem phim hoạt hình cô thích. Đồng Đồng vẫn nhũn mảy: "Ngày mai trở về anh vẫn phải đi tiếp đúng không?"

Úy Ương sùng sốt, "ừ" một tiếng. Sợ Đồng Đồng khóc, vội vàng nói: "Chờ bố mẹ và anh em đến anh mới chuyển tới nơi huấn luyện, đừng sợ."

Đồng Đồng thật muốn khóc, cô đâu lo lắng không có ai chăm sóc, cô là không muốn xa anh mà!

Đồng Đồng đáng thương nắm lấy vạt áo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, trong mắt còn mang theo hơi nước: "Anh phải hứa, đến nơi huấn luyện vẫn sẽ trở về thăm em."

"Anh hứa."

Có được lời hứa của Úy Ương, Đồng Đồng mới thỏa mãn.

Loại hạnh phúc này không duy trì được bao lâu thì nhà họ Đồng đã đến Bắc Kinh, Úy Ương cũng đến nơi huấn luyện.

Nơi huấn luyện kỷ luật nghiêm chỉnh, tuyệt đối không cho phép binh sĩ một mình ra ngoài, ngay cả xin nghỉ cũng không được.

Để về nhà thăm Đồng Đồng, buổi tối Úy Ương len lén trốn đi. Đêm đó Đồng Đồng đang ngủ, sợ kinh động đến người nhà nên Úy Ương trèo vào từ cửa sổ.

Đồng Đồng mở mắt, nhìn thấy một bóng đen trước cửa sổ, thiếu chút nữa bị hù chết, khi biết đó là Úy Ương thì lập tức khóc, nhào vào trong lòng anh, mừng anh đã lừa dối mình.

Úy Ương lập tức xin lỗi, anh không thể ở cạnh cô quá lâu, phải trở về trước khi trời sáng, sau khi dỗ Đồng Đồng, đồng ý vài ngày nữa sẽ lại đến, anh mới đắp chăn cho cô, theo bệ cửa sổ nhảy xuống.

Thế nhưng khi trở về, Úy Ương bị phát hiện, đêm đó có triệu tập khẩn cấp, Úy Ương không xuất hiện, anh em trong phòng không có biện pháp bao che, chỉ viện một lý do không hề có sức thuyết phục là anh không biết tìm thêm nhà vệ sinh ở chỗ nào, nhà vệ sinh kí túc xá và nhà vệ sinh công cộng đều có người.

Vị huấn luyện tin mới là lạ!

Thế là Úy Ương bị ghi tội nặng, nếu là binh sĩ bình thường thì không đến nỗi vậy. Nhưng anh là thủ trưởng đời sau, yêu cầu càng phải nghiêm khắc, người được hy vọng sẽ gánh vác tương lai tổ quốc lại coi thường nội quy như thế thì thành ra cái dạng gì đây?

Chuyện này truyền đến tai ông Úy, ông vừa xấu hổ vừa tức giận, hỏi sao Úy Ương cũng không chịu nói thật, cho dù bị phạt, chịu đựng cường độ huấn luyện gấp năm lần so với binh sĩ khác cũng không hề rảnh!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Em sẽ không tùy hứng

Đồng Đồng vốn không biết Úy Ương bị phát hiện, cho đến hôm sau, khi cả nhà đang ăn sáng, Úy gia gia tức giận đến thối râu tròng mắt, muốn đến nơi huấn luyện xem thế nào, nói Úy Ương không có tiền đồ, không biết làm cái gì mà chạy trốn ra ngoài, đã thế lại còn bị bắt, quá vô dụng! Sao ông có thể dạy dỗ ra một đứa cháu vô dụng như thế...

Đồng Đồng nghe được thì đáy lòng vang lên tiếng "lộp bộp"! Trốn ra, bị bắt...còn là ngày hôm qua...Đó không phải là lúc anh đến thăm mình sao?

Có chút mơ hồ nhưng cô đã đoán ra, vì mình nên anh mới bị ghi tội.

Trong lòng vô cùng khó chịu, bữa sáng cũng không ăn nổi nữa, cô bỏ cái bánh bao đang ăn dở chạy đến bên người Úy gia gia, leo lên đùi ông, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương cầu xin: "Gia gia, con đi cùng được không? Đây là lỗi của con, nếu con không tùy hứng, anh Úy Ương sẽ không bị bắt lỗi..." Nói xong liền khóc nức nở, cái mũi nhỏ sụt sịt, vô cùng khiến người ta thương yêu.

Sao có người tức giận với cô được? Nhìn thấy tiểu tâm can khóc, Úy gia gia vội vàng bế cô lên, vừa dỗ vừa nói: "Ngoan nào, không khóc, là anh Úy Ương của con ngu dốt, trốn đi thì trốn, tại sao còn để cho người ta bắt được? Điều này nói lên là năng lực của nó không tốt, gia gia còn phải cảm ơn con, nếu không có con, gia gia cũng không biết Úy Ương vô dụng như thế!" Úy gia gia đáy lòng sôi sục chỉ trích, càng nghĩ càng thấy thế hệ sau không bằng

thể hệ trước.

Những người khác đều không thể nói gì nữa, Đồng Đồng chớp đôi mắt còn vương hơi nước hỏi: "Gia gia mang bé theo được không?"

"Được, đương nhiên là được, nhất định phải đi, con muốn đi sao gia gia lại phản đối được?" Ủy gia gia có cháu gái liền thấy mỹ mãn, ôm Đồng Đồng cười lớn, vừa nãy vẫn còn vô cùng tức giận, bây giờ đã nở nụ cười. "Ăn sáng xong rồi đi được không?"

"Được ạ." Đồng Đồng gật đầu liên tục, ngồi trên đùi Ủy gia gia tiếp tục ăn, cả mặt nhăn lại như cái bánh bao, trong lòng cảm thấy bất an, chỉ sợ Ủy Ương bị phạt.

Cơm nước xong, Đồng Đồng ôm cô Ủy gia gia không buông, ngay cả chú cảnh vệ muốn bế thay cũng không được.

Đồng Đồng ngồi trong xe ủ rũ cả buổi, đôi tay lắc lắc lờn vẩy, không nói cũng không cười.

Ủy gia gia lần đầu thấy bé con thế này, vội vàng dỗ dành, nhưng dỗ thế nào Đồng Đồng cũng không phản chấn lên, là cô hại anh Ủy Ương thành ra như vậy.

Tuy chưa từng tham gia quân sự, nhưng cô biết bị ghi tội chẳng khác gì vết nhơ cả đời, nhất là đối với nhân tài ưu tú như Ủy Ương! "Gia gia...con hối hận..." Nói xong thì khóc, trẻ con đều giống nhau, muốn khóc liền khóc.

Cô vừa khóc, Ủy gia gia lập tức luống cuống, nhanh chóng dỗ dành, đáng tiếc vô dụng, cứ như vậy, Đồng Đồng ở trong lòng Ủy gia gia khóc cả một đường, cho đến khi xe đi qua khu vực quân sự, được Ủy gia gia bế vào văn phòng Đảng ủy mới thút thút dừng lại.

Ủy Ương đang đứng bên trong tiếp nhận phê bình của ủy viên chính trị, Đồng Đồng ngồi trong lòng Ủy gia gia, nghe từng nào xót xa từng nẩy, nhưng không dám cất lời, nước mắt ào ạt chảy ra.

Sớm biết thế này thì cô sẽ không đòi anh về thăm...đều là lỗi của cô, là cô hại anh Ủy Ương...càng nghĩ càng đau lòng, hận không thể cho mình một tát.

Mặc dù Ủy Ương bình tĩnh nghe phê bình nhưng khóe mắt đều hướng về Đồng Đồng, thấy cô khóc đáng thương thì đau lòng khôn nguôi, nếu không phải trước mặt là ủy viên chính trị thì anh cũng chẳng thèm quan cái gì là kỷ luật nữa, chỉ muốn đến dỗ cô.

Thật lâu mới ngừng lại, Ủy gia gia giao Đồng Đồng cho Ủy Ương, còn mình cùng ủy viên nói chuyện.

Ủy Ương ôm bé con anh ngày đêm nhớ mong, có chút xấu hổ: "Xin lỗi, anh nuốt lời rồi, không thể ở cạnh em đến bình minh..."

Vừa nghe anh nói như thế, Đồng Đồng lại muốn khóc, tất cả là tại cô sống chết không chịu để anh đi, cứ níu anh ở lại, vì thế mà anh bị phát hiện: "Anh Ủy Ương..." Ôm chặt cổ anh, sụt sịt: "Xin lỗi, em biết sai rồi..."

"Bé?" Ủy Ương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lau nước mắt cho cô: "Không phải lỗi của em, là do anh nhớ em nên mới trốn đi, còn có, anh cũng đáng xấu hổ, không đủ bản lĩnh mới bị phát hiện, lần sau chắc chắn sẽ không."

Nói xong nháy mắt với cô, Đồng Đồng vừa khóc vừa buồn cười, Ủy Ương hôn lên khuôn mặt thấm đẫm nước mắt, nói: "Mặt mũi tèm lem giống con mèo rồi."

Sau đó dùng tay áo lau nước mắt cho cô, nhưng vài quân trang thô cứng, mặt Đồng Đồng bị chà đỏ lên. Ủy Ương ảo não lắm bầm chùi thề một tiếng, nhanh tay sờ lên mặt cô: "Có đau không?"

Đồng Đồng lắc đầu, yên lặng dựa vào ngực anh giống như con mèo, tay cầm vạt áo thật chặt, tình cảm tràn đầy trong lòng chẳng thể nói lên lời. Đối mặt với Đồng Đồng như vậy, Ủy Ương làm sao buông ra được? Cho dù đã đến giờ trở về đơn vị.

Ủy gia gia nói chuyện với Ủy viên xong, đi tới thì nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Đồng Đồng, lòng cũng mềm ra, đột nhiên muốn cho hai đứa ở chung thêm một chút, lần gặp lại sau sẽ rất lâu. Nhưng Đồng Đồng nhìn thấy ông đi tới, ngẩng đầu từ trong ngực Ủy Ương, đáng thương hỏi: "Anh phải đi rồi sao?"

"Có thể cho nó thêm..."

"Em sẽ không tùy hứng nữa." Từ trong lòng Ủy Ương tuột xuống, Đồng Đồng nhón chân hôn anh, sau đó đi về phía Ủy gia gia, nhìn anh nói: "Em sẽ ngoan ngoãn chờ anh về nhà."

Ủy Ương cảm thấy nghẹn ngào trong cổ họng, chẳng thể nói lên lời nào. Đồng Đồng không dám nhìn anh thêm, sợ bản thân không kiềm chế được mà ôm lấy anh đòi về, Ủy gia gia đi đến bế cô: "Chúng ta về nhà trước được không?" Cô gật đầu, lưu luyến liếc mắt nhìn Ủy Ương, cả mặt vùi vào cổ Ủy gia gia, nước liền chảy xuống.

Chỉ còn Ủy Ương đứng yên, hai tay nắm chặt, thật lâu mới gắng gượng rời đi.

...

Năm năm, tròn năm năm xa cách, cho dù nơi huấn luyện của Ủy Ương chỉ cách đại viện quân khu hai giờ xe nhưng năm năm qua chưa hề gặp lại.

Đồng Đồng không hề hỏi đến anh, cũng không hỏi khi nào anh trở về, giống như trước nay chưa từng quen biết anh, cả nhà vốn dĩ rất lo lắng, sợ cô nhớ anh, nhưng qua thời gian dài rồi cũng yên tâm.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, lâu thì sẽ quên. Hơn nữa, Ủy Ương có thể yên tâm huấn luyện cũng tốt, năm năm nay anh đã chịu không ít khổ, mặc dù tổng bộ ở Bắc Kinh nhưng vì các nhiệm vụ diễn tập, Nam Bắc gì cũng đi.

Anh nhớ Đồng Đồng, nhưng không liên lạc với cô, chỉ sợ bản thân không tìm được muốn về nhà, muốn ôm cô vào lòng. Nỗi nhớ này đã khắc cốt ghi tâm, anh cũng không biết tại sao bản thân lại chống đỡ được.

Sinh nhật mười hai tuổi của Đồng Đồng, Ủy Ương trở về.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tình yêu duy nhất

Ủy Ương rất khác lần cuối Đồng Đồng nhìn thấy anh.

Vóc người cao thêm nhưng vẫn khôi ngô như trước, da đen hơn một chút, gương mặt càng thêm cứng cỏi, anh không còn là thiếu niên năm xưa nữa, bây giờ đã trở thành một người đàn ông thực thụ, cả người toát lên hơi thở nam tính, mang đến cảm giác áp bách cho người khác, khí thế cũng lớn hơn.

Lần đầu gặp lại, Đồng Đồng không dám chắc đó là anh, tuy gương mặt không khác là bao nhưng cái cảm giác anh mang đến lại rất khác. Nếu như nói trước đây anh là quý công tử tao nhã lãnh đạm thì bây giờ trở thành một quốc vương thành thực, chừng chặc.

Nếu Ủy Ương không mỉm cười với cô, giang tay gọi bé thì có lẽ Đồng Đồng không dám nhào đến. Mà khi đã ở trong lòng anh, Đồng Đồng chưa xót, vành mắt đỏ lên, vừa hạnh phúc, vừa tức giận.

Hạnh phúc vì cuối cùng cũng gặp lại anh, tức giận vì anh đi năm năm bất vô âm tín, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không. Thế nhưng khi đã thấy anh thì lại không muốn nằng nặc, chỉ muốn ôm thật chặt lấy anh.

"Cao hơn nhiều rồi." Giọng nói Ủy Ương khàn khàn vì kiềm chế, anh chạm vào mặt Đồng Đồng, nhếch môi cười dịu dàng.

"Anh cũng cao hơn nhiều nha." Cô hít mũi một cái, chùi tất cả nước mắt nước mũi lên khăn trang của anh cho hả giận, sau đó hỏi: "Tại sao giờ anh mới về? Em sắp quên anh rồi đấy." Hừ, cô phải dọa anh, để sau này không dám bỏ cô lại.

Ủy Ương ôm cô, biết cô nhóc đầu giận dỗi, chỉ mỉm cười, ánh mắt thấu hiểu nhìn cô. Đồng Đồng nhìn thấy ánh mắt đó thì xấu hổ, chột dạ mắng: "Nhìn gì mà nhìn! Em nói thật! Em quên anh rồi!"

"Chi giỏi bịp bợm." Đáy mắt Ủy Ương tràn đầy ý cười nhưng trong đầu lại nói thầm: Sao cao thêm nhưng lại không nặng thêm? Bé vẫn nhẹ như thế, nhất định là không ai để ý lại biển ấn. Nhưng không sao, bây giờ anh đã trở về, bé con không thể muốn làm gì thì làm giống trước đây nữa.

Ủy Ương nghiêm túc giữ vững ý nghĩ, hoàn toàn quên mất trước đây bản thân ở nhà cung chiêu Đồng Đồng như thế nào, cô muốn ăn gì không muốn ăn gì, là ai mềm lòng đầu tiên.

"Hừ!" Đồng Đồng kêu ngạo hừ một tiếng, trên miệng nói lời tuyệt tình nhưng hai móng vuốt vẫn ôm cổ Ủy Ương không buông. Đầu nhỏ cọ cọ hai bên mặt anh, thấy mũi lính vương vãi quá nên thuận tay lấy xuống rồi mới hỏi: "Anh còn đi nữa không?"

Nếu như còn đi nữa, cô, cô sẽ không thèm đề ý đến anh!

Ủy Ương nhìn bộ dạng sắp bùng nổ của cô, mắt trừng miệng mím, rõ ràng đang tức giận nhưng vẫn vô cùng đáng yêu. Anh bóp nhẹ khuôn mặt trứng ngỗng, bé cô ngồi lên ghế sofa, âm áp nói: "Không đi nữa."

Năm năm biệt biệt ấy, anh liều mạng kết thúc mọi chuyện để sớm ngày trở về. Sợ rằng nhìn thấy cô, nghe được giọng nói của cô sẽ luyến tiếc, không nỡ rời đi, thế nhưng tất cả về cô anh đều biết, Ủy gia gia chính là gián điệp tốt nhất.

"Thật không?" Đôi mắt Đồng Đồng chợt sáng lên, "Không lừa em?"

"Thật." Ủy Ương cười, cảm mũi lính trên tay cô đặt sang một bên. "Khóa huấn luyện đã kết thúc rồi, sau này anh sẽ bắt đầu làm việc, vì thế không xa em nữa."

Đồng Đồng cao hứng cực độ, nhưng lại cảm thấy cứ trực tiếp biểu hiện ra ngoài sẽ không dè dặt, dù sao cô đã mười hai tuổi nha!

Thế là cô tiếp tục hừ một tiếng, vỗ vỗ ngực Úy Ương, quyết định điều tra: "Anh có biết em học lớp mấy không?"

Năm năm không liên lạc, cô không tin anh biết! Liếc mắt nhìn anh, đây chính là minh chứng cho việc anh không quan tâm cô!

Anh Úy Ương trước mặt không giống anh Úy Ương kiếp trước chút nào! Năm năm nay...ngay cả tặng quà sinh nhật cho cô anh cũng không đưa...a a a, thật đáng ghét, đáng ghét đáng ghét, anh không thích cô nữa sao?

"Lớp mười." Nhảy vài lớp, sơ trung chỉ học một năm thì trực tiếp nhảy lên cao trung. Nhìn bé con tròn mắt há hốc mồm, trong lòng Úy Ương vô cùng đắc ý: Hắc, em nghĩ anh không quan tâm em sao? Anh chỉ là không cho em biết mà thôi."

"Em rất thông minh, mỗi học kỳ đều có giấy khen và học bổng, ở trường luôn được hoan nghênh, còn cảm rất nhiều giải thưởng phải không?"

...Cái này...Đồng Đồng tròn tròn mắt, thế mà anh cái gì cũng biết? Chu cái miệng nhỏ nhắn, nếu anh thật sự quan tâm cô, cô có thể tạm tha thứ...nhưng mà điều đó không có nghĩa là cô không muốn biết về anh nha! Giấy chứng nhận, ghi chép gì của anh cô cũng phải xem!

Ai bảo anh vừa đi năm năm liền không để ý đến ai! Hơn nữa cô cùng Úy gia gia đến nơi huấn luyện tìm anh, anh lại không bao giờ thấy bóng dáng, im ắng đi nhận nhiệm vụ! Làm cái gì cũng không cho cô biết, đây là không tín nhiệm!

Đồng Đồng hoàn toàn không để ý rằng mình là "người trong lòng Úy Ương", cũng quên rằng bản thân dù thông minh nhưng chỉ mới mười hai tuổi, rất nhiều chuyện người lớn không thể cho cô biết.

"Hừ, xem như anh vượt qua được ải này." Tay nhỏ vươn ra, đòi nợ. "Quà sinh nhật."

Khóe mắt Úy Ương giật giật, khuôn mặt khô ngò mang nét cười, dịu dàng chỉ dành cho một người là cô: "Sinh nhật xong rồi anh đưa...có được không?"

Gì mà thần bí vậy? Cô nhớ kiếp trước anh tặng đồ ăn, đồ chơi cùng quần áo, hiện tại có gì mà không thể lấy ra bây giờ? Chắc là anh có lý do của mình, cùng lắm thì tối cô sang phòng tìm anh! "Cũng được."

Có chút tâm không cam tình không nguyện nhưng Đồng Đồng vẫn thỏa hiệp.

Quà sinh nhật mỗi người tặng đều không giống nhau, chú Úy hàng năm đều tặng quần áo, đến bây giờ vẫn không đổi. Có lẽ chú ấy muốn có con gái đến điền rồi, chỉ thích cô mặc đồ giống công chúa.

Cô Úy tặng một bộ trang sức ngọc trai, cứ tích lũy dần dần, Đồng đồng đã trở thành một tiểu phú bà, ngày nào đó không có tiền thì chỉ cần bán một bộ là có thể cơm áo không lo.

Mẹ tặng một cái mũ nôi dệt bằng tay, Đồng Đồng vô cùng thích, ôm mẹ hôn một cái.

Úy gia gia và Đồng gia gia tặng một bộ cờ vua bằng thủy tinh, vì món quà này mà tìm kiếm suốt nửa năm, không có gì bất ngờ cũng được nhận một cái thơm của Đồng Đồng.

Anh trai tương đối hiểu cô, tặng một bộ truyện Conan, Đồng Đồng thích nhất cái này, ôm anh trai hôn một cái thật mạnh.

Còn bố thì khá thực dụng, trực tiếp tặng chi phiếu, tạo tài khoản ngân hàng dưới tên cô, giá trị lên đến sáu con số.

Có tiền thì có sức sản xuất nha! Cô hiện tại chính là tiểu phú bà! Cô có kho bạc!

Bởi vì là tiệc sinh nhật nên không khí vô cùng ấm áp rộn rã. Đồng Đồng có ba nguyện vọng, thứ nhất là mong tất cả trường bối đều vui vẻ khỏe mạnh, thứ hai là mong anh trai cả đời bình an, tìm được tình yêu của mình, thứ ba là mong muốn mình và anh Úy Ương có thể vĩnh viễn không xa rời nhau.

Nguyện vọng sinh nhật hàng năm của cô đều như vậy, cô cũng tin thượng đế sẽ thành toàn cho mình, nếu không thì sao còn cho cô cơ hội sống lại? Không phải là muốn cô sửa lại tất cả sai lầm, làm cho mọi người đều hạnh phúc sao?

Thôi nén, mọi người cùng ăn bánh kem, Đồng Đồng là chủ nhân bữa tiệc, bị cả nhà bôi kem đầy mặt rất đáng thương, ngay cả người luôn thương yêu cô – Úy Ương cũng không đau lòng, còn tìm cơ hội chơi xấu cô!

Người xấu!

Cả nhà đều là người xấu!

Nhưng mà dù sao cũng rất vui, một mặt đầy bơ được rửa sạch, Đồng Đồng vẫn cảm thấy toàn thân đều có cái vị ngọt ngào kia!

Tắm rửa xong, vừa thay áo ngủ thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô lạch bạch chạy đến mở ra, thấy là Úy Ương liền ngạc nhiên mở to mắt: "Anh Úy Ương!"

Úy Ương đã mặc quần áo thoải mái ở nhà, so với quân trang thì trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trên tay anh cầm một hộp nhưng đồ hình chữ nhật, Đồng Đồng tò mò quan sát, biết chắc chắn đây là quà sinh nhật mình.

Hai người ngồi lên giường, Úy Ương hai tay "dâng" hộp cho Đồng Đồng, cô chớp mắt tiếp nhận, bị thái độ nghiêm túc của Úy Ương hù dọa, nhưng trong mắt anh vẫn là sự cố vũ và chờ mong: "A..."

Tất cả đều là huân chương và giấy chứng nhận! Rất rất nhiều! Mỗi một chiếc đều lấp lánh sáng bóng, nằm ngay ngắn chỉnh tề, không thừa chỗ trống nào! Số huân chương bằng mấy người gộp lại!

Khi Đồng Đồng vẫn đang khiếp sợ, Úy Ương nâng khuôn mặt cô lên, thận trọng lấy từ trong túi ra một cái bao nhỏ, một chút một chút mở ra, bên trong là huy chương Đại tá.

Đồng Đồng triệt để tròn tròn mắt, anh đem nó đặt vào tay của cô, chẳng khác gì giao phó linh hồn mình, từng huân chương đều đem hết cho cô.

Ai cũng không mở miệng nhưng đều thấu hiểu nhau.

Ngay trong phút giây này, viên mắt Đồng Đồng đau xót, cảm thấy huân chương nho nhỏ trong bàn tay thật nặng, nó mang theo linh hồn của một quân nhân, còn có tất cả tình yêu dành cho cô.

Là anh, chỉ có thể là anh, người duy nhất cô yêu. Tất cả chỉ dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mãi mãi bên nhau

Úy Ương nói được làm được, trở về thực sự không đi xa nữa. Đồng Đồng đối với chuyện này có chút khó hiểu, so với kiếp trước thì ngắn hơn rất nhiều nha.

Sau đó cô mới biết được, thì ra là anh vì muốn sớm xuất ngũ về nhà, năm năm hoàn thành tất cả công việc huấn luyện đặt ra trong mười năm. Quá trình cần bao nhiêu nghị lực và nhẫn nại, chắc chắn anh sẽ không nói cho cô biết.

Anh được an bài làm việc cho thành phố, Đồng Đồng không biết cụ thể là việc gì, nhưng nhìn qua rất lợi hại, cô không hỏi anh, dù sao có hỏi cũng không hiểu.

Úy Ương đủ ưu tú và xuất sắc, ngoại trừ tuổi hơi nhỏ nhưng năng lực đã vượt xa bạn cùng tuổi. Mọi người đều biết cấp trên có ý định bồi dưỡng anh, Úy gia gia cũng mong muốn cháu mình có thể kế thừa gia tộc.

Tuy rằng anh bỏ võ theo văn, không tiến vào quân đội mà theo chính trị, nhưng không cảm thấy tiếc nuối.

Ông Úy có chút thất vọng, ông vẫn mong muốn Úy Ương có thể ở lại quân đội nhưng quyết định là của cấp trên, ông không nhúng tay được.

Bây giờ là thời kỳ hòa bình, không có chiến tranh, Úy Ương lại có đầu óc, ở lại quân đội cũng khá đáng tiếc. Có lẽ đi theo chính trị, vì nhân dân phục vụ thì Úy Ương còn sáng chói hơn.

Người duy nhất không băn khoăn về những điều này là Đồng Đồng, cả nhà chỉ có cô không tìm không phổi, vô tư nhất.

Mỗi ngày đều vui vẻ đến trường, cao hứng tan học, đồ ăn vặt, máy tính, TV, truyện tranh, tất cả mọi người cung chiều cô, thành tích học tập cũng cầm cờ đi trước...

Cô quả thực là một chút phiền não cũng không có, ngay cả Đồng Đồng, người luôn cung chiều cô muốn chết, nhìn thấy bộ dáng thành thoi này cũng muốn đánh cho một trận.

Ai nói ta tự tại, ta liền tự tại cho người xem.

Đồng Đồng hết lần này đến lần khác mặc áo ngủ đi chân đất ở nhà vui vẻ, thấy người nào vội vàng làm bài tập hay xử lý văn kiện thì đi tới đắc ý, vừa ăn snack khoai tây vừa đứng một bên giả mù sa mưa, than phiền sao lại khổ cực như thế, thật đáng thương, thật đáng thương, cô mỗi ngày chỉ ngồi chơi cũng thấy một mẻ này!

Thật muốn đem con nhóc mũm mĩm kia đánh cho một trận! Cả nhà chỉ có cô thành thoi nhất, vậy mà còn than một mẻ! Đồng Đồng trừng mắt nhìn em gái bảo bối, trong lòng lại nghĩ: Nếu một mẻ, tối nay phải bảo đầu bếp chuẩn bị canh an thần, miễn cho buổi sáng thứ hai đi học lại uể oải...

Rồi mới cảm thấy bản thân thật không có cốt khí, cô nhóc không lương tâm kia đã sớm ôm snack khoai tây đi tìm Úy Ương, chỉ để lại một bóng lưng cho mình. Đồng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi: "Thật là hư hỏng!"

Có Úy Ương thì anh trai cũng không cần nữa! Tuổi còn nhỏ mà không biết rụt rè, sau này trưởng thành thì sao đây? Không lẽ trực tiếp cuốn gói qua nhà chồng? Nếu như là Đồng Đồng...Đồng Đồng có chút đau đầu, sao anh cảm thấy khả năng này là rất lớn?

Đặc biệt là Úy Ương còn luôn dây dưa với Đồng Đồng...đầu Đồng Đồng cũng phình to rồi, nhìn thấy tương lai chỉ là một mảng u ám. Dù sao anh trai này chỉ quan trọng khi Úy Ương không ở nhà, anh bị đối xử như vậy đã thành thói quen.

Lại nói đến Đồng Đồng ôm snack khoai tây đi tìm Úy Ương, hôm nay anh nghỉ ngơi ở nhà, ăn mặc rất thoải mái, một thân đồ ở nhà màu lam nhạt, cùng áo ngủ trên người Đồng Đồng là một đôi.

Đồng Đồng mở cửa thư phòng Úy Ương đã nhận ra, nhưng lại làm như không thấy tiếp tục đọc sách, cho đến khi cô hô lớn một tiếng nhào đến bên anh cười khanh khách, tay nhỏ bé đưa bốn lỗ tai anh, ghé vào trên lưng anh giống con mèo nhỏ: "Ai đây nào?"

Giọng nói tận lực đè thấp nhưng vẫn đáng yêu muốn chết, Úy Ương cười khẽ, cầm tay cô kéo lên đùi mình: "Đương nhiên là bé con của anh." Ngoài cô ra, còn ai dám làm như thế?

Đồng Đồng bấu môi bắt mắt rồi mới ngồi ngay ngắn trên đùi anh, cầm tay áo anh hỏi: "Anh Úy Ương, ngày mai anh cũng nghỉ phải không?"

Úy Ương gật đầu.

"Vậy anh đưa em đến trường được không?" Cô nhăn mặt, cực kỳ thống khổ: "Tết Thanh Minh mọi người đều nghỉ nên ngày mai là Lễ Bái Nhật* mà vẫn phải đi học, không cho nghỉ, quá đáng ghê."

*Lễ Bái Nhật: (禮拜日) Là ngày lễ bái của đạo Cơ Đốc hay còn gọi là đạo Ki-tô, diễn ra vào Chủ Nhật hàng tuần, bao gồm Chủ mệnh bái, Thánh đi bái và Tự học bái. "Lễ bái" được hình thành từ đạo Hồi, được xem như là nền móng và là "Tôn giáo cơ sở."

Nói xong, đôi mắt Đồng Đồng sáng lên nhìn chằm chằm Úy Ương: "Anh Úy Ương, chờ anh lên được chức lớn, đem những ngày nghỉ toàn quốc bỏ đi được không, như vậy muốn nghỉ học lúc nào thì nghỉ!"

Lời nói của trẻ con, Úy Ương không đáp ứng cũng không bác bỏ, vờ vờ cả người Đồng Đồng, vờ vờ cái miệng nhỏ: "Tìm đến anh làm gì?" Sẽ không nhớ anh đi?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không có khả năng, bé con cho đến bây giờ đều không tìm không phỉ, làm gì có chuyện chủ động nhớ đến anh? Nhất định là muốn làm chuyện xấu nên cần tìm đồng lõa. "Lại muốn gây chuyện?"

Đồng Đồng nghe vậy cảm giác như bị sỉ nhục, không dám tin gào lên: "Anh Úy Ương!"

Cho dù là sự thật cũng không cần nói thẳng ra thế chứ! Cô chính là một thiên thần đáng yêu hơi nghịch ngợm một chút, sao anh lại dùng giọng điệu như thấy được ác ma? A...thật khiến người khác tổn thương mà.

Úy Ương thong dong nhìn cô: "Anh nói sai sao?" Tiểu quý này, ai làm thùng đáy quần của chú Đồng, ai giấu sách vở khiến Đồng Đồng tìm mãi, ai làm bó anh vừa về nhà đã ngã chổng vó...tất cả đều là chuyện tốt của tiểu quý này.

Người duy nhất tránh được ma chướng của cô là anh, còn hai vị phụ nhân, theo lời Đồng Đồng là con gái một phe.

Đồng Đồng gân cổ nói: "Ai bảo bọn họ coi thường em." Đều xem cô là con nít, hờ tì là bọ má sờ đầu, cô không trả thù mới là lạ!

"Được được được, em nói cái gì chính là cái đấy." Cho đến giờ Úy Ương đều không có biện pháp nào với cô, đừng nói mắng, chỉ lớn tiếng cũng không nổi. Anh không mắng được, người khác có thể sao?

Từ khi Đồng Đồng mười hai tuổi thì không có ai mắng cô nữa, mà cô cũng có chừng mực, đùa giỡn nhưng không ảnh hưởng đến chuyện lớn, hơn nữa rất biết cách làm người khác vui vẻ, đó là nguyên nhân cả nhà nuông chiều cô. Một đứa trẻ tốt thì không những cần bố mẹ dạy dỗ mà tự bản thân cũng phải có ý thức: "Vậy rốt cuộc em muốn làm gì?"

"Cái gì cũng không làm." Đồng Đồng chu môi, nhìn bàn tay Úy Ương không ngừng tìm tòi trên gò má mình, thừa dịp ngón tay đến gần miệng thì cắn một cái, không dùng lực, nhưng cũng không nhả ra, cứ thế nói chuyện khiến tiếng nói nghe không rõ. "Em chỉ muốn ngày mai anh đưa em đi học!"

Đừng có nhìn cô vậy được không, làm như cô nghịch ngợm lắm không bằng...cô vẫn có chừng mực!

Úy Ương cúi đầu hôn nhẹ trán cô: "Đương nhiên là được." Muốn rút ngón tay ra nhưng Đồng Đồng không chịu mở miệng. Úy Ương nhíu mày, "Bé, anh vừa dùng bút lông, chưa có rửa tay."

Trách không được cô nghĩ thấy mùi mực...nhưng mà không sao! "Trần Nghị còn dùng bánh bao chấm mực ăn đó thì sao!" Hơn nữa tay anh sạch sẽ, cô không cảm thấy có mực, chỉ nghe thấy mùi.

Toàn là ngụy biện. Úy Ương không còn cách nào liền tùy ý để cho cô cắn. Đồng Đồng cắn một chút cũng thấy mệt, buông ra, nhảy xuống từ trên đùi Úy Ương. Úy Ương vội vàng gọi lại: "Đi đâu đấy?"

"Bắt đầu cuộc sống hàng ngày nha." Khuôn mặt nhỏ nhắn lại như cái bánh bao. "Xem phim hoạt hình." Không muốn cùng anh đọc sách, vừa khô

khan vừa không thể nói chuyện.

Đi vài bước, cô mới nhớ đến cái gì đó, lạch bạch chạy đến ôm snack khoai tây vào lòng, đút cho Úy Ương một miếng, chính mình cũng ăn một miếng rồi xoay người bước đi.

Một chút cũng không lưu luyến!

Thế là Úy Ương cảm thấy mình bị tổn thương!

Anh suy nghĩ một chút, để sách trong tay xuống, đi theo. Nhìn cô chạy chân đất khắp nơi, tuy rằng trong phòng có hệ thống lò sưởi, trên đất có trải thảm nhưng anh vẫn lo lắng cô bị cảm lạnh.

Đồng Đồng vừa quay đầu đã thấy Úy Ương đi theo, vội vàng híp mắt dừng lại chờ anh, nắm tay nhau bắt đầu cuộc sống hàng ngày.

Cô thích xem TV cùng anh Úy Ương, bởi vì nằm trong ngực anh rất thoải mái, quan trọng nhất là, có một soái ca dễ nhìn vô cùng bên người, cảnh đẹp ý vui, ăn uống rất hài lòng!

Quýt, hạt dưa không cần tự bóc vỏ, khoai tây, kẹo, bánh kem, đồ uống đều đưa tới tận miệng nha ~ Sao cô có thể không thích?

Thay đổi mười kênh cũng không tìm được gì hay, thế là Đồng Đồng đứng lên đi tìm đĩa CD, vừa xem vừa cười, trong lúc lơ đãng liền nói một câu: "Anh Úy Ương, sau này chúng ta không nên sinh ra đứa trẻ như vậy, buồn cười quá ha ha."

Há miệng đợi hoa quả nhưng đợi một lúc lâu Úy Ương vẫn không đút, Đồng Đồng mất hứng, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện nam thần đại nhân vậy mà ngêch mặt ra.

Cái biểu tình này phải chụp lại mới được! Nghĩ tới đây cô lập tức muốn đứng lên, lại bị Úy Ương ôm thật chặt vào trong ngực, có chút không dám tin hỏi: "Em, em vừa nói cái gì?"

Đồng Đồng chớp chớp mắt, hỏi ngược: "Em vừa nói gì nhỉ?" Cô chỉ thuận miệng nói một câu, đã sớm quên.

Lại không ngờ Úy Ương không chịu buông tha, bắt ép cô nói lại một lần cho bằng được. Đồng Đồng đâu có nhớ được, nói anh gợi ý anh cũng không đồng ý, như vậy làm sao cô nói đây?

Cuối cùng Úy Ương nói lỏng tay ra, rõ ràng là không vui, Đồng Đồng không nhớ, cảm thấy thật có lỗi, vừa hôn vừa nói ngọt, thật vất vả mới khiến nam thần đại nhân tốt lên, kết quả anh lại lần nữa hỏi: "Nói lại lần nữa."

...Cô vừa nói bao nhiêu lời lấy lòng, ai biết là câu nào? Úy Ương thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, biết cô thực sự không nhớ mới nén giận nhắc nhở: "Nói con chúng ta không nên giống Tiểu Tân." Nếu như anh và cô có con, cho dù lớn lên kỳ quái, hảo sắc lại tham ăn, anh cũng không ghét bỏ.

Thì ra là câu này...nói thì nói có sao đâu, cùng lắm thì...Ôi chao..thật xấu hổ.

Đồng Đồng che mặt, không muốn nói nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn ngập chờ mong của Úy Ương, cảm giác không nói thì thật tàn nhẫn, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, thật lâu mới nhỏ giọng nói: "Con chúng ta sau này không nên giống Tiểu Tân..." Oa a a a thực xấu hổ! Cô chỉ là tiểu loli mười hai tuổi nha! Sao khẩu vị anh nặng thế? Thật sự muốn chơi trò loli và đại thúc?

Úy Ương ôm chặt cô cười ha hả. Đồng Đồng chưa từng thấy anh biểu hiện cảm xúc ra ngoài như thế, lẽ nào anh bị sốt, tay sờ một cái, nhiệt độ bình thường nha.

Úy Ương cười đủ, ôm cô tung lên cao, từ nhỏ anh đã tập võ, sức lực vốn lớn, ở trong quân đội tôi luyện mấy năm càng thêm lợi hại, Đồng Đồng trong tay anh chẳng khác gì lông hồng.

Cô không nhịn được vừa hét vừa cười, vô cùng vui vẻ, ngoài trừ khi còn bé được bố chơi đùa, cô đã rất lâu không cảm nhận được tư vị này!

Chơi đã, Úy Ương ôm cô vào trong ngực, động lòng hôn lên trán cô, bắt đầu dụ dỗ: "Em thích anh đúng không?" Nhìn thấy Đồng Đồng gật đầu, lại hỏi: "Có muốn mãi mãi ở bên cạnh anh không?"

Cái này còn hỏi? Đương nhiên muốn! Tiếp tục gật đầu thật mạnh.

"Nếu muốn ở cạnh anh mãi mãi, em phải làm vợ anh mới được." Nói ra những lời này, đáy lòng Úy Ương có chút áy náy. Đây có tính là dụ dỗ trẻ con không?

Nhìn thấy Đồng Đồng ngẩn ra, hình như cô không hiểu vợ là gì, anh lập tức giải thích: "Giống như bố mẹ vậy, vĩnh viễn ở bên nhau, không rời xa nhau."

Đồng Đồng phản ứng lại, bây giờ anh Úy Ương muốn dụ dỗ thuận tiện bày tỏ sao? Còn lo lắng gì nữa? Trực tiếp tiến công là được rồi!

Ngay lập tức, cô ôm lấy cổ Úy Ương, hưng hăng hôn lên mặt anh một cái: "Đương nhiên rồi! Em muốn ở bên anh, làm vợ của anh!" Gương mặt nhỏ nhắn cười tươi như một đóa hoa.

Nghe xong lời ngon tiếng ngọt của cô, Ủy Ương cao hứng không biết nên làm gì, đang muốn ôn tồn một phen thì Đồng Đồng đột nhiên đau bụng, vài phút trước còn hứa hẹn với nhau, bây giờ sắc mặt đã trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Kinh nguyệt

"Bé?!" Ủy Ương bị dọa sợ, ở quân đội dù phải tiếp nhận huấn luyện cứng như sắt thép anh cũng bất vì sờ động, vậy mà giờ đây lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi, Đồng Đồng vừa đau vừa buồn cười. Không xong rồi, cười còn đau hơn, "Anh Ủy Ương...a"

Ủy Ương ôm cô đứng dậy định gọi bác sĩ, không ngờ Đồng Đồng nhất quyết không đồng ý, giọng nói mềm nhũn, vì đau đớn mà trở nên mỏng manh: "Không cần gọi bác sĩ..."

"Sao không gọi bác sĩ được? Ngoan nào, bác sĩ ở rất gần." Bác sĩ Chu là quân y, phụ trách sức khỏe cho các vị thủ trưởng trong đại viện quân khu, gần sáu mươi tuổi, cũng rất thích Đồng Đồng, thường xuyên ồn ào đòi nhận Đồng Đồng làm cháu gái.

"Ngoan, còn đau nữa không?" Thấy cô đau đớn đến mức chảy mồ hôi, Ủy Ương đau lòng muốn chết, hận không thể giúp cô gánh chịu gấp mười lần đau đớn.

Đồng Đồng hít vào một hơi, lấy tay đè bụng mình, có chút xấu hổ mở miệng, cô nhớ thời gian xuất hiện kinh nguyệt lần đầu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại còn chưa có dấu hiệu gì nên không ăn kiêng, đồ lạnh, đồ cay gì cũng ăn, cho nên hiện tại mới đau như thế.

"Không sao đâu... Anh Ủy Ương... Em là... là đến cái kia." Thật quá mất mặt, sao lại muốn cô tự mình nói ra? Đồng Đồng đau bụng thì đau bụng nhưng vẫn xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Kết quả Ủy Ương chỉ bất động ra đó, vài giây sau mới phản ứng lại, khuôn mặt anh tuấn cũng đỏ theo!

Nhưng mà anh tương đối trấn định, đỏ mặt nhưng không biểu hiện sự quẫn bách ra ngoài.

Ủy Ương ôm Đồng Đồng về phòng cô, sau đó đi lấy băng vệ sinh. Vì sao anh biết băng vệ sinh để chỗ nào? Rất đơn giản, từ khi anh trở về, sinh hoạt của Đồng Đồng luôn do anh phụ trách.

Ủy Ương chính là một dẫn chứng tuyệt vời cho sự săn sóc, anh đọc không ít sách nói về thời kỳ trưởng thành của con gái, những gì cần thiết đều chuẩn bị đầy đủ, kỳ kinh của Đồng Đồng không khác so với tưởng tượng của anh, lúc trước anh đã từng mô phỏng qua, cho nên bây giờ không hề luống cuống tay chân, chỉ có đau lòng.

Cô nhóc cứng đờ nằm trong chăn, một chút chuyển động cũng không dám, nhưng lại thường xuyên vì đau mà rên rỉ, Ủy Ương nghe được tâm như bị ai nhéo.

Tìm được băng vệ sinh, Đồng Đồng xấu hổ một lần nữa nói bản thân biết dùng, sau đó đuổi anh ra ngoài, tự mình chạy vào phòng tắm, thấy nước đã chuẩn bị xong, nhiệt độ vừa vặn, chắc là anh chuẩn bị khi cô còn làm ô trong chăn. A a a thật xấu hổ...

Ủy Ương ở ngoài cũng không nhàn rồi, Đồng Đồng đuổi anh ra ngoài, anh liền xuống tầng tìm đầu bếp, bảo đầu bếp chuẩn bị nước gừng đường đỏ, sau đó tự mình bùng lên, Đồng Đồng cũng vừa vặn từ phòng tắm ra ngoài.

Tư thế đi của cô nhóc không được tự nhiên, hai nhân kệp chặt như người máy, nhìn rất buồn cười.

Nhưng mà Ủy Ương nào dám cười, nếu không rất khó bảo toàn Đồng Đồng sẽ không thẹn quá hóa giận.

Anh lấy bình nước rót vào ly đặt trên bàn cho cô. Đồng Đồng khó khăn ngồi lên giường, không dám nằm xuống, cảm giác lưu lượng thật lớn...

Hình như khe động sẽ trào ra thật nhiều, hơn nữa thắt lưng và bụng đã mười mấy năm không đau, bây giờ vô cùng khó chịu.

Thấy Ủy Ương bùng đến một ly chất lỏng kỳ quái, cô cơ trí hỏi: "Đây là cái gì?" Chắc không phải thứ cô tưởng tượng trong đầu đi?

Đồ uống hắc ám đáng sợ nhất thế giới: Nước gừng + đường đỏ?! Oa, cái vị kia cô cả đời cũng không quên!

Kiếp trước cô chỉ uống một lần thì không dám uống nữa, đây tuyệt đối là đệ nhất hắc ám đồ uống Trung Quốc!

"Rất khó uống, em không uống đâu." Có lẽ bởi vì gầy vò trên thân thể, Đồng Đồng lộ ra vẻ mặt kiêu căng bốc đồng, mặc cho Ủy Ương khuyên can mãi cũng không chịu uống, anh vừa nói nặng liền trừng mắt tức giận nhìn anh.

Úy Ương hết cách, nhưng không uống thì không tốt cho thân thể, suy nghĩ hồi lâu, Úy Ương trực tiếp ngửa cổ uống một hớp lớn, Đồng Đồng hoảng sợ...anh Úy Ương bị ngốc rồi sao? Vậy mà uống một lần nhiều như vậy...sẽ nôn!

Nhưng giây tiếp theo cô cái gì cũng không thấy, bởi vì Úy Ương đã đỡ lấy gáy cô hôn lên môi, cưỡng chế nuốt nước đường đỏ cho cô, cô không uống không được.

Thế là Đồng Đồng hai mắt nhắm lại bị buộc uống nửa ly, khi Úy Ương buông ra thì môi đã sưng lên, hơn nữa trong miệng còn có mùi nước gừng mãnh liệt!

Mỗi thành phần đều có vị bình thường, thế mà hợp lại chẳng khác gì vũ khí hóa học!

Nhìn bé con chớp mắt đáng thương nhìn mình, Úy Ương vừa yêu thương vừa buồn cười.

Anh liếm môi, cũng hiểu được thứ đồ uống này thật sự giãy vò người khác, nhưng để tốt cho thân thể, khó uống cũng phải uống, không thể để lời cầu xin của cô làm mềm lòng.

Vậy là Úy Ương đưa tay chạm nhẹ lên mặt cô, hình như đã hồng hào hơn một chút, không tái nhợt giống lúc trước: "Ngoan, nằm xuống đi."

Đồng Đồng le lưỡi: "Miệng khó chịu." Bị nước gừng của anh làm đầy có được hay không?

Úy Ương nhanh chóng đem một ly nước ấm đến, nhưng không phải uống mà để cô súc miệng. Đồng Đồng súc miệng xong bị bắt nằm xuống, ngo ngoáy trong chăn giống con sâu vài cái, từ trong chăn vờn đầu ra nói: "Nóng."

"Một lát nữa sẽ hết." Nếu vẫn luôn duy trì nhiệt độ này thì là bản thân cô có vấn đề.

Đồng Đồng mím môi chui vào chăn, nằm yên không động, hai tiểu móng vuốt đều bị chặn che lại, chỉ lộ ra cái trán cùng mái tóc dài. Úy Ương buồn cười, ngồi xuống bên mép giường, bàn tay to chui vào chăn, nhẹ nhàng xoa bóp bụng cho cô.

Đồng Đồng thoải mái than nhẹ một tiếng, bụng nhỏ đau đớn vì máu không lưu thông trong nháy mắt đỡ hơn rất nhiều, cô đâu biết vì học cái này mà Úy Ương mất bao nhiêu thời gian. "Úm..." Thoải mái nên bắt đầu rên rỉ.

Úy Ương không nhìn nổi bộ dạng thỏa mãn của cô, lập tức ngừng một chút, Đồng Đồng bất mãn ô ô kháng nghị, đến khi anh tiếp tục xoa bóp mới nhắm mắt lại.

Rất thoải mái, thoải mái đến mức buồn ngủ...

Xoa bóp một lúc lâu mà cô nhóc vẫn không có phản ứng, Úy Ương lặng lẽ kéo chăn xuống một chút, lộ ra khuôn mặt đã bị ghen đỏ.

Đồng Đồng chu môi, hơi thở đều đều vô cùng đáng yêu. Trên gương mặt trướng ngồng còn mang theo nụ cười ngọt ngào, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Úy Ương đứng dậy, cúi xuống hôn lên trán cô, sau đó đi vào nhà vệ sinh, thấy quần lót và váy bị cô ném vào giỏ, nghĩ đến bé con da mặt mòng, tuyệt đối sẽ không đưa cho người hầu giặt, nhưng chính cô lại đến kỳ kinh nguyệt, làm việc này không tốt.

Thế là người đàn ông cao 1m87 ngồi xổm trên nền phòng tắm, tìm một cái chậu nhỏ giặt đồ, vài vốc mềm mại dính vết máu chậm rãi rút đi, trở lại trắng tinh như ban đầu.

Đợi đến khi Đồng Đồng tỉnh đã thấy quần lót hoạt hình phơi ngoài ban công, gương mặt lập tức biến thành màu hồng, mắt cô chết đi được!

Vừa lúc Úy Ương bụng đồ ăn đến, thấy cô tỉnh thì ân cần nói: "Bụng còn đau không?"

Đồng Đồng không trả lời mà hỏi lại: "Anh Úy Ương, quần áo của em là ai giặt?" Thực ra không cần hỏi cô cũng biết, chỉ là ôm một tia hy vọng mong manh mà thôi.

Quả nhiên Úy Ương gật đầu.

Đồng Đồng kêu rên một tiếng, trực tiếp vùi mặt vào gối, không còn mặt mũi nhìn anh! Quần áo dính máu nha, sao anh có thể giặt được! Đáng ghét!

"Bé?"

Không nghe không nghe, cô cái gì cũng không nghe.

"Ăn cơm nha."

Không nghe không nghe, không nghe gì hết!

"Có phải nên đổi băng vệ sinh không? Đã ngủ bốn tiếng rồi, nên thay rồi nhỉ?" Úy Ương rất đứng đắn hỏi.

Đồng Đồng vén chăn ngồi dậy, tròn mắt nhìn anh, cô không yếu đuối vậy. "Anh sao có thể nói thẳng ra như vậy!" Cô rất xấu hổ được không!

Úy Ương lúc này mới ý thức được mình vượt phải râu hùm, quên mất bé con lớn lên đã biết sĩ diện và xấu hổ, anh còn tưởng cô là đứa trẻ anh vẫn hay ôm đi thay tã.

"Ngoan, anh sai rồi, em vào nhà vệ sinh đi." Nói xong vô cùng nghĩa khí mà xoay người ra chỗ khác, hoàn toàn không nhìn trộm.

Đồng Đồng rất muốn có cốt khí hô to một tiếng em không cần đi nhà vệ sinh, nhưng khi cảm nhận một dòng chảy thì lúng túng quyết định: Vẫn là nên đi, làm gì thì làm cũng không nên đối nghịch với bản thân...

Thế là lén lút xuống giường, đôi chân trần dẫm lên thảm, Úy Ương phía sau đầu cũng không cần quay, nói: "Mang dép vào."

Đồng Đồng bấu môi mặc dép, giống như kẻ trộm nhét băng vệ sinh vào túi, liếc xem Úy Ương có đang rình coi hay không, sau đó chạy tóe khói vào phòng vệ sinh, không quên khóa trái cửa.

Thay xong đi ra, Úy Ương đang ngồi bên giường tùm tùm nhìn cô, ánh mắt dịu dàng kia khiến Đồng Đồng không có cách nào tức giận.

Tuy rằng bình thường cô hay nháo nhào bắt nạt anh, sao bây giờ cô có cảm giác mình bị bắt nạt nhỉ? Nhất định là ảo giác.

Bữa cơm rất nhẹ, cũng bỏ huyết, Đồng Đồng thích ăn cháo, không muốn chống cự, tự nhiên ăn hết hai chén nhỏ.

Sau khi ăn no mọi người trong nhà như ong vỡ tổ nhào vào trong phòng, Đồng phu nhân vuốt nhẹ mặt cô cảm thán: "Bé trưởng thành..."

Đàn ông con trai biết ý tứ không nhiều lời, nhưng mỗi người đều khăn trương nhìn chăm chăm Đồng Đồng, trên đầu cô có bao nhiêu tóc họ cũng phải biết.

Cũng phải đại sự gì...sao lại khoa trương như thế?! Đồng Đồng rất muốn châm chọc, nhưng...loại cảm giác được quan tâm này thật tốt nha! Cô rất thích!

Cả nhà nhất trí kết quả bàn bạc: Ngày mai bé không cần đi học, dù sao đây là đại sự của con gái, không thể khinh thường.

Đồng Đồng đương nhiên gio hai tay hai chân tán thành, ai muốn lần đầu có kinh mà phải chịu ngược đi học đây? Hơn nữa, những nội dung kia cô học rồi, đi cũng lãng phí.

Nghĩ đến ngày mai có thể thông dong tự tại, cô vô cùng cao hứng, trong phòng có TV, máy tính, truyện tranh, đồ ăn vặt, ngày nghỉ đầu tiên đã đến!

Nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, Úy Ương cũng vui theo, không nhịn được lại sờ khuôn mặt nhỏ nhắn. Bởi vì lần đầu có kinh nguyệt, Đồng phu nhân vốn muốn ở lại trông nom, nhưng Úy Ương nói anh có thể.

Mặc dù con trai không biết nhiều về phương diện này, nhưng Úy Ương chăm sóc Đồng Đồng so với ai cũng tốt hơn. Đồng phu nhân suy nghĩ một chút thì đồng ý, thế là Úy Ương cùng Đồng Đồng lần đầu tiên kể từ khi sáu tuổi ngủ cùng giường.

Đồng Đồng ngủ một chút cũng không ngoan, hay lật tới lật lui nên ông Đồng mới chuẩn bị cho con gái bảo bối giường Kingsize, ngay cả ga trải giường cũng đặt làm riêng.

Hai mặt dựa vào tường, bên ngoài có vòng bảo hộ (Đồng Đồng bảy tuổi đã mãnh liệt yêu cầu bỏ đi) cho nên rất an toàn, ngay cả ngủ cùng Úy Ương cũng không thể chật chội hay té xuống.

Đối diện giường là TV màn hình tinh thể lỏng, bàn sách có một chiếc vi tính để bàn và sách vở. Trong phòng còn có một cái tủ lạnh nhỏ để đồ ăn vặt, gọi là công chúa cả nhà cung chiều cảm trong tay sợ rót đặt trong miệng sợ tan cũng không khoa trương.

Bởi vì giường lớn quá mềm mại cho nên Úy Ương khi mới nằm xuống có chút không thích ứng. Ở quân đội đều nằm giường gỗ, trong nhà cũng không có thói quen sử dụng đệm, nhưng mà bé con thích đệm lò xo, mềm như thế này cũng đúng.

Úy Ương nằm trên cảm giác như lún xuống, một chút cũng không thoải mái, mặc dù khó chịu nhưng cũng có thể thích ứng.

Đồng Đồng vui trong chăn, đôi mắt to nhìn chăm chăm TV, Úy Ương không khỏi buồn cười, nhưng trong lòng lại nghĩ, cô dù sao cũng mới mười hai tuổi, tính tình trẻ con chưa phai mờ là điều đương nhiên.

Nghĩ tới đây, Úy Ương cầm tay nhỏ của cô, cảm thấy nhiệt độ bình thường mới hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Đồng Đồng liếc mắt, nghĩ là cô không biết sao? Nước là nước gừng đường đỏ chứ gì? Muốn lừa cô sao? Hắc, không có cửa đâu!

Mãnh liệt lắc đầu: "Không khát."

Úy Ương cố ý dùng bình giữ nhiệt, tuyệt đối sẽ không lạnh, lúc nào cô cũng có thể uống. Đồng Đồng hận chết phong cách làm việc cẩn thận này của anh, một chút tình người cũng không có!

Bởi vì ngủ trưa rất lâu nên bây giờ Đồng Đồng vẫn tỉnh, xem TV đến mười hai giờ không hề hấn gì. Úy Ương nghĩ khó có được ngày nghỉ, chiều cô một

chút cũng không sao.

Đồng Đồng vui vẻ tiếp tục xem TV, mấy giờ đi ngủ thì không biết, chỉ biết khi lò mờ tắt lại TV vẫn đang bật, ngọn đèn mờ nhạt ở đầu giường cũng sáng, hình như cô bị đút gì đó vào miệng, mơ mơ màng màng, không quan tâm đó là gì mà nuốt xuống luôn.

Đợi đến sáng dậy vào nhà vệ sinh mới phản ứng lại. Trùng mắt nhìn chiếc quần lót khác hôm qua, Đồng Đồng tròn tròn mắt: Ai thay cô đổi bằng vệ sinh?!

Dùng đầu gối cũng biết, còn có thể là ai!

Úy Ương!

...Cô làm sao có mặt mũi gặp anh đây...Đồng Đồng chỉ muốn đập đầu vào tường, Úy Ương còn cố tình gõ cửa lúc này: "Bé, sao còn chưa ra?"

Sự xấu hổ dâng lên...Cô có mặt mũi nào mà ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Xấu hổ

"Đợi một chút, em sắp xong rồi!" Đồng Đồng lấy dũm khí xoay người ra cửa hô to một tiếng, sau đó tiếp tục đem mặt dán vào lòng bàn tay.

Nhịp tim trong lồng ngực tăng cao, thật là mất mặt... Vừa nghĩ đến việc nửa đêm bản thân ngủ bất tỉnh nhân sự, băng vệ sinh còn phải do anh Úy ương thay giúp, cô chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Thêm mười lăm phút nữa trôi qua, Úy Ương chờ đã lâu, sợ cô ở bên trong xảy ra việc gì, cuối cùng quyết định lấy chìa khóa mở cửa!

Bước vào phòng vệ sinh anh liền thấy Đồng Đồng thảm thương ngồi trên nắp bồn cầu, hay tay chống má, bĩu môi, bộ dạng không hề vui vẻ, mặt còn hồng hồng. "Bé?"

Đồng Đồng đang hối hận muốn chết thì đột nhiên nghe thấy tiếng Úy Ương, lúc đầu còn nghĩ bản thân nghe nhầm, ngẩng đầu một cái đã thấy Úy Ương thực sự vào được.

Cô hét lên, dùng một tay che mặt, tay kia không ngừng xua xua: "Anh đi ra ngoài nhanh lên. Tại sao em đang ở trong nhà vệ sinh mà anh cũng vào?"

Úy Ương bình tĩnh đáp: "Anh sợ em sẽ không thay."

Lần này mặt Đồng Đồng triệt để đỏ. Cô khẽ rên rì: "Anh Úy Ương, anh không biết em sẽ xấu hổ sao?"

"Có gì mà xấu hổ?" Úy Ương không hiểu, đi tới kéo cô đi, "Thân thể khó chịu, quan tâm nhiều như thế làm gì?"

Cô nhóc mới lớn, suốt ngày cứ suy nghĩ lung tung. Úy Ương nhìn không được bóp bóp mặt cô, mềm mại non nớt, giống như một cái bánh bao, xúc cảm vô cùng tốt.

Đồng Đồng bị người nhà bóp đã quen, chẳng có hơi sức đâu mà phản kháng. Ai cũng xem cô là búp bê, lúc nào cũng ôm lúc nào cũng sờ sờ bóp bóp.

Hơn nữa cô cảm thấy nguyên do bản thân không cao chính là cái này, mười hai tuổi mới 1m40, kiếp trước cô vô cùng đau khổ được không? Tại sao chỉ được 1m60?

"Anh Úy Ương, không được xoa đầu em nữa, em sẽ không cao được!" Đồng Đồng chu miệng buồn bã, cô vô cùng ngưỡng mộ vóc người thon dài của anh Úy Ương nha.

Vì sao tất cả mọi người đều cao như thế? Vì sao? Vì sao? Vì sao chỉ có cô thấp? Vì sao? Vì sao?

Úy Ương rõ ràng kinh ngạc một chút, lông mày khẽ nhếch lên, cười nói: "Em muốn cao bao nhiêu?"

Đồng Đồng thận trọng suy nghĩ: "...Hừm, đại khái cũng phải 1m70." Lùn quá không tốt, nhưng cao quá cũng không hay, 1m70 là hoàn mỹ nhất.

Quan trọng hơn cô không muốn quá chênh lệch khi đứng cạnh anh Úy Ương...anh 1m87...nếu vậy thì thấp hơn mười bảy cm... "Đều do anh quá cao đó, em mà thấp quá thì khi đứng cạnh anh rất khó nhìn." Cao như vậy làm cái gì...chẳng hay ho chút nào.

Không nghĩ tới bé con vì lý do này mà muốn cao, Úy Ương cười khẽ, mặc kệ oán giận trong mắt Đồng Đồng mà xoa đầu cô, nói: "Cho dù em cao bao

hiều, trong mắt anh em luôn xinh đẹp nhất."

Hừ, miệng lưỡi cũng thật ngọt! Mặt Đồng Đồng đỏ bừng, đôi mắt nhìn sang phía khác không dám nhìn anh, ngoan ngoãn bị dắt đến giường, tùy ý để anh sửa soạn cho mình.

Úy Ương buộc tóc đuôi ngựa cho cô, khoác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài váy ngủ, mặc dép lông xù hình con thỏ, rồi mới cùng cô xuống ăn sáng.

Tất cả mọi người đều đang đợi cô.

Đồng Đồng chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Sao hôm nay ai cũng ở nhà vậy?" Mặc dù là ngày nghỉ nhưng bình thường bố mẹ anh Úy Ương đều ở trong quân đội sao mà. Sao bây giờ lại trở về? "Có chuyện gì quan trọng sao ạ?"

Đồng phu nhìn cô cười, bắt cô ngồi xuống. Đồng Đồng cũng đói bụng, đêm qua không ăn đồ ăn vặt, Úy Ương trông chừng quá nghiêm ngặt, không cho cô ăn, nói là không tốt.

Bây giờ trước mắt có bữa sáng phong phú, không đói mới lạ, cô đói đến mức sắp nuốt được con trâu rồi!

Uống một ngụm sữa đậu nành trước rồi mới ăn bánh bao, cô nhìn xung quanh, phát hiện ánh mắt mọi người rất kỳ lạ...

"Sao lại nhìn chằm chằm con thế?" Có gì không bình thường hả?

"Con gái của mẹ trưởng thành rồi." Đồng phu nhân yêu thương vuốt mặt cô, "Bụng còn đau không?"

...Không nên nói trước mặt nhiều người thế nha! Mặt Đồng Đồng lại hồng lên, mặc dù đều là người nhà nhưng đàn ông con trai chiếm hơn một nửa đấy!

Sao có thể để họ biết chuyện này? Thật là mất mặt! "Không đau nữa."

"Vậy thì tốt, hôm nay là ngày con trưởng thành, cả nhà đương nhiên phải cùng ăn một bữa cơm. Buổi trưa chuẩn bị bánh kem được không?"

Chạm nhẹ lên gương mặt hồng hồng, Đồng phu nhân đầy kiêu ngạo và tự hào. Đây là con gái của bà đấy, vừa thông minh vừa xinh đẹp, bà thương cô biết bao nhiêu.

Nghe được có bánh kem, Đồng Đồng sáng mắt lên: "Thật không mẹ?" Thấy mẹ gạt đầu, cô vui vẻ hoan hô: "Mẹ là số một."

Ôm hôn một cái, lập tức ý thức được mình đến kỳ kinh nên vội vàng ngồi xuống, làm bộ tiếp tục ăn điểm tâm, nhưng cô lại không biết rằng mình nhỏ nhất nhà, nghĩ gì đều hiện lên mặt.

Đương nhiên không ai chọc thủng bộ dạng giả vờ của cô, dù sao bé con cũng lớn rồi, biết xấu hổ.

Ăn sáng xong, Đồng Đồng vốn muốn cùng hai mẹ nấu cơm nhưng bị đuổi ra ngoài. Dù sao cũng không có việc gì làm, cô liền về phòng ôm gối xem TV.

Úy Ương cũng đem văn kiện đến phòng cô, rót nước châm trà, phục vụ cẩn thận. Có một người đàn ông hoàn mỹ như vậy bên cạnh, Đồng Đồng còn bận tâm gì nữa? Cô chỉ cần xem TV thật vui là được rồi ~

Cơm trưa càng phong phú, hai bà mẹ tay nghề cực tốt, bởi vì hôm nay là kỳ kinh của Đồng Đồng nên làm một bàn thức ăn bổ huyết, Đồng Đồng ăn thật vui vẻ. Đàn ông con trai trong nhà thì ngồi ừ ừ.

Mỹ vị thì mỹ vị, nhưng bọn họ là đàn ông, bỏ máu làm cái gì? Chỉ có hai vị gia gia ăn ngon lành, dù sao hai ông cũng đã già rồi, ăn những thứ bồi bổ thân thể thì càng tốt ~

Điều khiến Đồng Đồng buồn bực là Tết Thanh Minh chỉ nghỉ ba ngày, tuy rằng cô vì đau bụng kinh nên được thêm một ngày nhưng vẫn thật ngắn. Tốt nhất là nghỉ mãi đi!

Học sinh lớp mười vào học lúc sáu giờ, Đồng Đồng căn bản không dậy nổi, sáng nào cũng phải tam thôi tứ thỉnh*. Lúc đầu ông Đồng gọi cô rời giường, nhưng bản thân lại rất cưng chiều con gái, Đồng Đồng muốn ngủ ông liền gọi điện thoại xin nghỉ, vì thế mà bị Đồng phu nhân chỉ trích một phen, từ lần đó công việc này giao lại cho bà.

*Tam thôi tứ thỉnh: ở đây chỉ gọi dậy một cách khó nhọc.

"Bé, dậy rửa mặt ăn sáng, không thì sẽ muộn đấy!" Đồng phu nhân vạch chăn, vừa hôn vừa vỗ nhưng Đồng Đồng vẫn như cũ nhắm mắt lại, hai tay duỗi ra ôm bà.

"Mẹ, con muốn ngủ..." Không muốn đi học, không muốn...chăn gối mềm mại thế này sao nỡ dậy được.

"Ngao nào, đi học về muốn ngủ bao nhiêu cũng được, bây giờ phải đến trường!" Ôm con gái đang làm nũng, Đồng phu nhân vừa bắt lực vừa lo lắng, con gái làm nũng thật đáng yêu...nhưng không đi học sao được?

"Dạ..." Ngoài miệng thì đồng ý nhưng Đồng Đồng vẫn mắt nhắm mắt mở. Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Úy Ương đi vào, thấy bộ dạng

chưa tỉnh ngủ của Đồng Đồng thì buồn cười, tiếp nhận từ tay Đồng phu nhân: "Để con đánh thức Đồng Đồng."

"Cũng được, cô xuống chuẩn bị đồ ăn sáng, con nhanh kêu em dậy đi." Ném được củ khoai lang phòng tay này, Đồng phu nhân cầu còn không được. Gọi Đồng Đồng dậy thì bà lại không nở, thôi thì để Úy Ương làm người xấu là được.

Đồng Đồng vẫn ngủ ngon lành, trong mơ màng cô cảm giác có ai đó bế mình ra khỏi chăn, cởi áo ngủ, mặc đồ lót và đồng phục, buộc tóc, sau đó cô được bế vào phòng vệ sinh, đi vệ sinh, đánh răng rửa mặt, tất cả đều dưới trạng thái bị động.

Cho đến khi được bôi kem dưỡng da lên mặt, Đồng Đồng mới thanh tỉnh lại. Cô sao có thể ngồi dậy?

Con người xinh đẹp không dám tin nhìn sang bên cạnh, sau đó hét chói tai: "Anh Úy Ương!!!!" A a a thật mất mặt, lần này còn mất mặt hơn.

Có phải cô vừa đi "xi xi" trước mặt anh Úy Ương không? Anh Úy Ương còn nói cười quái?

Đồng Đồng rất muốn đập đầu chết.

Úy Ương lại không cảm thấy gì, bôi kem lên tay cô, sau đó nói: "Khi còn nhỏ đều là anh chăm sóc em, không cần để ý."

Không cần để ý...Cái gì là không cần để ý?? Cô đã có kinh nguyệt, không phải đã trưởng thành rồi sao?

Đồng Đồng nhớ đến cái chuyện vừa nãy thì rất hối hận nhưng đã xảy ra rồi...để cho nó trôi qua đi thôi...không nên nhắc lại! A a a...Một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng mất trước mặt anh Úy Ương.

"Anh có thể kêu em dậy mà!" Vì có gì lại chu đáo thế, toàn bộ mọi thứ đều xong trước khi cô tỉnh.

"Em chắc chứ?" Úy Ương liếc mắt nhìn cô, vừa anh tuấn vừa lạnh lùng nói: "Sau này việc đánh thức em sẽ do anh làm, dù sao cũng tiện đường, anh chờ em đi học luôn."

Đồng Đồng cảm giác như bị sét đánh trúng, cô kêu lên một tiếng, che mặt, ngày tháng tốt đẹp đã chấm dứt... "Anh Úy Ương, em không không tham gia giờ tự học được không?" Nếu vậy sẽ tám giờ đi học, sớm hơn anh nửa tiếng, anh mới tiện đường đưa cô đi.

"Không tham gia giờ tự học?"

"Hồi sơ trung em cũng có tham gia đâu!" Đồng Đồng mạnh miệng, nhưng cô có lý do nha. "Cô giáo cho phép, nói em đi sớm không ngủ đủ, lúc nào cũng gà gât."

Còn có giờ nghỉ trưa, tuy rằng cô về nhà nhưng thời gian không đủ, Đồng Đồng thuộc loại người động đất cũng không tỉnh ngủ cho nên rất để ý thời gian cuối chất lượng giấc ngủ.

Úy Ương nghiêm túc suy nghĩ: "Thi cuối kỳ phải lọt Top 10."

Trường của Đồng Đồng là trường cao trung tốt nhất Bắc kinh, bên trong cao thủ nhiều như mây, cạnh tranh rất lớn, mấy nghìn học sinh chen nhau Top 10, cũng rất khó khăn nhưng Đồng Đồng lại tự tin đáp ứng: "Đồng ý!"

Chỉ cần cho cô ngủ...thì Top 3 cũng không vấn đề gì! Hơn nữa những thứ này đối với cô không khó, dù sao cô cũng có bằng tiến sĩ được không, chẳng lẽ còn bị đề thi cao trung làm khó?

Đồng Đồng đáp ứng thẳng thắn lưu loát, Úy Ương gật đầu nói: "Việc này để anh giải quyết, nhưng hôm nay phải đến đúng giờ."

Nghe vậy Đồng Đồng lập tức ủ rũ, "ò" một tiếng rồi ngoan ngoãn theo Úy Ương đi xuống. Đồng phu nhân đã chuẩn bị sữa, sandwich cắt thành miếng nhỏ, Đồng Đồng nói câu cảm ơn sau đó rũ rượi ngồi ăn.

Quên đi, một ngày nữa thôi, cô phải nhin, nhin, nhin!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Anh trai là thần hộ vệ (I)

Úy Ương quả nhiên nói được làm được, từ ngày thứ hai, Đồng Đồng không cần tham gia giờ tự học nữa.

Trong lớp tồn tại một vài học sinh có ý kiến, thế nhưng chủ nhiệm chỉ đơn giản nói một câu "Nếu có thể bảo đảm bản thân lọt Top 10 thì tôi cho phép các em nghỉ" là có thể bịt miệng.

Đôi khi Đồng Đồng cũng không hiểu được vì sao nhân duyên của cô càng ngày càng xấu? Lúc nhỏ có ai ghét cô đâu? Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều khen cô thông minh, xinh đẹp, hiểu chuyện, học giỏi, có gia giáo, cái gì cũng rất tốt.

Vậy mà theo thời gian lớn lên, cô bắt đầu bị một bộ phận nữ sinh tẩy chay. Một bộ phận này cũng không nhiều, khoảng hai ba người mà thôi, nhưng bọn họ lúc nào cũng nói xấu và gây chuyện với cô, khi đạt được thành tích xuất sắc thì bọn họ chỉ dùng một từ "may mắn" để hình dung.

Đồng Đồng lúc đầu còn bực bội, sau đó lại nhanh chóng thoải mái, vì Úy Ương nói: "Người nào giỏi hơn em mới không chế nhạo em."

Không thích thì cứ không thích đi, nhưng đừng có ngáng chân cô khắp nơi được không?

Đồng Đồng nhú mồm nhìn đồng rác trên sàn nhà, đồng rác trên sàn rõ ràng nhiều hơn, thùng rác cũng bị xáo lung tung, có làm không đấy?

Đôi mắt sắc bén liếc về phía ba nữ sinh đang đắc ý ngồi ở bàn cuối cùng, trường cao trung nổi danh cũng có học sinh bất lương như thường đấy thôi.

Có chút tiền đã có thể nhảy vào, trong khi người khác phải lao tâm khổ tứ thi cử, trớ trêu thay cuối cùng lại bị những nhà quyền thế cướp đi suất học.

Vì thế mà những học sinh lọt vào được đa số vô cùng xuất sắc, trong trường phân chia thành hai loại học sinh, hai loại này đối chọi lẫn nhau, còn không nói với nhau một chữ.

Chỉ có Đồng Đồng là ngoại lệ, cô xinh đẹp lại dễ ở chung, quan trọng nhất là khá chân thật cho nên bạn bè rất nhiều, là điển hình cho sự tồn tại của sinh vật vĩ đại.

Nhưng một người không thể khiến ai cũng thích mình, cho dù tiền cũng có người xem như rác rưởi đấy thôi, người ghét Đồng Đồng đương nhiên cũng có, tuy không nhiều nhưng rất phiền toái.

Giống như hiện tại, ba nữ sinh kia biết rõ hôm nay cô trực nhật nên mang rác đổ đầy phòng học, đá ngã thùng rác, phách lỏi ngồi ở bàn cuối cùng cắn hạt dưa, vò ném lung tung ra sàn, cười vô cùng vui vẻ.

"Đồng Đồng, hay là để mình giúp cậu, cậu lau bảng đi, mình quét nhà cho." Một nữ sinh đi đến nói.

Cô ấy là Ngải Thượng Hà, quan hệ rất tốt với Đồng Đồng, tình tình mềm yếu dễ bị bắt nạt. Cũng may cô không quá xinh đẹp nhưng thành tích tốt nên mới không bị bắt nạt.

"Không cần đâu, mình đã rút trứng thối quét nhà mà." Đồng Đồng cười mím từ chối, phía sau truyền tới một giọng nói sang sảng: "Đôi làm gì, ai làm việc này thôi."

"Về rồi hả?" Tim cái khăn thôi cũng thật lâu.

Nữ sinh kia vừa vào đã thấy đồng rác trên mặt đất và ba nữ sinh kiêu ngạo ngồi dưới cùng thì hai mắt trừng lớn: "Này! Các cậu có biết suy nghĩ không vậy? Không biết quét nhà mệt lắm sao? Còn có ý vứt hạt dưa xuống sàn như thế? Bỏ mẹ các cậu dạy dỗ ra sao vậy? Có chút gia giáo nào không?"

Nữ sinh kia chính là bạn học Lục Tiểu Lâm, không ưa thì sẽ nói thẳng không ưa, mắng người không chút lưu tình, chưa đem đối phương mắng chửi té tát thì nhất quyết không bỏ qua.

Đồng Đồng cười cười, vỗ vai cô nói: "Được rồi, khăn lau đâu?"

Lục Tiểu Lâm day trán, chọc vào sau gáy cô một cái: "Sao cậu không thêm quan tâm thế? Bọn họ rõ ràng đang gây chuyện với cậu mà." Ngốc thế bị bắt nạt là đúng rồi!

Khóe mắt Đồng Đồng giật giật, cô chỉ là lười so đo được không. "Không sao đâu, nhanh đi lau cửa sổ đi, mình sắp xong rồi đấy, hắc."

Dù sao cô cũng quét xong sàn nhà là được, bị bắt nạt không phải lỗi của cô, cô làm tốt công việc của mình là được rồi.

Lục Tiểu Lâm vẫn định nói tiếp thì Ngải Thượng Hà đã đến vỗ vỗ vai cô ấy, tuy rằng cô ấy không muốn bỏ qua dễ dàng như thế nhưng vẫn ngoan ngoãn đi lau cửa.

Đôi mắt vẫn thờ thẫn hướng đến bên phía Đồng Đồng, trong đầu thầm nghĩ: Cô nên quan tâm Đồng Đồng nhiều hơn mới được, tuy rằng Đồng Đồng miệng độc chân dài nhưng tuổi vẫn còn nhỏ tuổi, khả năng đánh đấm không tốt, nếu bị bắt nạt thì sẽ rất thảm.

Đồng Đồng bình tĩnh quét dần về cuối lớp, khi quét qua chỗ ba nữ sinh kia, đương nhiên bọn họ không hề để ý, nhưng Đồng Đồng tuyệt đối sẽ không quét lần thứ hai, dứt khoát đổ rác vào thùng, cất chổi rồi vỗ vỗ tay, đến vòi nước trước phòng rửa tay mới quay lại lấy cặp.

Ai ngờ cô không muốn tìm phiền toái, phiền toái tự chạy tới cửa.

"Các cậu muốn làm gì?" Đồng Đồng nâng mắt, trong lòng khinh bỉ đến cực điểm, bắt nạt cô bé 12 tuổi, có biết xấu hổ không?

Đồng Đồng không giống những người khác, tuổi nhỏ nhưng rất xinh đẹp, thành tích luôn đứng đầu lớp, thường những học sinh như vậy phải mang kính

cận, bộ dạng một sách mới phải.

Vậy mà trời lại không hiểu lòng người, cô ta không những xinh đẹp mà còn mang về cho trường không ít vinh dự, tiếng Anh, đàn dương cầm, biện luận toán học...Hình như không có cái gì Đồng Đồng không làm được.

Càng khiến người khác tức giận là giáo viên nào cũng thích cô ta, cô ta chẳng khác gì Mary Sue phiên bản hiện thực, đã vậy còn làm cho người ta không ai không thích Mary Sue.

Ba người các cô kia ghen tỵ đến điên, nhưng lại không biết rằng chỉ có người có trái tim xám màu mới bị ghen tỵ cắn nuốt. Đồng Đồng lạnh lùng nhìn ba người các cô: "Chặn đường tôi làm gì?"

"Quét chưa sạch đã muốn đi sao?" Đại tỷ cầm đầu gương mặt khiêu khích.

Đồng Đồng sờ cảm, biểu cảm rất kinh ngạc: "Ồ, vậy hả? Tôi quét không sạch? Thượng Hà, Tiểu Lâm, mình quét sạch không?"

"Sạch!" Đồng thanh.

"Mọi người thì sao?"

Những học sinh còn ngồi lại trong phòng học đều gật đầu: "Sạch!"

"Tất cả mọi người đều nói tôi quét sạch, chỉ có các cậu nói không, mắt có vấn đề sao?" Đối với người ghét mình, cô không cần khách khí, chẳng lẽ còn phải quỳ xuống ôm chân đối phương?

"Nhanh đi khám đi, miễn cho bệnh tình nặng thêm thì lại thành mù."

"Mày..." Thấy một bạt tai sắp giáng xuống, một nam sinh đi đến đúng lúc cầm cổ tay cô ta.

Đồng Đồng vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, chút nữa là banh mặt rồi! Cảm kích nhìn đối phương một cái: "Cảm ơn nha." Sau đó lui về sau bảo trì khoảng cách an toàn. "Nói không lại thì động thủ sao? Thật kém cỏi."

Lục Tiểu Lâm tính tình nóng nảy, trực tiếp chạy tới trước mặt cô, trừng mắt nói: "Có biết xấu hổ không hả? Nhìn khuôn mặt ghen tỵ của bản thân đi, thật đáng sợ. Trách không được lúc nào cũng đứng cuối lớp. Học không giỏi nên giận chó đánh mèo, sao không nghĩ IQ của mình có vấn đề đi!" Nào có bệnh còn giận chó đánh mèo, đúng là tâm thần.

Nữ sinh cao ráo đứng đầu bộ ngực không ngừng run run, Đồng Đồng nhìn đến mức mắt sắp rớt ra ngoài, ước ao đổ kị vô cùng. Tuy rằng đã có kính nhưng cô vẫn nhỏ...Bởi vì ngực vẫn đang bằng phẳng nha...

"Vậy các người ý đồng hiệp yếu thì tốt đẹp lắm sao?" Một nữ sinh cao gầy, gương mặt trẻ trung xinh đẹp không chút yếu thế sẵn giọng, đương nhiên cô nàng không hề ý thức rằng mình mới là người gây sợ trước.

"Ai ý đồng hiệp yếu chứ?" Ngại Thượng Hà yếu ớt nói, đáng tiếc giọng quá nhỏ, chìm chìm trong cả đồng âm thanh khác.

So về mắng chửi thô tục, Đồng Đồng chắc chắn không phải là đối thủ, nhưng cô thắng ở sự trấn tĩnh, ngăn lại Lục Tiểu Lâm sắp nổ tung, sau đó cô mỉm cười, nhìn đối phương đang tức giận phun ra ba chữ: "Thật ngu dốt."

Câu nói này triệt để khiến lồng ngực ba nữ sinh nổ tung, chỉ muốn lao vào xé xác Đồng Đồng, ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời người ta chỉ đổi lại câu thật ngu dốt, sao các cô ngu dốt được?

Khi thấy sắc mặt phát cuồng của ba nữ sinh, Đồng Đồng mới phản ứng lại, a, cô nói ra rồi sao?

Thấy đòn Cửu Âm Bạch Cốt Trảo* vô tình sắp tập kích, mà Lục Tiểu Lâm cùng nam sinh kia hoàn toàn không kịp cứu vớt, Đồng Đồng tuyệt vọng nhắm mắt, trong đầu nhắc đi nhắc lại: Thảm rồi, cô gặp bị kịch rồi...mặt sắp phế rồi!

Không biết anh Úy Ương nhìn thấy có ghét bỏ không...

Đau đớn trong tưởng tượng thật lâu không xuất hiện, Đồng Đồng mở một con mắt thì thấy bản thân đang ở trong một lồng ngực rắn chắc, cô ngẩng đầu nhìn lên, lập tức mừng rỡ không thôi: "Anh!" Thần hộ vệ, thần hộ vệ của cô ~

*Cửu Âm Bạch Cốt Trảo: Cửu Âm Bạch Cốt Trảo nguyên có tên là *Cửu Âm Thần Trảo*, khi truyền thụ cho đã giải thích. Khi luyện Cửu Âm Thần Trảo thì chỉ dùng tay đánh vào vách đá để luyện tập, nhưng do cùng sư huynh Trần Huyền Phong ăn cắp được nửa quyển hạ *Cửu Âm Chân Kinh*, sau đó tập luyện theo mà không hiểu yếu chỉ của đạo gia trong khẩu quyết võ công nên khi luyện dùng tay đánh vào sọ người sống, khi luyện tập thường chất rất nhiều sọ người xung quanh nơi mình tập, từ đó tên gọi *Cửu Âm Bạch Cốt Trảo*. Ở đây sử dụng biện pháp nói quá.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Anh trai là thần hộ vệ (II)

"Bé." Đồng Đồng gật đầu, đưa tay ôm cô vào lòng che chở, ngón tay vuốt nhẹ lên gò má cô rồi lạnh mặt nhìn ra phía sau.

Ánh mắt anh sắc bén đến mức không ai dám mở miệng, ngay cả Lục Tiểu Lâm vô pháp vô thiên hung hăng như cọp mẹ cũng không hó hé một chữ.

Đồng Đồng vốn có khuôn mặt ôn hòa, nhưng cả người lại toát ra hơi thở lạnh lẽo. Đồng Đồng không hiểu vì sao anh trai ôn nhu sẵn sàng khi còn bé lại trở nên như vậy, tuổi càng lớn càng lạnh lùng.

Ở nhà anh khá bình thường, nhưng bước ra khỏi cửa liền mang vẻ mặt giống ai thiếu nợ một trăm triệu, một chút cũng không giống thiếu niên mười bảy tuổi.

Có lẽ liên quan đến việc gia đình giáo dục, thân là người thừa kế tương lai của Đồng gia đã khiến Đồng Đồng không thể sống như một người bình thường.

"Anh! Anh đang hù dọa bạn của em đấy!" Đồng Đồng nhón chân, to gan lớn mật véo mặt Đồng Đồng thành một cái bánh bao mới buông ra. Anh để cho cô tùy ý làm loạn nhưng trên mặt không hề có chút ý cười, thật sự anh cười không nổi.

Kể này không thành ta bày kế khác, Đồng Đồng chớp chớp mắt, cầm lấy bàn tay anh không ngừng lắc lắc làm nũng: "Sao hôm nay anh đến đây vậy?" Bình thường không phải chỉ có lái xe đón thôi sao?

"Tiện đường." Tiếc chữ như vàng.

"Anh ~ Em đói rồi, chúng ta về nhà đi." Anh không được thay cô xử lý chuyện này, không được, không được! Cô không có ngu ngốc như vậy, chuyện này cô có thể tự giải quyết!

Đồng Đồng bị cô kéo cũng không hề nhúc nhích, trái lại đi về phía ba nữ sinh kia, gương mặt khô ngô khiến cho người ta như ngừng thở, hạ mắt nhìn xuống ba nữ sinh, chậm rãi nói từng chữ: "Là cô vừa đánh bé?"

Không được gọi cô là bé trước mặt người ngoài mà...cô lớn rồi...rất mất mặt có được không! Đồng Đồng vừa định kháng nghị, Đồng Đồng cúi xuống nghiêng đầu: "Sao không trả lời?"

"Em, em xin lỗi." Âm thanh lấp ba lấp bập.

Đồng Đồng nghe xong chỉ muốn bùng nổ! Đây là thái độ gì? Cô cũng họ Đồng đấy! Tại sao mất chó coi thường cô, thấy anh cô liền xin lỗi! Không công bằng! Thực quá đáng!

"Xin lỗi?" Âm thanh lạnh lẽo, vừa nghe đã biết chủ nhân giọng nói không dễ đối phó. "Tôi nghĩ các cô học đến cao trung là được rồi, bằng sơ trung vẫn còn mà đúng không?" Ân ý không cần nói cũng biết, ba nữ sinh kia đừng mong ở trong trường học gây chuyện nữa.

Đồng Đồng nhú mày, giống như con sâu không ngừng nhúc nhích kháng cự trong ngực anh: "Anh, anh, anh ơi ~"

Nhận được sự chú ý của Đồng Đồng, cô mới phản nản: "Anh không nên hù dọa các bạn ấy. Thực ra em đâu có sợ, vừa nãy không cẩn thận mới phạm sai lầm."

"Phải không? Nếu như anh không đến đúng lúc thì bây giờ mặt em đã thành bánh bao rồi." Đồng Đồng ung dung nhìn cô, cảm thấy em gái hiền hậu này không biết đến từ đâu.

Anh đâu biết rằng...Đồng Đồng hiền hậu mới là chuyện lạ, cô đúng là hay bệnh vực kẻ yếu nhưng đối với loại người chỉ biết ý thể hiếp người này, cô không nhìn nổi, đâu có điên mà sợ.

Đồng Đồng mím môi, phồng má giống bánh bao kéo Đồng Đồng đi, cũng không quên tạm biệt Ngái Thượng Hà và Lục Tiểu Lâm, thuận tiện cảm ơn nam sinh vừa nãy giúp đỡ cô.

Đồng Đồng vốn muốn giáo huấn ba nữ sinh kia, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt cầu xin của Đồng Đồng, để mặc cho cô kéo đi.

"Anh à, xin anh đấy. Mọi người đều không biết thân phận của em, cùng lắm chỉ cho rằng nhà chúng ta có chút tiền, anh không được để lộ!"

Đồng Đồng nghĩ lại thấy cũng đúng, tục ngữ nói tài bất lộ bạch*, huống chi thân phận của cô phải giữ bí mật, nếu không sẽ khó mà không bị các phần tử xấu để ý tới.

*Tài bất lộ bạch: cái tài, cái giỏi không cần để lộ ra ngoài.

Nhưng anh không nuốt nổi cục tức này, chẳng qua điều này không cần nói cho cô, cô chỉ cần vui vẻ chơi đùa là được. "Không nói thì không nói, anh

nghe em được chưa?"

"Anh hai thật tốt!" Đồng Đồng nhón chân hôn lên mặt anh, không sợ bị bạn học nhìn thấy.

Dù sao mặt cô và anh rất giống mẹ, chỉ khác ở chỗ mặt Đồng Đồng nhìn có vẻ ngọt ngào lạnh lợi hơn, còn giữa hai hàng lông mày của Đồng Đồng lại mang nét lạnh lùng. Nhìn qua đã biết là anh em, cần gì phải kiêng dè?

Có được môi thơm của em gái, Đồng Đồng thoải mái hẳn lên, nhìn xem, bé vẫn sùng bái anh đấy thôi, đâu phải chỉ một lòng đặt trên người Úy Ương..

"Anh Úy Ương!" Đột nhiên nghe thấy Đồng Đồng kêu lên một tiếng, nhào đến trong tay Úy Ương như một con bướm.

Úy Ương ôm lấy bé con đang nhào đến, cười nhẹ nhéo mặt cô, ngẩng đầu thấy Đồng Đồng thì có chút kinh ngạc: "Sao anh em lại đến đây?"

...Anh không thể đến sao? Đây là em gái của anh mà!

"Anh ấy tiện đường đến đón em. Còn anh sao cũng đến?" Từ sau khi trở về Úy Ương luôn bận rộn, hiện tại đã bắt đầu đi làm, sao rảnh rồi thể được?

Úy Ương xoa hai má mềm mại của cô: "Giờ tan làm trùng với giờ tan học của em, sau này anh mỗi ngày đều đến đón."

Đồng Đồng nghe xong vội vàng hô to muôn năm, vui vẻ đến mức không nhìn thấy nội tâm anh trai phía sau đang ào ào rơi lệ.

Trong mắt Đồng Đồng ngập tràn oán hận, Úy Ương không muốn phát hiện cũng không được. Anh háng giọng nói: "Bé, còn không mau gọi anh em về nhà."

Đồng Đồng là lừa, giờ mới ý thức được bản thân vắng vẻ anh trai. Cô chạy đến dắt tay Đồng Đồng, Đồng Đồng hừ một tiếng có chút ngạo mạn, nhưng nghe thấy một chữ "anh" ngọt ngào thì ngoan ngoãn để cô dắt tay.

Thế là Đồng Đồng đi chính giữa, hai bên là hai mỹ nam, xuất hiện thế này đúng là một loại phong cách!

Tỷ số quay đầu là 200%! Lòng hư vinh của cô quả thực được thỏa mãn ~ hai đại mỹ nam luôn lạnh mặt với người khác, ầm áp chỉ dành cho cô nha ~

Cuộc sống như thế này ~ Cô cầu còn không được ~

Nhưng mà tâm tình Đồng Đồng vẫn không tốt, xem Úy Ương là kẻ thù! Hai người là anh em tốt nhưng chuyện này, anh tuyệt đối không khoan nhượng!

Thế là thừa dịp Đồng Đồng ở trong phòng tìm đồ ăn vặt, anh căn răng chất vấn Úy Ương: "Không phải nói huấn luyện ít nhất vài chục năm sao? Sao về sớm thế?"

Anh mới hưởng thụ tầm quan trọng của mình đối với em gái năm năm! Còn quá ít! Anh còn ngại bé chưa đủ dính người! Đưa cô đi chơi, mua quần áo, đồ chơi, đồ ăn vặt,...anh còn chưa có làm đủ đâu!

Trên trán Úy Ương xuất hiện ba vết hắc tuyến, anh biết mọi người trong nhà nuông chiều cô đến mức dị thường, nhưng không ngờ lại khoa trương đến thế...

Ở trong quân đội trôi qua dễ dàng lắm sao? Cuộc sống gian khổ đạm bạc, nhiệm vụ nguy hiểm nặng nề, kết quả người được xưng là anh em tốt còn ngại anh về sớm?!

"Anh nhớ bé thì về đấy, sao nào?" Hừ, tức chết cậu ta mới tốt.

Đồng Đồng tức giận đến mũi cũng lệch, ngón tay run run chỉ thẳng vào Úy Ương. "Anh, anh anh anh..."

Đồng Đồng vừa vặn đi ra, trong tay cầm một gói kẹo cùng một lon nước có ga, hai đại nam nhân thấy vậy liền trở về bộ dạng anh em tốt, người vỗ ta một cái ta đánh người một quyền, nhìn vô cùng tình cảm nhưng thực ra đều dùng sức, thế là đồng thời đau đến nhe răng trợn mắt, sợ Đồng Đồng phát hiện mà không dám kêu lên.

Đồng Đồng xé gói kẹo, đút cho Đồng Đồng một viên, Úy Ương một viên rồi mới đến chính mình. Tưởng cô không biết gì sao? Hai người bình thường tình cảm rất tốt, nhưng một khi nhắc đến cô thì chỉ hận không thể cho đối phương một đao.

Đâu phải cô không biết, chỉ là không muốn nói. Đồng Đồng lặng lẽ đến bên tai Đồng Đồng, nhỏ giọng nói: "Anh là thần hộ vệ của em, em rất vui vì có anh bảo vệ."

Nói xong hôn lên mặt anh một cái, viên kẹo trong miệng Đồng Đồng chưa nhai đã ngọt, anh ngậy ngậy cả người, ba giây sau khóa miệng lạnh nhạt dần dần cong lên...

Úy Ương nheo mắt, không muốn thừa nhận bản thân ghen tỵ vô cùng, thánh lực của anh rất tốt, Đồng Đồng nói gì anh cũng nghe. Nào ngờ bé con lập tức nói thầm bên tai anh: "Em thích anh Úy Ương nhất."

Có nghe thấy không, cô nói "nhất"! Ý chỉ có một mình anh, những người khác đều không bằng!

Thật là trẻ con...Đồng Đồng liếc mắt nhìn xung quanh, giả bộ cái gì cũng không thấy.

Cô không thấy, không thấy gì hết.

Đồng Đồng chớp chớp mắt, cầm kẹo đi chỗ khác, không quan tâm đến hai người đang cười vui vẻ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cách anh bảo vệ em

Sáng hôm sau, Đồng Đồng vừa mở cửa xuống xe đã bị Úy Ương kéo trở lại đòi hôn tạm biệt, xấu xa cắn lên má cô, không đau nhưng vẫn để lại dấu răng mờ mờ.

Đồng Đồng không vui bâu môi, cảm thấy bị cắn rất mất mặt. "Anh Úy Ương!" Cô bực bội cắn lại anh rồi đứng lên xuống xe, Úy Ương không đau không ngứa chỉ cười. Thâm cảm thấy thật đáng yêu, tay lại nhịn không được kéo cô về lần nữa.

Đồng Đồng đứng không vững, ngã lên đùi Úy Ương, khuôn mặt tức giận ngẩng lên, đôi môi tình tứ vừa vịn chạm đến môi anh.

Chỉ có người ngu mới bỏ lỡ cơ hội tốt như thế này. Úy Ương cúi đầu hôn cô, sau đó nhẹ giọng nói: "Nếu bị bắt nạt phải nói cho anh biết, rõ chưa?"

Gò má Đồng Đồng ửng đỏ, nhanh tay đẩy anh ra, lắp ba lắp bắp nói: "Ai, ai dám bắt nạt em chứ!" Cô ở đâu cũng sống được, chỉ có cô bắt nạt người khác, làm gì có ai bắt nạt nổi cô?

"Ngốc." Úy Ương cười khê, vuốt nhẹ môi cô, vỗ lên cái mông nhỏ. "Vào trường đi."

Đồng Đồng hét lên, che mông nhảy xuống xe, còn không quên trừng Úy Ương. Úy Ương cười vui vẻ, bảo cô đi vào mau.

Lúc này Đồng Đồng mới cẩn thận bước từng bước vào trường, cho đến khi bóng lưng cô biến mất Úy Ương mới bảo tài xế lái xe rời đi.

Ngày hôm nay tiết trời rất đẹp, trời hửng nắng nhẹ, không khí sạch sẽ tươi mát khiến cho lồng ngực cảm thấy khoan khoái.

Thế nhưng vì sao mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ vậy?

Đồng Đồng đeo cặp sách vừa đi vừa nghĩ, cô quan sát xung quanh, một khi bị cô nhìn thấy những học sinh đó đều giả vờ nhìn đi chỗ khác, nhưng chỉ cần cô dời mắt, bọn họ lại nhìn.

"Thật kì lạ..." Cô lẩm bầm, nhìn đồng hồ trên tay chỉ còn năm phút nữa là đến tiết một, cô không thể trễ được.

Đồng Đồng cúi đầu nhìn quần áo, rất bình thường. Mặt đã rửa, tóc đã chải, rốt cuộc mọi người đang nhìn gì? Cô ôm nghi hoặc bước vào lớp, phòng học vốn đang âm ỉ đột nhiên trở nên lặng như tờ.

...Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao mọi người lại kì lạ thế? Chẳng lẽ chuyện hôm qua đã lan truyền khắp cả trường?

Chắc chắn là chuyện này, không thì còn gì nữa? Vì sao? Không phải hôm qua đã tan học rồi sao? Mọi người không phải về kí túc xá, căng tin hay tự học sao? Sao còn thấy được?

Nhớ lại hôm qua hưởng thụ một loạt ánh mắt ngưỡng mộ, Đồng Đồng nhất thời cảm thấy tự hào, cô đến chỗ mình ngồi xuống, nhìn xung quanh một chút, quả thực không ai dám đối mắt với cô.

Đồng Đồng khó hiểu, tuy rằng hai anh nhà cô rất đẹp trai nhưng cũng không đến nỗi dọa mọi người như thế chứ? Hơn nữa...trong lớp có ít nhất hai phần ba không có mặt ở hôm qua? Xuất hiện cái biểu cảm này là ý gì?

Bản chất cô vốn hay tò mò, hiện tại cô nhịn thống khổ lắm biết không? Sao không ai nói gì với cô? Cô không phải mãnh thú cũng không phải hồng thủy, đây rốt cuộc là thái độ gì?

Chỉ có Lục Tiểu Lâm đi đến, cô ấy ngồi sau Đồng Đồng ba bàn, xếp chỗ dựa trên thành tích cho nên với vóc người cao và thành tích "trung bình", chủ nhiệm để cô ấy ngồi sau.

Lưng bị chọc một cái, Đồng Đồng quay lại đã thấy Lục Tiểu Lâm đặt đầu lên vai mình than thở: "Thật là nhìn không ra nha...Cậu thực sự quá "trâu" rồi."

"Hả?" Có thể nói cho cô chuyện gì xảy ra không oa oa?

"Không nhớ chuyện hôm qua hả?" Mặt Lục Tiểu Lâm hiện lên sự say mê. "A, anh của cậu thật đẹp trai!"

...Đẹp trai thì sao? Khỏe mắt Đồng Đồng giật giật, vẫn không hiểu trọng tâm ở đâu: "Cho nên?"

"Cho nên gì nữa, chẳng qua là cậu không đến chào cò nên không biết thôi, ba nữ sinh kia phải xin lỗi cậu trước toàn trường đấy, hơn nữa còn chủ động xin nghỉ học!" Mặt Lục Tiểu Lâm đầy vẻ sùng bái: "Cậu không thấy được thật đáng tiếc."

Đồng Đồng không cần nghĩ cũng biết là anh hai làm, anh lúc nào cũng không bỏ qua cho ai bất nạt cô. Đồng Đồng nhún vai thờ ơ, đầu Lục Tiểu Lâm suýt nữa rớt xuống: "Có cái gì mà tiếc, mình cũng không muốn thấy đâu."

Bị nhiều người nhìn chằm chằm rất xấu hổ, cô không muốn người khác cảm thấy mình ý thế hiếp người.

"Đồng Đồng, gia đình cậu rốt cuộc như thế nào? Ba nữ sinh kia đều có gia thế tốt nhưng hôm nay phải ăn nói rất khép nép, gia thế cậu còn cao hơn nữa sao?"

Cái đồ miệng rộng Lục Tiểu Lâm!

Nhìn bạn học bốn phía đều nghe ngóng, Đồng Đồng thật sự muốn đánh Lục Tiểu Lâm một cái! Loại chuyện này sao có thể nói trong lớp, đây là muốn tìm phiền toái phải không?

"Cậu muốn biết lắm hả?"

Lục Tiểu Lâm gật đầu như giả vờ, Đồng Đồng cười xấu xa ngoác ngoác ngón tay với Lục Tiểu Lâm: "Qua đây rồi nói cho."

Thấy người nào đó ngoan ngoãn đi đến, cô nhếch miệng cười, gõ lên trán Lục Tiểu Lâm một cái, cho đến khi đối phương nước mắt lưng tròng mới hỏi lại: "Còn muốn biết nữa không?"

Lần này đã có kinh nghiệm, Lục Tiểu Lâm quả quyết lắc đầu chạy về chỗ.

Hừ, đáng đánh, xem đi, đánh một cái liền ngoan ngoãn.

Mở sách giáo khoa, Đồng Đồng có chút không yên lòng, hình như giáo viên đã biết rồi, không gọi cô đứng dậy trả lời hay lên bảng nữa, may là có bạn cùng bàn thay thế, cô không cần lo nữa.

Quan trọng hơn, khả năng tiếp nhận của mọi người rất nhanh, cho nên khi ra về hầu như đã trở lại bình thường, Đồng Đồng vẫn nhủ mảy buồn bực, anh trai cũng hơi quá đáng rồi, sao không nói trước cho cô một tiếng mà hành động nhanh như thế?

Đến buổi trưa khi Úy Ương đón cô về nhà, cô vẫn rầu rĩ không vui.

Úy Ương nhìn không nổi gương mặt u sầu của cô, kéo cô lên đùi mình, bóp mặt cô hỏi: "Sao nhìn em buồn thế? Ai bắt nạt sao?"

Ai dám bắt nạt cô đâu, bọn họ đều là phần tử phát xít, nhưng nào rảnh mà đi bắt nạt cô? Hữu khí vô lực phải nhận, Đồng Đồng nằm ngoài căn cứ cả vạt Úy Ương: "Anh Úy Ương, anh biết chuyện anh em làm không?"

"..." Úy Ương im lặng một lúc rồi mới trả lời: "Đôi khi chuyện trừng phạt là không thể tránh được."

Nói như thế là hai người hợp mưu? Đồng Đồng mất hứng nhưng không tức giận nữa, tiếp tục căn cứ cả vạt của anh: "Em không nghĩ vậy, tuy rằng các chị ấy không chỉ bắt nạt người khác một lần, thường xuyên tỏ ra kiêu căng ương ngạnh nhưng không nhất thiết phải xin lỗi trước toàn trường, mọi người ai cũng biết thì em cũng thấy mất mặt."

May là cô bỏ qua giờ tự học, thoát được một kiếp...bằng không chỉ muốn độn thổ vì lúng túng.

Úy Ương ôm cô nói: "Không còn cách nào khác, em phải biết rằng đối với thân phận của chúng ta, không được dễ dàng tha thứ cho người có lỗi với mình, dù cho chuyện nhỏ cũng không được."

Có lẽ làm vậy thì có chút lộng quyền và nổi bật, nhưng đây là cách anh bảo vệ cô.

...

Editor: Alo alo, chắc gần đây mọi người cũng thấy mình đăng chương mới không đều, vì vào học rồi nên mọi người thông cảm nhé. Mình sẽ cố gắng một ngày một chương, nếu không thì cũng hai ngày một chương nên mong các cậu vẫn sẽ ủng hộ truyện. Vote và bình luận là động lực lớn nhất dành cho mình đây ạ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Làm người phải có chí hướng rộng mở (I)

Nghe được lời của Úy Ương, Đồng Đồng không nói gì được nữa. Cô chui sát vào ngực anh, hai tiểu móng vuốt cầm lấy cổ áo tây trang, cọ cọ hồi lâu mới nói: "...Dạ."

Úy Ương cười, hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

Buổi chiều Đồng Đồng không đi học, giấy xin phép ghi bị bệnh nhưng thực chất là ngủ không dậy nổi. Vì chuyện của ba nữ sinh kia, cả nhà cũng cho phép cô nghỉ học.

Chút buồn bực trong lòng cũng được nửa ngày nghỉ xóa tan hết, không cần đi học quả là chuyện tốt đẹp!

Ngày hôm sau sự việc dường như cũng lắng xuống, mọi người đều ra vẻ bình thường, ban đầu Đồng Đồng còn có chút hoài nghi, đến khi nghe được chuyện từ một bạn học có quan hệ khá tốt mới sáng tỏ.

Thì ra là có nữ sinh nhảy lầu, chuyện bất quá nghiêm trọng hơn xuất hiện, nên chuyện của cô đã bị gạt sang một bên phải không?

Lục Tiểu Lâm vẫn thừa tình lực như cũ, EQ hơi thấp, có chút tùy tiện nhưng làm người rất nghĩa khí, trong tất cả bạn bè, Đồng Đồng thích cô nhất.

Đáng tiếc Lục Tiểu Lâm không hứng thú với việc học tập, thành tích không trên không dưới, sau này chắc chắn không thể thi vào trường đại học hàng đầu.

"Đồng Đồng! Đồng Đồng! Cậu biết gì chưa?" Con gái ở tuổi này luôn bị thu hút bởi những chuyện bất quá, nhất là chuyện nữ sinh nhảy lầu vì bạn trai có tình yêu mới, không biết trân trọng bản thân mình, trong khi trường học còn cấm yêu đương.

Đầu óc các thiếu nữ theo đó mà theo dõi lên một loạt câu chuyện yêu hận tình thù, dù cho trường học cấm đọc tiểu thuyết nhưng vẫn có khối người buổi tối len lén bật đèn pin nằm trong chăn đọc.

Vừa hay, Lục Tiểu Lâm chính là một trong số đó. "Mình đã nói với cậu rồi, chiều hôm qua không đến được thật đáng tiếc! Nam chính là Trần Vinh Tuấn lớp bảy đấy! Cậu ta quỳ ở dưới đất cầu xin cô bạn kia xuống cả buổi, ôi chao, chẳng khác gì phim truyền hình."

...Đợi đến lúc Lục Tiểu Lâm lớn hơn một chút nhất định sẽ xấu hổ vì giờ khắc này, ai chẳng có một thời ngây thơ, nhớ kiếp trước cô cũng từng điên cuồng vì tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Chỉ là sau này trưởng thành rồi mới cảm thấy bản thân đã phí hoài quá nhiều thời gian vào đó. "Có gì hay đâu mà xem" Đồng Đồng trừng mắt. "Cậu bớt để ý mấy cái chuyện này đi."

Ngài Thượng Hà cũng đi đến ngồi xuống cạnh cô, những học sinh ngồi gần đều nói đi vệ sinh, không thì lấy đầu ra nhiều chỗ trống như thế. "Thật đấy, Tiểu Lâm không nói dối đâu, đúng là cảm động, rất nhiều bạn học đều khóc nức lên."

Ngay cả Ngài Thượng Hà cũng khóc ướt cả khăn tay, tình yêu hai người kia cảm động như thế, Trần Vinh Tuấn khóc lóc cầu xin đáng thương vô cùng.

"Ồ." Đồng Đồng vẫn lạnh nhạt như cũ, chẳng khác gì hát cho Lục Tiểu Lâm và Ngài Thượng Hà một chậu nước lạnh.

Hai vị kia chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, vốn trường học đã không cho phép yêu đương, nữ sinh nháo đến mức đòi nhảy lầu, nam sinh thì nào còn chưa động đã quỳ xuống cầu xin, không cần nghĩ cũng biết kết quả thế nào.

Nhưng nếu trường đuổi học cả hai người, không chừng sẽ cùng nhau nhảy lầu cũng nên.

Nói gì mà vì chuyện học chúng ta tạm thời xa nhau đi, rồi nữ sinh kia đòi nhảy lầu liền van nài cầu xin, thật vô nghĩa.

Chậu nước lạnh hát xuống, Lục Tiểu Lâm và Ngài Thượng Hà đều tỉnh táo lại. Qua khoảng mười giây, Lục Tiểu Lâm thờ dãi nói: "Nghĩ lại thì hình như không cảm động lắm... Trần Vinh Tuấn cũng không đẹp trai..."

Nói đến chữ này, hai mắt Lục Tiểu Lâm phát sáng: "Đúng rồi, anh cậu tên gì? Vì sao mình chưa từng nghe cậu nhắc đến?"

Đồng Đồng chớp mắt: "Có gì hay mà nói, đột nhiên nhắc đến anh mình làm gì?"

Lục Tiểu Lâm than thở: "Đẹp trai như thế, nếu cậu giới thiệu anh ấy sớm một chút thì chuyện hôm qua mình cũng xem vui vẻ hơn."

Tưởng tượng mỹ nam quỳ xuống đất, Lục Tiểu Lâm không có cốt khí chảy nước miếng, hai mắt bắn ra trái tim màu hồng, vẻ mặt say mê khiến khoe miệng Đồng Đồng giật giật.

Không phải cô cố ý đả kích, nhưng anh hai rất kén chọn, khoan hãy nói đến mẹ và cô, anh hai tuyệt đối dạng mỹ nhân nào cũng đã gặp qua.

Kiếp trước, người phụ nữ nham hiểm kia tuy tính tình không tốt nhưng rất xinh đẹp.

Đồng Đồng nhìn từ trên xuống dưới Lục Tiểu Lâm mấy lần, cao thì cũng cao nhưng hơi mũm mĩm xú, trên mặt có chút tàn nhan, tóc không được chăm sóc kỹ lưỡng, đã vậy còn đi kèm với đồng phục cứng nhắc.

Không phải cô trông mặt mà bắt hình dong, anh trai cô thật sự không thể thích Lục Tiểu Lâm...

"Lục Nhi à, không phải mình muốn đã kích cậu nhưng cậu phải tăng thêm một trăm level, anh mình mới để ý."

Lục Tiểu Lâm che ngực, oán giận trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt ai oán, ruột gan như đứt từng khúc nói: "Huhu... Cậu làm mình tổn thương đấy! Nói chuyện tàn nhẫn quá đi. Mình chỉ là hăm dọa, hăm dọa mà thôi! Sao cậu lại đã kích mình như thế? Mình chỉ nói mấy câu thôi mà, còi lờng bây giờ tan thành từng mảnh rồi nè."

Đồng Đồng cảm nín, nắm lấy tay cô ấy: "Có tin mình đánh cậu không?" Đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi...suốt ngày ảo tưởng lung tung.

"Tha mạng tha mạng." Lục Tiểu Lâm giãy trước còn khóc nháo giờ đã cười hi hi, hất hất bả vai Đồng Đồng: "Vậy chờ mình trở nên xinh đẹp đi! Nhất định phải giữ anh cậu cho mình!"

Lần này Đồng Đồng thật sự cười: "Được." EQ thấp mãi là EQ thấp, nói nặng thế nào cũng không để tâm, như là lời đã kích vừa nảy vậy.

Cô không nói cho Ngải Thượng Hà chuyện này, tuy rằng gia cảnh Ngải Thượng Hà tốt hơn Lục Tiểu Lâm nhưng lòng tự trọng cũng lớn gấp đôi.

Chỉ có Lục Nhi, nói sao cũng không đau lòng, cả ngày đều vui vẻ vô tư. Ôi chao, nói không chừng tính cách này rất hợp với anh trai lãnh đạm của cô!

Đồng Đồng càng nghĩ càng thấy có khả năng, sợ Lục Tiểu Lâm nói chơi đành hỏi lại: "Lục Nhi..."

"Hả?" Không có hình tượng móc mũi giữa thanh thiên bạch nhật.

Đồng Đồng hít sâu một hơi, hai tay đặt lên vai Lục Tiểu Lâm: "Trọng trách gian khổ, đại biểu cho đảng và tổ quốc này giao cho đồng chí! Mong đồng chí không làm nhân dân thất vọng!"

Mẹ nó...Đồng Đồng đang nói cái quái gì? Lục Tiểu Lâm chớp chớp mắt: "Là sao?"

Đần độn thật...vừa hay anh của cô thông minh, có thể bù cho nhau, quá hợp! "Anh mình ấy."

"Hử?" Nam thần? Nam thần cỡ này cô có thể vọng tưởng sao? Khỏi cần suy nghĩ, chắc chắn không có khả năng.

"Cậu cứ học thật tốt trước đã, chúng ta cùng nhau thi đại học, đương nhiên mình sẽ giúp cậu trở thành người xứng với anh mình!"

Dùng sự vô sỉ và vui vẻ của cậu nhểm cho anh mình đi! Lăn lộn trên thương trường quá lâu, anh cô chẳng giống nhân loại nữa, cả người lúc nào cũng lạnh lẽo như ma, cần một cô gái như Lục Nhi trung hòa.

Nghĩ lại xem, Lục Nhi cho dù tổn thương bao nhiêu cũng không từ bỏ, bị mắng bị đánh vẫn dũng cảm tiến đến...quả thực thích hợp cho vị trí chị dâu.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Làm người phải có chí hướng rộng mở (II)

..Lục Tiểu Lâm hơi đau đầu, cô có thể làm được không?

Đồng Đồng thấy Lục Tiểu Lâm đang dao động thì tiếp tục thúc ép: "Lê nào cậu không thích anh mình?"

Lục Tiểu Lâm đương nhiên phản bác: "Sao có thể như vậy!" Có quý mới không thích, thực ra cô vừa thấy nam thần đã nhất kiến chung tình, nếu như mỗi ngày có thể gặp nhau, cho dù bị xem là mặt dày cô cũng muốn thử...

Chỉ là...Lục Tiểu Lâm cúi đầu nhìn chính mình, chênh lệch này cũng hơi lớn đi! Không ngực không hông, mặt còn có tàn nhan, đi cùng với đồng phục rộng rãi chẳng khác gì mang rơm rạ lên người... Đùng giỡn nữa có được hay không! Cô đâu xứng với nam thần!

"Nhưng mà...cậu cũng thấy đấy, mình với anh cậu hoàn toàn khác nhau một trời một vực. Quan trọng hơn là, với bề ngoài của mình, sao anh cậu có thể chú ý?"

Trừ phi nam thần bị mù... Trên thế giới này người không trông mặt mà bắt hình dong quá ít.

"Tự tin lên nào, làm người phải có chí hướng rộng mở chứ. Không được coi nhẹ bản thân!" Đồng Đồng chọc tay vào gáy Lục Nhi: "Cậu phải bỏ cái thói đi học không chịu nghe giảng trước đã!"

Càng nghĩ càng thấy tốt, Lục Nhi năm nay mười lăm, thua anh cô gần hai tuổi, rất vừa vặn! Không lớn không nhỏ, tuyệt đối sẽ không có chuyện hai người quá khác biệt.

Trong mắt Lục Tiểu Lâm tràn đầy khinh thường: "Tự nhìn lại bản thân đi, cậu đi học có nghe giảng không? Qua đen còn cười heo đen, chẳng hiểu sao cậu có thể nhảy lớp."

Đồng Đồng cười lạnh: "Nhưng chị đây đứng đầu lớp."

"..." Lục Tiểu Lâm thực sự muốn cắn con nhóc trước mặt một cái.

Hai người đang cười nháo thì chuông vào học vang lên, tất cả nhanh chóng về chỗ ngồi. Đồng Đồng hưng phấn không thôi, cuối cùng cũng nghĩ được một biện pháp tốt.

Vì ở trong trạng thái hưng phấn, Đồng Đồng không phát hiện Ngải Thượng Hà bên cạnh im ắng lạ thường, trên mặt là biểu tình thất vọng, chẳng khác gì bị loại trừ ra khỏi vòng tuần hoàn, thậm chí còn có chút oán trách.

Buổi trưa Đồng Đồng gọi điện thông báo không về nhà ăn cơm, sau đó gọi Úy Ương nói không cần đến đón, sẽ có tài xế chở cô đến công ty tìm Đồng Đồng.

Đồng gia gia trong điện thoại không ngừng quở trách: cái gì mà trưởng thành cánh cứng cáp, cái gì mà cháu gái không thèm bồi gia gia ăn cơm... Đồng Đồng dứt khoát cúp máy.

Dù sao gia gia luôn coi cô là trẻ con, về nhà dỗ một chút là được.

Lục Tiểu Lâm hỏi hộp: "Này này, cậu nói xem mình nên nói gì khi gặp anh cậu?"

Đồng Đồng liếc mắt nhìn: "Chào hỏi bình thường thôi, cứ xem anh mình là người thường, làm quá khéo lại thành thô tục."

Vừa vặn thấy tài xế đến, Đồng Đồng kéo Lục Tiểu Lâm lên xe, từ trong tủ lạnh lấy cho cô ấy một cái kẹo mút rồi cởi áo khoác đồng phục, lộ ra nửa người có lồi có lõm.

Lục Tiểu Lâm thấy mà hận: "Tại sao cậu mới mười hai tuổi đã phát triển?"

"Cậu tới kinh nguyệt mà không phát triển sao?" Cô còn ngại không đủ lớn đấy, không biết sau này anh Úy Ương có ghét bỏ không.

Nhưng mà, đôi mắt Đồng Đồng quét từ trên xuống dưới người Lục Tiểu Lâm, thờ dãi: "Như cậu thì..."

Lòng tự trọng Lục Nhi như bị ai đó hung hăng xé nát. Cô che mặt nức nở: "Cậu đang ghét bỏ mình đấy hả?" Xuyên qua kẽ hở ngón tay thấy Đồng Đồng đang thay quần áo, nhất thời chớp mắt hỏi: "Cậu làm gì đó?"

"Không thích mặc đồng phục." Đồng Đồng nhiu mày: "Xấu chết đi được." Vừa rộng vừa dài, mùa hạ nhìn còn được, mùa đông thì khỏi nói đi.

Mặc áo khoác vào, Đồng Đồng vron vai, có chút tiếc nuối: "Quần áo của mình cậu mặc không vừa, nếu không thì đã đưa cho cậu."

"Mình thấy đồng phục cũng tốt mà." Mặc kệ cái gì là hạc giữa bầy gà liếc mắt liền thấy, Đồng Đồng xinh đẹp giống như chấm sáng trong đêm đen vô tận, xấu thì có liên quan gì đến đồng phục, quan trọng là mặt thôi.

"Nếu mình mặc gì cũng đẹp như cậu thì đã sớm xông lên theo đuôi nam thần."

Bóc vỏ kẹo, Đồng Đồng suy nghĩ một chút, lấy điện thoại gọi cho Đồng Đồng mới biết anh còn chưa đi ăn, biết được cô muốn tới nên chờ đón cô.

Đồng Đồng nói mình còn dẫn theo bạn, giọng nói đầu kia không chút thay đổi, vẫn ôn nhu cưng chiều như cũ, Lục Tiểu Lâm nghe được liền si mê: "Giọng nói thôi cũng êm tai muốn chết!"

"Đem anh mình thành của cậu đi, cậu xứng đáng có được mà." Đồng Đồng giơ ngón cái lên, sau đó ân cần chỉ bảo: "Mình đã nói rồi, mình giới thiệu anh trai cho cậu, cậu không được từ bỏ biết chưa? Mặc kệ anh ấy lạnh nhạt với cậu, cậu phải kiên trì!"

Sao cảm giác giống huấn luyện đảng viên thế nhỉ? Nghĩ tới nam thần bản thân tâm tâm niệm niệm, Lục Tiểu Lâm rất muốn cắn một cái lên gương mặt kia. Trước tiên phải nhịn xuống đã, cô tuyệt đối sẽ không buông tay!

Em chồng tương lai đang ở bên cạnh, cô còn sợ gì nữa?

Đến trước công ty, lái xe trở về trước. Lục Tiểu Lâm há hốc miệng ngược nhìn Đồng thị cao chọc trời, ngốc nghếch hỏi Đồng Đồng: "Đồng Đồng... đây là

công ty nhà cậu?"

Đồng Đồng gật đầu, liếc mắt đã thấy Đồng Đồng đang ngồi đợi một mình trên sofa tại đại sảnh tầng một - nơi bình thường dùng để tiếp khách, không khi làm việc cũng khăn trương hơn, tuy vậy nhưng ai ai cũng ngoái đầu nhìn anh.

Ai bảo anh có nhan sắc hại nước hại dân vậy làm gì?

Đồng Đồng vốn chăm chú nhìn ra cửa sổ, khi Đồng Đồng nhìn thì anh cũng vừa hay quay qua. Anh vội vàng đứng lên, Đồng Đồng như đạn pháo bay thẳng vào ngực anh.

Đồng Đồng xoa mái tóc đen mềm mại, cúi đầu hôn cô một cái: "Hôm nay sao lại đến đây?" Nhìn cũng không nhìn Lục Tiểu Lâm, hoàn toàn bỏ rơi cô ấy.

"Ừm...nhớ anh thôi, thuận tiện kiểm tra xem anh có chăm chỉ làm việc không." Thực ra Đồng Đồng rất thương anh trai, dù sao anh cũng chỉ mười bảy tuổi, nhưng đã vừa học vừa tiếp nhận công ty.

Bản thân cả ngày chỉ biết không tìm không phải chơi đùa vui vẻ, tất cả gánh nặng đều ném cho anh hai...quả là xấu hổ!

Nhưng cô không biết làm gì, chỉ có thể tìm kiếm hạnh phúc cho anh, cầu mong cho anh và Lục Nhi thật sự thành đôi, tất cả bất hạnh kiếp trước, kiếp này xin hãy tan biến đi.

Thấy Đồng Đồng nghĩ gì đến xuất thần, Đồng Đồng nóng nảy, ôm cô ngồi xuống sofa vừa gọi vừa khuyên, đáng vẻ ôn nhu như nước khiến mắt các nhân viên sắp rớt xuống đất.

Tổng giám đốc cũng biết cưng chiều người khác sao? Rõ ràng anh máu lạnh đến nỗi trẻ con quần quít cũng dứt khoát gạt ra không thèm quan tâm!

Mọi người bắt đầu suy đoán thân phận của Đồng Đồng, cô là ai, sao có thể nhận được đối đãi đặc biệt của Boss như thế?

Đồng Đồng khịt mũi: "Không có gì." Nhớ đến mục đích hôm nay, cô nhanh chóng nhảy xuống đùi anh, cầm lấy tay Lục Tiểu Lâm, cười hi hi giới thiệu: "Anh, giới thiệu cho anh một chút, đây là bạn thân của em – Lục Tiểu Lâm, em gọi là Lục Nhi."

Lạ chưa, phần tử thô bỉ từ trước đến nay cho dù đứng trước Phật Tổ Thượng Đế cũng không xấu hổ bây giờ lại đỏ mặt! Lục Tiểu Lâm ngại ngần nhìn Đồng Đồng, cúi đầu vô cùng lễ độ chào: "Chào, chào anh."

Mỗi chữ đều lắp bắp không tròn trịa.

Đồng Đồng "ừ" một tiếng đơn giản, dù gì cũng là bạn thân của em gái, nên cho chút mặt mũi nhưng vẫn không nắm tay Lục Tiểu Lâm

Anh giống Úy Ương, đều mắc bệnh sạch sẽ, ngoại trừ tiếp xúc với người nhà thì chưa bao giờ chạm vào người khác.

Bằng lòng để ý Lục Nhi đã là khởi đầu tốt nhất! So với tưởng tượng của cô thì tốt hơn nhiều! Đồng Đồng kích động thiếu chút nữa chảy nước mắt, nhanh chóng nói lời tán dương: "Anh, anh không nhớ bạn ấy hả? Cái ngày em bị bắt nạt, bạn ấy đã bảo vệ em!"

Quả nhiên Đồng Đồng nghe được thì ánh nhìn sắc lạnh đã nhu hòa ít nhiều: "Thật sao?" Quay sang hỏi Lục Tiểu Lâm "Là cô chiều cổ bé?"

Người nào đó thần trí không còn tỉnh táo: "Đầu, đầu có, không có đầu ạ...haha, hắc hắc..."

Đồng Đồng đỡ trán, lén lút véo Lục Tiểu Lâm đang đàn độn một cái đau đến nhe răng trợn mắt nhưng lại không dám hét lên. Cuối cùng cũng cảm thấy tốt hơn, Đồng Đồng nói: "Anh, chúng ta đi ăn đi! Em đói rồi!"

Em gái bảo bồi bồi bụng, anh trai Nhị Thập Tứ Hiếu* sao có thể cự tuyệt? Nếu Lục Tiểu Lâm là bạn của bé, anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi, khách sáo hỏi cô thích ăn gì chỉ nhận được một câu trả lời: Gì cũng được, em không kén ăn.

*Nhị Thập Tứ Hiếu: (chữ Hán: 二十四孝) là tác phẩm trong văn học Trung Quốc kể lại sự tích 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Kinh (có sách ghi Quách Cư Nghiệp) biên soạn. Mỗi tấm gương mang những khía cạnh, hoàn cảnh và cảnh ngộ khác nhau nhưng đều hiếu thảo. Ở đây anh trai Nhị Thập Tứ Hiếu là cách nói chỉ người anh quan tâm, săn sóc, yêu thương em gái.

Đồng Đồng thấy rõ khoe miệng oni sama* giật giật, thế là lại nheo Lục Tiểu Lâm thêm một cái nữa, chú ý IQ của cậu đi! Đã vụng về thì không nói, đừng có trưng vẻ mặt háo sắc nữa được không.

*oni sama: bạn nào hay xem anime, manga thì biết, chệ ý đang nói tiếng Nhật, nghĩa là anh trai:v

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chớp mắt đã làm chuyện xấu

Lục Tiểu Lâm bất đắc dĩ nhìn Đồng Đồng: Không phải cô không muốn trấn tĩnh mạnh mẽ, nhưng nhìn gương mặt của nam thần thì quân lính mạnh mẽ đã chạy hết rồi!

Đồng Đồng trừng mắt nửa ngày chỉ hận rèn sắt không thành thép, quên đi. Lục Tiểu Lâm cô ngốc này đâu biết hai chữ cốt khí viết như thế nào. Nếu mạnh mẽ trấn tĩnh được thì cô đã kêu Ngải Thượng Hà.

Lúc rảnh rồi chờ thức ăn mang lên, Đồng Đồng mượn cơ đi vệ sinh kéo Lục Tiểu Lâm vào phòng, hung hăng đến gần, mũi thở phì phò, giọng nói rất nghiêm khắc: "Nói đi! Vì sao lại không có tiền đồ như vậy?!"

"Thật đẹp trai..." Lục Tiểu Lâm lưu manh nuốt nước miếng, đương nhiên không nghe thấy Đồng Đồng nói gì. Đồng Đồng tức đến đỉnh đầu bốc khói, càng nhìn càng tức kẻ bắt tài trước mặt, hận không thể đạp hai chân cô ấy một cái.

Lục Tiểu Lâm tỉnh bơ: "Anh cậu thật đẹp...Đồng Đồng, Đồng Đồng ~ Tên cũng thật êm tai."

Đồng Đồng sắp học máu, hít sâu hai cái để áp chế ý muốn hủy diệt nhân loại. Sau khi dẹp loạn tâm tình, cô nhếch miệng cười, tiến lên véo cổ Lục Tiểu Lâm, nghiêng răng nói: "Cái đồ mặt dày! Có tiền đồ một chút đi! Cậu như thế là mặc cho ai chà đạp thì chà đạp sao? Có chí khí chút được không?"

Lục Tiểu Lâm ai oán nhìn Đồng Đồng: "Thế cậu nhìn mình đi, mình xứng sao?" Cô cũng muốn mặt dày tiến lên, nhưng nam thần đại nhân nhìn còn không thêm nhìn mình. Nói gì với anh anh cũng ừ, à, được, không bao giờ vượt quá ba chữ!

...Đồng Đồng ghen lời, rồi lại lập tức ngừng đầu nói: "Cậu phải tin mình sẽ thay đổi được cậu!"

Ánh mắt Lục Tiểu Lâm tràn đầy khinh bỉ: "Cậu mới mười hai."

Đồng Đồng cắn môi, hận không thể cho cô ấy một tát, thời điểm nên sắc bén thì ngốc nghếch, thời điểm không nên sắc bén lại nói như muốn ăn đòn. Đồng Đồng cười giễu cợt vài tiếng: "Mình đứng đầu tiên."

Chỉ bằng IQ của cô đã đủ rồi, lại nói tuổi thật của cô đã làm mẹ được rồi, dám xem thường cô sao!

"Vậy thì làm sao đây?" Lục Tiểu Lâm khó xử nhìn bản thân trong gương, xấu hổ không dám nhìn thẳng.

Không phải tự ti, mặt mũi thế nào là do bố mẹ sinh thời nhưng vấn đề là: Nhìn bản thân, rồi nhìn Đồng Đồng, cô lấy tự tin đâu ra? Không tự ti không có nghĩa cô xem mình là đệ nhất mỹ nữ!

"Về ngoài mình không xuất sắc, cứ quần lấy anh cũng ngại mà." Aiz, chiều mặt dày cũng dùng không được, nam thần kia mặt lạnh như băng, nếu cô không phải bạn Đồng Đồng thì đã sớm bị đuổi ra ngoài.

Vì dính Đồng Đồng nam thần mới để mình trong mắt, bằng không ngay cả cái rắm cũng không bằng!

"Từ từ là được, trước tiên cứ để anh mình quen mặt đã." Đồng Đồng sờ mặt Lục Tiểu Lâm, dò xét hai bên nói: "Không phải rất đẹp nhưng cũng không xấu, anh mình đã thấy nhiều giai nhân tuyệt sắc, loại cháo trắng như cậu không chừng có thể đạt giải nhất."

"..."

Lục Tiểu Lâm cô có nên cảm ơn không? Cô bắt mắt trừng mắt với trời, nhớ đến một chuyện liền nói: "Đúng rồi Đồng Nhi, mình vẫn có điều muốn hỏi."

Thấy Đồng Đồng nâng mí mắt nhìn mình, cô nói: "Sao lại chọn mình? Thượng Hà không phải thích hợp hơn sao? Bạn ấy đẹp hơn, nhà cũng giàu hơn, so với mình thì hơn chứ không thua điểm nào."

Lục Tiểu Lâm hỏi không phải vì tự ti, cũng không ghen tị, chỉ thuần túy là thắc mắc.

Chỉ bằng điều này đã khiến Đồng Đồng chọn cô mười nghìn không trăm lẻ một lần. "Bạn học à, cậu đúng là vừa ngốc nghếch vừa hồ đồ, Thượng Hà cũng tốt nhưng không hợp với anh mình."

Nếu như anh cô thực sự coi trọng Ngải Thượng Hà, hai người ở cạnh nhau không chừng sẽ xảy ra chuyện như kiếp trước.

"Chúng ta là bạn bè lâu rồi, mình cũng không muốn giấu cậu. Khát vọng leo cao của Thượng Hà quá nặng, bạn ấy không thích hợp với anh mình."

Nói thật Đồng Đồng cũng có chút tư tâm. Tuy rằng Ngải Thượng Hà cũng là bạn, khuyết điểm không nhiều nhưng cô sẽ không cho phép một chút sơ sót nào xuất hiện bên Đồng Đồng.

Kiếp trước anh đã đủ vất vả, kiếp này không nên có một người phụ nữ như vậy nữa!

"Lục Tiểu Lâm!" Cô nghiêm túc cầm tay Lục Tiểu Lâm, bộ dạng nghiêm túc khó có được khiến cô ấy choáng váng: "Chuyện, chuyện gì?"

"Minh giao anh minh cho cậu, cậu nhất định phải cố lên!" Đồng Đồng mím môi, cúi đầu mang theo áy náy: "Minh biết làm vậy là không quá đúng, dù sao cũng không biết anh minh nghĩ gì đã đẩy cậu vào hố lửa, kết cục cuối cùng thế nào, ai cũng không thể biết."

"Hắc hắc."

Nghe vậy Đồng Đồng ngẩng ngốc nhìn về Lục Tiểu Lâm cao hơn cô một cái đầu, Lục Tiểu Lâm cười khúc khích đủ kiểu, có chút ngây ngô lại có chút đáng yêu: "Minh trách cậu làm gì, mình thật sự thích anh cậu, nếu không có cậu thì cả đời này cũng chỉ có thể ngẩng mặt dõi theo anh cậu mà thôi. Bây giờ cậu cho mình một cơ hội, mình mừng còn không kịp, đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa."

Đồng Đồng vốn đang cảm động nghe được lời kế tiếp liền nổi trận lôi đình: "Nhưng mà lúc thay đổi bản thân có thể nhẹ tay chút không? Ví dụ như vận động giảm béo, ăn kiêng hay học tập gì đó...có được không?"

Im ắng không một tiếng động, Lục Tiểu Lâm đang muốn trốn Đồng Đồng đã vươn tay túm thắt lưng cô ấy véo một cái, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang tận mây xanh.

Đồng Đồng ưu nhã cao quý ra khỏi phòng vệ sinh nữ, phía sau là một cô gái ôm thắt lưng giống như bà lão bảy, tám mươi tuổi gù lưng đi từng bước.

Ra đến ghế lô mới mới phát hiện có thêm một người, Đồng Đồng kinh ngạc mở to mắt: "Anh Úy Ương?!"

Cô gái ôm thắt lưng phía sau đụng phải Đồng Đồng, lực đụng hơi lớn khiến Đồng Đồng lao đảo, Đồng Đồng cùng Úy Ương đồng thời đưa tay đỡ, vẫn là Úy Ương ngồi gần hơn tiếp được. "Đi đứng cẩn thận một chút."

Con mắt thâm thúy liếc nhìn Lục Tiểu Lâm đã hóa đá phía sau, gật đầu nói: "Bé bình thường đi không cẩn thận, cô đi phía sau thì nhớ bảo trì một khoảng cách."

Cho, cho nên là mỹ nam này đang quan tâm cô sao?! Ngay lúc Lục Tiểu Lâm si mê, lời kế tiếp của Úy Ương trong nháy mắt khiến cô rớt xuống địa ngục: "Đỡ phải đụng vào Đồng Đồng." Bé rất sợ đau.

...Cô, cô cũng biết được không!

"Sao anh đến đây vậy? Không phải em đã gọi nói không về nhà sao?"

Úy Ương liếc mắt, tay gấp rau cho cô, đồng thời bảo Lục Tiểu Lâm cũng ngồi xuống ăn. Ngày thường anh là người lãnh đạm, không thêm để ý người khác giống Đồng Đồng.

Loại xa cách này chỉ đứng từ xa đã cảm thấy, ôn nhu chỉ dành cho người bên cạnh. Lục Tiểu Lâm là bạn tốt của Đồng Đồng, Úy Ương nhìn một cái đã biết Lục Tiểu Lâm không có ý xấu, đối xử với Đồng Đồng là thực tâm, cho nên về mặt cũng ôn hòa rất nhiều.

Hai cô gái đều sắp chết đói, thế là ai cũng không khách khí, chỉ là Đồng Đồng có hai phục vụ, mà người nào đó tự cấp tự túc.

Ăn com xong Đồng Đồng muốn đến phòng nghỉ trong làm việc Đồng Đồng nghỉ trưa, cầu xin mãi Đồng Đồng mới miễn cưỡng cho Lục Tiểu Lâm đi cùng, Úy Ương cũng thuận tiện đi theo.

Thừa dịp Lục Tiểu Lâm đi vệ sinh, anh ôm Đồng Đồng ngồi lên đùi mình, bóp nhẹ chóp mũi cô hỏi: "Lại muốn làm chuyện xấu gì?"

Nhìn đôi mắt không ngừng liếc đi chỗ khác của Đồng Đồng, Úy Ương biết thừa cô chưa nghĩ ra được lý do biện giải, chuyện này Đồng Đồng có lẽ cũng đã biết, chỉ là không nói thôi.

Đồng Đồng cảm thấy bị sỉ nhục: "Ý anh là ngoại trừ chuyện xấu thì em không biết làm gì nữa sao?" Hình tượng của cô sao lại tệ hại đến thế...

"Tất nhiên không phải, nhưng mỗi khi em lên kế hoạch thần thần bí bí, anh chắc chắn em muốn làm chuyện "Đại sự" kinh thiên động địa."

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tiếp xúc với nam thần

"..." Đồng Đồng không thể phản đối, tròn mắt nhìn tới nhìn lui không dám đối mặt với Úy Ương.

Cuối cùng là anh cứng rắn quay mặt cô lại, quan sát tỉ mỉ một phen: "Liên quan đến bạn học kia của em?"

Vừa dứt lời, Đồng Đồng kinh hoàng lấy tay che ngực, chẳng lẽ anh biết thuật đọc tâm?

Úy Ương cười, néo néo khuôn mặt mềm mại của cô: "Trong lòng nghĩ gì đều viết hết lên mặt, không phải mình anh đâu, Đồng Đồng chắc cũng biết rồi, chỉ là anh em không nói thôi."

Cô nhóc mới lớn đã muốn là bà mai. Chuyện của mình còn chưa giải quyết tốt, lấy đâu ra nhiều thời gian như thế?

"Vây...anh thấy thế nào?" Đồng Đồng mong đợi nhìn anh.

Úy Ương nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới trả lời: "Nếu như anh là em thì sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Liên quan đến vấn đề tình yêu thì nên để Đồng Đồng tự giải quyết, nhưng em muốn hợp hai người đó thành một đôi thì anh sẽ hỗ trợ."

Hai mắt Đồng Đồng lập tức bắn ra vô số trái tim, dòng điện một trăm nghìn Vôn cũng thoát ra ngoài. Cô ôm lấy cổ anh hôn mạnh: "Anh Úy Ương là tốt nhất!"

Úy Ương cười khẽ vỗ mông để cô ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó ôm ngang cô đặt lên trên giường: "Ngủ một lúc rồi đi học được không?"

Đồng Đồng gật đầu, thấy anh rời khỏi phòng nghi liền ôm chần ngồi dậy, đúng lúc Lục Tiểu Lâm đi ra từ nhà vệ sinh, thấy vẻ mặt si ngốc của cô, tò mò chọc chọc hai cái: "Chuyện gì vậy? Cái vẻ mặt háo sắc này là sao?"

...Trước nay đều là cô nói Lục Tiểu Lâm háo sắc, hôm nay phong thủy luân chuyển rồi sao? Khóe miệng Đồng Đồng giật giật, cô mím môi: "Vây là không đúng rồi, mình háo sắc sao bằng cậu được?"

Nói xong mới giật mình, với bề ngoài áp đảo như thế, Lục Tiểu Lâm sẽ không để mắt tới anh Úy Ương chứ? Nếu thật thì tình hữu nghị sẽ bị cắt đứt đấy...

Một chút ánh mắt kì lạ cũng không có, Lục Tiểu Lâm gãi đầu tò mò hỏi: "Đồng Nhi, cậu có hai anh luôn hả?"

"Anh ấy không phải anh ruột của mình, hai nhà có quan hệ thân thiết mấy đời, mình cũng vì thế mà thân với anh ấy từ nhỏ. Không thấy mình gọi anh trai mình là "anh", gọi anh ấy là "anh Úy Ương" hả?"

Vỗ cái đầu dưa của Lục Tiểu Lâm, kéo cô ấy xuống giường, Đồng Đồng vừa định nói lời cổ vũ thì Lục Tiểu Lâm đã ôm chần si mê hít vào một hơi: "A ~ đây là mùi của nam thần ~"

Suýt chút nữa nôn ra máu, Đồng Đồng đập bộp một cái mới kéo được Lục Tiểu Lâm háo sắc hoàn hồn, đã vậy Lục Tiểu Lâm còn bày ra bộ dạng ủy khuất: "Sao lại đánh mình? Đau lắm đấy!"

"Cậu quá háo sắc, mình chịu không nổi!" Đồng Đồng ngửa mặt nhìn trần nhà: "Quên nói với cậu, mình muốn trực tiếp lên năm ba."

Lục Tiểu Lâm tròn tròn mắt: "Cậu có ý gì?"

Chuyện gì cũng nói được, Đồng Đồng thật sự là người Bắc Kinh? Hoặc có lẽ là nói giỡn thôi nhưng thi thoảng thốt lên những câu ngoài tầm với như thế cũng thật kì lạ.

Đồng Đồng giương mắt nhìn trần nhà: "Nghĩa trên mặt chữ, cậu cũng theo mình nhảy lớp."

"Cái gì? Cùng nhau nhảy lớp, cùng nhau nhảy lớp?!" Oa, cô làm sao có thể! Căn bản là không có khả năng! Thành tích giữa lớp muốn nhảy lên năm ba? Đùa sao?"

"Không thể nào đâu, mình làm sao có thể nhảy lên năm ba?" Đồng Nhi cũng đánh giá cô quá cao rồi...Lục Tiểu Lâm che mặt, rất không muốn thừa nhận bản thân vô năng trong chuyện học tập.

Đồng Đồng vẫn nhìn chằm chằm trần nhà: "Cậu muốn là được."

Lục Tiểu Lâm đầu khổ suy nghĩ: Cậu là thần nhưng mình không phải nha.

"Mình đã nói là không tách ra khỏi cậu, nhưng mình không muốn lãng phí thêm một năm nữa, vậy nên cậu cùng nhảy lớp với mình đi. Còn về chuyện thành tích không tốt, mình bảo anh mình dạy kèm cho cậu, còn không được sao?"

Vừa mới dứt lời, vẻ mặt xin miễn cho kẻ bắt tài của Lục Tiểu Lâm trong nháy mắt nở rộ thành đóa hoa, cười đến chảy nước miếng: "Thế thì không thể tốt hơn!"

Đồng Đồng nhìn thấy biểu tình vui vẻ muốn chết của Lục Tiểu Lâm thì cười sung sướng: Đó là cậu chưa thấy bộ dạng thực sự lạnh lẽo như băng của anh mình...đến lúc đó, tự cậu chịu nha! Mỹ nam cũng giống như con dao hai lưỡi, Lục Nhi nên cố gắng học cho tốt đây ~

Chuyện này không thể lập tức đề cập với người nhà, Đồng Đồng định đến giữa kỳ mới nói. Hai cô gái náo loạn một chút, mỗi người ôm một cái gối nằm ngủ.

Đồng Đồng cùng Úy Ương tiến vào xem Đồng Đồng có đá chần không, nhìn thấy hai cô gái quấn lấy nhau như hai bánh quai chèo thì tiến đến tách ra, lấy một cái chần nhỏ chần ở giữa, hai cô gái không chút ý thức được mình đã bị tách ra.

Cẩn thận đóng cửa lại rồi đến bên ghế sofa ngồi xuống. Đồng Đồng tiện tay ném một lon bia cho Úy Ương. Úy Ương nhận, nhưng không uống: "Lấy cho anh ly trà đi, lát nữa phải lái xe."

Đồng Đồng giấu cọt, hất cằm ra phía cửa: "Tuồng đây là hội pha trà sao?"

Cả nhà ngoài hai vị gia gia chỉ có Úy Ương và bé biết pha trà, Úy Ương là bị bức ép, còn Đồng Đồng chỉ là thấy thú vị nên học. Bởi vì thường bồi hai vị gia gia chơi nên tích lũy theo ngày tháng, tài nghệ pha trà cũng tốt dần lên.

Úy Ương nhún vai, đặt lon bia lên bàn, cười nhẹ nói: "Bé mai mời cho cậu, cảm tưởng như thế nào?"

Đồng Đồng cười khỏ: "Con nhóc kia làm việc gì cũng chỉ hứng thú được ngày đầu, vài ba ngày nữa thấy tôi và bạn nó không có khả năng thì sẽ tự động từ bỏ thôi." Anh chỉ cần nhẫn nại vài ngày là được.

Không chắc, Úy Ương đứng dậy tự mình rót nước, uống một ngụm: "Nếu bé kiên trì thì sao?" Đồng Đồng cung chiêu em gái không có điểm dừng, lẽ như bé kiên trì, nói không chừng Đồng Đồng sẽ chấp nhận.

"Nói sau đi, bé không còn là đứa trẻ bốc đồng nữa." Đồng Đồng từ nhỏ đến lớn đã quán lấy mình đòi thứ này thứ kia, chắc chắn sẽ không làm chuyện ảnh hưởng không tốt đến mình, chuyện này Đồng Đồng vẫn rất tự tin. Cô nhóc nhà anh là duy nhất, không có người thứ hai trên đời.

"Anh đây mới mắt trông chờ." Úy Ương cười híp mắt nhìn đồng hồ đeo tay, "Còn hai mươi phút nữa, anh bế bé vào xe trước, cậu chỉ còn nước đi gọi bạn học của Đồng Đồng thôi."

Đồng Đồng híp mắt nhìn anh: "Tôi muốn bế em tôi."

"Anh nói trước, cậu chậm rồi." Dứt lời, Úy Ương đã mở cửa vào phòng nghỉ, sợ em gái bị đánh thức, Đồng Đồng chỉ biết cắn răng nhẫn nhịn, thấy Úy Ương ôm bé đi ra còn không quên bỏ lại ánh mắt thách thức, Đồng Đồng hận không thể đá Úy Ương một cái.

Đi tới bên giường, thấy bạn của Đồng Đồng ngủ như heo, cái gối sạch sẽ còn bị dính nước miếng. Khóe miệng Đồng Đồng run rẩy, nhất định phải đổi bộ chăn gối! "Này."

Không có phản ứng.

Giọng nói lớn hơn một chút: "Này!"

Vẫn không có phản ứng.

"Này!!!"

Một chút phản ứng cũng không có, ngủ say như chết.

Roi vào đường cùng, Đồng Đồng không còn cách nào ngoài việc đưa tay lay người Lục Tiểu Lâm, ai ngờ cô lại cầm tay mình đưa lên miệng, một bên liếm một bên nói mớ: "Um...kem...thật ngon..."

Toàn thân Đồng Đồng cứng ngắc nhìn ngón tay bị liếm, bàn tay còn lại nắm chặt nỗ lực khắc chế ý nghĩ muốn đánh cô một cái, cổ sức kéo tay ra. Phịch một tiếng, tay rút ra được, người nào đó cũng ngã xuống giường.

Lúc này Lục Tiểu Lâm mới tỉnh, cô mơ hồ mở mắt, không có hình tượng ngáp một cái, nhìn bóng dáng mờ ảo trước mặt. Oa, chẳng lẽ đây là giấc mơ nam thần ôn nhu hôn cô gọi cô rời giường? "Nam thần..."

Đồng Đồng lùi về sau một bước, vòng tay trước ngực nhìn nữ sinh tóc tai lộn xộn, mặt còn có chút tàn nhan.

Anh không phải người trông mặt mà bắt hình dong, cũng không thấy đối phương xấu...chỉ là cô nhanh tỉnh đi được không?

"Đến giờ đi học rồi, xe đã ở phía dưới, tôi mang cô xuống."

Lục Tiểu Lâm chớp mắt, ý thức được mình đang ở trong phòng nghỉ của nam thần, nhanh tay ngay trang hình tượng. Đáng tiếc khi vẫn là khi, lừa được ai đây?

Đồng Đồng đã nhìn đủ, thấy cô đứng lên cũng xoay người đi ra. Lục Tiểu Lâm vội đuổi theo, trên mặt vẫn là biểu tình si mê.

Ai u, thật không hổ danh là nam thần, ôn nhu săn sóc như thế, biết cô đi một mình sẽ xấu hổ, lại còn dẫn cô xuống, ôi ~

Cô đâu biết rằng Đồng Đồng làm vậy là ảnh hưởng từ việc giáo dục từ nhỏ. Dù sao Lục Tiểu Lâm cũng là bạn Đồng Đồng, anh không thể không khách sáo với bạn của em gái.

Vậy mới nói, Lục Tiểu Lâm muốn chiếm tiện nghi, điều kiện đầu tiên phải là bạn của Đồng Đồng.

Chương 35: Hay là thuận theo tự nhiên?

Đồng Đồng bị ép hôn má Đồng Đồng và Úy Ương trước bao nhiêu người mới có thể xuống xe, hơn nữa vì bĩu môi không tình nguyện mà được Đồng Đồng lao đại ban tặng cho cái bốp mũi trừng phạt.

Xoa xoa mũi, Đồng Đồng nhũn mày mặc áo khoác đồng phục, tóc khi đang ở trên xe đã được Úy Ương buộc, cặp nhỏ có đủ đồ ăn vặt và nước khoáng, anh vẫn luôn chăm sóc cô cẩn thận như thế.

Lục Tiểu Lâm hoàn toàn trung ra vẻ mặt si mê, Đồng Đồng nhìn thấy cũng chẳng nói gì, dù sao sức chống cự của Lục Tiểu Lâm là số âm, chỉ mong cô ấy đừng si mê đến mức làm điều ngu ngốc, từ từ là tốt nhất.

Vào lớp học, Ngải Thượng Hà đã yên vị tại chỗ của mình, cô ấy cùng Lục Tiểu Lâm cùng ở kí túc xá, nhà khá xa mà không có phương tiện đi lại.

Thấy Đồng Đồng cùng vào lớp với Lục Tiểu Lâm, cô ấy đã chạy nhanh đến hỏi: "Buổi trưa đi vui không?"

Mặc dù hỏi như thế, trên mặt vẫn cười vui vẻ như không có gì nhưng thực ra giọng nói đã ản chút chua chua, giống như đang chất vấn: Vì sao không đưa mình đi? Chúng ta không phải bạn bè tốt à?

Thực ra Đồng Đồng không nghĩ đến chuyện này, cô chỉ đơn giản muốn tác hợp cho Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm, không ngờ đến sẽ mang lại dả kích cho Ngải Thượng Hà.

Vốn dĩ Đồng Đồng có chút phòng bị với Ngải Thượng Hà, tích cách cô ấy quá mức kiêu ngạo, lòng tự trọng rất lớn, lòng ghen tỵ cũng rất mạnh, Đồng Đồng sợ cô ấy sẽ thích Đồng Đồng, hoặc có lẽ là Úy Ương.

Người trước là anh cô, người sau là của cô, đương nhiên đều không được. "Cũng bình thường...chỉ ăn cơm rồi nghỉ ở phòng nghỉ của anh mình thôi, không có gì thú vị."

Lục Tiểu Lâm không hề tinh ý cười híp mắt nói: "Minh lại gặp được anh của Đồng Đồng, a, thật đẹp trai. Còn có một người là thanh mai trúc mã của Đồng Đồng nữa đấy, vừa ôn nhu vừa lịch sự, không thua anh của Đồng Đồng chút nào!" Nhớ tới hai vị mỹ nam, nước miếng cũng đã chảy xuống.

Đồng Đồng nhìn bộ dạng không có tiền đồ đó rất muốn đập cho một đập, đầu nghĩ tay làm, Lục Tiểu Lâm kêu thầm che miệng nhảy lên, ai oán nhìn chăm chăm Đồng Đồng: "Sao lại đánh mình?"

"Thấy cậu đang thiếu đòn nên mình thành toàn, nhìn lại có bộ dạng ngu ngốc của bản thân đi." Đồng Đồng thở dài, chỉ hận rèn sắt không thành thép!

Sao cô mới mười hai đã có cảm giác làm mẹ rồi? Lục Tiểu Lâm còn lớn tuổi hơn cô, phải là cô ấy chiều cô cô chứ!

Lục Nhi bị đánh úy khuất đứng sang một bên liếm vết thương, Đồng Đồng thì nằm ườn ra bàn suy nghĩ, không chú ý đến Ngải Thượng Hà, cũng không thấy được vẻ mặt của cô ấy.

Tối về nhà bị hai gia gia cho ăn mắng, nói cô bắt hiểu buổi trưa không biết về nhà, nhất định là ở ngoài học thói xấu.

Đồng Đồng nhào qua tặng cho mỗi người một cái hôn, hai vị gia gia liền trời quang mây tạnh. Cô biết tông rồi, hai gia gia đã lớn tuổi nên cần người bồi bên cạnh, cô hiểu mà~

Tắm rửa xong, Đồng Đồng trần trọc không ngủ được, làm sao để nói anh hai dạy kèm cho Lục Tiểu Lâm đây?

Đồng Đồng nghĩ đến mức đầu phình to, cô biết nếu nhờ anh hai sẽ không từ chối, nhưng mà cô không muốn miễn cưỡng anh làm điều bản thân không thích.

Cô chớp mắt tự hỏi, thay đổi vô số tư thế cũng không thể ngủ, cuối cùng ôm gối bông ngồi dậy, chờ người nhìn TV.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi ạ." Cửa mở ra, thế nhưng lại xuất hiện nhân vật khiến cô đau đầu bấy giờ: "...Anh?"

Đồng Đồng vào phòng xoa đầu cô, từ sau khi Đồng Đồng có kinh nguyệt, mọi người trong nhà rất ít khi đến phòng cô, cô cũng trưởng thành rồi, người nhà phần lớn là đàn ông con trai nên phải chú ý một chút.

"Giờ sao còn chưa ngủ?"

Đồng Đồng lén nhìn lên tường mới biết bây giờ là chín rưỡi, đầu tính là muộn, dù sao cô cũng chưa bao giờ cần làm bài tập. =w=

"Vậy sao anh cũng chưa ngủ?" Đồng Đồng ngoan ngoãn rót nước, Đồng Đồng thân mật kéo cô ngồi lên đùi, giọng nói trầm ấm hỏi: "Lại có chủ ý gì đó? Mới vài tuổi đầu đã muốn làm bà mối hả?"

Liên tiếp hai người hỏi, cô biết mình không thể gạt nổi người nhà... "Nhưng mà..."

"Em có tâm tư này khiến anh rất vui, nhưng chuyện gì cũng không thể miễn cưỡng, để mọi chuyện thuận theo tự nhiên được không?"

Đồng Đồng ôn nhu xoa mặt cô, vuốt lại vài sợi tóc bị rối, áo ngủ có chút xộc xệch cũng được anh kéo cho thẳng thốn rồi mới nói: "Anh không ghét bạn em, nhưng cũng không có bất kì cảm giác nào, nếu em thật muốn quan tâm anh, thì cũng không nên làm chuyện phức tạp này, lỡ như anh không thể thích bạn em, em nghĩ xem, bạn em sẽ tổn thương như thế nào?"

Nghe vậy, Đồng Đồng cắn môi cúi đầu, thật lâu mới lúng túng nói: "Em, em biết, anh, em biết mà..."

"Sao?" Đồng Đồng không phản ứng kịp, Đồng Đồng lại vòng tay ôm anh, hai tay nhỏ bé ôm thật chặt, tựa như một giây kế tiếp sẽ vĩnh viễn mất đi anh.

"Anh hai, em biết như vậy là không công bằng với Lục Nhi nhưng em không hối hận, nếu có thể làm cho anh hạnh phúc, cho dù phải hi sinh bản thân mình em cũng sẽ giúp anh, anh không biết đâu, có anh là anh trai chính là may mắn ông trời dành cho em."

Đầu nhỏ cọ cọ trong ngực Đồng Đồng, cô chỉ mong phần đời của anh không còn bị kịch như kiếp trước, có thể an ổn hạnh phúc mà sống.

Cô chưa từng nói với ai chuyện kiếp trước, chuyện lạ như "trùng sinh" làm gì có người tin. Cũng vì thế mà mọi người đâu thể biết cô có biết bao tiếc nuối, hối hận và đau đớn với kiếp trước.

Đời người dài như thế, kiếp trước anh vì cưới một người vợ không xứng mà hủy hoại cả phần đời còn lại, suốt đời không thể vui vẻ được nữa, cuộc sống luôn áp lực ngột ngạt.

Mẹ lại mất sớm, những điều này đều là nỗi đau tận tâm can của cô. Thật khó khăn mới có thể sống thêm một kiếp nữa, cô nào có thể quan tâm cái gì đạo nghĩa, cái gì không đạo nghĩa, cô biết cô ích kỷ, nhưng tất cả nỗi đau kiếp trước, cô không bao giờ muốn nó tiếp diễn một lần nữa.

"Em chỉ mong anh khỏe mạnh, vui vẻ hạnh phúc suốt đời."

Nhìn vào mắt em gái, Đồng Đồng mờ mịt không hiểu vì sao, vừa nãy còn đang nói chuyện bình thường, sao giờ lại lộ ra khuôn mặt bi thương như thế?

Nhưng ngay cả vậy, anh vẫn hôn lên trán Đồng Đồng: "Anh cũng mong em được như thế, nhưng mà, điều anh nói lúc nãy em có hiểu không?"

Đồng Đồng chớp mắt: "Em hiểu, em không ép nữa."

"Ng Sloan." Tán thưởng xoa hai má mềm mại, nào ngờ Đồng Đồng lại lộ ra một nụ cười giảo hoạt: "Anh là anh của em, có phải nên giúp em làm một chuyện không?"

...Đồng Đồng mơ hồ có dự cảm bất thường: "Em nói anh nghe trước đã."

Đồng Đồng lộ ra nụ cười thật tươi: "Đơn giản lắm, không làm khó anh được đâu."

Thấy vẻ mặt không đồng ý của Đồng Đồng, Đồng Đồng mím môi, cô sức làm anh tin tưởng: "Thôi được rồi! Anh biết em sẽ nhảy lớp rồi chứ?"

Đồng Đồng gật đầu, bé con nhà bọn họ là thiên tài, toàn bộ đại viện quân khu đều biết.

"Em không muốn tách ra với Lục Nhi, tuy tình tính bạn ấy có hơi hung hãn nhưng nói đến chuyện đầu óc, nhất là phương diện học tập thì không tốt lắm, nên..." Đồng Đồng xoa tay, nhìn Đồng Đồng như nhìn thức ăn mà thèm nhỏ dãi, "Anh dạy cho bạn ấy một khóa bổ sung kiến thức được không?"

...Anh biết cô nhóc này sẽ không từ bỏ ý đồ mà. Đồng Đồng thờ dãi xoa đầu cô: "Em cam đoan không có tâm tư khác?"

Đồng Đồng giơ tay thề, học theo quân nhân, nghiêm túc dị thường: "Em thề."

Cô còn muốn cùng anh Ủy Ương tương thân tương ái, bên này để thuận theo tự nhiên là được rồi ~ mặc cho chuyện gì xảy ra nha ~

"Được rồi." Đồng Đồng chính là không có biện pháp với em gái bảo bối, "Cuộc thi nhảy lớp cuối tháng tám, khi nào nghỉ hè anh sẽ sắp xếp thời gian được không?"

"Hắc hắc, cảm ơn anh nha." Đồng Đồng ôm cổ Đồng Đồng hôn một cái, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của anh thì vội vàng bán manh* "Anh hai thật tốt, em yêu anh nhất."

*Bán manh: manh (萌) đã giải nghĩa (bạn nào không nhớ có thể xem lại chương 3). Bán manh là bày ra bộ dạng đáng yêu để thu phục, lấy lòng người khác.

Đúng lúc này...cửa phòng lại bị gõ, vừa rồi cô không đóng kín cửa.

"Anh mới ra khỏi thư phòng, thấy phòng bé không khóa, hai người đang nói gì đấy?" Ủy Ương đến ngồi xuống bên giường, vô cùng tự nhiên mà bế Đồng Đồng từ đùi Đồng Đồng về đùi mình, hiển nhiên đã nhìn thấy màn bán manh kia, bởi vì anh một mực vuốt tay cô.

"Muộn thế còn chưa ngủ, không sợ sáng mai dậy không nổi sao?"

Đồng Đồng cười hắc hắc: "Em ngủ đây, ngủ bây giờ."

Đồng Đồng đứng lên, cho Đồng Đồng một cái hôn chúc ngủ ngon, gạt đầu với Ủy Ương rồi đi ra ngoài.

Đồng Đồng nhỏ hơn Ủy Ương năm tuổi, hồi nhỏ quán quýt thấy lão đại này thật thông minh cơ trí, sau này trưởng thành đều ít nói với nhau hơn, chỉ là lặng yên trao đổi ánh mắt nhưng tình nghĩa vẫn không đổi.

"Em vừa muốn Đồng Đồng đáp ứng chuyện gì?" Thiếu nữ trong lòng có đôi mắt to không ngừng chớp chớp, Ủy Ương buồn cười, không kìm được mà cắn nhẹ lên mũi cô.

Đồng Đồng bị đau, che mũi hờn dỗi nhìn anh nói: "Nào có! Gia chỉ đang bồi dưỡng tình cảm!"

Đêm khuya cùng Đồng Đồng bồi dưỡng tình cảm trong phòng? Ủy Ương cười nhưng không nói, nâng cằm lên nhìn thẳng vào mắt cô, hai tròng mắt đen kịt hiện rõ khuôn mặt ửng hồng, Đồng Đồng hạ mắt không dám nhìn anh.

"Bé..." Không kìm nổi trước cái miệng nhỏ mê hoặc, Ủy Ương cúi đầu hôn lên môi cô, dòng điện khoái cảm lấp đi giọng nói hai người.

Đồng Đồng càng xấu hổ vùi mặt vào ngực anh không chịu ra.

A a a xấu hổ lắm biết không!!

Ủy Ương chưa thỏa mãn, không chịu kết thúc như thế. Cường ép nâng cằm cô lên, nhìn cô xấu hổ nhắm mắt, anh xấu xa dùng lưỡi phác họa môi cô.

Đồng Đồng vẫn ngoan ngoãn để anh hôn, thỉnh thoảng lén mở mắt nhìn anh, sau đó cấp tốc nhắm lại.

Ủy Ương bị bộ dáng giống như mèo con của cô cuốn hút, ôm cả buổi không muốn buông tay, nhưng sáng mai còn phải đi học, anh buộc lòng phải buông ra.

Trong đầu nói buông nhưng tay lại không nghe theo mà chạm nhẹ vào hai khóa anh đào mềm mại của thiếu nữ, nho nhỏ mềm mềm, không có nội y ngăn cách, chỉ có lớp áo ngủ khiến hai khóa anh đào càng thêm xinh xắn đáng yêu.

Ủy Ương hít sâu đè nén dục niệm, mà Đồng Đồng bị anh dịu dàng xoa đến thần hồn điên đảo, bây giờ buông ra lại phát ra âm thanh như mèo con.

"Ng Sloan...ngủ đi." Giọng nói anh khàn khàn, nếu không buông đôi môi cô ra, Ủy Ương sợ chính mình không cầm được.

Đồng Đồng hoang mang tròn tròn mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cho đến khi Ủy Ương hôn cô thêm một cái, đắp kín chăn rồi mở cửa bước đi, cô mới tỉnh ra từ trong mộng.

Ngại ngừng kêu lên một tiếng, cô ôm chăn trùm kín đầu, chui vào không muốn ra!!!

Các tình yêu vào trang giới thiệu để cập nhật lịch đăng chương mới nha.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bất ngờ vào đêm khuya

Nghỉ hè đúng hạn thì đến, Đồng Đồng hết lòng tuân thủ lời hứa sẽ dạy kèm cho Lục Tiểu Lâm, thứ ba, thứ năm mỗi ngày hai tiếng.

Đồng Đồng cũng không nổi dây tơ hồng cho Đồng Đồng nữa, tất cả đều thuận theo tự nhiên, bởi vì cô không học bù nhưng vẫn bận rộn nha...

Bận rộn sửa soạn hành lý chuẩn bị về quê với bố!

Hai nhà vốn đã cắt đứt triệt để, nhưng mà không hiểu sao bên kia gọi điện thoại cho ông Đồng, nói rằng bà nội Không bệnh nặng, hỏi ông có muốn về nhìn mặt bà lần cuối không.

Ông Đồng ngoài miệng nói cắt đứt quan hệ nhưng làm sao có thể bỏ mặc sống chết của mẹ, được cả nhà đồng ý nên quyết định trở về một lần.

Đồng Đồng là con trai trưởng của ông, đương nhiên muốn đi theo, ngay cả Đồng Đồng – người luôn hận không thể mỗi ngày đều ở cạnh Úy Ương cũng tiến cử bản thân.

Kiếp trước Đồng Đồng chưa từng nhìn thấy thân thích bên kia, bây giờ rất tò mò.

Đồng phu nhân tất nhiên muốn đi, ông Đồng lúc đầu không đồng ý, thân thích bên kia, nói khó nghe một chút thì chẳng khác gì con đĩa hút máu, là ông được ông trời phù hộ mới không mất đi vợ con, làm sao có thể đem bà theo để chịu khinh bỉ?

Nhưng Đồng phu nhân không đồng ý, đi phải cùng đi, con gái, con trai đều đi hết, bỏ bà ở nhà một mình làm gì?

Đồng Đồng giống bố, không muốn mẹ đi, thân thích bên kia kiếp trước đã từng hại chết bà, kiếp này ai biết sẽ có điều gì ngáng chân?

Đồng Đồng chung quan điểm, thế là hai anh em liên thủ khuyên nhủ, còn có ông Đồng, ba người hợp kếp: "Em này, em cũng đi thì ai trông coi công ty? Bố đã lớn tuổi rồi, không thể để ông vất vả nữa, bọn anh sẽ về nhanh thôi, không cần lo lắng..."

Và vô số lý do, cuối cùng thuyết phục được Đồng phu nhân.

Ngày đó Úy Ương vô cùng mất hứng, Đồng Đồng phải vừa ôm hôn vừa lấy lòng mới có thể khiến anh an tâm.

Điểm bất tiện của công chức viên chức chính là đây, không có nghỉ đông, cũng không có nghỉ hè, không thể đi cùng cô.

Chỉ vừa nghĩ đến việc ít nhất nửa tháng không thấy Đồng Đồng, Úy Ương đã cảm thấy khó chịu.

Không gia ở vùng nông thôn tỉnh J, khá là xa so với Bắc Kinh cho nên không thể đi bằng ô tô, bởi vậy quý mới biết mất bao lâu mới về.

Úy Ương mua giúp vé máy bay, ba bố con chỉ có một vali hành lý, quần áo chỉ mang theo mỗi người ba bộ, áo ngủ áo khoác đến đó mới mua.

Mười một rưỡi đêm, máy bay cất cánh, Đồng Đồng ngủ đến mười giờ đã phải dậy. Cô mơ màng mở mắt, ngủ gà ngủ gật.

Úy Ương nhìn mà đau lòng, không để ai đánh thức cô, bế cô cho đến khi bắt đầu đăng ký mới giao lại cho ông Đồng, Đồng Đồng xách hành lý.

Đồng Đồng ngủ dậy đã gần đến tỉnh J, cô nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần một rưỡi sáng, xoa xoa mắt mới biết mình đang nằm trong lòng bố, trên người đắp một cái chăn nhỏ.

"Bố? Sắp tới rồi hả?"

Ông Đồng xoa đầu cô, nhẹ nhàng ân cần hỏi: "Có đói không? Hay muốn ngủ tiếp?"

"Thật nhanh..." Chưa đến hai tiếng đã đến nơi...Đồng Đồng ngáp một cái: "Hạ cánh rồi đến nhà bà nội luôn hả bố?"

"Không, đã đặt phòng ở khách sạn rồi, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng mai rồi đến."

Ông Đồng cũng không biết bản thân đang lo nghĩ gì, đáng lẽ thì ông nhớ nhà mà về nhưng đáy lòng lại mơ hồ có dự cảm: đây chỉ là một âm mưu.

Dù sao bọn họ cũng không phải lần đầu tiên lừa ông.

Đồng Đồng nhận ra trong lòng bố chứa đựng tâm sự, chịu đựng sự buồn ngủ vuron tay xoa nếp nhăn giữa hai lông mày ông, lo lắng nói: "Bố đừng suy nghĩ nữa, đừng nên tức giận."

Sợ mình hù dọa con gái, ông Đồng vội trấn tĩnh, vỗ lưng Đồng Đồng: "Ngoan, bố không tức giận, con ngủ lại đi."

"Không buồn ngủ ạ." Cô trái lương tâm nói, còn dùng sức chớp mắt, ngồi an ổn mới thấy Đồng Đồng mỉm cười nhìn cô, đưa qua một lọ sữa.

Đồng Đồng lâu bầu nhưng vẫn cảm lấy, xé lớp dán phía trên, không dùng ống hút mà đổ ra cái cốc mới mua rồi uống.

Một lọ sữa kết bụng, cả người đã toàn thanh tỉnh, Đồng Đồng quay đầu nhìn ra cửa sổ máy bay, một vùng trời đen tối không nhìn thấy gì.

Không có gì vui, Đồng Đồng tựa đầu lên vai ông Đồng nhắm chán đọc truyện, một lúc sau máy bay cũng hạ cánh.

Xuống máy bay, ba bố con đến khách sạn, đều là Úy Ương chuẩn bị, nếu không ông Đồng sẽ không nghĩ đến việc nghỉ hè nhiều khách du lịch, muốn phòng phải đặt trước.

Đó là một phòng kép, ngăn thành hai phòng, một lớn một nhỏ. Ông Đồng cùng Đồng Đồng phòng nhỏ, Đồng Đồng một mình ở phòng lớn.

Đồng Đồng là con gái, sợ rằng không thể ngủ một mình nên phải đặt phòng kếp lớn nhất.

Cả người mệt mỏi, chỉ có hai tiếng nhưng Đồng Đồng vẫn thấy người mình bần thiêu, tắm rồi đổi áo ngủ mới trèo lên giường, lăn qua lăn lại vẫn không buồn ngủ.

Đồng Đồng muốn ăn khuya, ba người vây quanh trong phòng khách lớn, ăn uống no đủ mới về phòng.

Nhìn chăm chăm TV, Đồng Đồng nằm chán lăn qua lăn lại trên giường. Cái giường này cũng lớn nhưng không mềm mại giống giường ở nhà, nằm không thoải mái.

Suy nghĩ một lúc, Đồng Đồng lấy điện thoại ra, khi vang lên một tiếng tút thì cô đã cúp máy, muộn thế rồi, cô không thể làm phiền anh Úy Ương nghỉ ngơi được.

Nào ngờ mười giây sau bên kia đã gọi lại, Đồng Đồng vừa hồi hận vừa mắc cỡ, lúng ta lúng túng gọi một tiếng anh Úy Ương rồi không nói gì nữa.

Bên kia vang lên một tiếng cười trầm thấp, giọng nói từ tính lướt qua đầu tim Đồng Đồng: "Đến rồi?"

"Dạ, đã tắm và ăn khuya rồi, bố ngủ với anh hai, em không ngủ được." Cô ngọt ngào đáp lại, sau đó xin lỗi: "Anh Úy Ương, em đánh thức anh rồi à?"

"Không, anh đang chờ điện thoại của em." Tiếng cười bên kia càng trầm thấp, giọng nói gợi cảm ôn nhu khiến Đồng Đồng nổi da gà, cảm thấy bản thân đã tan chảy là thành nước, sa vào giọng nói của anh.

"Anh Úy Ương..."

"Ừ?"

"Thật muốn hôn anh..." Tưởng tượng đến môi mỏng mềm mềm ấm áp kia, Đồng Đồng thấy cả người đều nóng lên.

"Làm sao đây, giờ em bắt đầu nhớ anh rồi."

Tuy ở nhà cũng không thể cùng anh đi làm, nhưng bây giờ xa anh nửa tháng, Đồng Đồng chua xót, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Úy Ương im lặng hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Ngoan, ngủ đi."

Đồng Đồng rầu rĩ dạ một tiếng, chúc ngủ ngon rồi cúp máy, ôm gối hồ đồ nhìn chăm chăm TV.

Không biết qua bao lâu, điện thoại nội bộ vang lên, nói là phục vụ phòng đến. Muộn thế này phục vụ phòng còn đến làm gì?

Đồng Đồng lườm bầu nhẩy xuống giường mở cửa, ai bảo bố và anh trai đều ngủ rồi, chỉ có cô không ngủ được, hẳn là không nên âm ý đến hai người họ.

Mở cửa cô liền tròn tròn mắt, vậy mà lại là Úy Ương!

Anh vẫn mang bộ đồ khi tiễn cô đi, áo sơ mi cùng quần jeans, tóc hơi bù xù một chút, lúc này mỉm cười nhìn cô.

Đồng Đồng choáng váng, nhìn đồng hồ đã hơn hai rưỡi, không ngờ đến Úy Ương sẽ xuất hiện ở chỗ này!

"Anh Úy Ương..." Sao anh lại đến?!

"Không cho anh vào hả?" Úy Ương cười nhìn cô, cầm tay cô đóng cửa lại. "Cho em một bất ngờ."

Đồng Đồng ngờ ngác để anh dắt đi, Úy Ương vừa nhìn đã biết Đồng Đồng ở phòng nào, kéo cô lên giường mới thấy cô không có mang dép, mày kiếm nhứ lại: "Sao không mang dép?"

Đồng Đồng cong ngón chân, có chút ngượng ngùng: "Em quên mà."

"Anh phải về trước tám rưỡi, chỉ có thể ở cùng em ba tiếng." Úy Ương cầm khăn lông lau chân cho cô, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa, Đồng Đồng bị xoa có chút nhột, nhìn không được cười khanh khách, vừa hạnh phúc vừa áy náy: "Anh Úy Ương, xin lỗi anh... Trễ như thế còn khiến anh phải đi đi lại lại."

Úy Ương xoa đầu cô: "Là anh muốn gặp em, phải tách ra rất lâu, anh không nỡ."

Anh nói, hôn lên trán trán cô rồi thay đổi phương hướng xuống môi.

Hai người hôn nhau một lúc lâu, Úy Ương mới chịu đi tắm, cả người bần thiêu sợ làm dơ cô.

Phòng tắm khách sạn đều ngăn một lớp thủy tinh mờ mờ trong suốt, chỉ cần cô quay đầu sẽ thấy cơ thể Úy Ương.

Vẫn nên dè dặt ngượng ngùng một chút, trừ bỏ liếc mắt một cái thì Đồng Đồng không dám nhìn lên, nhưng chỉ một lần lướt qua kia đã đủ cô thấy cơ thể

Úy Ương có bao nhiêu hoàn mỹ và gọi cảm

Nụ hôn đầu tiên đã dâng lên, đêm đầu tiên cũng sẽ sớm đến lượt, Đồng Đồng che mặt, thật là xấu hổ!

Đang mơ màng suy nghĩ, một ngón tay mang theo mùi sữa tắm đã chọc vào má cô: "Bé?"

Đồng Đồng lấy lại tinh thần mới phát hiện Úy Ương ngồi bên giường, trên người chỉ mặc áo choàng tắm, mái tóc đen hơi ẩm ướt, khiêu gọi đến mức Đồng Đồng nuốt nước miếng, suýt nữa cảm không được.

"Ngủ một lúc đi được không?" Cô gật đầu, nhào vào lòng Úy Ương, thân thể mềm mại cọ qua cọ lại, tự chủ của Úy Ương đã có thể so với thánh nhân, nếu không đã sớm đè cô ra, nào quán lớn hay chưa lớn.

"Anh ngủ với em."

"Ngủ đi nào." Úy Ương ôm cô nằm xuống, Đồng Đồng ngáp một cái, đôi mắt dần dần nhắm lại.

Cô cho là mình không ngủ được, vậy mà ở trong lòng Úy Ương vài giây đã ngủ say!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Quan tâm từ xa

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng, Đồng Đồng lau bầu, giơ tay sờ soạng lung tung: "Anh Úy Ương...nặng chói quá..."

Đồng Đồng giật mình mở mắt, nhìn xung quanh rồi chạm vào chiếc gối đã sớm lạnh tanh, nếu như không có vết hằn thì cô thực sự hoài nghi có thật hôm qua anh đã đến đây không.

Cô bắt mắt bừa bãi, hừ, một tờ giấy cũng không lưu lại...Đáng ghét!

Đồng Đồng hất xi, bò xuống giường rồi đi ra phòng khách, ông Đồng cùng Đồng Đồng đã ngồi ở trên ghế. "Bố, anh, chào buổi sáng."

"Dậy rồi hả?" Đồng Đồng cười vẫy tay với cô, Đồng Đồng ngoan ngoãn đi tới để anh kéo mình ngồi lên đùi, thi thoảng lại ngáp một cái vì còn buồn ngủ, cô hỏi: "Khi nào chúng ta đi?"

"Ăn sáng xong rồi mua đồ ăn vặt cho em đã." Đồng Đồng bóp nhẹ mũi cô, cầm lấy điện thoại nội bộ gọi bữa sáng.

Đồng Đồng lười biếng tựa vào ngực anh: "Em muốn ăn màn thầu với sữa đậu nành."

Đồ ăn sáng vốn đã mua sandwich, thịt bacon, chân giò hun khói và trứng ốp lết, Đồng Đồng không còn cách khác đành gọi thêm một phần.

Không hổ danh là khách sạn năm sao, hiệu suất làm việc cũng thật nhanh, vài phút sau đã có phục vụ mang đồ ăn đến.

Đồng Đồng thêm nhỏ dãi nhìn những món ăn đẹp đẽ trên xe thức ăn, không quán còn nóng đã cầm lấy một miếng màn thầu, hương vị nóng hổi tràn đầy khoang miệng, cho dù bị bỏng cũng luyến tiếc nhỏ ra.

Ông Đồng và Đồng Đồng thấy Đồng Đồng ăn như chết đói cũng lười quản, chỉ cười chọc chọc gò má cô.

Trong miệng còn ngậm màn thầu, cô cảm tức nhìn hai người, nhảy xuống đến ngồi một chỗ thật xa ăn vờ vạp.

Cho đến khi ăn xong Đồng Đồng mới nhớ ra mình chưa đánh răng o(□□)o nhưng mà đánh trước đánh sau gì cũng được, cô không để tâm mấy chuyện vặt này.

Đồng Đồng sợ cô ăn không no nên gọi hai phần màn thầu, không ngờ cô ăn mấy miếng đã không ăn nổi nữa, làm hại anh và bố phải xử lý thay.

Đồng Đồng rửa mặt chải đầu, mặc một chiếc áo hở vai, quần đùi cùng giày thể thao. Tóc chỉ buộc đơn giản thành kiểu đuôi ngựa, lộ ra vàng trán trắng nõn, nhìn qua rất có tinh thần, khí chất trẻ trung xinh đẹp khiến người khác không thể bỏ qua, dọc theo đường đi thu hoạch không biết bao nhiêu cái quay đầu.

Đối với chuyện này Đồng Đồng không cảm thấy gì, dù sao với khuôn mặt được mẹ ban tặng này, từ trước đến giờ cô đã bị nhìn chăm chăm không biết bao nhiêu lần.

Nếu anh Úy Ương thấy được, liệu có ghen không nhỉ?

Đang nghĩ về Úy Ương, điện thoại đã gọi đến. Cô đi theo bố và anh hai vào thang máy: "Alo."

"Dậy rồi?"

"Hừ." Kiều ngạo hừ một tiếng: "Sao anh không để lại lời nhắn cho em?"

Úy Ương bên kia cười khỏ, anh hầu như một đêm không ngủ chỉ nhìn cô, càng xem càng không rời đi được, muốn lưu lại lời nhắn nhưng cầm bút lên lại không biết viết gì: "Gọi điện thoại tốt hơn mà."

"Không giống nhau!" Đồng Đồng chu môi: "Em mặc kệ, sau này nếu anh đi vào lúc em không biết thì nhất định phải để lại lời nhắn."

"Được."

Đáp ứng quá nhanh, Đồng Đồng trái lại không biết phản ứng thế nào.

Cô che miệng, nhỏ giọng nói chuyện riêng tư với Úy Ương, trong mắt ông Đồng tràn ngập tia sáng kỳ dị, con gái từ nhỏ đã dính lấy Úy Ương, giờ học sơ trung rồi mà vẫn chưa tách ra?

Đồng Đồng chẳng có cảm giác gì, Đồng Đồng vì Úy Ương mà bỏ quên anh trai không biết bao nhiêu lần, anh quen rồi được không.

Hơn nữa Úy Ương tối qua còn đi máy bay đến đây, vì bị anh và bố nói nhỏ bên ngoài mà tỉnh ngủ, anh cũng khoan hồng độ lượng quên đi.

Đồng Đồng tròn mắt choáng váng nhìn chiếc xe trước mặt: "Xe ở đâu ra vậy bố?" Đồng gia cũng có nhà ở tỉnh J, chẳng qua ít khi đến nên không mua xe ở đây. "Sáng sớm bố gọi mua hả?"

"À, không phải, là Úy Ương gọi người đưa đến." Ông Đồng cho tay vào túi tìm chìa khóa.

"Sáng sớm lúc nó đi đã đưa chìa khóa cho bố, trời ơi, bố để đâu rồi nhỉ?" Trái tim phải tìm, chết vẫn không có, ông Đồng then quá hóa giận: "Nhất định là có người ăn trộm!"

Đồng Đồng hết chỗ nói: "Bố, bố quên là đã đưa chìa khóa cho con sao?" Chẳng lẽ già thật rồi?

"...Đương nhiên là không quên, bố đang trêu bé thôi! Con thì biết cái gì, đừng có tùy tiện xen miệng vào!"

Đồng Đồng phì cười một tiếng, nhào tới lắc lắc tay bố: "Được rồi được rồi, bố, chúng ta mau lên xe thôi."

Đồng Đồng tự động ngồi vào ghế lái, hiển nhiên không thể để tiểu công chúa lái xe, còn chưa tới vị thành niên, bố thì hoàn toàn có thể, chẳng qua khi lái xe xe cứ huyền thuyên không ngừng. Haizz...làm con và làm anh trai thật khổ.

Đồng Đồng ngồi phía sau tìm tòi trong đồng lớn quà tặng, "Đồ ăn vặt của con đâu?" Có vẻ như lại đói.

Con gái muốn đồ ăn vặt, người bố Nhị Thập Tứ Hiếu (đã giải thích ở chương trước) lập tức nhờ Đồng Đồng hỗ trợ, Đồng Đồng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu: "Đồ ăn vặt của em trong tủ lạnh, Úy Ương đã chuẩn bị hết rồi."

Vẫn là Úy Ương chu đáo, ngay cả quà tặng cũng chuẩn bị, không biết có nên tặng hay không, bọn người hút máu ấy chắc sẽ không thỏa mãn với từng này đồ.

Đồng Đồng theo lời anh trai mở tủ lạnh, lấy túi MẠCH LỆ (?) ra đút cho bố, thì thoảng cho lái xe Đồng Đồng một viên.

Đến bây giờ Đồng Đồng chưa từng thấy nông thôn, dọc đường đi đều quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Ông Đồng cũng thật lâu không trở về, không ngờ quê hương trước đây đã trở nên khác lạ như thế.

Đường đất trở thành đường bê tông, ven đường cũng không có những ngôi nhà ngói lúc nhỏ ông từng thấy nữa, tất cả đều là nhà hai tầng, thậm chí ba tầng.

Tuy rằng khung cảnh không quá đẹp nhưng trên mặt người dân ai cũng đều vui vẻ. Xung quanh là đồng ruộng ngang dọc, một mảng xanh mướt, hoa màu tươi tốt, không ít người đang phun thuốc trừ sâu, hai đầu đồng ruộng còn đặt chút nông cụ.

"Bố, còn xa nữa không?" Đồng Đồng tò mò nhìn cái bảng lớn in ba chữ trên con lươn, hấp tấp muốn biết đây là đâu. "Chúng ta gần tới rồi sao?"

Ông Đồng lắc đầu, ôm lấy hông cô kéo trở lại. "Không được giơ tay ra ngoài, rất nguy hiểm. Còn cách Khổng gia một đoạn, bố đã lâu chưa về nên không nhớ rõ."

Đồng Đồng nhìn kính chiếu hậu, lại nhìn GPS: "Nửa tiếng nữa sẽ đến."

Về mặt Đồng Đồng sụp đổ: "Lâu vậy luôn hả?" Nhưng mà quên đi, xem như cô dạo chơi ngoại thành! Nhìn bầu trời xanh trong bên ngoài, cô cũng miễn

cường vui về.

Nghĩ đến đây, Đồng Đồng cười rộ lên, đôi mắt to linh động chớp chớp, không biết lại nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì.

Edior: Hôm qua oppa nhà tui comeback, mãi cày view không có thời gian, hôm nay bù cho các tình yêu nè <3

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Về quê (I)

Cái gì mà muốn dạo chơi ngoại thành, căn bản đều là bốc phét. Đồng Đồng chưa ngồi được bao lâu đã ngủ gà ngủ gật.

Gần đến chỗ Không gia, ông Đồng đánh thức cô, vẻ mặt ngờ ngạc buồn ngủ khiến cho Đồng Đồng không thể không đưa tay nhéo mũi cô: "Con nhóc lười biếng này, dậy mau!"

Đem qua cô ngủ nhiều nhất, vậy mà giờ vẫn ngủ được.

Bị khăn ướt lạnh lẽo kích thích, Đồng Đồng muốn ngủ cũng không ngủ nổi, cô tò mò nhìn ra bên ngoài: "Đến rồi à bố?"

"Ừ." Đồng Đồng trả lời thay, hạ mắt nhìn đồng hồ rồi hỏi: "Bố, giờ đi thế nào?"

Nghe chỉ thị từ ông Đồng, xe chậm rãi dừng lại trước một ngôi nhà ngói chẳng khác gì gà giữa bầy hạc, bởi vì xung quanh đều là nhà hai tầng.

Xe dừng lại, ông Đồng xuống trước, sau đó dắt Đồng Đồng đi, Đồng Đồng cũng xuống, may là trước cổng đều là đường xi măng, nếu không sẽ rất khó đi.

Cổng nhà đóng chặt, lớp sơn màu đỏ trên cổng ra vào bong tróc từng mảng, loang lổ cũ kỹ nhưng bầu không khí giữa ba người không hề có chút bi thương.

Thấy thế, Đồng Đồng nhìn về phía ông Đồng: "Bố?"

Ông Đồng thở dài: "Bố đã sớm đoán được."

Nếu thật sự không đoán được, sao có thể bình tĩnh như này? Chỉ là... "Không có chút tiến bộ nào."

Ông cúi đầu nói, từ khi cắt đứt với Không gia, loại tiết mục này thi thoảng sẽ diễn ra một lần, mấy năm qua bọn họ sống êm bình lặng, ông còn cho rằng bọn họ đã an phận, nào ngờ đó chỉ là ước vọng xa vời.

"Bố nói gì?" Đồng Đồng không nghe rõ, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi lại, ông Đồng mỉm cười xoa đầu cô, dắt tay cô tiến lên gõ cửa.

Gõ khoảng ba lần, bên trong có tiếng truyền ra tiếng: "Đến đây đến đây." Giọng nói già nua, hình như là người đã lớn tuổi.

Đồng Đồng tò mò nhìn chằm chằm hai cánh cửa đang mở ra, một gương mặt bị che kín bởi nếp nhăn giống hoa cúc tàn xuất hiện.

Đồng Đồng bị dọa sợ, chạy đến trốn sau lưng bố, trong lòng thầm nghĩ: Về ngoài người này thật đáng sợ, lưng gù cùng với đôi mắt u ám, quả thực rất giống yêu quái trong truyền thuyết.

Mặc dù biết đối phương có khả năng là ông nội của mình, những suy nghĩ "đại nghịch bất đạo" vẫn không ngừng lan tràn trong đầu cô.

Thấy ngoài cửa là ông Đồng, ông cụ lập tức kinh ngạc: "Khắc, Khắc Cường? Về rồi đó hả? Sao không gọi điện thoại báo trước để bố mẹ chuẩn bị một chút?"

Bày ra bộ dạng đại nạn buông xuống để gạt ông sao? Lời này ông Đồng không nói ra, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Mẹ có khỏe không?"

"À, khỏe, khỏe." Biết là không gạt được con trai, ông cụ Không cũng không định lừa thêm nữa.

Dù sao về cũng về rồi, vấn đề gì mà chẳng thể giải quyết?

"Đây là Đồng Đồng à? Ai da thật đẹp trai, sau này lớn lên sẽ là một nam tử hán đội trời đạp đất, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Không đợi Đồng Đồng trả lời, ông cụ Không đã nhìn thấy Đồng Đồng, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, không biết cô là ai.

Đồng Đồng mỉm cười giải thích cho ông cụ: "Ông không nhận ra bé sao? Là đứa bé trước đây suýt bị các người hại chết đấy. Bé, chào ông nội đi."

Đồng Đồng chớp mắt: "Con chào ông nội."

"Giỏi, giỏi lắm" Ông cụ Không bị cháu trai làm cho bức bối nhưng không thể mắng mỏ, ai bảo trước đây ông làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy? "Được rồi, mau mau vào nhà nào."

Ba cha con đi vào nhà chính, bà cụ Không đang mang kính viễn và một đôi giày hình da hổ, không thể xem là sinh long hoạt hổ (gần giống câu khỏe như vâm) nhưng tinh thần rất tốt, nào có chút liên quan đến câu "Không chống đỡ được lâu nữa.", lừa ai đấy?

Ông cụ Không nói lớn để bà cụ ngừng đầu nhìn sang, lúc này mới biết con trai đã về.

Bà cụ lộ ra vẻ mặt tươi cười, muốn chào hỏi với ông Đồng nhưng ông Đồng vẫn vô cảm trước sau như một, căn bản không để ý đến bà.

Đồng Đồng biết hiện tại bố rất khó chịu, cô cầm tay ông, ngừng đầu nhìn ông cười thật ngọt. Đôi mắt vốn lạnh lẽo trong nháy mắt được hòa tan, Đồng Đồng cảm giác được bố đã buông lỏng mới đẩy cái ghế nhỏ lại: "Bố ngồi đi."

Sau đó quay qua lễ phép chào hỏi bà cụ Không. "Con chào bà nội, con là Đồng Đồng, đây là anh con - Đồng Đồng."

Nói xong Đồng Đồng nhón chân đẩy đầu anh xuống, ép anh cùng mình cúi chào.

Bọn họ không tốt thế nào cô cũng không quản, dù sao đều là ông bà nội, cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải làm, còn những chuyện khác thì cô không làm được.

Chỉ cần nhớ đến kiếp trước mẹ mình bị Không gia hại chết, Đồng Đồng không có cách nào đối xử thân thiết với họ.

Bầu không khí hết sức khó xử, mọi người ngồi đối mặt với nhau nhưng không ai nói gì. Tâm cũng không đặt cùng một chỗ, đâu là gì của nhau nữa, còn gì để nói đây?

Linh động như Đồng Đồng cũng không có tâm tình khuấy động không khí. Có lẽ vì bầu không khí quá ngột ngạt, Đồng Đồng ngồi cũng không ngồi.

Đối với thân thích bên này anh không có chút tình cảm nào, chuyện xảy ra khi mẹ sinh Đồng Đồng, đến bây giờ anh vẫn không quên, anh tuyệt đối sẽ không nói lời vô ích với bọn họ.

Đồng Đồng kéo tay Đồng Đồng: "Bé, đi lấy quà với anh, bố cũng đi đi, một mình con bụng không hết."

"Về thì về chứ mua quà làm gì..." Bà cụ Không theo sau ra ngoài, ngoài miệng nói thế nhưng trong mắt vẫn lóe lên sự vui sướng.

Đồng Đồng không hề biết đó không phải vì con cháu hiếu thuận mà vui vẻ, đơn thuần chỉ là vì chiếm được đồ tốt mà thôi.

Bà cụ Không tiến vào buồng trong gọi điện thoại, thông báo cho cô bác chú dì rằng con trai có tiền đồ nhà họ đã về, còn không mau đến.

Đương nhiên, quan trọng nhất lớn nói với con trai lớn, chuyện lần này có thành công hay không, tất cả dựa vào xem người trong nhà lấy lòng như thế nào.

Nói thì nói Đồng Đồng cùng đem đồ nhưng Đồng Đồng không nỡ làm thật, đơn giản chỉ không muốn cô đứng ở trong kia mà thôi.

Không phải ghét bỏ sự nghèo nàn, cũng không phải sợ không sạch sẽ, đối với thân thích chỉ thích "hút máu"chiếm lợi ích này, nói gì cũng lãng phí nước bọt.

Thấy Đồng Đồng chỉ đứng chứ không làm gì, ông cụ Không nhú đôi mày thưa thớt, nghĩ cũng không nghĩ đã nói: "Đến đây, Đồng Đồng, cầm cái này đi."

Đồng Đồng "ạ" rồi đi đến, nửa chừng bị Đồng Đồng cản lại: "Em không cần làm."

Nói xong cũng không để ông cụ Không vào mắt, tiếp tục đem quà ra.

Ông cụ Không bức bối vì bị ngó lơ: "Không nghe ông nội nói hả? Mau tới đây giúp mọi người, mới bây giờ đã lười biếng, sau này trưởng thành làm sao lấy chồng? Nuôi con như thế, làm sao gả ra ngoài?...."

Blah blah blah...

Đồng Đồng nghe đến mức sắp hôn mê, từ nhỏ đến lớn vẫn là lần đầu tiên cô bị mắng. Trong lòng lén làm mặt quỷ, không cần ông lo, cô đã chọn được chồng rồi!

Hellooo, tuần này mình nợ các cậu ba chương, hôm nay trả một chương, còn lại trả dần nhé. Thông cảm thông cảm, vì Olympic Việt Nam nên mình không có hứng thú edit, vì sức hút của các anh quá lớn thôi:3 sẽ trả dần nha, mọi người đừng lo. Một lần nữa mong mọi người thông cảm <3

Chương 39: Về quê (II)

Ông cụ Không càng nói càng hăng, chưa từng nghĩ đến bản thân sai như thế nào, chỉ một lòng chỉ trích người khác.

Con trai có tiền đồ không thể kiểm soát trong tay, ông cụ Không mượn Đồng Đồng tuôn ra hết bất mãn trong lòng.

Đồng Đồng vô cảm, dù sao cô cũng không cần chú ý, ông cụ Không nói gì đó cũng được. Cô có thể chịu được nhưng không có nghĩa Đồng Đồng và ông Đồng có thể chịu được.

Chỉ thấy ông Đồng cau mày nói: "Con của tôi không có ai thêm lấy hay không, liên quan gì đến ông?"

Đồng Đồng cũng cười khẽ một tiếng, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo: "So với việc quan tâm bé có thể giả đi được không, ông nên giải quyết vấn đề của mình đi."

Vấn đề của mình?

Cái gì là vấn đề của mình?

Đồng Đồng tò mò nhìn qua nhưng Đồng Đồng không giải thích, ngay cả ông Đồng cũng cảm thấy mơ hồ.

Chỉ có mặt ông cụ Không hết xanh lại trắng, hết đỏ rồi đen chẳng khác gì bảng pha màu, nhìn vô cùng thú vị.

Ông cụ run rẩy nhìn ba người, muốn nói cũng không biết nói gì, chỉ trích ba người bất hiểu? Nhưng chính nhà ông đã vô liêm sỉ trước, con trai đã rất nể tình rồi, ông còn có thể nói gì?

Ông cụ âm thầm điều chỉnh tâm tình, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là không bắt ép Đồng Đồng bùng nổ nữa.

Thế là Đồng Đồng trừ ăn đồ ăn vặt thì chỉ đứng một bên nhìn.

Trở lại nhà chính, mấy phút sau chợt nghe một trận âm thanh ồn ào truyền đến, vài người bước vào cửa.

Đồng Đồng hoa cả mắt, một người cô cũng không quen. Đến khi cửa xuất hiện có hai người gần giống bố, đó không lẽ là bác cả và chú út?

Rốt cuộc là có chuyện gì? Nhiều người đến như vậy là vì ông bà nội đã vô cùng gấp gáp, muốn tìm kẻ sách giữ ba bố con cô ở lại? Lần này bọn họ lại muốn gì?

Tiếng nói chuyện ồn ào sau khi thấy ông Đồng liền biến mất, cả đám người co quắp nhìn ông, xoa xoa tay chẳng biết nói gì.

Bọn họ đương nhiên không biết nói gì, người trước mặt dù là em trai một mẹ nhưng đã nhiều năm không gặp, em trai đã không còn đáng vẻ như trong trí nhớ của họ.

Bây giờ người trước mặt một thân tây trang nhưng vẫn nhìn rất thoải mái, tóc đen chỉnh tề, đôi mắt trong trẻo có thần, cả người mang khí chất cao quý.

Nếu như không phải ông Đồng thật sự đứng trước mặt họ, ai dám tiến lên nhận người quen?

Ngay cả hai đứa con trai con gái đều mang khí chất bất phàm, nhà mình lại thô thiển hèn mọn, căn bản không cùng một cấp bậc với nhau.

Bà cụ Không tình ý thấy không khí bế tắc, vội vàng giới thiệu: "Khắc Cường, con rời nhà nhiều năm như vậy, chắc không nhớ rõ mọi người. Để mẹ giới thiệu cho con, anh cả cùng em út con đều biết rồi, đây là người nhà của hai đứa nó. Ba đứa con gái của anh cả con đã kết hôn rồi, chỉ còn con gái út. Em ba của con cũng có vài đứa nhỏ, trong đó có Đình Đình, hiện tại đang học năm hai cao trung, sang năm sẽ thi tốt nghiệp!"

Bà cụ đẩy cháu trai và cháu gái nhỏ nhất đến trước mặt ông Đồng.

Ông Đồng theo phản xạ lùi về sau một bước, không muốn quá thân cận với bọn họ.

Đồng Đồng ngồi trong lòng Đồng Đồng bấu môi, anh đưa tay bóp má cô hỏi: "Sao lại không vui nữa rồi?"

"Em không thích bọn họ." Đồng Đồng lầm bầm: "Cảm giác như bị cương thi vây quanh."

Số sánh khoa trương nhưng Đồng Đồng lại thấy chuẩn xác kì dị, anh vui vẻ cười lên, gương mặt vốn tuấn tú công thêm nụ cười càng thêm rung động người khác.

Trong phòng chỉ có anh và Đồng Đồng dễ nhìn nhất, một nụ cười đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nếu muốn lấy lòng ông Đồng, trước tiên phải lấy lòng hai đứa con của ông.

Vừa hay Đồng Đồng đang cười vui vẻ, mọi người cũng có một lý do để tán dương. Thế là một loạt lời tán dương bay đến, nào là Đồng Đồng Đồng Đồng có khí chất, nào là sau này sẽ có tiền đồ.

Những lời này Đồng Đồng và Đồng Đồng đã nghe không biết bao nhiêu lần, hiện tại không đau không ngứa, đơn thuần chỉ xem những người xung quanh diễn tuồng.

Không lấy được phản ứng của ba bố con Đồng gia, không khí lại rơi vào trầm lặng. Quán làm cái gì, ông Đồng một chữ cũng không nói, không để ý chính là không để ý.

Ông bà Không thấy sắc mặt ông Đồng ngày càng kém, vội vàng thọc tay con trai lớn, cũng chính là bác cả của hai anh em Đồng Đồng một cái, nhân cơ hội sắc mặt ông Đồng miễn cưỡng còn xem là tốt nói chuyện quan trọng.

Vậy là bác cả hắng giọng, cầm lấy một cái ghế ngồi đối diện với ông Đồng. Bàn tay bởi vì làm ruộng mà thô ráp, móng tay đầy bùn đất bây giờ không ngừng xoa vào nhau: "Cái này, Khắc Cường à, anh cũng không khách khí nữa, thực ra là anh có chuyện nhờ em giúp, liên quan đến Trường Giang..."

Nói xong đá con trai ở bên một cước: "Còn không mau quỳ xuống trước mặt chú hai! Cầu xin chú hai giúp mày!"

Đồng Đồng thả Đồng Đồng xuống, bước đến đỡ thiếu niên tên Trường Giang kia, không cho cậu ta quỳ xuống.

Đùa, sao có thể cậu ta quỳ? Một khi đã quỳ thì không phải nói gì bố cũng phải giúp sao?

"Bác cả nói gì thì cứ nói, không biết vị này...em họ*? Có chuyện gì xảy ra?"

*Trung Quốc gọi anh em họ không giống như Việt Nam, ai lớn hơn thì là anh (chị), không liên quan đến bố mẹ lớn hay nhỏ hơn.

"Trường Giang lớn hơn cháu một tuổi, là anh họ mới đúng." Bác cả sửa lại, sau đó tiếp tục xin xỏ: "Khắc Cường à, dù sao chúng ta cũng một mẹ nuôi lớn, giúp đứa con không nên thân này của anh một lần đi!"

Đồng Đồng nhảm chán nghịch tặc, cô không phải dạng người vô tâm, nhưng đối với thân thích nhà nội, thật sự không thể có hảo cảm được. Đồng Đồng cầm một gói snack khoai tây bóc ra, "crack, crack" nhai, vừa ăn vừa nhìn xung quanh.

Ông Đồng không lên tiếng, Đồng Đồng thay ông trả lời: "Có chuyện gì lớn bác cứ nói đi, nói rồi mới quyết định được, không cần quỳ xuống."

Như vậy chỉ để Không Trường Giang đứng lên thôi, anh nhàn nhã trở lại ghế, bé cô nhóc vô lương tâm đang xem trò vui vào lòng rồi ngồi xuống, để cho cô ngồi lại lên đùi mình.

Quá nhiều người, ghế không có đủ, rất nhiều người phải đứng.

Bác cả oán khí tận trời liếc Đồng Đồng, một thằng nhóc thì biết cái gì, không thèm quan tâm tiếp tục cầu tình: "Khắc Cường à, chỉ giúp anh một lần nữa thôi, được không?"

Một câu giúp đỡ một câu van cầu, từ đầu đến cuối không hề nói rõ chuyện gì, ông Đồng mặt kiên nhẫn khoát tay: "Chuyện gì thì cứ nói trước đã, nói xong tôi mới quyết định."

Bác cả nhìn Không Trường Giang, tuy đang cầu người nhưng thái độ rất hùng hồn: "Năm nay Trường Giang không thi đại học, chú giúp anh tìm cho nó một trường được không?"

Đồng Đồng kín đáo đưa cho anh trai nhà mình một lát khoai tây, rồi chen miệng hỏi: "Bác cả, bác muốn anh họ vào trường nào?"

"Đại học N."

"..." Hai anh em Đồng gia nhìn nhau, cảm thấy cạn lời, đại học N tuy kém đại học Q, nhưng cũng nằm trong những trường đại học hàng đầu đấy, Đồng Đồng cảm thấy cần phải hỏi rõ: "Anh họ thiếu bao nhiêu điểm vậy bác?"

Bác cả không trả lời, Không Trường Giang đỏ mặt đáp: "Một trăm sáu mươi điểm."

!!!!

Miếng khoai tây trong miệng thiếu chút nữa phun ra, hai anh em ngoác ngán nhìn nhau, không hện mà cùng ngả vai mệt mỏi, có làm không đấy...Thiếu một trăm sáu mươi điểm! Cũng đủ khôì hài rồi đi!

Chương 40: Về quê (III)

Hai người cùng nhau nhìn thiếu niên kia, trong đầu không còn lời nào để nói. Đồng Đồng đã thi đại học, Đồng Đồng năm sau thi, hiển nhiên cả hai đều biết thiếu một vài điểm đã không đơn giản, huống chi là một trăm sáu mươi?

Nói giỡn cũng phải biết chừng mực thôi chứ! Muốn nhà cô giúp? Sao có thể không biết xấu hổ như thế!

Trường học đâu phải nhà cô mở, muốn cho ai vào thì vào sao?

Lời cự tuyệt, vẫn là để ông Đồng nói đi.

Ông Đồng thực sự cũng muốn nói thẳng, chẳng qua vẫn còn bận tâm về thân phận của mình.

Chỉ thấy sắc mặt ông thay đổi liên tục, rõ ràng đang cố gắng khắc chế, hít sâu một hơi nói: "Không thể."

Lời vừa ra khỏi miệng bà cụ Không đã bộc phát bản tính, nổi trận lôi đình chỉ tay vào mũi ông Đồng: "Không thể? Nhiều năm không thèm về thăm nhà, bây giờ cháu trai có chuyện cần giúp mày lại nói không thể? Quả nhiên là người có tiền đồ, có tiền đồ thì không thèm nhìn mặt thân thích nhà quê phải không? Sao mày không ở luôn trên đây với con vợ mày luôn đi, còn vác xác về làm gì!"

Bà cụ Không nói xong thì ho không ngừng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ông Đồng không rời đi.

Đồng Đồng không ần nhẫn được nữa, đứng lên kéo tay ông Đồng ra ngoài.

Bà cụ Không càng thêm tức giận: "Tao còn chưa nói hết, chúng mày muốn đi đâu?!"

Một đám thân thích xung quanh rôm rả trò chuyện, xem kịch vui. Bọn họ biết là không giữ được ông Đồng, chỉ có thể trông cậy vào bà cụ Không mà thôi.

Đồng Đồng cúi đầu cười lạnh, khi ngẩng đầu lên thì nụ cười đã ngọt như đường, hai má ần hiện lúm đồng tiền: "Tất nhiên là về nhà rồi, không phải bà nội đã quên mình vừa nói gì đấy chứ?"

Cô thầm nháy mắt với Đồng Đồng: "Anh hai, đồng quà này cũng nên mang về đi thôi, cho chó ăn cũng không nên để lại chỗ này." Cho chó ăn nó còn biết ngoác ngoác đuôi, những người này...ha ha.

Thế hệ trước thường trọng nam khinh nữ, lời này của Đồng Đồng đúng thực là hỗn láo. Bà cụ Không run run chỉ tay vào mặt ông Đồng, miệng không ngừng nằng ông bất hiểu, đi theo một người vợ xấu xa, nhất định sẽ gặp báo ứng..

Nhưng mặc kệ bà cụ mắng thế nào, ông Đồng cũng không mở miệng nói, trong thâm tâm đã quá thất vọng.

Ông còn cho rằng nhiều năm không gặp, những người này có thể tiến bộ hơn, không chăm chăm vào việc chiếm tiện nghi từ ông nữa, nào ngờ vẫn không khác gì, bao nhiêu thời gian cũng vậy thôi.

Bà cụ Không mắng chưa đủ, chuyển tới Đồng Đồng, Đồng Đồng và Đồng phu nhân. Mắng hai đứa con ông vừa nhìn đã biết bất hiểu, sau này chắc chắn không biết phụng dưỡng người già.

Mắng vợ ông ngay cả thể diện cũng không cho, bao nhiêu năm không thèm về nhìn một cái, cưới được nàng dâu thế này đúng là đảo lộn tám đời Không gia.

Mắng người Đồng gia ai cũng ác độc, không hiểu sao bản thân lại nuôi ra đứa con trai thành cái dạng này...

Ông Đồng bị sỉ nhục bao nhiêu cũng không sao, nhưng không có nghĩa vợ con bị sỉ nhục ông sẽ nín nhịn. Tính tình ông vốn không tốt, mấy năm nay làm bố, học hỏi ở Đồng gia mới thu liễm lại một chút.

Không vừa mắt là mắng, tức giận là động thủ thì chẳng khác gì người làm, ông nhẫn nhịn nên không so đo, trên mặt sóng êm biển lặng, nhưng một khi đã chạm đến giới hạn, ông cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.

Thế mới nói bà cụ Không cũng không biết nói gì để xin giúp đỡ, bà là người cổ chấp, muốn mọi người phải nghe theo ý mình, không cho phép bất cứ ai nhiều lời.

Chuyện gì bà quyết định cũng không được làm trái.

Năm đó ông Đồng muốn kết hôn cùng Đồng phu nhân, bà cho rằng có thể leo cao nhờ hôn sự này, kiếm chút lợi ích.

Ai ngờ ông Đồng không cho phép bà nặng lời với vợ ông, hai người chỉ làm đám cưới ở quê rồi trở về thành phố, quanh năm suốt tháng không gặp được mấy lần.

Bà cụ Không một chút cũng không cảm thấy bản thân làm sai, chỉ biết trách người khác, vì con cả và con út mà tổn thương con thứ hai không biết bao nhiêu lần.

Bà cụ Không vẫn nhận định rằng Đồng phu nhân gả vào Không gia, tài sản Đồng gia cũng sẽ là của mình, mà nếu đã là của mình thì chia như thế nào là việc của bà, ông Đồng không đồng ý bà liên mạng bất hiếu.

Thật ra khi ở thành phố, hai bên cũng không phải không lui tới. Ít nhất trước khi Đồng Đồng sinh ra, ông Đồng bình thường vẫn giúp đỡ gia đình mình.

Chứ ba lên thành phố làm việc luôn được ông Đồng chiếu cố. Tiền hàng năm cấp cho Không gia cũng không ít, quà tặng lễ, Tết và tiền lì xì càng không thiếu, đối đãi với người trong nhà rất hào phóng.

Vậy mà ông nhận được cái gì? Không nói đến chuyện khi còn nhỏ bố mẹ đối xử bất công, dù sao họ sinh ra ông đã là một ân tình lớn. Khi học sơ trung phải bỏ học chẵn dê để em trai đi học, ông cũng không nói gì, dù sao tiền cũng là do bố mẹ đóng.

Nhưng từ khi ông cưới Tu Trúc, bọn họ lần lượt đến nhà xin tiền khiến ông rất mất mặt, cảm giác bản thân không xứng với người vợ cao quý của mình. Nếu không phải bố chồng đề bạt bồi dưỡng ông, thì Đồng Khắc Cường hôm nay từ đâu mà có?

Bà cụ Không không buông tha tham vọng chiếm đoạt tài sản Đồng gia. Ngay cả một bà già như bà cũng nghe đến danh tiếng Đồng gia, Đồng gia rốt cuộc có giàu có bao nhiêu không phải đã rõ ràng rồi sao?

Giàu có như thế, giúp đỡ anh em một tay thì sao? Có gì mà không thể? Càng có tiền càng keo kiệt, đây chính là cái nhìn của bà cụ Không với Đồng gia. Cũng vì thế mà bà vô cùng không thích Đồng phu nhân.

Cho rằng bề ngoài xinh đẹp là không cần làm việc nhà, ra đồng, may vá sao? Chẳng biết làm những điều đó thì cưới về làm gì? Suốt ngày chỉ biết đọc sách, đàn bà con gái đọc sách có ích sao?

Rồi Đồng Đồng và Đồng Đồng sinh ra, bà làm bà nội mà chưa từng bế một lần, càng không nói đến đổi tã hay chơi đùa với tụi nó, giống như bà không có hai đứa cháu này vậy.

Ngày lễ ngày Tết, cháu trai cháu gái người khác ít nhiều đều được nhận tiền lì xì, Đồng Đồng từ nhỏ đến lớn chưa từng được nhận, bà cụ Không cứ mang suy nghĩ Đồng gia có tiền như vậy nên giúp đỡ bên này, bà cần gì phải mừng tuổi, mà cho dù có tiền thì cũng không có đồng nào cho Đồng Đồng đâu!

Loại chuyện này kéo dài mãi, ông Đồng vẫn luôn nhẫn nại, may mà Đồng gia gia và Đồng phu nhân đều hiểu được, hơn nữa còn giúp đỡ ông.

Bao nhiêu lần tranh cãi, ông đã sớm nhớ không nổi, nhưng mỗi lần chân chính là từ khi Đồng phu nhân mang thai Đồng Đồng.

Thời điểm đó kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm, nhưng Đồng gia không chú ý đến việc này.

Bà cụ Không không biết uống lộn thuốc gì, muốn Đồng phu nhân về quê tránh một thời gian, để bà có thể tiện chiếu cố.

Đồng gia gia không cần, nói rằng đã có bác sĩ y tá chuyên nghiệp và chị dâu, bà cụ Không theo đó nổi giận, nhưng nói đi nói lại vẫn là mẹ của ông Đồng. Đồng gia gia không muốn tổn thương hòa khí, cho dù nhà bên kia thực không lọt nổi mắt xanh của ông cụ.

Đồng phu nhân về quê, bà cụ Không tinh thần hăng hái, một tháng ngay cả trứng gà cũng không cho, chỉ có có hoa màu rau xanh. Khi nào ông Đồng đến mới chuẩn bị cá và thịt.

Đồng phu nhân ngại xung đột với mẹ chồng nên không nói với ông Đồng. Bởi vì không đủ chất dinh dưỡng, năm tháng mà bụng vẫn chưa lộ ra.

Cho đến khi bảy tháng, bà cụ Không thể nhưng tìm người giả làm nhân viên bên kế hoạch hóa gia đình, trùng trùng điệp điệp tới cửa bắt Đồng phu nhân phải sinh non.

Đồng phu nhân đáng thương phải mang theo cái bụng bầu bảy tháng, không được cung cấp đủ chất dinh dưỡng, một mình đi đến trấn trên!

Hiện tại ngẫm lại, Đồng phu nhân cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí và nghị lực trong hoàn cảnh đó.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, thừa dịp ông Đồng không biết, bà cụ Không đến trấn trên nói ngon nói ngọt, vừa xin lỗi vừa thề, Đồng phu nhân rút cuộc vẫn tin bà mà trở về.

Nghĩ rằng đến đây là thôi, không ngờ đây chỉ mới là bắt đầu. Ngày Đồng phu nhân lâm bồn, bà cụ Không không gọi bác sĩ, nói rằng bản thân có kinh nghiệm, không cần phung phí tiền làm gì.

Bà cụ bằng mọi cách không để cho Đồng Đồng sinh ra, nguyên nhân rất đơn giản: Nếu cô ta sinh ra một đứa con gái thì sao? Tương lai lấy chồng nhất định sẽ lấy đi không ít tài sản, như vậy sao nhà mình có thể chiếm tiện nghi?

Quả thực là một lý do không thể nực cười hơn.

Đồng phu nhân đã cận kề ranh giới sống chết, khoảnh khắc đó ông Đồng mới xuất hiện cùng đội ngũ y bác sỹ, cuối cùng cứu được bà và Đồng Đồng (chuyện này khác kiếp trước, kiếp trước Đồng phu nhân đứng là vì khó sinh mà mất, vì thế mà ông Đồng cắt đứt với bên này, đó là lý do mà Đồng Đồng chưa từng thấy qua thân thích nhà nội.)

Biết được chân tướng mọi chuyện, ông Đồng lần đầu tiên lớn tiếng với bà cụ Không, lớn tiếng xong, ông cũng không bao giờ nói thêm gì nữa, mang theo vợ con trở về, cắt đứt hoàn toàn với bên này.

Trong mấy năm nay, bà cụ Không thường lấy lý do "sinh bệnh nặng", "không chống đỡ được lâu nữa" để lừa gạt ông Đồng về nhà, chỉ cần ông về, thì phải đem tiền giúp, không có ngoại lệ.

Mà Đồng phu nhân ở dưới quê luôn bị nhà bác cả và nhà chú ba chèn ép, bao nhiêu tiền bạc và trang sức đều bị lấy đi, chuyện này cũng không truy cứu nữa.

May thay Đồng nhân còn sống, con gái cũng khỏe mạnh lớn lên, cho nên Đồng phu nhân có thể làm ngơ với nhà chồng, bọn họ không đáng để bà tôn trọng, bà không cần lãng phí thời gian và tinh lực lên người họ.

Chỉ có ông Đồng nhiều năm qua vẫn phiền lòng, hổ thẹn với vợ và Đồng gia gia.

Cho dù ông có đổi họ và cắt đứt hoàn toàn với nhà nội đi chăng nữa, sự việc kia, sợ rằng cả đời cũng không thể nào bù đắp được.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Về quê (IV)

Đồng Đồng nhìn gương mặt ông Đồng không ngừng thay đổi, từ phần nộ đến đau lòng, thất vọng. Một loạt tâm tình phức tạp ùn ùn kéo đến, cô hơi sợ hãi, bàn tay đang cầm tay bố càng nắm chặt.

Tay nhỏ bé run rẩy, ông Đồng hiển nhiên đã nhận ra. Ông cúi đầu, một đôi mắt to mang nét sợ hãi lảng lảng đang nhìn ông.

Hừ đến con gái rồi sao? Ông Đồng nhẹ giọng: "Ngoan, bố không tức giận, đừng sợ." Xoa đầu con gái, ông Đồng đưa mắt bảo Đồng Đồng dẫn Đồng Đồng ra xe trước.

Đồng Đồng gạt đầu, cầm lấy bàn tay đang nắm trên người ông Đồng, chậm rãi dắt cô ra ngoài xe, đưa đồ ăn vặt, bật TV, anh cúi đầu hôn lên má cô: "Ngoan, chờ ở chỗ này."

Đồng Đồng vừa quay người định đi đã bị nắm góc áo.

"Anh..."

"Không sao đâu, có anh ở đây." Đồng Đồng yêu thương xoa đầu em gái, quay người đi vào.

Đồng Đồng ngồi chờ trong xe, không có tâm trạng nào mà ăn uống cùng xem TV.

Trong nhà huyền não ồn ào, Đồng Đồng vừa lo lắng vừa bất an, ngay khi cô định xuống xe thì Đồng Đồng đã trở ra.

Đồng Đồng phản chấn hỏi: "Anh, bố đâu?"

Bàn tay to ấm áp dắt cô ra, về mặt Đồng Đồng có chút âm trầm, tia lạnh dưới đáy mắt cũng lóe lên. Đồng Đồng đang bận suy tư, không thấy được sự kì lạ của Đồng Đồng.

"Còn phải đợi ở đây một lúc nữa, có chờ được không?" Không chờ được thì anh đem cô lên trần trên trước, xử lý xong chuyện bên này rồi về nhà.

Đồng Đồng dùng sức gạt đầu, xuống xe đi vào theo Đồng Đồng.

Trong nhà đã yên tĩnh lại, ông Đồng ngồi gần cửa nhà chính, bác cả và chú ba ngồi trên ghế đầu, trừ ông bà Không, những người còn lại đều ngồi quanh chân hoặc đứng.

Thấy con gái đã vào, gương mặt ông Đồng vốn vô cảm có mới thêm một nét tươi tỉnh.

Đồng Đồng không thích bố mình như thế, cuộc sống nhà cô luôn vui vẻ hạnh phúc, chưa lúc nào phải buồn lòng thế này. Thế là cô nhào tới trong lòng ông, ngược mặt hỏi: "Bố, khi nào về?"

Thật sự không chịu nổi nữa rồi. Ban đầu cô còn cho rằng không phiền phức lắm, ai ngờ mấy người này lại mãi không biết đủ, muốn chiếm cho đến khi cạn mới thôi.

Giọng nói ngọt ngào mềm mại vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, ông Đồng xấu hổ nói: "Ngoan nào, còn phải đợi ở đây một lúc, con muốn về hả?"

Đang muốn trả lời, bà cụ Không đã lên tiếng: "Bé ngoan, ở nhà bà nội vài ngày, chờ bố con xong chuyện rồi về được không?"

Thái độ vui vẻ ôn hòa dễ gần, Đồng Đồng hoàn toàn bị dọa sợ. Đây là thái độ gì? Có liên quan đến con người vừa mắng chửi lúc nãy sao? Cô với bà thân thiết như vậy từ khi nào?

Đồng Đồng liếc nhìn Đồng Đồng, lấy ánh mắt hỏi: Có phải bố đồng ý hiệp ước bất bình đẳng nào đó rồi không?

Đồng Đồng lắc đầu nhún vai, biểu thị không có.

Tại sao lại chưa về? Đồng Đồng không hiểu.

Cô đang băn khoăn chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến xung quanh, bởi vì rất nhanh đã có người lên tiếng: "Bé? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn gọi bé? Con nít thì cũng nên trưởng thành đi thôi. Sao có thể tùy tiện như vậy được? Động một chút là nhảy lên người bố, đòi ôm đòi bế, Đinh Đinh nhà thím bốn tháng đã cai sữa, từ nhỏ đến lớn cũng không gọi nó là bé, ba tuổi đã có thể bồng em, sáu tuổi đã giúp thím làm việc nhà, nấu cơm, lúc nào cũng đứng đắn, nào có chuyện hồ chủ là nhào vào người bố như thế. Em nói này anh hai, con gái nhà anh nên được dạy bảo lại đây, nếu không sau này không biết ra sao đâu."

Lên tiếng là một người phụ nữ mang đồ màu hồng, mái tóc bị cháy đến khô vàng, bà ấy gọi bố là anh hai, vậy chắc là thím ba?

Đồng Đồng bĩu môi, ngây thơ vô tội mà nói: "Tại sao phải bế em nấu cơm? Là vì trong nhà không có người giúp việc sao? Thật là nghèo mà, nhà của cháu đầu giống nhà thím đầu." Nói xong còn chớp chớp đôi mắt ngập nước, cố tình lộ ra biểu tình ngây thơ chọc giận người.

Thím ba tức giận trừng mắt, may là được chú ba bên cạnh can lại, bà thấp giọng lầm bầm: "Không phải chỉ là vài ba đồng tiền dơ bẩn sao, đặc ý cái gì?"

Không khí trong phòng tiếp tục lạnh xuống, bác cả Không cười ha ha: "Thật vất vả Khắc Cường mới trở về một chuyến, ai da, đã mười một giờ, nên nấu cơm rồi, ngày hôm nay ăn ở nhà bố mẹ luôn, đi đi trần trên mưa thức ăn nào!"

Đi trần trên mưa thức ăn? Cũng không thể để ông ấy đi xe đạp điện được... vậy chắc chắn phải đi bằng xe nhà bọn họ rồi.

Đồng Đồng tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này, theo ý bác cả Không là chuyện mua thức ăn để bọn nhỏ phụ trách, thích ăn gì thì mua nấy. Người lớn (bao gồm ông Đồng) đều phải ở lại thảo luận chút chuyện.

Đồng Đồng không muốn đi, nhưng ông Đồng không cho phép cô ở lại.

Nói mua thức ăn cho oai thế thôi, thực ra một tờ chủ tịch Mao cũng không có, phải là một nhà ba người Đồng Đồng bỏ tiền túi ra!

Đồng Đồng ngồi ở vị trí phó lái lâu bầu, biết vậy thì thà ra ngoài ăn, vừa nhanh vừa tiện, quan trọng là không cần tự làm.

Đồng Đồng cầm chìa khóa xe, chờ mấy người phía sau yên vị thì khởi động.

Đồng Đồng hoàn toàn không biết mấy người phía sau là ai, ngã đầu vào vai Đồng Đồng tò mò hỏi: "Anh, mấy người phía sau là ai vậy?"

Trí nhớ anh trai nhà cô rất siêu việt, chỉ cần gặp qua ai đó một lần sẽ không quên. Cô không có được cái tài năng này, hơn nữa còn bị bệnh mù mắt, trừ khi có người trước mặt cô lắc lư ba ngày liên tục, cô mới miễn cưỡng nhớ được một chút.

Nhà chính nhỏ hẹp chật đầy người, sự chú ý của cô đều tập trung hết lên người ông bà Không, sao có thể nhớ mặt những người cùng tuổi cô, không cùng tuổi anh hai mới đúng.

Bây giờ ngồi trong xe liền thấy rất tò mò.

Đồng Đồng quay đầu nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Không cần phải biết."

Sau này sẽ không gặp lại, nhớ mặt những người này làm gì, để cho bản thân khó chịu sao?

Nghe được những lời này, Đồng oh một tiếng rồi ngồi yên, nhưng mắt vẫn thi thoảng nhìn về phía sau.

Nhà họ Không cách trần trên không quá xa, lái xe chỉ mất mười phút. Ngày hôm nay trùng hợp diễn ra chợ phiên, người đi chợ rất nhiều.

Quan trọng nhất là...Đồng Đồng không tìm được bãi đỗ xe địa phương, cuối cùng chỉ có thể đỗ xe trước một siêu thị tầm trung.

Người có xe ở trần trên không phải ít, nhưng loại xe xa hoa như thế này thì chưa ai từng thấy qua, tỷ số quay đầu đích thực là 100%, những người ngồi trong xe ai cũng thấy bản thân thật phong cách,... ngoại trừ Đồng Đồng đang nhàm chán và Đồng Đồng một bụng lửa giận vì không tìm được chỗ đậu xe.

THÔNG BÁO!!!!

Qua hơn 40 chương truyện mình mới nhận ra đã để lẫn lộn trong cách xưng hô giữa các vùng miền với nhau, vì từ đầu đã để bố mẹ nên mình quyết định tất cả thống nhất theo tiếng miền Bắc, một số xưng hô trong truyện sẽ thay đổi, đặc biệt là giữa Đồng Đồng và Đồng Đồng, thay vì gọi anh hai (theo tiếng miền Trung và miền Nam) lúc trước, bây giờ sẽ đổi thành anh cả (theo tiếng miền Bắc). Mọi người chú ý nha!!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Về quê (V)

Quá nhiều người!

Nhìn qua chỉ thấy một mảnh đen sì, ngoài ra cái gì cũng không thấy. Đồng Đồng không thích mấy chỗ náo nhiệt như thế, cau mày hận không thể ngồi luôn trong xe.

Nhưng mà Đồng Đồng ăm ỉ muốn ra ngoài, anh không còn cách nào ngồi yên.

Đồng Đồng vô cùng hiếu kỳ, cô chưa từng đến nơi nào như thế, đồ được bán cũng thật nhiều, không giống đồ ăn ở khu lân cận trường học.

Trên đường rất nhiều người, cái gì cũng bán, mỗi sạp hàng đều khá nhỏ, những người đeo miệng cũng không ít.

"Anh! Nhìn kia, bánh ngọt* lúc trước đấy!" Không phải bánh ngọt bình thường, mà là bánh cao nướng mật, thoạt nhìn ngọt ngào thơm ngon, trên mặt còn phủ đậu đỏ và táo. "Em muốn ăn!"

*Bánh ngọt (糕): dùng bột gạo, bột mì, đậu, có thể còn nhiều loại nguyên liệu khác, trộn với nước, trứng, đường, sữa,... nấu thành.

Vùng xung quanh lòng mày Đồng Đồng càng nhăn hơn: "Không sạch sẽ." Anh không đụng vào thức ăn ven đường.

Đồng Đồng chớp mắt đáng thương nhìn anh, phần kiên trì này vài giây đã sụp đổ, cuối cùng vẫn phải bỏ tiền mua cho cô, nhưng cái đám theo sau cũng đòi ăn, Đồng Đồng không còn cách nào khác, mặt càng lúc càng đen lại.

"Cảm ơn." Mấy người kia ít ra cũng lễ phép.

Thừa dịp mấy người nhà họ Không đang ăn, Đồng Đồng thăm quan sát một chút. Tổng cộng bốn người, trong đó có một cô gái, chính là Không Đình Đình đang học cao trung.

Những người khác thì không biết là con nhà ai, dáng dấp có chút giống thím ba, chắc là con nhà thím ấy. Người lớn tuổi nhất tầm hai mươi, ít nhất so với Đồng Đồng lớn tuổi hơn, còn lại khoảng mười lăm mười sáu.

Cô không quen mấy người kia, cũng không có ý định làm quen. Ngoại trừ dọc đường nhắc nhở bọn họ không nên nhào ra bên ngoài thì không nói gì nữa.

Bốn người này vẫn đi theo sau, Đồng Đồng là một người anh hào phóng, chỉ cần Đồng Đồng thích thì không nói hai lời đều mua cho cô, trong miệng còn chưa ăn hết đã có thêm vài bọc trên tay.

Đi dạo một vòng, Đồng Đồng có chút mệt mỏi, người đông cùng trời nắng khiến cô dù đội mũ cũng như không đội.

Đồng Đồng còn hơn thế, vì không đội mũ mà mặt đã đỏ bừng. Đồng Đồng đau lòng, kéo anh vào một quán trà sữa, vừa nhìn đồng hồ đã thấy kim chỉ mười hai giờ, đồ ăn còn chưa có mua đâu.

Đồng Đồng lười biếng nhìn Đồng Đồng, đầu gối lên vai anh, sau đó nhìn qua đám người Đình Đình: "Chúng ta nhất định phải đi chợ mua thức ăn sao? Không thể đi siêu thị?"

Ít ra còn có điều hòa. Nơi đỗ xe lúc này cũng không tệ, vừa gần vừa tiện.

Đám người Không Đình Đình không có ý kiến, tiền không phải do bọn họ bỏ, có thể nói gì đây?

Thế là đoàn người trở lại nơi đỗ xe, vừa bước vào siêu thị Đồng Đồng đã cảm thấy sống lại, thờ phào nhẹ nhõm kéo tay Đồng Đồng.

Bởi vì khẩu vị khác nhau nên cô đưa giỏ cho bốn người kia, để bọn họ muốn ăn gì thì mua nấy, chiếc giỏ trên tay Đồng Đồng chất đầy đồ ăn vặt và sữa chua, thức ăn ngược lại không có mấy.

Bốn người kia quả nhiên không khách khí, chuyên chọn thứ tốt nhất, trong một lát đã đầy giỏ. Bọn họ chỉ đơn thuần làm theo phương châm của thím ba, "cứ việc chiếm thứ tốt của nhà bác hai, dù sao nhà bác ấy cũng có tiền".

Ngày thường họ rất ít đi mua đồ, bây giờ chỉ cần hợp ý liền đặt vào trong giỏ. Đến khi giỏ không chứa nổi liền đem xe đẩy đến.

Đồng Đồng cũng không ngại, chỉ là mua đồ ăn thôi, cứ để cho mấy người kia thoải mái, dù sao lần sau sẽ không gặp lại!

Lúc tính tiền, tiền mặt trên người Đồng Đồng không đủ, lười ra xe lấy nên trực tiếp quẹt thẻ. Nhân viên thu ngân tặng thêm một món đồ chơi Vua hải tặc, Đồng Đồng đi dạo nửa ngày mà không mua cái nấy, bây giờ cô thích thì sẽ không nhường.

Tranh nhau một hồi, Đồng Đồng không cần ra tay giúp cô, chỉ nói câu "ai mua người đó lấy" rồi cầm túi đồ ra xe.

Đồng Đồng ngoan ngoãn để anh dắt tay, chỉ là hai tròng mắt không ngừng đảo qua đảo lại, không biết lại muốn bày trò gì.

Lúc về nhanh hơn so với lúc đi một chút, người Không gia không những không ít đi mà còn nhiều thêm!

Ồn ào huyên náo không biết nói chuyện gì. Bọn họ nói tiếng địa phương, Đồng Đồng cố gắng lắng mới hiểu được một nửa, nếu bọn họ nói nhanh hơn, chắc chắn cô sẽ nghe như không nghe vậy.

Bà cụ Không thấy bọn họ mua nhiều thứ đầu tiên là trách mắng, khiển trách cô và Đồng Đồng tiêu tiền hoang phí, hình như nhà cô làm gì bà cũng không vừa mắt, vẫn là bác cả bên cạnh giảng hòa.

Đến nỗi bốn người đi mua đồ cùng cô, khi cô và Đồng Đồng bị bà cụ Không mắng thở mạnh cũng không dám, tùy ý để cho anh em Đồng gia chịu tiếng xấu.

Đồng Đồng lười để ý, Đồng Đồng khinh thường cho nên ai cũng không phản bác.

Thấy bộ dáng không đau không nhột của hai anh em, bà cụ Không mất hứng, từ tiêu tiền phung phí nói bọn họ không hiểu chuyện, nhiều người đang chờ mà giờ này mới về, một chút cũng không biết đứng giờ, thật không biết Đồng Tu Trúc dạy dỗ như thế nào.

Đồng Đồng nghe đến chai lỗ tai, cô sống mười hai năm cộng lại cũng không bằng số lần bị mắng ngày hôm nay, bà cụ Không vẫn tiếp tục vui đập, rốt cuộc là bà ấy ghét cô đến mức nào?

Thực ra Đồng Đồng đã hiểu lầm bà cụ Không ở chuyện này. Không phải bà cụ không thích cô và Đồng Đồng, chỉ là ngứa mắt mà thôi.

Ai bảo hai đứa đều di truyền gương mặt xinh đẹp của Đồng Tu Trúc, không quá giống ông Đồng làm gì?

Bà cụ Không vẫn luôn không vừa mắt Đồng phu nhân, xem như là ghét ồ ạt đập vỡ.

Về chuyện nấu cơm, Đồng Đồng và Đồng Đồng đều dốt đặc cán mai*, chỉ có thể ngồi chờ.

*Dốt đặc cán mai: là một điển tích. Cán mai là đoạn gỗ dài lắp với lưỡi mai bằng sắt, dốt đặc cán mai có nghĩa là quá dốt, không thể nhồi nhét thêm gì được nữa, giống như cái cán mai đặc, không còn chỗ nào để nhồi nhét thêm.

Thấy đã đến giờ ăn, đám người xem náo nhiệt cũng chậm rãi tản ra, lúc này còn ở đây sẽ bị chê cười.

Bà cụ Không cùng bác cả (vợ bác cả), thím ba và Không Đình Đình rửa tay nấu cơm.

Thím ba nhìn thấy Đồng Đồng nhàn nhả trong khi con gái mình tuổi nhỏ đã phải nhóm lửa, rửa rau thì không khỏi nói móc vài câu. Đương nhiên Đồng Đồng làm bộ như gì cũng không nghe thấy.

Phụ nữ lạch cạch nấu cơm trong bếp, Đồng Đồng đến bên người ông Đồng, thấy sắc mặt ông vẫn như thường mới yên lòng hỏi: "Bố, khi nào chúng ta về?"

Ông Đồng có chút áy náy xoa mặt cô: "Ngày mai được không? Hôm nay bố có việc muốn làm."

Không hỏi rõ là việc gì, Đồng Đồng trái lại gật đầu, chui vào ngực ông: "Chúng ta ngủ ở đâu?"

Ông Đồng đang muốn trả lời, bác cả đã vội vàng chen vào nói: "Đêm nay ngủ ở nhà anh đi, nhà anh còn phòng trống."

Chú ba cũng không tỏ ra yếu kém: "Vẫn là nhà em thì hơn, nhà em có phòng tương đối tốt, bên trong rất sạch sẽ. Nhà anh cả mặc dù có phòng trống

nhưng nhiều trẻ con, xe cộ đi lại đông đúc, rất ồn ào, đến nhà em đi!"

Thực ra...ông Đồng muốn nói đến trần trên tìm nhà trọ sạch sẽ, nhưng suy nghĩ lại một chút, cúi đầu hỏi Đồng Đồng: "Đồng ý không?"

Đồng Đồng có thể nói gì? Hơn nữa chỉ tùy tiện ở một đêm mà thôi, không cần đến trần trên, miễn cho sáng sớm mai phải lái thêm một đoạn đường, như vậy quá hành hạ người ta, cô mới không cần. Thế là gật đầu: "Được ạ."

Bữa trưa không hợp khẩu vị nhưng Đồng Đồng không nói gì, ăn một chút rồi thôi, đáy lòng thầm thấy may mắn vì lúc này đã ăn rất nhiều đồ ăn vặt, bây giờ không đói.

Đồng Đồng tách xương cá, xương gà cho cô, chăm sóc chu đáo khiến bà cụ Không không vừa mắt: "Cũng không phải là trẻ nhỏ, giờ vẫn cần anh trai tách xương sao? Không có tay à?"

Đồng Đồng vô tội nhìn lên, sao cứ nhắm vào cô mãi vậy? Không muốn cô sinh ra, gặp mặt thì châm chọc khiêu khích, đối chọi gay gắt, đây rốt cuộc là vì sao? Cô vẫn là lần đầu tiên gặp người ghét mình đến thế, cầu giải thích!

Bà cụ Không đương nhiên sẽ không giải thích cho cô. Đồng Đồng cũng không quan tâm nữa.

Đồng Đồng giống như không nghe thấy gì tiếp tục tách xương cho cô, hưởng thụ thật là chuyện thoải mái.

Nhưng bà cụ Không là người dễ sống chung thế sao?

Bà ngang ngược cả đời, không thể chấp nhận có người không nghe lời mình, đang muốn ném đĩa đã thấy con trai thứ hai lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt kia khiến bà không dám động đậy, chỉ có thể bực bội cho qua.

Bà không thể đuổi con trai thứ hai được, còn rất nhiều việc cần nhờ nó.

Chuyện cháu trai đi học, chuyện giấy tờ nhà đất con anh ba, còn có chuyện cưới hỏi của cháu gái...tất cả đều phải phiền đến con trai thứ hai.

Ăn chưa được bao nhiêu Đồng Đồng đã để bát xuống, cô thường để thừa cơm, ngoài mẹ và cô Úy thì sẽ có người giúp cô giải quyết.

Cho nên Đồng Đồng rất tự nhiên cầm lấy bát của cô, hoàn toàn không nhìn ánh mắt của người khác.

Bà cụ Không thiếu chút nữa bùng nổ, nhin nhin nhin, bị ông cụ Không dưới bàn lạnh lẽo đập lên chân mới chịu bỏ qua.

Bọn họ ở bên kia xì xào bàn tán, Đồng Đồng hoàn toàn mặc kệ. Cô ăn cơm xong liền ôm điện thoại đi chỗ khác, ngồi chơi một lát thì Úy Ương đã gọi lại, hỏi cô đã ăn cơm chưa, có nghỉ trưa không.

Đồng Đồng bĩu môi nói: "Có chỗ nào mà nghỉ, buổi tối còn không biết ở đâu."

Sau đó chớp mắt vài cái, nhẹ giọng thăm thi: "Anh Úy Ương, em rất nhớ anh."

Tách ra chưa đầy một ngày một đêm đã nhớ.

Úy Ương bên kia cười khẽ, giọng nói êm tai trầm thấp từ tính không gì sánh được: "Anh cũng nhớ em."

Nghe anh nói cũng nhớ mình, mặt Đồng Đồng đỏ lên, nỉ non nói: "Vậy anh hôn em đi."

Úy Ương rõ ràng bị làm khó, anh là đàn ông, sao có thể hôn gió qua điện thoại?

Đồng Đồng không hiểu cho anh, ép anh hôn bằng được, bản thân dùng sức "muah" một tiếng, còn muốn anh đáp trả mình.

Úy Ương hết cách, chỉ có thể hôn lại một cái, ngọt ngào một lát mới cúp điện thoại, xoay người đã thấy cấp dưới ôm văn kiện bất động như đá nhìn chăm chăm anh.

"..."

Hành động lúc này...

Úy Ương bình tĩnh nói: "Đặt văn kiện lên bàn là được."

"Hả? Dạ...dạ." Cấp dưới há hốc mồm vội vàng lên tiếng trả lời, để văn kiện xuống thì chạy ngay, chỉ còn lại Úy Ương cầm điện thoại thông dong đứng tại chỗ.

Nếu có người tình ý một chút, chắc chắn sẽ thấy lỗi tai hồng hồng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Về quê (VI)

Ban đêm, Đồng Đồng trần trọc trên giường, mơ mơ màng màng chứ không thể đi vào trạng thái ngủ say.

Mặc dù nhà thím bà có phòng trống sạch sẽ nhưng hơi nhỏ, hơn nữa chỉ có một chiếc giường. Ông Đồng, Đồng Đồng phải chen chúc trên một cái, Đồng Đồng ngủ cùng Không Đình Đình.

Đồng Đồng không quá hài lòng, từ nhỏ đến lớn cô đều một mình một giường, còn là giường Kingsize, bây giờ vừa nằm giường nhỏ vừa phải chen chúc, làm sao cũng không thoải mái.

Dù sao cũng không phải nhà mình, không vui không tiện nói ra, chỉ có thể nhịn. Ăn cơm xong, mọi người ngồi trước cửa hóng mát, Đồng Đồng ngại muỗi nên về phòng.

TV máy tính nhà thím ba đặt ở phòng khách, cô cũng lười xem. Trong phòng không có điều hòa, chỉ có mỗi cái quạt nhỏ chạy chậm chậm

May là cô cầm theo quần áo, bằng không sẽ không biết phải mặc cái gì. Phòng tắm rất nhỏ, không có bồn tắm, Đồng Đồng tắm rửa qua loa rồi thay áo ngủ đi ra, tìm một cái túi rồi đem đi vứt, không có chỗ giặt, không có chỗ phơi, ném trong phòng thì không tốt lắm, nên đành vứt bỏ.

Đồng Đồng tắm rửa xong nằm trên giường chơi điện thoại rất lâu, Không Đình Đình mới trở về, chào một tiếng rồi cũng đi tắm.

Phòng khách vang lên từng đợt cười đùa, Không Đình Đình tắm xong hỏi cô có muốn ăn dưa hấu không, cô từ chối. Nếu không phải đã mười hai tuổi, cô sẽ chen chúc cùng bố và anh cả đêm..

Không Đình Đình không ra phòng khách mà ngồi trong phòng, Đồng Đồng say mê chơi game nên không chú ý, khi qua màn mới đuổi thẳng người, ngẩng đầu đã thấy Không Đình Đình nhìn điện thoại mình chăm chú, vẻ mặt thèm thuồng.

Đồng Đồng há hốc miệng không biết nên phản ứng thế nào, cô chớp chớp mắt, cuối cùng vẫn là đối phương lên tiếng trước: "À, Đồng Đồng này..."

Chị họ muốn nói gì? Đồng Đồng môi mắt trông chờ.

Không Đình Đình liếm môi, định mở miệng nói lời đùa cợt nhưng hơi ngại, mình và đối phương không quen thân, làm sao để mở miệng?

Nhưng mà bác hai giàu có như thế, mượn cái điện thoại chắc là không sao.

Nghĩ đến đây, Không Đình Đình vừa mở miệng định mượn, Đồng Đồng đã nhảy xuống giường chạy ra cửa phòng ngủ: "Anh~ ~ ~"

Giọng nói ngọt ngào mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn anh trai: "Sao anh chưa ngủ?"

Tóc Đồng Đồng ướt nhẹp, chắc chắn là vừa tắm qua. Tuy chỉ mang áo phông bình thường và quần lửng, nhưng bề ngoài tuần mỹ không hề bị tổn hại.

Đồng Đồng yêu thương xoa tóc em gái, khẽ cười nói: "Đến xem em có ngoan ngoãn đi ngủ không?" Đôi mắt sắc bén liếc thấy điện thoại của cô, coi người đen đậm híp lại: "Lại đang chơi điện thoại?"

Cô nhóc kia, laptop đã bị thu mà vẫn không biết hối lỗi.

Nhân lúc Đồng Đồng không chú ý, Đồng Đồng cướp lấy điện thoại của cô, gương mặt cô nhóc thoáng chốc sụp đổ, môi hồng bĩu bĩu, mắt long lanh như sắp khóc.

Đề phòng bản thân bị mê hoặc, Đồng Đồng trầm giọng nói: "Đến giờ đi ngủ rồi, ngủ không đủ ngày mai sẽ mệt."

Đoán là không có cách lấy lại điện thoại, Đồng Đồng dẫu môi: "Nhưng anh phải đưa điện thoại cho em gọi anh Úy Ương đã!" Còn chưa chúc ngủ ngon đâu!

Người mang chủ nghĩa chuyên quyền độc đoán - Đồng Đồng không đồng ý: "Anh sẽ nhắn tin nói em ngủ rồi cho anh ta."

Sau đó vỗ vỗ đầu nhỏ của cô: "Nhanh ngủ đi."

Đồng Đồng quay đầu từng bước từng bước trèo lên giường nằm xuống, Đồng Đồng thấy cô không đáp gì, kéo chăn đắp lên người cho cô.

Nhìn thấy chiếc quạt nhỏ chạy chậm chậm, Đồng Đồng cau mày nhỏ giọng hỏi: "Chịu đựng một đêm được không?"

Đồng Đồng gật đầu, thực sự có chút mệt mỏi. Đồng Đồng cho cô một cái hôn ngủ ngon rồi đứng dậy đi ra ngoài, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn

Khổng Đình Đình một cái.

Anh không phải người nhiệt tình, đây còn là người Khổng gia, cần gì phải để vào mắt cho nhọc lòng?

Khổng Đình Đình cũng hiểu chuyện này, cắn môi không lên tiếng, tuy đây là nhà cô nhưng trên người Đồng Đồng có khí chất không thể không khuất phục, chỉ cần một ánh mắt, mọi người sẽ nghe theo.

Lúc trước quá ham chơi điện thoại, Đồng Đồng vừa nằm xuống đã ngủ, cơ thể rất mệt mỏi, hơn nữa sức khỏe cô vốn không quá tốt, bốn ba một ngày một đêm, phơi nắng mấy tiếng đồng hồ, lại ăn nhiều đồ lạnh, sao có thể không mệt?

Khổng Đình Đình cũng nằm xuống, ban đầu đưa lưng về phía Đồng Đồng, sau đó mới trở người, không nháy mắt nhìn chằm chằm Đồng Đồng.

Về ngoài thật xinh đẹp, không giống cô chút nào.

Khổng Đình Đình chạm nhẹ lên gương mặt thô ráp của mình, lại nhìn làn da trắng hồng của Đồng Đồng, trong lòng tự hỏi sao cô ta có thể xinh đẹp như thế, người nhà cung chiêu, trong nhà giàu có, tại sao cô không được như vậy? Ông trời thật không công bằng.

Khổng Đình Đình xuống giường, bật quạt mức lớn nhất, sau đó kéo chăn về phía mình.

Lúc đầu Đồng Đồng còn khá thoải mái, không bao lâu sau liền cảm thấy lạnh, cả người co lại thành một quả cầu nhưng vẫn không tỉnh lại.

Có thể là ý thức hành động của bản thân thật xấu xa, Khổng Đình Đình bối rối không ngừng, không biết có nên đưa chăn lại hay không.

Cuối cùng không biết làm sao, cắn răng đắp chăn ngủ.

Quả nhiên, sáng hôm sau Đồng Đồng bị cảm.

Không ai biết cô bị cảm, Đồng Đồng và ông Đồng đều cho rằng cô ngủ nướng, dù sao bình thường cô vẫn vậy, cho nên không chú ý lắm.

Nhưng đến mười một giờ vẫn chưa dậy, Đồng Đồng đứng là có tật ngủ nướng nhưng ngủ gần mười hai tiếng mà chưa tỉnh, cũng không đói, sao có thể vậy được?

Cảm thấy có gì đó là lạ, bố con Đồng gia xông vào phòng Khổng Đình Đình.

Đồng Đồng cuộn mình nằm đó, tư thế ngủ không khác đêm qua là bao. Đồng Đồng liếc mắt đã biết cô ngã bệnh, chạy vội đến sờ lên trán cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt hun tới đỏ bừng, trán nóng đến mức có thể chiên trứng: "Bố, bé sốt rồi!"

Sắc mặt ông Đồng cực xấu! Tất quạt, ông bế cơ thể nóng hâm hằm của con gái lên, giữa ngày hè nóng nực, vậy mà lại phát sốt!

Sức khỏe không quá tốt, nằm quạt cả đêm còn không đắp chăn!

"Sao không chú ý em? Không phải đêm qua con tự động muốn đi xem em hả?" Ông Đồng nóng nảy, nếu không phải đang ôm Đồng Đồng thì chắc chắn Đồng Đồng sẽ nhận một quyền.

Đồng Đồng một câu cũng không nói, mím môi, vẻ mặt lạnh lẽo. Là lỗi của anh, anh không còn lời nào để nói: "Bố, trước tiên phải đưa bé đến bệnh viện đã."

Ông Đồng thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, ôm Đồng Đồng xông ra ngoài, Đồng Đồng cũng lo lắng theo sau.

Hai bố con chạy như bay ra xe, không thèm để ý đến người khác, ôm Đồng Đồng chui vào phía sau, không nói hai lời cứ thế rời đi.

Đến bệnh viện thị trấn truyền nước biển, cường chế dứt cháo và uống thuốc, Đồng Đồng từ đầu đến cuối vẫn không tỉnh.

Đồng Đồng áy náy vô cùng, đều là lỗi của anh, sớm biết cô như vậy, anh thà ngồi một đêm coi chừng.

Biết rõ bé mới mười hai tuổi, đây lại không phải nhà mình, không có thiết bị điều chỉnh nhiệt độ, không có giường lớn và chăn, cô nhóc còn phải chen chúc với người khác, sao có thể ngủ ngon?

Bây giờ còn cảm mạo, phát sốt.

Đang ảo não thì điện thoại di động trong túi vang lên, Đồng Đồng lấy ra vừa nhìn đã thấy là Ủy Ương.

Giọng nói Ủy Ương có chút nôn nóng, hỏi bé xảy ra chuyện gì.

Bây giờ Đồng Đồng mới phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, chỉ là anh không chú ý mà thôi.

Nói qua một chút về chuyện bé phát sốt, có khả năng phải ở lại một ngày một đêm, Ủy Ương cái gì cũng không nói, chỉ nói anh chăm sóc Đồng Đồng

thật tốt rồi cúp điện thoại.

Điện thoại đã tắt mà Đồng Đồng vẫn thất thần, một lúc lâu mới phản ứng lại. Nhất thời trong lòng buồn bực không thôi, Úy Ương luôn sùng bệ trong lòng bàn tay, từ khi nào trở nên nói cho có lệ như thế?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Về quê (VII)

Trong mơ màng, Đồng Đồng đau khổ giấy dựa.

Dường như cô đã trở về buổi tối hôm ấy. Gia đình bất hòa, không có tình yêu, bản thân cô độc, tìm ai cũng không thấy.

Sinh nhật hai mươi tư tuổi một mình nơi đất khách quê người, nhà không thể về, tình yêu thoáng vụt qua rồi tan biến vào hư không, cô chẳng còn gì để níu giữ.

"Anh Úy Ương...đừng đi, đừng đi mà..." Đồng Đồng bật ra từng tiếng nức nở nhỏ vụn, chân mày nhíu lại, hai tay nắm chặt drap giường, vì đang truyền nước biển cho nên rất nhanh có một bàn tay to lớn phủ lên, giọng nói ôn nhu như nước từ đầu đó chọt vang vọng bên tai: "Ngoan, đừng sợ, anh ở cạnh em."

Đồng Đồng không ngừng nức nở, anh cũng không ngừng ôn nhu vỗ về, cho đến khi cô an tĩnh thiếp đi, rồi tiếp tục vì sợ hãi mà tỉnh lại.

Trong khoảng thời gian ngắn không thể xác định bản thân đang ở chỗ nào. Đồng Đồng chớp mắt, đôi mắt mê man nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, không biết mình rốt cuộc đã tỉnh hay đang mơ.

Cô khe khẽ chuyển động, muốn ngồi dậy nhưng phát hiện hai tay bị nắm thật chặt, thực sự không phải là ảo giác của cô sao?

"Anh Úy Ương..." Sao anh lại ở đây?

Úy Ương cúi đầu hôn lên cái trán còn nóng của cô: "Ngoan, có đau đầu không? Có thấy khó chịu không?"

Đồng Đồng ngoan ngoãn trả lời: "Hơi đau một chút, cũng hơi khó chịu. Em muốn uống nước."

Úy Ương đi rót nước, dùng khăn bông ấm chấm lên đôi môi khô nứt của cô, rồi mới dứt từng muỗng nước.

Cổ họng đau rát, uống như thế không hiệu quả bao nhiêu nên Đồng Đồng bất mãn kháng nghị, Úy Ương tuy cung chiều cô nhưng trên phương diện này vô cùng cố chấp, giọng nói vừa ôn nhu vừa không cho phép làm trái: "Uống chậm thôi."

Đồng Đồng bịu môi, không lay chuyển được anh, chỉ có thể từ từ uống, mới được vài muỗng Úy Ương đã ngừng. "Ngoan, không thể uống nhiều được."

Nói xong cho tay vào bụng cô, thấy bụng không có trướng mới đem nước cất đi.

Úy Ương ngồi lên giường, dè dặt cẩn trọng ôm cô, để cô không vô ý bị đụng trúng, anh đem bàn tay truyền nước biển của cô cầm trong tay.

Nhắm mắt nằm trong lòng Úy Ương một lúc, Đồng Đồng đột nhiên muốn đi vệ sinh. Nhưng Úy Ương đang ôm mình, cô sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra?

Đồng Đồng ngại ngùng không ngừng cựa quậy, thiếu chút nữa đã động đến bàn tay đang truyền nước biển. Úy Ương nhận ra được, cúi đầu cắn mũi cô: "Muốn làm gì đó? Bệnh chưa hết đã không an phận?"

Đồng Đồng bậm môi, vẫn xấu hổ chưa nói bản thân muốn đi vệ sinh. Cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, đây là một phòng bệnh không tốt lắm, trong không khí còn có mùi thuốc khử trùng nồng đậm.

Xác định được nhà vệ sinh ở đâu, cô đưa tay chọc vào người Úy Ương, vô cùng vô cùng dịu dàng nói: "Anh, anh tránh đi một lát được không?" Đồng Đồng ngẩng cao cái đầu nhỏ, khuôn mặt vô cùng ngây thơ, thuần khiết.

Dù là Úy Ương cũng không đoán được Đồng Đồng muốn làm gì, anh nghi hoặc cúi đầu: "Bé?"

Thấy anh vẫn mơ hồ không hiểu, Đồng Đồng bậm môi, thật lâu sau mới cắn môi nói lớn: "Gia muốn đi vệ sinh!"

Sao cứ để cô mất mặt trước anh mãi thế, sao có thể thế này mãi được?

Úy Ương bấy giờ mới hiểu vì sao Đồng Đồng cứ muốn nói lại thôi, sừng sốt một chút rồi khẽ mỉm cười: "Được, là anh sơ sót." Nói xong vỗ vỗ mông nhỏ: "Tự xuống giường được không?"

Đồng Đồng xấu hổ xuống giường, Úy Ương vẫn nắm lấy tay kia của cô, còi báo động trong Đồng Đồng reo vang, không chú ý đến Úy Ương vẫn luôn đi theo mình.

Cho đến khi chuẩn bị cởi quần mới cảm thấy có người bên cạnh. "Anh Úy Ương? Anh đi theo làm gì?"

Úy Ương chỉ cười nhìn cô mà không nói chuyện, bây giờ Đồng Đồng mới ý thức được bản thân không thể tự cởi quần.

Gương mặt trong nháy mắt nóng đến mức có thể chiên trứng, Úy Ương cười cười cởi quần cho cô, Đồng Đồng theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng... chịu không nổi nữa rồi!

Thế là cô cắn môi, trong lòng nhủ thầm, dù sao lần đầu tiên cũng sẽ thuộc về anh, sau này còn kết hôn, đây là chuyện bình thường...

Hơn nữa khi còn nhỏ anh Úy Ương không chỉ một hai lần thay tả cho mình!

Đồng Đồng thôi miên bản thân, khi ngồi lên bồn cầu mới miễn cưỡng thoải mái hơn.

Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, khuôn mặt Đồng Đồng đã vô cùng đỏ. Hai người ra khỏi nhà vệ sinh, mặt Đồng Đồng đã bốc khói luôn!

Bị Úy Ương ôm đến bên giường, cô vui vào chỗ không muốn ra. Cô xuyt xuyt, ừ ừ, a a trước mặt anh, anh vẫn lạnh mặt đứng một bên, trên mặt trần tình như chưa có chuyện gì, thật đáng xấu hổ!

Úy Ương vốn không cảm thấy gì, chỉ nghĩ cô nhóc xấu hổ, nhưng qua nửa tiếng đồng hồ cô vẫn chưa ló đầu ra, như vậy thật bất bình thường.

Lo lắng cô nghẹt thở, Úy Ương lay lay Đồng Đồng: "Bé?"

Đồng Đồng giả chết.

"Mau ra đây, lâu nữa sẽ nghẹt thở."

Vẫn giả chết.

Đang muốn nói tiếp, ở ngoài cửa đã xông vào một đám người, phản ứng đầu tiên của Úy Ương là nhú mày, cũng không báo Đồng Đồng ra nữa.

Con người đen kịt lãnh đạm nhìn những người trước mặt, anh không biết họ là ai, cũng không muốn biết, anh chỉ biết bọn họ quấy rối anh và bé ở cạnh nhau, phải biết anh có bao nhiêu vất vả mới đuổi được chú Đồng và Đồng Đồng, hai cái bóng đèn sáng chói kia ra ngoài ăn cháo hoa.

Tôi luyện trong quân ngũ nhiều năm, Úy Ương làm gì cũng mạnh mẽ khi khải. Bây giờ rời khỏi quân ngũ đi theo con đường chính trị, người tới người lui đều là cấp dưới, cấp trên tán thưởng muốn đào tạo, cấp dưới luôn tôn kính, chưa từng có ai dám đứng trước mặt anh lớn tiếng như thế.

Những người xông vào phòng chính xác là người Không gia, lúc sáng bố con Đồng Đồng đến trần trên không nói một tiếng, bây giờ bọn họ mới biết Đồng Đồng bị bệnh, thế là vội vàng chạy đến.

Cho dù không giúp được gì thì tiếp cận nhiều cho quen mặt là việc cần làm, lỡ như có thể làm cho người Đồng gia vui vẻ, bọn họ cũng có thể kiếm chút thêm chút lợi ích.

Nào ngờ mới bước vào thì lại không thấy bất cứ người quen nào.

Chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi đơn giản ngồi bên giường, gương mặt anh tuấn, sắc bén như có thể cắt được kim cương, không cần lên tiếng đã khiến cho đám người đang âm ỉ ngừng lại.

Cảm giác có người đến, Đồng Đồng định chui ra ngoài nhưng bị Úy Ương chặn lại, đầu nhỏ làm thế nào cũng không thể chui ra.

Cô sốt ruột kháng nghị, thật vất vả mới thành công thoát được, việc đầu tiên làm chính là bặm môi trừng mắt nhìn Úy Ương: "Cái đồ xấu xa!"

Bộ dạng này quả thực rất đáng yêu, Úy Ương không kim được hôn cô một cái: "Chỉ xấu xa với em." Giọng nói ôn nhu khiến mặt Đồng Đồng đỏ lên, tim đập nhanh bất thường.

Khi hai người còn đang thâm tình ngọt ngào, Đồng Đồng và ông Đồng đã quay trở lại.

Trung thu vui vẻ nha mọi người <3 Bạn nào học cấp ba thì sẽ biết hai tuần tiếp đây sẽ là tuần trọng điểm, đa số các môn đều kiểm tra một tiết, lỡ mình không đăng chương mới được thì mọi người thông cảm nha TvT

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Về quê (VIII)

Trong phòng bệnh đột nhiên xuất hiện nhiều người, vẻ mặt ông Đồng liên thay đổi, chưa kịp nói thì đã có người nhanh miệng: "Ai da, anh hai à, Đồng Đồng đâu rồi?"

Nói xong quơ quơ hộp giữ ấm trong tay, biểu tình vô cùng quan tâm Đồng Đồng.

Ông Đồng cái gì cũng không nói, chỉ im lặng đẩy mấy người đứng chắn ở cửa ra, Đồng Đồng theo phía sau, nhìn thấy Đồng Đồng đang ngồi trong lòng Úy Ương, khuôn mặt đỏ bừng, tóc tai như ô chim, thì lấy lược chải cho cô, quan sát tay Đồng Đồng, thấy không có vấn đề gì mới hỏi Úy Ương: "Em ấy tỉnh khi nào?"

"Một lát rồi." Úy Ương nhàn nhạt trả lời, liếc mắt nhìn đám người trước cửa: "Nếu bọn họ im lặng chút, có lẽ sẽ tốt cho bé hơn."

Đồng Đồng ngồi vào bên giường, bụng cháo đứt từng miếng cho Đồng Đồng. Cháo này chỉ là cháo trắng, hương vị thuần túy, ít nhất Đồng Đồng chưa từng ăn bát cháo nào ngon như thế.

Cô liếm môi, ăn non nửa bát và hai cái bánh bao, nếu đây không phải là ăn lót dạ, cô nhất định sẽ ăn sạch sành sanh mới thôi.

"Úy Ương, buông bé ra đã, đến ăn cơm đi." Ông Đồng đặt đồ ăn lên bàn, nhắc nhở Úy Ương rồi quay mặt sang phía cửa: "Bé không khỏe, các người về trước đi."

Bọn họ đương nhiên không muốn quay về, nhất là bác cả và thím ba, chỉ muốn bám lấy ông Đồng, cả nhà ông Đồng đều đã đầy đủ, xe cũng ở đây, nếu không có ai ở lại, lỡ bọn họ đi không thềm nói một tiếng thì sao?

Những chuyện muốn nhờ còn chưa hết đâu! "Anh hai à, anh nói vậy là không đúng rồi, phải lưu lại một người con gái chứ. Nhà anh bây giờ toàn đàn ông con trai, nhiều chuyện không thể giúp được. Có người cùng giới với Đồng Đồng thì tốt hơn mà."

Thím ba miệng nói, mắt vẫn không ngừng nhìn vào Úy Ương. Cậu trai này tuổi trẻ nhưng nhìn rất phong độ, so với mình tính bà hay thấy trên TV cũng không hề thua kém, nhìn qua hình như có quan hệ rất tốt với Đồng gia, tuổi cũng vừa vặn để kết hôn, quá hợp với Phương Từ nhà bà. Nếu hai đứa có thể sát ra lửa* thì tốt rồi!

*Sát ra lửa: Nguyên văn là điểm hỏa (点火), mang nghĩa như "đơm hoa kết trái", hoặc là cách nói phản ứng hóa học tốt. Trong câu nói trên mang ý là hai người có thể thích hay yêu nhau.

Anh hai cũng nhờ vào bố vợ giàu có đầy thôi. Bây giờ nếu có thể thành công, sau này cần gì hạ mình xin xỏ ông ta nữa?

Không đợi ông Đồng trả lời, thím ba tiếp tục nói như pháo liên thanh: "Phương Từ nhà em hơn Đồng Đồng chín tuổi, bình thường ở nhà việc gì cũng làm, nấu ăn, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa đều một tay nó, để nó ở lại chăm sóc Đồng Đồng đi."

Đứt lời liền quay ra đẩy Khổng Phương Phương đến trước mặt ông Đồng, không ngừng thúc giục: "Nhanh, nhanh chào bác hai đi."

Khổng Phương Phương ngại ngùng xoắn ngón tay, khuôn mặt đỏ bừng không ngừng nhìn Úy Ương, sau đó mới bật ra hai chữ bác hai.

Ông Đồng ừ một tiếng xem như trả lời, đang muốn cự tuyệt thì thím ba sợ ông không đồng ý, xua tay đuổi những người ngoài cửa đi, miệng không ngừng căn nhắc: "Về đi, mọi người đều về đi! Nơi này có Phương Từ chăm sóc Đồng Đồng rồi, không có gì để làm nữa, về đi thôi, ở nhà còn có việc đấy!"

Thế là trong vòng vài giây, tất cả thói lui không còn một ai, Đồng Đồng tròn tròn mắt, cô sao có thể không nhìn ra ý tứ của thím ba, đây là muốn gì?

Không trâu bắt chó đi cày sao?* Đồng Đồng bĩu môi, chọc tay vào người Úy Ương: "Anh Úy Ương."

*Không trâu bắt chó đi cày (赶鸭子上架): ép buộc người khác làm chuyện mà họ không có khả năng.

"Ừ?" Úy Ương cúi đầu, trong tay còn cầm một bát cháo, đứt cho Đồng Đồng từ miếng một.

"Thím ba có ý đồ với anh!" Cô tức giận nói.

Úy Ương cười cười, một tay cầm bát một tay, một tay dùng sức xoa đầu cô, đem đầu tóc loạn thất bát tao vuốt lại. Đồng Đồng ảo não nhìn anh chăm chăm, anh lại nháy mắt nói nhỏ với cô: "Anh chỉ thích em."

Anh biết cô ghen tuông? Nếu như không phải một tay đang truyền nước, cô nhất định sẽ giấu mặt vào trong chăn lần nữa.

Đối với đứa cháu gái này, ông Đồng cũng có chút tình nghĩa. Năm đó khi ông rời nhà đã từng bế cô, cô chỉ cao đến đầu gối ông, nhỏ nhỏ mềm mềm rất đáng yêu. "Phương Phương à, ở đây không cần cháu lo lắng, cháu cũng về đi."

Không Phương Phương không đồng ý: "Không được! Mẹ muốn cháu ở lại chăm sóc Đồng Đồng, hơn nữa..." Ngại ngừng liếc mắt nhìn Úy Ương: "Ba người ở đây đều là đàn ông, nhiều chuyện không tiện giúp Đồng Đồng, giao cho cháu thì tốt hơn." Nói xong thì toét miệng cười.

Thực ra về ngoài Không Phương Phương không tệ, ngoài trừ làn da vàng thô ráp, quần áo bình thường, kiểu dáng tóc phổ thông thì khuôn mặt cũng xem như dễ nhìn. Chưa thể xem là mỹ nữ nhưng cũng là người đẹp thanh tú.

Nhưng mà tư sắc như vậy, Úy Ương nhìn đã sớm chán, tùy tiện tìm trên đường cũng được một đồng, mỹ nữ chân chính quá ít, hầu như có thể gặp mà không thể cầu.

"Không cần chị giúp, chúng tôi sẽ về ngay bây giờ." Đồng Đồng liếc mắt nhìn qua, không nhanh không chậm nói.

Không Phương Phương theo bản năng thốt ra: "Không được! Mọi người không thể về!"

Bọn họ đi, chuyện của bác cả sẽ do ai xử lý? Còn có hôn sự của bản thân, cô thật vất vả mới yêu từ cái nhìn đầu tiên, sao có thể lập tức chia lìa?

"Vì sao không thể đi?" Đồng Đồng tò mò hỏi.

"Vi..." Không Phương Phương nghĩ không ra lý do, đôi mắt liên tục nháy. "Vi... vì chúng ta đã nhiều năm không gặp, cần phải ôn chuyện mới được, đúng phải ôn chuyện, hơn nữa ông bà đã lớn tuổi, vất vả trông chờ bác hai mới trở về, sao mọi người bây giờ đã đi?"

Đồng Đồng chu môi, tránh cái ôm của Úy Ương đứng dậy, Úy Ương vội vàng đỡ cô, Đồng Đồng bên cạnh cũng lo lắng hỏi: "Em muốn làm gì?"

"Thay quần áo về nhà." Cô ghét bỏ nhìn đồ bệnh nhân trên người, từng đường xanh dương trên nền trắng thật sự vô cùng khó coi, vải rất cứng, còn có mùi kì quái.

Quan trọng hơn, cô không thể nằm ở chỗ này nữa, càng không thể để cho người mền mọt đàn ông của mình đến gần anh!

Tuy là, có thể hiện tại anh xem cô là em gái, nhiều nhất là chỉ hơi mập mờ ở sự cung chiều dành cho cô. Trong khi tuổi của cô còn quá nhỏ, như vậy thực sự rất bất lợi!

"Ít nhất phải truyền nước biển xong đã." Úy Ương bắt được tay cô, ngẩng đầu hỏi ông Đồng và Đồng Đồng: "Chú Đồng, chú và Đồng Đồng ở lại xử lý chuyện cần làm, cháu với Đồng Đồng về trước được không?"

"Không thành vấn đề." Bố con Đồng gia đương nhiên đồng ý, thiết bị chữa bệnh ở đây không tốt, còn có đám người Không gia mãi không chịu chết tâm kia quấy rầy, về nhà để người trong nhà chăm sóc mới có thể tương đối yên tâm. "Cẩn thận một chút."

Úy Ương gật đầu, gọi điện thoại đặt vé máy bay. Không Phương Phương nghe được Úy Ương và Đồng Đồng sẽ đi, nhất thời nôn nóng vô cùng.

Bác hai và Đồng Đồng đi hay không cô không quan tâm, dù sao bác vẫn phải giúp bác cả, nhưng cô thì không giống nha!

Từ cái nhìn đầu tiên cô đã thích người đàn ông này, cô muốn anh! Nếu như anh rời đi cùng Đồng Đồng, cô phải làm sao đây?

Nhưng làm cách nào để ngăn cản? Cô căn bản không thể ngăn cản được! Hơn nữa bác cả và em họ không thân thiết với cô, chắc chắn sẽ không giúp cô phải không?

Điện thoại được kết nối, đầu tiên Úy Ương thông báo đặt vé máy bay, sau đó trợ lý bên kia bắt đầu thông báo tình huống công tác mấy ngày nay.

Nếu như trong phòng chỉ có người Đồng gia thì không sao, nhưng bây giờ có thêm Không Phương Phương, Úy Ương nhéo mặt Đồng Đồng rồi đi vào phòng vệ sinh.

Đồng Đồng ngồi trên giường nhìn từng giọt nước biển chảy xuống rồi thở dài, cảm thấy bản thân đúng là quá xui xẻo.

Đêm qua ngủ không ngon, luôn bị Không Đình Đình đá, sáng sớm hôm nay vì đau đầu mà ngủ như chết, lần này về quê chưa được đi chơi lần nào.

Đang nghĩ ngợi, Không Phương Phương đã lấy hết dũng khí bước đến hỏi: "À, bác hai này, cháu muốn hỏi một chuyện, vừa rồi anh kia, chính là cái anh vừa vào phòng vệ sinh ấy." Cô chỉ về phía nhà vệ sinh, khẳng định là Úy Ương. "Anh ấy tên gì? Đã kết hôn chưa?"

Một khoảng không gian tĩnh lặng...

Đồng Đồng là người đầu tiên bùng nổ, cô thực sự rất muốn công khai chủ quyền, nhưng bây giờ mới mười hai tuổi, nói chuyện này hẳn là không tốt đi?

Nếu mẹ biết được, nhất định sẽ vì chuyện không giáo dục cô thành thực nữ chân chính mà đau lòng. "Chị họ, chị hỏi chuyện này làm gì?"

Mặt Không Phương Phương hồng bất bình thường. Cô áy mím môi, mắt vẫn nhìn về phòng vệ sinh nhưng không nói lời nào.

"À, anh ấy thực sự rất ưu tú." Đồng Đồng dùng sức gạt đầu, đôi mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc, không nhìn Khổng Phương Phương, lời nói cũng giống như vô ý nói ra.

"Trừ vẻ ngoài điển trai, xuất thân cũng giàu có. Quan trọng nhất là, nhân duyên của anh ấy rất tốt, tất cả mọi người đều thích anh, người vừa thấy đã chung tình, không ngừng vo ve xung quanh như ruồi bọ cũng không thiếu, thật là quý nhiều tâm tình anh ấy nha. Anh vẫn hay oán giận loại người háo sắc quá nhiều, chỉ vừa nhìn mặt và ví tiền đã nói thích anh. Nhưng mà em cảm thấy không hẳn là như thế, chị nhìn anh trai em thử xem, mặt cũng đẹp trai không thua gì, gia thế càng không cần phải nói, nhưng nhân duyên có bằng anh ấy đâu."

Đồng Đồng thiếu chút nữa phun cháo trong miệng ra ngoài.

Khổng Phương Phương lấp bắp từ một tiếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm phòng vệ sinh, dường như Đồng Đồng nói cạnh nói khác gì cũng hoàn toàn không đã động được cô.

Thấy thế, Đồng Đồng tức giận bặm môi, vừa vặn Ủy Ương đi ra, cô liền làm nũng vờn hai tay: "Anh, đau."

Ủy Ương nhìn bạch nước biển, biết được còn chút nữa là truyền xong xong liền nói Đồng Đồng đi gọi y tá, Đồng Đồng trừng mắt nhìn anh, cuối cùng vì em gái mà cắn răng ra ngoài.

Gỡ kim tiêm xong, móng vuốt của Đồng Đồng không còn cảm giác. Cô lắc lắc tay, lập tức bị Ủy Ương cầm lấy không cho lộn xộn nữa, anh bế cô lên, chuẩn bị về nhà, ông Đồng và Đồng Đồng chưa dị nghị, Khổng Phương Phương đã xúc động đi đến chắn trước mặt.

"Không, không, không được! Hai người không thể đi." Lời nói còn có chút lấp bắp.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Về quê (IX)

Vì sao không thể đi? Trong mắt Ủy Ương dâng lên sự nghi hoặc.

Đôi mắt anh rất đẹp, vừa đen vừa sâu kín, giống như có thể hút người khác vào, Khổng Phương Phương kim nén không nổi.

Cô nhiều lần mở miệng, bờ môi mấp máy nhưng không biết nên dùng lý do gì. Ủy Ương cũng không nguyện ý lãng phí thời gian chờ cô nghĩ ra lý do, trực tiếp vòng qua cô rồi rời đi.

Khổng Phương Phương muốn đuổi theo nhưng không dám, cuối cùng dẫm mạnh chân, nước mắt tuôn ra không ngừng.

Cô vẫn nghĩ mình khóc thì Ủy Ương sẽ dừng bước, ai ngờ anh ngay cả cái quay đầu cũng không, ông Đồng và Đồng Đồng càng không an ủi, chỉ ước gì cô mau về nhà.

Bởi vì phải làm thủ tục xuất viện nên bọn họ đuổi kịp Ủy Ương, Khổng Phương Phương lau nước mắt đuổi theo.

Ủy Ương không lái xe đến, Đồng Đồng phải chở anh và Đồng Đồng ra sân bay, ông Đồng tạm thời chờ ở đây.

Dọc theo đường đi, Khổng Phương Phương nỗ lực xen miệng nhưng người Đồng gia trò chuyện nhập thần, không ai để ý đến cô.

Cô vừa tức giận vừa nôn nóng, không biết nên làm gì mới phải, muốn gọi điện thoại hỏi bố mẹ lại sợ họ nghe thấy, còn nếu đi ra một đoạn xa thì lỡ họ thừa cơ hội đi luôn thì sao?

Làm gì cũng không tốt, Khổng Phương Phương lo lắng vô cùng, thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn Ủy Ương, quan sát từng nụ cười lời nói, không có gì là không đẹp, cô chỉ muốn người đàn ông này là của mình.

Đến bãi đỗ xe, Ủy Ương bế Đồng Đồng ngồi vào sau xe, Đồng Đồng ngồi ở ghế lái, ông Đồng vẫy tay chào tạm biệt, trước đó còn hôn trán Đồng Đồng một cái, lại bị cô nắm chặt cánh tay: "Bố."

Cô ngẩng đầu, làm bộ đáng thương, đôi mắt chớp chớp: "Bố phải về nhanh đấy, con và mẹ đều sẽ nhớ bố và anh."

"Bố hứa, muộn nhất là tối mai, bố sẽ về đến nhà." Ông Đồng mỉm cười hôn thêm một cái, xoa má cô rồi căn dặn Ủy Ương: "Chăm sóc em thật tốt, để em nhanh chóng khỏi bệnh." Về sau là nói với Đồng Đồng.

Hốc mắt Đồng Đồng đỏ lên, cô nén nước mắt, bấu môi chui vào lòng Ủy Ương, cùng bố nói tạm biệt.

Khổng Phương Phương nôn nóng sắp chết rồi, nhưng cô không đủ thông minh, khi bọn họ đi rồi vẫn không nghĩ ra lý do gì để níu lại.

Nhìn chiếc xe nghênh ngang rời đi, trong lòng cô vô cùng khó chịu, mắt mắt giống như đã đánh mất một thứ quan trọng.

Tình đầu chớm nở trong nháy mắt bị vùi dập, đáy lòng cô đau xót, trực tiếp ngồi xuống đất khóc lớn.

Ông Đồng đứng bên cạnh đầu đầy hắc tuyến, ông đương nhiên có thể nhìn ra cô cháu gái này thích Ủy Ương, về mặt như vậy không phải vì xem thường mà là hai người thật sự không hợp nhau.

Trừ khi Ủy Ương thật tình thích nó, bằng không Ủy gia tuyệt đối sẽ không chấp nhận một cô con dâu tầm thường như vậy.

Đừng nói cái gì mà tư tưởng cổ hủ, chỉ biết môn đăng hộ đối, chỉ riêng thân phận và địa vị gia tộc đã khiến Ủy Ương không thể bình thường giống bao người khác.

Huống gì đâu phải cô gái nào cũng đủ năng lực và dũng khí để đứng bên cạnh Ủy Ương, cùng nó sánh vai cơ chứ?

Vì vậy, ông không thể nào xem trọng việc Khổng Phương Phương với Ủy Ương là "Nhất kiến chung tình". Cô bé này chẳng qua là chưa thấy ai ưu tú như Ủy Ương mà thôi, cho nên mới đem toàn bộ huyền tưởng đặt lên người nó.

Trời biết mới hai đứa mới gặp nhau chưa đầy hai tư tiếng đồng hồ, lấy đâu ra tình cảm sâu đậm?

Tuy nhiên, những quan điểm trên không chứng minh ông Đồng đặc biệt quan tâm cô cháu gái này, thật ra hiện tại ông rất bối rối: Có thể ngừng khóc chưa? Rất nhiều người qua đường đều đang nhìn, thật sự quá mất mặt.

Nhưng mà ông không biết an ủi như thế nào, để người khác không biết mình có quan hệ với cô, ông Đồng lùi về sau vài bước, vừa hay phía sau là một siêu thị nhỏ, ông đi vào mua thuốc lá.v

May là Đồng phu nhân và Đồng Đồng không có ở đây, hai mẹ con mà thấy sẽ vô cùng tức giận.

Thực ra ông Đồng đã cai thuốc nhiều năm, nhưng không hiểu sao bây giờ lại đột nhiên muốn hút, có lẽ là vì những chuyện xảy ra mấy ngày qua thật sự rất khó giải quyết.

Nhà anh cả muốn đi học, chỉ dựa vào tiền là không được, nhà anh ấy căn bản đâu có nhiều tiền như thế, mà nếu có tiền, không có quan hệ thì cũng đừng mong vào được đại học N.

Sau này ông mới biết căn bản không chỉ có mỗi việc ấy, con trai thứ hai của anh cả uống say đánh người ta đến mức tàn phế cũng xin ông giúp đỡ, ông sao có thể không có lương tâm mà giúp đỡ chuyện ấy? Càng chưa nói đến cậu con trai đó một chút cũng không biết ăn năn hối lỗi.

Rồi mấy cô con gái của em mình, mỗi người đều không thể bớt lo. Đây là muốn lột da ông sao? Cái gì cũng có thể nhờ được.

Ông Đồng không biết phải làm sao. Ông biết rõ lần này trở về không phải là quyết định đúng đắn, may là ông không để vợ mình cùng về đây, nếu không thì không biết bà đã đau lòng thành cái dạng gì rồi. Nhiều năm như thế, ông thật sự có lỗi với bà.

Cũng may ông đã đoạn tuyệt với Khổng gia, họ cũng sửa lại, chỉ mong bọn họ không tiếp tục quấy rầy nữa.

Những chuyện bọn họ nhờ ông giải quyết, ông sẽ làm bằng cách không ảnh hưởng đến người khác, cũng không làm chuyện có lỗi với ai.

Chuyện đại học N là hoàn toàn không có khả năng, nếu buộc phải vào trường đại học, ông cũng không lợi dụng danh tiếng của mình để cưỡng ép, sẽ đưa nó vào một trường đại học bình thường mà thôi, có thể đi học là được rồi.

Chuyện đưa con thứ hai nhà anh cả, ông sẽ không nhúng tay vào, chỉ giúp một nửa phí bồi thường, phải ngồi tù hay phải xin lỗi, tất cả là việc của nhà anh cả.

Còn chuyện của em trai, muốn tiền để xây thêm phòng ở,... đều là chuyện của nó.

Ông đã hết lòng rồi.

Sau này cũng sẽ không trở về nữa.

Nơi này đâu đâu cũng là những ký ức không hề tốt đẹp của ông, hiện tại nhớ lại còn không có nổi một kỷ niệm tốt đẹp nào.

Ông Đồng thở dài, dập tắt tàn thuốc rồi vứt vào thùng rác, lấy ra hai viên kẹo cao su cho vào miệng. Nếu như trở về bị Đồng Đồng biết được thì không tốt, tiểu tử thối kia sẽ đi cáo trạng, ông cũng không muốn ngủ ở phòng khách.

Khổng Phương Phương hẳn đã khóc đủ, dù sao hiện tại ánh nắng đã chói chang.

Cô xoắn tay đi đến chỗ ông Đồng, ngẩng đầu nhìn ông, có chuyện muốn hỏi nhưng hơi ngượng ngùng: "Cái kia...Bác hai này, người vừa rồi là ai vậy, anh, anh ấy có quay lại lần nữa không?"

Ông Đồng nhìn Khổng Phương Phương, không nói gì mà xoay người đi mua cho cô một chai nước cam ướp lạnh, rồi mới thở dài nói: "Cháu đừng nhớ mong nữa, nó sẽ không quay trở lại nơi này."

Khổng Phương Phương mấp máy môi, trong mắt lại dâng lên nước mắt. Ông Đồng nhìn thấy liền đau đầu, chuyện an ủi người khác ông thật sự không biết!

Hơn nữa đối mặt với cô nhóc này, ông phải an ủi cái gì? Nói cháu sẽ thành công, chỉ cần cháu muốn sẽ có thể sao?

Quên đi!

Cuối cùng ông cái gì cũng không nói, để mặc Khổng Phương Phương tiếp tục khóc giữa đường.

Nhược Vy: cảm thấy mệt mỏi ("ㄩ"). Đây là chương cuối cùng của phần về quê rồi, chờ mãi mới về nhà =))) Khoảng vài ba chương nữa Đồng Đồng sẽ 16 tuổi, có ai nhớ năm Đồng Đồng 16 tuổi có gì xảy ra không nào o(´ω`*)o

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngải Thượng Hà (I)

Ông Đồng quả nhiên nói được làm được. Buổi chiều ngày tiếp theo, ông và Đồng Đồng về đến nhà.

Sắc mặt ông có chút khác lạ, Đồng Đồng nhìn không hiểu, nhưng không phải bố nói đã giải quyết xong mọi chuyện rồi sao?

Cô không gắng hỏi nữa, kiếp trước, bố đối xử với thân thích bên kia với thái độ vô cùng cứng rắn, cho nên cô lựa chọn tin tưởng bố mình.

Chỉ là...Dùng chân cũng biết bố chắc chắn phải bỏ ra thứ gì đó, có lẽ là tiền, cũng có thể là cái khác, ai mà biết được?

Nhưng bất kể là cái gì đi nữa, cô cũng hi vọng sau này không gặp lại những người đó, nhà cô và nhà bên kia là người của hai thế giới, bất kể là tam quan hay thân phận đều không chung một đường.

Đồng Đồng trở về, việc học bỏ tức của Lục Tiểu Lâm lại bắt đầu. Cô ấy rất rối rắm, không muốn học bài nhưng rất muốn gặp Đồng Đồng, rối rắm đến thiếu chút nữa lấy sợi mì thắt cổ ~

Đương nhiên, trong lòng nghĩ gì thì khi Đồng Đồng thực sự xuất hiện, Lục Tiểu Lâm vẫn vui sướng chạy đến như con nai con ~

Thời gian học là như cũ, một ngày một tiếng, bởi vì học bỏ tức buổi chiều nên Lục Tiểu Lâm ăn cơm ở nhà Đồng Đồng luôn.

Lần đầu tiên nhìn bữa cơm phô trương của bọn họ, cảm cô thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Nửa mùa hè qua đi, tất cả cố gắng xem như có chút hiệu quả, vì bị Đồng Đồng bắt ép vận động và chăm chút bản thân, cô cuối cùng cũng nhìn giống một nữ sinh cao trung tuổi trẻ tràn trề.

Lần thứ hai khai giảng, tất cả bạn học đều sợ ngây người. Tuy rằng không thay đổi quá nhiều nhưng nữ sinh trước mặt thật sự là Lục Tiểu Lâm nhan sắc tầm thường mặt có tàn nhan sao?

Cô gầy hơn rất nhiều, cơ thể còn có chút đường cong, làn da trở nên tốt hơn, mái tóc cũng đen óng ả. Trên người chỉ mang một cái áo phong in hình hoạt hình đơn giản và quần bảy phân nhưng nhìn rất có sức sống, nụ cười trên mặt tràn ngập ánh mặt trời như càng làm cô trông hoạt bát, khiến cho người khác không nhận được muốn tiếp cận.

Chẳng qua khi cô nhìn thấy giáo viên dán xong danh sách lớp thì... "Oa, mình thành công rồi! Trời ạ! Đồng Đồng, cậu nhìn thấy không? Mình vậy mà thành công? Đúng là ông trời phù hộ! Mình biết ngay ông già đầu hói ấy vẫn để tâm đến mình mà."

...Xem như này giờ chưa nói gì, Lục Tiểu Lâm vẫn thô lỗ ngang như trước kia.

Đồng Đồng bị Lục Tiểu Lâm ôm má kè má, muốn tránh nhưng tránh không được, tuy rằng đã gầy như khí lực của Lục Tiểu Lâm vẫn rất lớn: "Buông ra, đừng có kéo nữa!"

Loại người như Lục Tiểu Lâm một khi vui vẻ sẽ ôm người khác không buông, Đồng Đồng thật thông cảm cho chồng tương lai của cô ấy, vợ mình hở chút là ôm loạn...đây không phải bệnh xà tinh thì là gì?

"Gia quá phấn khích thôi!" Lục Tiểu Lâm vui sướng tiếp tục ôm chặt Đồng Đồng, phấn khích như sắp bay lên trời: "Gia có thể cùng lớp với cậu! Lẽ nào cậu không vui?"

Khi hỏi câu cuối cùng, cô dần dừng lại tất cả hành động, ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm Đồng Đồng.

Đồng Đồng túa mồ hôi lạnh, giật giật khoe miệng nói: "...Tất nhiên là vui, vô cùng vui vẻ, vui đến mức không thể vui hơn."

Nói xong nhìn vào vẻ mặt đắc ý của Lục Tiểu Lâm "Cậu còn chưa chịu buông sao? Rất nhiều người đang nhìn. Hôn nữa, nói nhỏ một chút đi, nếu thầy chủ nhiệm biết cậu lén gọi thầy là "ông già hói đầu" thì có thể khỏi tốt nghiệp luôn đấy."

Quan trọng nhất là rất mất mặt, Lục Tiểu Lâm hình như mất mặt đã thành thói quen, cho nên một chút cũng không cảm thấy gì.

Nghe vậy, người nào đó vô cùng ủy khuất, nghìn lần vạn lần không nỡ buông Đồng Đồng ra, sau đó trong nháy mắt lại vui vẻ rạo rực nhìn bảng thông báo.

Đồng Đồng chấp tay sau lưng đi quanh Lục Tiểu Lâm ba vòng, thấy Lục Tiểu Lâm vẫn dán mắt vào bảng thông báo không chịu rời đi thì chọc tay vào gáy cô ấy, nói: "Cậu chỉ vượt qua năm phần, bay qua được một vùng trời thấp mà thôi, còn phải tiếp tục cố gắng, đừng nên đắc ý quá đấy."

Lục Tiểu Lâm oán giận nhìn gương mặt, hàng thứ nhất, hai chữ "Đồng Đồng" dễ thấy vô cùng.

"Ai so với cậu được, cả nhà cậu ai cũng có chỉ số thông minh không tầm thường." Loại người bình thường như cô chỉ cần trải qua một cuộc đời đơn giản là được rồi, nếu không thích nam thần Đồng Đồng, cô sẽ không cố gắng học tập như thế này.

Đồng Đồng nhún vai, kéo tay Lục Tiểu Lâm: "Được rồi, chúng ta đến lớp học trước, tất cả mọi chuyện đã làm xong rồi, giờ thì đi xem xem Ngai Thượng Hà thế nào."

Đáy lòng Đồng Đồng có chút hồ thẹn, cả kì nghỉ hè bận rộn không liên lạc với Ngai Thượng Hà, hậu quả là đến giờ vẫn không liên lạc được. Không biết cô ấy sao rồi, lúc trước nghe nói cô ấy muốn đi dạy kèm, hiện tại không biết thành công hay chưa.

Đến khi đi tìm Ngai Thượng Hà, Lục Tiểu Lâm và Đồng Đồng mới biết cô ấy đã chuyển trường, cũng không nói với hai cô một tiếng.

Hai người đều choáng váng, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Lục Tiểu Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Thảo nào mình không liên lạc được với cậu ấy, thì ra là đã chuyển trường. Nhưng mà, tại sao cậu ấy không nói với chúng ta một tiếng? Không nói với mình, cũng không nói với cậu? Cậu luôn cảm điện thoại bên người, hơn nữa luôn bật tín hiệu, nếu cậu ấy muốn, chắc chắn sẽ gọi được mà."

Đồng Đồng gật đầu: "Ừ, cậu ấy không gửi tin nhắn cũng không gọi điện thoại, tín hiệu không có bị sao...Chẳng lẽ cậu ấy xảy ra chuyện gì?" Không thể nào, nếu đã xảy ra chuyện, sao cô ấy lại không liên lạc với bọn họ?

Bởi vì không tìm thấy Ngai Thượng Hà, Đồng Đồng đành gọi điện cho Úy Ương nhờ anh tìm giúp, rất nhanh bên kia đã đáp lại, thì ra nhà Ngai Thượng Hà đã chuyển đến Thiên Tân.

Lúc đi không thông báo với ai, cũng không người nào biết vì sao, nhưng điều này không thể làm khó Úy Ương, anh đương nhiên sẽ tra ra được.

Nguyên do là nhà Ngai Thượng Hà xảy ra chút chuyện, không phải công ty phá sản, mà là gia đình vốn hòa thuận hạnh phúc nay lại tan vỡ.

Ông Ngai nuôi tình nhân bên ngoài đã vài chục năm, giữa hai người còn có một đứa con trai mười ba tuổi.

Nếu không phải ông quên mang điện thoại và máy tính, còn không đặt mặt khẩu thì bà Ngai đã không thể phát hiện.

Ngai Thượng Hà vẫn luôn là tiểu công chúa được bố mẹ yêu thương, thế nhưng trong một đêm lại mất hết tất cả, cô không biết nên làm gì cho tốt.

Ông bà Ngai đương nhiên ly hôn, ông Ngai muốn con gái theo mình, nhưng Ngai Thượng Hà không thể chịu được chuyện bố phản bội, quyết định đi theo mẹ.

Cuối cùng, ông Ngai không muốn cùng lúc mất đi cả vợ và con nên cũng đi theo.

Tình huống sứt đầu mẻ trán, Ngai Thượng Hà hiển nhiên sẽ không chủ động liên lạc với Đồng Đồng hay Lục Tiểu Lâm.

Bởi vì gia thế hơn người nên cô luôn tự cao, nhất là khi đối mặt với Lục Tiểu Lâm, cảm thấy cái gì mình cũng hơn cô ấy, tuy rằng kém Đồng Đồng nhưng ít ra vẫn ăn đứt Lục Tiểu Lâm.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cả gia thế và thanh danh, cô đều mất tất cả!

Nếu cái gì cũng đã mất đi, cô cần bạn bè làm gì?

Cho nên, Ngai Thượng Hà không liên lạc với Đồng Đồng, sự tự tôn vốn không dư lại bao nhiêu càng thêm ít ỏi.

Chương 48: Ngải Thương Hà (II)

Đồng Đồng do dự, cô không biết có nên gọi điện cho Ngải Thương Hà hay không. Lòng tự trọng của Ngải Thương Hà quá lớn, nếu cô ấy không chủ động liên hệ thì chắc chắn là vì không muốn, nhưng Đồng Đồng thật sự không thể mặc kệ.

Dù là không quá thân thiết, nhưng vẫn là bạn bè với nhau.

Vậy nên khi Úy Ương cho cô số điện thoại Ngải Thương Hà, cô suy nghĩ rồi bàn bạc với Lục Tiểu Lâm, cuối cùng quyết định gọi.

Điện thoại vang lên hồi lâu nhưng không ai nhận, Đồng Đồng kiên nhẫn gọi lại lần nữa, lần này đã có người bắt máy, hình như là giọng của Ngải Thương Hà: "Thương Hà?"

Ngải Thương Hà cũng nghe ra giọng Đồng Đồng, sững sốt một lúc mới trả lời: "...Đồng Đồng?"

"Minh đây, cậu khỏe không? Minh đã biết..." Đồng Đồng mím môi: "Chuyện của nhà cậu."

Bên kia cười khỏ một tiếng: "Dù sao thì không có cách nào, cậu biết cũng tốt. Vốn mình không biết làm sao để nói với cậu, cũng không muốn nói, nhưng cuối cùng cậu vẫn biết được."

Ngải Thương Hà thở dài, giọng nói chợt trở nên lớn hơn: "Đồng Đồng, mình không hiểu! Sao bố mình có thể làm chuyện như vậy? Hơn mười năm qua, sao bố có thể giả vờ ôn tồn trước mặt mẹ con mình, sau lưng lại nuôi một người phụ nữ khác?" Cô thực sự không thể hiểu được!

Chuyện này, Đồng Đồng càng không trả lời được. Trong cuộc đời của cô, xoay quanh đều là những tình yêu sâu đậm. Gia gia, bố, Úy gia gia, chú Úy và cả anh trai, dù cưới một người phụ nữ mình không yêu nhưng anh vẫn luôn có trách nhiệm, chưa từng làm bậy ở bên ngoài, cô hoàn toàn không thể lý giải được vì sao chuyện này sẽ phát sinh. "Xin lỗi..."

"Cậu xin lỗi làm gì chứ." Ngải Thương Hà bắt đầu dĩ cười khê, rồi thở ra một hơi: "Giờ đây mình mới hiểu được, những tật xấu trước kia đều là do bố mình nuông chiều gây ra, nếu như bố không đi theo mẹ con mình thì bây giờ mình đã không còn gì cả. Đồng Đồng, thực xin lỗi, trước đây mình... mình có hơi..."

Đồng Đồng cũng cười: "Cậu không cần phải nói, mình hiểu mà."

"Thật sao?" Ngải Thương Hà vui vẻ hơn, dường như gánh nặng trong lòng đã buông xuống, giọng nói nhẹ hơn lúc nãy rất nhiều.

"Vậy cậu có thể đợi mình không? Chờ mình thay đổi được bản thân, nhất định sẽ đi tìm cậu."

"Tất nhiên rồi." Đồng Đồng đưa điện thoại cho Lục Tiểu Lâm, cô ngốc kia đã nước mắt đầy mặt: "Thương Hà, Thương Hà. Sao cậu không nói tiếng nào đã đi? Cậu biết mình và Đồng Đồng lo cho cậu lắm không? Ngay cả một tin nhắn cũng không gửi được, huhu..."

Lục Tiểu Lâm khóc lóc thảm thiết, Ngải Thương Hà bên kia điện thoại không dám nghe. Đồng Đồng đứng bên cạnh còn thê thảm hơn, Lục Tiểu Lâm khóc như lợn bị chọc tiết, xung quanh còn có bạn học đi qua, không thể cho cô chút mặt mũi sao? Cũng không biết rụt rè gì cả!

Lục Tiểu Lâm còn chưa khóc đủ, Ngải Thương Hà đã nói chuyện máy lại cho Đồng Đồng, cùng Đồng Đồng nói tạm biệt rồi cúp máy.

Cất di động vào túi, Đồng Đồng nở nụ cười nhìn trời. Ngón tay cô chọc chọc vào mặt Lục Tiểu Lâm, mở miệng nói: "Tất cả rồi sẽ trở nên tốt đẹp hơn đúng không?"

Về mặt Lục Tiểu Lâm mờ mịt, dường như không hiểu Đồng Đồng nói gì. Đồng Đồng thấy vẻ mặt đó, muốn tức giận cũng không tức giận nổi.

Đây chính là Lục Tiểu Lâm, cô ấy không phải luôn như vậy sao? Nếu cô ấy thay đổi thì đã không phải là Lục Tiểu Lâm nữa rồi.

Nắm tay Lục Tiểu Lâm, Đồng Đồng đi đến phòng học, cả ngày tâm tình cô đều vui vẻ, buổi trưa Úy Ương đến đón, nụ cười vẫn luôn thường trực trên môi.

Vuốt ve cái mũi nhỏ một chút, Úy Ương cười nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô, tò mò hỏi: "Em cười gì đấy?" Thuận lợi bóc kẹo rồi cho vào miệng cô.

Đồng Đồng lắc đầu, nháy mắt với anh: "Đây là bí mật của con gái, anh không nên hỏi!" Nói ra cũng thật ngại, nhất là đối với cô, tốt xấu gì cũng nên có chút riêng tư. Nếu không lúc nào đứng trước anh cũng trong suốt, liếc mắt một cái đã nhìn ra được thì không tốt.

Úy Ương cười nhưng không nói, thực ra anh đã biết rồi, chỉ là luyện tiết bộ dạng như mèo con lên lút của cô thôi.

Úy Ương ôm Đồng Đồng vào lòng, cảm thấy hình như cô đã cao hơn, mặt cũng dần nhợt, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, sớm ngày sẽ là một mỹ nhân hại người.

Ngày đêm luân phiên, Đồng Đồng rất ít liên lạc với Ngải Thượng Hà, cô không muốn kích thích cô ấy, cũng không muốn để cô ấy buồn rầu.

Ngoài việc thỉnh thoảng nhắn tin thì cô và cô ấy rất ít nói chuyện, đừng nói đến việc gặp mặt.

Đồng Đồng đến Thiên Tân du lịch cũng không nói với Ngải Thượng Hà, cô biết cô ấy chưa chuẩn bị tốt.

Tuy Ngải Thượng Hà đã thực sự thay đổi so với trước kia, nhưng Đồng Đồng thấy được lòng tự trọng của cô ấy vẫn rất lớn. Nếu Ngải Thượng Hà vẫn là Ngải Thượng Hà trước kia, chắc chắn sẽ không bao giờ lựa chọn xuất hiện trước mặt cô.

Là bạn bè với nhau, tất nhiên phải tôn trọng lựa chọn của đối phương.

Còn Lục Tiểu Lâm, sau khi lên được lớp mười hai, thành tích chỉ lẩn quẩn ở giữa lớp, có khi xuống tận phía dưới.

Bình thường Đồng Đồng bận rộn, không có thời gian giúp cô ấy bỏ tức trên trách nhiệm này do Đồng Đồng gánh vác, khỏi phải nói nặng nề biết bao nhiêu.

Lục Tiểu Lâm cũng biết thành tích là vô cùng quan trọng, nếu như thi không tốt thì khỏi cần mơ sẽ đậu được cùng trường đại học với Đồng Đồng, càng chưa nói đến vọng tưởng được những chàng nam thần.

Cho nên Lục Tiểu Lâm cũng rất cố gắng, đến mức Đồng Đồng phải nhìn với cặp mắt khác xưa, thực ra Đồng Đồng không yêu cầu quá lớn với Lục Nhi, chỉ mong cô ấy có thể học khá một chút, ít nhất thì cũng phải cùng cô thi đậu đại học đi? Cô và cô ấy mà xa nhau sẽ không tốt!

Tháng sáu năm sau, Đồng Đồng nhận được thư trúng tuyển của đại học Q với thành tích cao nhất toàn quốc.

Kiếp trước cô cũng nhận được thư của đại học Q, chỉ là muốn xuất ngoại nên trốn tránh, hơn nữa khi đó cô không phải mười ba tuổi như bây giờ.

Đồng Đồng cảm thấy những gì liên quan đến kiếp trước, tất cả đều đang dần tan biến...

Đương nhiên Lục Tiểu Lâm cũng trúng tuyển. Tuy rằng kiếp trước Đồng Đồng không thi đề Bắc Kinh, nhưng khi ôn luyện đã từng làm qua rất nhiều đề thi thử của Bắc Kinh.

Mặc dù không nhớ rõ ràng những câu hỏi năm nay thế nào cô vẫn nhớ được sơ sơ, có đầu óc gặp qua cái gì một lần sẽ không quên đúng là chuyện tốt. Như này thì có gọi là gian lận không nhỉ? Dưới sự cưỡng ép và dụ dỗ của Đồng Đồng, Lục Tiểu Lâm cuối cùng cũng ở cuối xe tiến vào trường đại học.

Về mặt Đồng Đồng: QAQ.

Nói Lục Tiểu Lâm đơn thuần thì cô ấy đúng thực ngốc nghếch. Nhưng đôi khi cũng thông minh bất thường, ví dụ như việc cô ấy cho rằng Úy Ương biết được đề.

Đồng Đồng không dám nói thật là cô biết đề... Cô sao dám đây? Cô mới là cô nhóc mười ba tuổi thôi đấy, chuyện trùng sinh này rất phức tạp được không!

Hơn nữa, Lục Tiểu Lâm nhí nhảnh nhếch nhếch miệng rộng như thế, sợ ý nói ra một cái thì sao?

Nhược Vy: phía trên nói đến đề thi Bắc Kinh, mình cũng không hiểu cho lắm, các bạn có thể hiểu thành là trường Q ở Bắc Kinh, cho nên đề thi Bắc Kinh cũng chỉ trường Q, vì Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm cùng trường.

Chương sau không có trong bản raw, mình cũng đã tìm trên Baidu nhưng không tìm được, các bạn nếu ai có khả năng thì cầu giúp đỡ TvT.

Còn nếu không tìm được thì cũng không sao, vì nó không ảnh hưởng nhiều đến nội dung, mong các tình yêu thông cảm cho mình~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trong mắt anh chỉ có em

Nhược Vy: Phần chương không tìm thấy có lẽ là nói đến vấn đề Lục Tiểu Lâm học quân sự, còn Đồng Đồng miễn vì lý do nào đó. Chương 49 mở đầu là lúc Đồng Đồng đến thăm Lục Tiểu Lâm đang học quân sự.

Lục Tiểu Lâm đương nhiên cũng biết trình độ được hoan nghênh của Đồng Đồng, cho nên chỉ oán giận vài câu rồi thôi, căn bản không để trong lòng.

Điều quan trọng hơn là chưa mê hoặc được nam thần, Lục Tiểu Lâm bắt đầu trung ra vẻ mặt của oán phụ, nếu ngày nào đó cô và nam thần thành đôi, chắc chắn ngoại trừ ghen ra thì chẳng dám làm gì.

"Aiz..." Ưu thương thờ dài, Lục Tiểu Lâm ngả đầu lên vai Đồng Đồng, hỏi: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí nói xem nên nỗ lực thế nào?" Nói nói, chợt cảm thấy bị ai, thế là lại tiếp tục thờ dài.

Đồng Đồng nghe Lục Tiểu Lâm thờ dài đến phiên, rất muốn đánh cho một cái nhưng cố nhịn, bất nhẽ tròng mắt nhìn trời nói: "Hoàn thành khóa huấn luyện quân sự trước đã rồi thì nói gì thì nói, còn phải dưỡng da để trở về màu ban đầu nữa, vốn đã đen, bây giờ còn đen đến mức buổi đêm tắt đèn không thấy người."

Lục Tiểu Lâm bị đá thương trầm trọng, che mặt, cõi lòng tan nát: "Đen lắm hả?" Hình như là vậy thật...

Cô đã nhìn qua trong gương, mặt, cổ và bụng không đồng màu, vô cùng tương phản, giờ ngay cả áo trễ vai cô cũng không dám mặc, rất dễ lộ ra làn da không đồng màu...Đúng là vô cùng khó coi.

"Đen." Đồng Đồng cho một đáp án khẳng định, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay, cô đã ở đây một tiếng rồi, hôm nay phải về sớm để cùng anh Úy Ương và Úy gia đi chúc thọ một chiến hữu cũ, may mắn cô là trẻ con, không cần tô son điểm phấn, bằng không cô sẽ chịu không nổi. "Lục Nhi, mình phải đi rồi, anh Úy Ương đến."

Ở cạnh nhau lâu như thế, Lục Tiểu Lâm đương nhiên biết Đồng Đồng gọi Úy Ương và Đồng Đồng bằng xưng hô khác nhau*, bây giờ cũng biết Úy Ương sẽ tới, nhất thời háo sắc đứng lên.

*Nguyên văn Đồng Đồng gọi Đồng Đồng là "đại ca", gọi Úy Ương là "ca ca". Thường thì "ca ca" dùng để gọi anh trai, cho nên ai nghe Đồng Đồng gọi cũng sẽ lẫn lộn. Lúc trước mình cũng băn khoăn rất lâu, không biết gọi gì cho phù hợp, cuối cùng quyết định gọi là "anh Úy Ương".

"Anh Úy Ương nhà cậu sẽ đến?" Số lần Lục Tiểu Lâm thấy Úy Ương rất ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng vẫn cảm thấy anh khác nam thần, nam thần cho đến bây giờ còn chưa cười với cô lần nào đâu...

"Anh ấy có vào đây luôn không? Đến bây giờ mình vẫn không thể nào quên được anh ấy đấy!"

Cái đồ thần kinh...Đồng Đồng liếc cô ấy một cái, mang cặp nhỏ lên rồi đưa cho Lục Tiểu Lâm cái túi trên tay: "Đây là canh Hồng Táo (táo đỏ) mẹ mình nấu, dùng để hạ nhiệt, cậu nhớ làm lạnh rồi uống."

Nói xong lấy điện thoại ra, phát hiện nửa tiếng nữa mới đến mười rưỡi, liền đổi tư thế, chống cằm nhìn phía trước.

"Học quân sự vui lắm hả? Mỗi ngày các cậu đều tổ chức tiệc tối đúng không?"

Lục Tiểu Lâm nhún vai: "Cũng tạm tạm, đối với mình thì không có gì vui, vì mình chẳng có tài nghệ nào."

Đánh đàn, vẽ tranh, ca hát, cả chạy nữa. Cô chân ngắn chạy chậm, có đôi khi bị đồng đội bỏ lại ở phía sau, luôn luôn bị tóm trong nháy mắt.

Trò nào cũng gây thương tổn to lớn cho lòng tự trọng yếu ớt của cô... Ở nhà lên mạng, chơi game sướng hơn nhiều.

Đồng Đồng phụt cười, đánh nhẹ lên người Lục Tiểu Lâm: "Còn nửa tháng nữa là kết thúc, nhịn một thời gian là được rồi."

"Nhịn không nổi nữa, cảm giác cả người mềm oặt như bã vậy, muốn chống cũng chống không nổi."

"Nói gì mà cười vui vẻ thế?"

Hai người ngẩng đầu, phát hiện một giáo viên huấn luyện đang đi đến. Anh vừa cùng một giáo viên huấn luyện khác nói chuyện, giờ mới trở lại.

Trên tay vị giáo viên kia cầm một chai nước khoáng, ngồi xuống cạnh Đồng Đồng, ngửa cổ uống một ngụm. Trên mặt đọng từng giọt mồ hôi, cả người tỏa ra hơi nóng chẳng khác gì cái lò. Đúng là ngày hè nóng chết người.

Đồng Đồng lặng im không tiếng động xê dịch người, giữ khoảng cách với anh ta, nhìn quân trang trên người anh ta, trong lòng lại suy nghĩ: Anh Úy Ương mang đẹp hơn.

Những năm Úy Ương tham gia quân ngũ, cô rất ít khi nhìn thấy anh, nhưng không có nghĩa là không thấy ảnh.

Dáng người anh cao ráo, mặc gì cũng đẹp, nhưng quân trang là gì? Là thứ có thể thể hiện khí khái đàn ông! Nhất là khi mặc trên người anh, cái khí chất đó, chắc chắn, quả thực không thể chê.

Cho dù là hiện tại, Đồng Đồng nhìn thấy tấm ảnh anh mặc quân trang vẫn tiếp tục si mê chảy nước miếng. =.=

Chuyện này đương nhiên không thể cho anh biết, cô còn muốn làm một cô gái rụt rè!

"Nói đến tiệc tối bên lửa trại, em muốn tham gia ~"

Hiển nhiên đây chỉ là lời khách sáo, bởi vì cô một chút cũng không muốn ngồi ngoài trời làm mồi cho muỗi, ở nhà xem TV ăn đồ ăn vặt sướng sướng hơn nhiều.

Cô chính là siêu cấp vô địch trạch nữ* mà, huống chi buổi tối còn có soái ca bên cạnh để mình tùy ý chà đạp nha ~

*Trạch nữ: chỉ những cô gái thích ru rú ở nhà.

Vị giáo viên huấn luyện cười rồi uống thêm ngụm nước, anh rất thích cô nhóc này, xinh xắn thanh tú như một con búp bê, tính tình lại thẳng thắn, ngay thẳng, rất hợp khẩu vị anh, không giống những sinh viên vừa thấy anh mắt liền sáng.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, anh cũng nguyên ý cùng cô nói chuyện một chút: "Muốn tham gia thì cứ tham gia, hay là người nhà không cho?"

Đồng Đồng lắc đầu: "Dạ không, em chỉ thuận miệng thôi."

Hồi nhỏ cô thích tụ tập với mấy đứa trẻ, nhưng bây giờ thì không thích những nơi náo nhiệt nữa, cũng là do anh Úy Ương lây sang.

Có lẽ do kí ức kiếp trước khi chết đi quá sâu sắc, cho nên cô luôn muốn ở bên anh Úy Ương, thường xuyên nhìn anh không nháy mắt, cũng không muốn tách ra khỏi anh.

Nhưng mà, thỉnh thoảng cô vẫn chạy đi. Bởi vì Úy Ương tuy thương yêu cô nhưng lúc cần nghiêm khắc thì vẫn rất nghiêm khắc.

Cả nhà đều xem cô là hòn ngọc quý trên tay, cho nên chỉ có anh miễn cưỡng phải hà khắc bắt cô luyện đại tự và làm bài tập.

Mà mỗi lúc như vậy, đồng chí Úy Ương – tuyệt thế mỹ nam trong mắt Đồng Đồng trở nên chẳng khác gì Đại ma vương.

Lục Tiểu Lâm ngả đầu lên vai Đồng Đồng, muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng Đồng Đồng tinh mắt đã nhìn thấy Úy Ương xa xa đang đi tới.

Anh thật sự quá chói mắt, cho dù mặt trời lớn như thế, sân vận động lớn như thế, cô vẫn có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy anh trong đám người. Thân hình thon dài cao cao, vô cùng tao nhã ~ "Anh Úy Ương ~"

Đồng Đồng phát tay một cái, muốn đứng lên nhưng bị Lục Tiểu Lâm ép chặt.

Úy Ương bước nhanh nhưng vẫn nhã, tư thái hoàn mỹ như vậy, đương nhiên sẽ trở thành tâm điểm trong mắt mọi người, nhất là cái khí chất cao quý nhưng không ngạo mạn kia, khiến cho Úy Ương càng hút người hơn.

Đồng Đồng bấu môi nhìn xung quanh, quả nhiên ánh mắt nữ sinh viên nóng rực như muốn nuốt chửng luôn anh.

Đi tới trước mặt Đồng Đồng, Úy Ương cười khế chụp cái mũ màu xanh lam nhạt lên đầu cô: "Gọi điện thoại em không nghe máy, anh chỉ có thể vào đây."

"Hả?" Đồng Đồng sững sốt, nhanh chóng lấy điện thoại, rõ ràng lúc này cô mới dùng điện thoại mà.

Lấy ra mới biết, thì ra là chuông quá lớn, trong lúc nóng nảy cô đã điều chỉnh chế độ im lặng. Thảo nào không nghe thấy gì: "Ách..."

"Ách gì mà ách." Úy Ương gật đầu với vị giáo viên huấn luyện rồi chào Lục Tiểu Lâm.

Lục Tiểu Lâm thần hồn điên đảo, che ngực, thiếu chút nữa nằm luôn dưới đất. =.=

Sự chú ý của Úy Ương đều nằm trên người Đồng Đồng, anh cầm chiếc dù hoa li ti trên tay Đồng Đồng, không thèm quan tâm đến hình tượng, đưa tay xoa mặt cô, cảm thấy không quá nóng mới hài lòng.

"Đến giờ phải đi rồi, lần sau chơi tiếp có được không?" Đồng Đồng ở nhà nhiều cũng bí bách, quả thực cần ra ngoài hít thở không khí một chút.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tiệc mừng thọ (I)

Đối mặt với Úy Ương, trước nay Đồng Đồng vẫn luôn biết điều, cô gặt đầu, tạm biệt Lục Tiểu Lâm, thầy giáo và vài bạn học tương đối thân thiết rồi ngoan ngoãn đi theo Úy Ương.

Chủ nhân của bữa tiệc mừng thọ là chiến hữu hồi còn trẻ của Úy gia gia khi tham gia kháng chiến chống Mĩ, cùng nhau vào sinh ra tử một thời.

Úy gia gia vốn có thể đi, tiếc là hôm qua ăn kem quá nhiều nên bị tiêu chảy...

Người sĩ diện hảo như Úy gia gia đương nhiên không muốn cho người khác biết được nguyên nhân mất mặt này, nói là mình phát sốt đi không được, để cho Úy Ương và Đồng Đồng đi thay.

Đồng Đồng hiển nhiên không từ chối, dù sao người bị Úy gia gia cướp kem không phải là cô (Đồng gia gia mặt đầm lẹ T.T).

Úy Ương thì không nghĩ đơn giản như Đồng Đồng, dù là bữa tiệc mừng thọ thôi nhưng đối phương là nhân vật lớn, người tham gia chắc không ít, anh đi thì không biết phải xã giao bao lâu.

Đồng Đồng nhỏ như thế, anh tuyệt đối không muốn cô bước chân vào cái vòng lẩn quẩn này. Cô chỉ cần làm búp bê được người nhà nuông chiều là được rồi, những cái khác cô không cần bận tâm.

Những lúc được người đến người đi, tốt nhất là cô đừng biết gì cả.

Từ sân thể dục đến cổng trường chỉ đi mất vài phút, nhưng chẳng biết bao nhiêu ánh mắt đã đặt lên người Úy Ương.

Đồng Đồng nhìn sắp mù luôn rồi, cô chu môi, lay lay tay Úy Ương: "Anh Úy Ương, sao này anh đừng tùy tiện xuất hiện trong trường em nữa được không?"

Giọng điệu này, Úy Ương trong đầu không khỏi cho rằng mình đã quấy nhiễu đến Đồng Đồng: "Xin lỗi, anh không nghĩ tới, quả thực là hơi đường đột."

Mặc dù nói thế nhưng giọng anh vẫn ần chút mất mát, bé thật sự lớn rồi, không cần anh bảo vệ nữa...

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, cả người Úy Ương phát ra cả bầu không khí suy sụp, Đồng Đồng đang được anh dắt tay cũng đã nhận ra.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt Úy Ương, Đồng Đồng ngay lập tức biết anh đã hiểu sai. Có đôi khi cô cũng không thể tin được, vì sao anh lại thích cô như thế?

Chẳng lẽ là vì nuôi cô từ nhỏ đến lớn? Khi còn bé, anh thích bế cô, đi chỗ nào cũng mang theo cô, cho cô uống sữa, tắm rửa, thay tã mà chưa từng có một câu oán hận, không lẽ anh xem cô là con gái.

Trời ơi! Đất ơi! Nếu sự thật là thế này, sao trời không cho sét đánh chết cô luôn đi cho rồi!

"Anh Úy Ương, ý em không phải thế." Đồng Đồng lắc lắc hai bàn tay đang nắm chặt nhau, ngẩng mặt làm nũng.

Úy Ương cao khoảng 1m87, mà Đồng Đồng tuy đã cao hơn nhưng cũng chỉ 1m50, so với Úy Ương vẫn là thấp hơn nhiều, mỗi lần nhìn anh thật mỗi cỡ.

"Anh xem đi, vừa tới đã lấy không biết bao nhiêu ánh nhìn." Đồng Đồng bắt mắt mở miệng. "Em không thích người khác nhìn anh."

Loại ánh mắt tán thưởng, si mê, kinh diễm này, cô không thích.

Đồng Đồng chợt phát hiện dục vọng chiếm hữu của bản thân quá mạnh, hận không thể cắt luôn Úy Ương trong túi, chỉ có mình mới được nhìn thấy anh.

Úy Ương không ngờ lý do là thế, rõ ràng đã sủng sọt một lúc, sau đó mỉm cười xoa đầu Đồng Đồng, khiến mái tóc đen mềm mại rối tung, nhẹ giọng nói: "Người khác ra sao anh cũng không quan tâm, chỉ cần em thích anh là được rồi."

Đồng Đồng chớp mắt, nếu không phải tay đang bị Úy Ương nắm, cô nhất định đã che mặt rồi!

Sao có thể đứng giữa thanh thiên bạch nhật thốt ra lời nói nhu tình náo loạn lòng người như thế! Sao không cho cô thời gian thích ứng! Gia cũng biết xấu hổ mà!

Khuôn mặt Đồng Đồng đỏ bừng, Úy Ương tất nhiên đã nhìn ra. Đáy lòng anh trở nên mềm mại, nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay nhỏ bé.

Mặt Đồng Đồng càng đỏ hơn, mím môi đi theo anh, bộ dáng xinh đẹp đáng yêu quả thực khiến người ta yêu thương.

Lên xe, Đồng Đồng chải lại tóc cho đang hoảng, hàn huyên với Úy Ương một lúc thì đã đến nơi.

Trần lão gia có quan hệ rất thân thiết với Úy gia gia, hai người tòng quân cùng nhau, trèo đèo lội suối kháng chiến mới có được địa vị ngày hôm nay.

Tuổi tác ông đã cao, con trai lại rất hiếu thuận nên muốn đón ông về nhà để tiện chăm sóc, vì thế mà ông chuyển ra khỏi đại viện.

Nhưng như vậy không có nghĩa là những người có giao tình với ông ít, nếu không khi Úy Ương và Đồng Đồng vừa đến bên ngoài biệt thự thì đã không thấy cánh rừng bên cạnh chứa đầy xe, đoán chừng đều là xe của người đến tham gia tiệc mừng thọ.

Hai nhà có quan hệ thân thiết mấy đời với nhau, cho nên Úy Ương đi thẳng vào gara Trần gia, cầm lấy hộp quà rồi dắt tay Đồng Đồng đi vào phòng khách.

Ngoại hình xuất chúng cùng tuổi tác cách biệt khiến Úy Ương và Đồng Đồng vô cùng dễ thấy trong đám đông.

Trần lão gia liếc mắt liền nhận ra Úy Ương, ngoắc ngoắc tay bảo anh đi sang.

Úy Ương dắt tay Đồng Đồng đến trước mặt Trần lão gia, Trần lão già tuổi già nhưng tâm không già sang sảng cười to, vỗ vai Úy Ương, thấy anh không sút mẻ gì thì trong mắt hiện lên tán thưởng: "Không tệ, vài năm trôi qua đã chín chắn hơn nhiều."

Người bạn của ông đối xử với đứa cháu này nghiêm khắc thế nào ông cũng thấy, khi tham gia quân ngũ, không những không đi cửa sau, ngược lại còn phải tiếp nhận huấn luyện khắc nghiệt hơn, vậy mà chàng trai trẻ này có thể chống đỡ và cố gắng, thậm chí nhiệm vụ nào cũng hoàn thành vô cùng xuất sắc. Thật là khiến người khác ghen tỵ.

Cháu trai nhà mình xuất thân cũng không hề kém, nhưng cả ngày chỉ biết ăn chơi, ve vãn phụ nữ, hai mươi tuổi rồi vẫn vô tích sự, trong khi Úy Ương đã sớm bị bắt đi bồi dưỡng.

Trên mặt ông cụ nhất thời hiện lên sự bất đắc dĩ, Úy Ương tinh ý, thấy ông cụ ưu sầu thì vội vàng đưa hộp quà ra: "Đây là quà gia gia nhờ cháu đưa đến, nói là ông nhất định sẽ thích."

Trần lão gia nửa tin nửa ngờ nhận chiếc hộp, từ từ mở ra, bên trong là một khối dương chi bạch ngọc thượng hạng!

Ông không có ham thích gì nhiều, chỉ thích ngọc, xem như lão Úy hiểu ông, không quên cái sở thích nho nhỏ này.

Trần lão gia ha hả cười, bất chợt thấy bên cạnh Úy Ương có một cô bé vẻ ngoài rất xinh đẹp, mắt to miệng nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, không hề sợ người lạ, trên người mặc một chiếc váy màu xanh da trời.

Thấy ông cụ nhìn mình, Đồng Đồng nở nụ cười vui vẻ: "Cháu chào ông, cháu là Đồng Đồng."

"Đồng Đồng?" Trần lão gia lộ vẻ mặt kinh ngạc: "Là Đồng gia kia sao?" Gia đình thương nhân nổi danh ở thủ đô, không hề thua kém với những người quyền cao chức trọng như ông.

"Chính là Đồng gia đó." Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Đồng Đồng cười đến cong cong, cô cảm lân váy, ưu nhã cúi chào: "Mong được ông chỉ giáo nhiều hơn."

Cô bé này thực khiến người ta có thiện cảm, Trần lão gia chỉ có một cháu trai nên lập tức thích Đồng Đồng, vẫy tay với cô, đợi cô đi đến bên chân mình thì ngồi xổm xuống, vừa cười vừa xoa đầu Đồng Đồng: "Thật ngoan, vừa xinh vừa tốt tính."

Cuộc đời của ông trải qua biết bao sóng to gió lớn, loại người nào cũng đã gặp qua, nhìn người đương nhiên chuẩn.

Cô bé trước mặt hai mắt trong trẻo, ngũ quan đoan trang, hơi thở bình ổn, vừa nhìn liền biết tiền đồ vô lượng, so với đứa cháu nhà mình thật đúng là khác biệt một trời.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tiệc mừng thọ (II)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng là tức chết ông mà. Trần lão gia thở dài, vừa tán thưởng vừa yêu thích Úy Ương và Đồng Đồng, trong lòng hâm mộ không thôi.

Đều là cháu trai cháu gái, sao có thể chênh lệch lớn như thế?

Cháu trai nhà ông, thua Úy Ương thì không nói, vậy mà cô bé trước mặt đây cũng không bằng! Cái mặt già nua này của ông còn dám gặp ai đây?

"Cảm ơn lời khen của ông." Đồng Đồng =w=, cô ngẩng đầu nhìn ông cụ, gương mặt ông nghiêm túc nhưng tính tình lại vô cùng hiền lành, thấy chân ông hơi run run nên cô ra phía sau lấy một cái chăn mỏng, cẩn thận đắp lên đùi của ông.

Sự tán thưởng trong mắt Trần lão gia càng rõ ràng hơn, không ngừng khen cô là đứa trẻ ngoan.

Đồng Đồng nhẹ nhàng cười, chẳng hiểu sao cô vẫn luôn được trẻ con và người lớn thích.

Úy Ương thấy cô được yêu thích, trong lòng cũng vui vẻ, đối đãi với Trần lão gia càng cung kính hơn.

Trần lão gia thích hai người, muốn nói chuyện tiếp nhưng đã có thêm nhiều người tới, Úy Ương đứng mực gặt đầu với ông, dẫn Đồng Đồng sang một bên. Quan hệ giữa Úy gia và Trần gia, không cần nói nhiều vẫn sâu sắc.

Đồng Đồng đói bụng, khi ở trên xe chỉ ăn một chút bánh mì, bây giờ bụng đã kêu rột rột, Úy Ương dẫn cô đến chỗ bày thức ăn, gấp đồ ăn rồi ngồi xuống sofa.

Đồng Đồng không khách khí, cô đã đói lắm rồi, nào bận quan tâm cái gì là hình tượng thực nữ nữa, cầm một khối bánh ngọt, vừa ăn vừa oán giận: "Gia muốn ăn mặn."

Mì sợi Lan Châu nóng hổi, bên trên phủ một lớp ớt cay và thịt bò thơm ngon[1]...A a a, vừa nghĩ đã thấy đói!

Úy Ương cười cười, bóp nhẹ hai má cô, nói: "Ăn ít điểm tâm trước, lát nữa anh dẫn em đi ăn mì, được chưa?"

Đồng Đồng chớp mắt, lập tức đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng rửng, gặm từng miếng bánh ngọt như con thỏ.

Úy Ương nhìn bộ dạng đó của cô, ngực cũng mềm nhũn, vừa định đem nước trái cây cho cô thì qua khoe mắt chợt nhìn thấy bánh kem, thế là đặt ly nước trái cây xuống bàn rồi nói: "Em chờ ở đây một chút, để anh đi lấy bánh kem được không?"

Đồng Đồng nhanh nhẩu gặt đầu khiến Úy Ương không nhìn được cười, bóp hai má cô thêm lần nữa mới rời đi.

Nhưng mà, Úy Ương còn chưa đến chỗ lấy bánh kem thì đã bị vây quanh, số người nhận ra anh không ít, bởi vì làm việc ở chính phủ cho nên hào quang xung quanh anh không hề nhỏ, cộng với vẻ ngoài khôi ngô rất dễ nhận thấy trong đám người.

Mặc dù vấn đề gia thế được giữ bí mật nhưng vẫn có vài người biết, ai cũng biết anh tiền đồ vô lượng, lần lượt đi đến làm quen.

Vừa mới bước ra đã bị vây chặt như nêm, trong lòng Úy Ương không khỏi khó chịu, nhưng dù sao cũng là người có giáo dục, cho nên anh không thể hiện ra mặt, vẫn lịch sự mỉm cười, sự lạnh nhạt và xa cách trong giọng nói rất ít người nhận ra.

Úy Ương bị vây tầng tầng lớp lớp, Đồng Đồng không mù, đương nhiên sẽ nhìn thấy, cô bĩu môi buồn bực, vừa lúc trong miệng còn chứa bánh ngọt, để cho hả giận, cô cầm ly nước trái cây uống một ngụm lớn, chưa kịp nuốt xuống thì phía sau đã truyền đến một giọng nói: "Ngon lắm hả?"

Đồng Đồng thiếu chút nữa không nhìn được mà phun ra mọi thứ trong miệng! Gia giáo, hình tượng của cô!

Nuốt nước trong miệng xuống, nuốt nữa bị sặc, Đồng Đồng quay đầu, một thiếu niên trông rất ngây ngô ghé vào ghế sau lưng cô, ăn mặc tùy tiện, trên người là áo phông và quần jean, cả phòng chỉ có cậu ta mặc thế ngày, lẽ nào là cháu trai của Trần lão?

"Cũng được, muốn thử sao?" Đồng Đồng lắc nhẹ cái ly. "Bên kia còn rất nhiều."

Cậu thiếu kia lắc đầu, cười hắc hắc: "Anh không thích nước trái cây, cái đó chỉ dành cho trẻ con thôi." Điều bộ vô cùng ngạo mạn.

Nghe vậy, Đồng Đồng nhưn mày, cậu ta không phải trẻ con sao? Chỉ có trẻ con mới nói mình không phải trẻ con.

Thế là cô trưng ra nụ cười ngọt ngào ngây thơ, cậu thiếu niên đối diện đột nhiên choáng váng: "Thế anh thích uống gì?"

Mỹ nữ hỏi mình! Cậu thiếu niên ho nhẹ hai tiếng, ưỡn ngực, vội biểu hiện mình là một người đàn ông: "Đương nhiên là rượu, còn phải là rượu mạnh!"

Đồng Đồng chớp mắt: "Chưa thành niên cũng uống rượu được sao?"

Cậu thiếu niên giật mình, lắp bắp hỏi lại: "Sao em biết anh chưa thành niên?"

Còn hỏi lại? Cái mặt ngây ngô như thế, cô có mù đâu. Nhưng Đồng Đồng hiển nhiên sẽ không nói thật, hẳn là không nên trở mặt với cháu trai Trần lão.

Không chừng sau này anh Úy Ương còn phải lui tới với họ nhiều lần, có thể duy trì quan hệ thì tốt hơn.

Nụ cười diễm mỹ (ngọt ngào + xinh đẹp) lần nữa lộ ra: "Nhìn anh vốn rất trẻ mà, không giống người trưởng thành chút nào, ánh mắt cũng rất sạch sẽ, không giống người lớn, vẫn đục đen tối."

Lời tán dương khiến cậu thiếu niên sững đến sắp bay lên trời, cậu ngượng ngùng gãi đầu cười hắc hắc, ánh mắt nhìn Đồng Đồng càng thêm thân mật: "Em tên gì?"

"Trước khi hỏi tên người khác không phải nên nói tên mình trước sao?" Đồng Đồng ngây thơ chớp mắt, miễn bàn đáng yêu thế nào, giọng điệu thiếu khách khí hoàn toàn bị cậu thiếu niên bỏ qua.

Cậu vươn tay, cười nói: "Haha, anh là Trần Hạo, còn em?"

Nhìn cái tay kia, Đồng Đồng do dự hai giây rồi giờ tay nắm lấy: "Xin chào, em là Đồng Đồng."

"Tuổi thơ sao? Cả hai chữ đều vậy?"

"Vâng."

"Tên rất hay, với cái họ đại tràng như anh thì tên sao cũng tầm thường." Họ đại tràng đúng là một khuyết điểm.

"Em thấy cũng rất dễ nghe." Đồng Đồng nhỏ giọng nói.

Trần Hạo vừa nghe lời khen từ em gái dễ thương thì lập tức vui vẻ ra mặt, muốn đến gần hơn thì em gái dễ thương trong nháy mắt đã bị ôm vào lòng ngực người khác.

Trần Hạo chớp chớp mắt, cho là mình nhìn nhầm rồi... "Đồng Đồng?"

Đồng Đồng không đáp, sự chú ý đã đặt hết lên người Úy Ương: "Anh xong rồi hả?"

Quay đầu nhìn ra phía sau, một vòng người lúc trước đã tán ra, mặc dù không tiến đến nữa nhưng đôi mắt đều vô tình hoặc cố ý nhìn về bên này. Thế là cô nhỏ giọng nói thầm với Úy Ương: "Anh Úy Ương, cái người đó là cháu trai Trần lão đấy."

Úy Ương gật đầu rồi mỉm cười, anh biết Trần Hạo, tuy chỉ gặp qua vài lần nhưng trí nhớ anh rất tốt, bây giờ vẫn có ấn tượng nên chào hỏi qua.

Trần Hạo cũng biết Úy Ương, người trong nhà luôn lấy anh ta làm gương cho cậu, cậu muốn không nhớ cũng khó.

Úy Ương vừa tới, cao thấp liền phân rõ.

Trên người anh mặc tây trang, tuy còn trẻ nhưng khí chất rất nổi bật, ánh nhìn kiên nghị, so với vẻ ngoài ngây ngô của Trần Hạo thì hoàn toàn khác nhau, không thể so sánh.

Người như vậy, Trần Hạo vẫn luôn mơ mộng muốn trở thành, tuy cậu biết mình không có tư chất: "Anh Úy."

"Hai người quen nhau à?" Đồng Đồng hết nhìn người này đến người kia, vẻ mặt hiếu kỳ.

"Gặp qua vài lần." Úy Ương nhìn cô cười, gật đầu với Trần Hạo: "Đã lâu không gặp, cậu cao hơn nhiều rồi."

Trần Hạo đứng trước Úy Ương hiển nhiên rất câu nệ, vốn cậu còn muốn trò chuyện tiếp với Đồng Đồng nhưng Úy Ương xuất hiện, đành cười khan vài tiếng rồi xoay người đi.

Trước khi đi còn không quên nháy mắt với Đồng Đồng, biểu thị ý muốn sau này có thể liên lạc tâm tình với nhau.

[1]Mì sợi Lan Châu:

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa =)))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mất không chế

Úy Ương không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Anh không muốn để cho Đồng Đồng thấy tâm tình của mình, chỉ muốn trong mắt cô, anh vĩnh viễn là người tốt nhất.

Cho dù Trần Hạo có ý tứ rất thích Đồng Đồng, anh vẫn mạnh mẽ khắc chế, bản thân tức giận biết bao nhiêu, sắc mặt vẫn như thường, chỉ có anh biết nắm tay của mình có bao nhiêu chặt.

Sờ đầu Đồng Đồng, Úy Ương ngồi xuống, kéo Đồng Đồng lên đùi, thấy làn váy của cô bị dè ở dưới thì thay cô lấy ra.

Đồng Đồng không vui, bấu môi ôm cổ anh, miệng nhỏ cọt cọt lui trên đầu gối anh: "Anh Úy Ương, chúng ta về nhà đi, ở đây không có gì vui cả."

Ai biết nó lại nhảm chán như thế này, lần sau đánh chết cô cũng không đi (´ ˘ ˘)

Úy Ương tiếp tục sờ đầu cô, nói: "Em muốn về?"

Đương nhiên là muốn, về nhà có thể vui mình trên giường lớn, thích xem TV thì xem TV, thích lên mạng thì lên mạng, muốn lăn lộn thì lăn lộn, tốt hơn ở chỗ này ngồi đợi nhiều.

"Vậy thì về thôi." Úy Ương nói xong liền dắt cô đi, Đồng Đồng kinh sợ, ngồi yên trên sofa không chịu di chuyển, ngẩng đầu hỏi: "Chúng ta cứ như vậy mà đi thì có sao không? Trần lão sẽ không tức giận chứ?"

Nói gì thì bọn họ cũng thay mặt cho gia gia đến mừng thọ, ngồi chưa đầy một tiếng đã về... Vậy thì quả thật không nể mặt Trần lão rồi!

Đúng là hay buồn lo vô cớ. Úy Ương cười, véo nhẹ khuôn mặt non nớt, ôm cô vào lòng rồi nói: "Không sao, anh đã chào hỏi Trần lão rồi, bây giờ chúng ta về trước cũng được, với giao tình giữa gia gia và ông ấy thì không cần câu nệ."

Hai ông cụ qua lại cả đời, chuyện này thì có thể xem là gì?

Hơn nữa, hôm nay không ít người đến chúc thọ, bọn họ lưu lại cũng không làm gì. Chỉ cần có tâm ý là được rồi, những thứ khác không quan trọng.

"Thật hả?" Đôi mắt xinh đẹp phát sáng, Đồng Đồng cực kỳ phấn khích, hận không thể ngay lập tức về đến nhà.

Úy Ương dắt tay cô đi ra cửa hông, hầu như không một ai nhìn thấy.

Hai người nhanh chóng ngồi lên xe, nửa đường dừng lại mua đồ ăn, Đồng Đồng ngồi trong xe gặm bánh rán, khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ.

Về đến nhà, món kho nóng hổi bị Đồng gia gia đoạt đi, Đồng Đồng không thèm để ý, dù sao cô cũng là mua cho ông cụ ăn.

Úy Ương bị Úy gia gia gọi vào nói chuyện, Đồng Đồng thì về phòng, mở TV, ôm bóng gối ngồi trên giường, vừa ăn vừa xem, vô cùng hài lòng.

Nghỉ lại thì những ngày thư thái đã sắp kết thúc, Đồng Đồng không khỏi tiếc nuối.

Mỗi người có một kì nghỉ hè khác nhau, trong khi mọi người muốn đi học đi làm thì cô cả ngày vô lo vô nghĩa chơi đùa, đây là chuyện rất sung sướng nha!

Nhưng mà chỉ còn vài ngày nữa, cô sẽ vào học.

Lấp đầy bóng gối vào miệng, Đồng Đồng nghiêng đầu xem chương trình tạp kĩ trên TV, chẳng có gì buồn cười, cô còn chưa cười lần nào.

Chóp chóp mắt, Đồng Đồng nhảy xuống giường lấy laptop, vừa đăng nhập vào QQ đã thấy rất nhiều bạn học đang bàn luận về buổi tiệc tối bên lửa trại, còn có người chụp hình lên.

Đây là cuộc sống mới của cô, đã không còn liên quan gì đến kiếp trước nữa rồi.

Đồng Đồng thỏa mãn nở nụ cười, cô không cầu mong gì xa vời, dù cho bản thân không thể sống lại kiếp này kiếp khác, cô chỉ cần người nhà có thể khỏe mạnh, vui vẻ, vậy là đủ rồi.

Xem ra bây giờ mọi chuyện đang phát triển theo hướng rất tốt, cô cũng không gò ép với mọi chuyện nữa.

Chơi một lúc đã thấy hơi mệt, mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau, nhưng mệt thì mệt, cô vẫn không muốn ngủ, trong lúc nhất thời không ngừng giằng co.

Cuối cùng Đồng Đồng cũng ôm máy tính dựa vào đầu giường ngủ, ngay cả bản thân cũng không biết mình ngủ khi nào.

Lúc Úy Ương tiến vào, khuôn mặt Đồng Đồng đã hồng hồng, mái tóc đen nhánh che khuất một bên mặt, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng thở, rõ ràng là trạng thái ngủ say.

Anh rón rén đi đến, dè dặt cẩn trọng lấy chiếc laptop trong tay cô đặt lên tủ đầu giường, sau đó cời quần áo cho cô.

Cô nhóc về nhà ngay cả áo quần cũng lười thay, trực tiếp lên giường nằm.

Chiếc váy được cời, áo ngực đáng yêu nho nhỏ màu trắng cũng theo đó lộ ra, nửa kín nửa hở khiến người ta khí huyết phun trào.

Úy Ương năm nay hơn hai mươi tuổi, đã không còn là thiếu niên ngây ngô, nhưng tâm thần xử nam đến giờ vẫn chưa giao ra, anh cũng không biết tại sao, rõ ràng có không ít người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa thông minh lấy lòng, nhưng anh một chút cảm giác cũng không có.

Nếu như quên được trước đây mình từng có phản ứng với Đồng Đồng, anh đã có thể lừa gạt chính mình là không có hứng thú với phụ nữ.

Sự thật thì không như vậy.

Úy Ương nhủ mày, hoài nghi chính mình có phải tồn tại đam mê đặc biệt với trẻ con hay không?

Thế nhưng, nhìn những cô bé xinh đẹp khác, một chút ý muốn thân thiết anh cũng không có, đừng nói đến là cùng các cô bé ấy tiếp xúc thân mật.

Trên thế giới, chỉ mỗi mình Đồng Đồng có thể nắm giữ được tâm tình và tình cảm của anh, nhưng đợi mãi đợi mãi, cô cũng chỉ mười hai tuổi, căn bản không hiểu được chuyện này.

Số lần thay quần áo cho cô, Úy Ương đếm mãi không hết, quả thực có thể nói Đồng Đồng là do anh nuôi lớn.

Cô đến kỳ kinh cũng do anh chăm sóc, cơ thể mềm mại non nớt của cô, từ nhỏ đến lớn anh đã nhìn không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ vẫn có chút khản trương, trái tim không ngừng đập loạn xạ, chẳng khác gì một cậu thiếu niên ngây ngô.

Mặc áo lót khi ngủ không tốt cho cơ thể đang dậy thì của cô.

Úy Ương nghĩ như thế, tay liền tháo nơ cánh bướm phía sau lưng cô, áo lót được lấy xuống, một mùi hương ngọt ngào như kẹo liền xông vào mũi anh.

Úy Ương do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đưa chiếc áo lót nho nhỏ ấy lại gần chớp mũi mình. @.@

Sau đó giống như làm chuyện xấu sợ bị người khác phát hiện, vội vàng thu dọn gọn gàng rồi bế Đồng Đồng nằm xuống giường.

Cô mềm mại, nhỏ nhắn, đáng yêu như vậy, ôm trong tay cảm giác ngọt ngào chẳng khác gì mật gạo nếp, sữa tươi, cơ thể non nớt mịn màng không gì sánh được.

Úy Ương hít sâu một hơi che giấu rung động trong lòng, không ngờ lại nhìn thấy ngực của cô, tuy không lớn, nhưng ngượng ngùng hở ra như vậy thật dễ làm cho lòng người rung động.

Anh không nhìn được, vươn tay đặt nhẹ lên, sao đó có tật giật mình nhanh chóng thu lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đây không phải là hành vi biến thái, dâm loạn thiếu nữ vị thành niên sao?

Bị cái suy nghĩ về tội ác hành hạ, Úy Ương vội vàng mặc áo ngủ cho Đồng Đồng, đắp chăn cho cô, nhìn nhìn gương mặt say ngủ của cô lại đột nhiên cười ra tiếng.

Cô nhóc này, luôn luôn có bản lĩnh khiến anh không thể khống chế được, trở nên không còn là chính mình.

Ngón tay thon dài của Úy Ương vuốt nhẹ lên ngũ quan của cô, ôn nhu lưu luyến.

Cho đến giờ, Úy Ương không thể ngờ mình có thể thương yêu một người đến mức này, cho dù phải móc tim đưa cho cô, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Đến chương này mình cũng nói luôn, năm Đồng Đồng 16 tuổi hai người đã có hành động vượt giới hạn rồi, nhưng vượt đến cùng hay chưa thì mình không nói. Ở đây là lưỡng tình tương duyệt, nu9 cũng có phần chủ động, đương nhiên Úy Ương vẫn cảm thú, nhưng vì anh sùng nu9 lên mây từ nhỏ đến lớn nên mình không đề ý điều này. Các cậu đọc được thì có thể đọc, không đọc thì cứ việc ngừng, mình không chịu được lời đả cày đâu.3 ~

À, truyện này là truyện 3S - sắc - sạch - sùng nhé. Và phần sắc cũng không nhẹ đâu. Vậy nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thổ lộ (I)

Úy Ương chạm nhẹ lên mặt Đồng Đồng, dường như vì bị quấy rầy, Đồng Đồng lầu bầu trở mình, anh vội vàng thu tay về, hôn nhẹ lên trán cô rồi ra khỏi phòng.

Đồng Đồng ngủ một giấc cho đến khi mặt trời đã ngã về phía Tây, tỉnh dậy, hoạt động một chút là vừa vặn đến giờ ăn tối.

Tiệc là những ngày vô pháp vô thiên này sắp đến hồi kết, khóa học quân sự đã hoàn thành, cô cũng bắt đầu đi học...

Đối với việc cô sắp phải nhập học, cả nhà đều mang thái độ "chỉ cần bé thích là được rồi", ngẫu nhiên có một tiếng phản đối (chính là Đồng phu nhân) cũng bị ép xuống.

Đồng Đồng bây giờ hoàn toàn xem mình là trẻ con, dương dương tự đắc hưởng thụ sự cưng chiều của cả nhà, một chút cũng không e lệ.

Mà trong tủ đồ của cô, vốn không có tủ e lệ.

Đối với Đồng Đồng, cuộc sống đại học chẳng khác gì ngồi tù trong một thời gian dài, kiến thức chuyên ngành cô đã rất tinh thông, ngành tiếng Trung thì nổi danh nhân rồi.

Chuyện đáng nói là Lục Tiểu Lâm hoàn toàn thay đổi, một tuần năm ngày ngồi trong thư viện.

Đồng Đồng không theo nổi sự kiên trì đó, vẫn rong chơi như cũ, khi nào chán thì đi quấy rầy anh trai, ngày qua ngày cũng có chút tư vị.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, kì nghỉ đông năm thứ tư đại học, Đồng Đồng quyết định thi nghiên cứu sinh.

Nếu không thi, cô ở nhà làm gì? Ra ngoài làm việc sao?

Đừng có giỡn! Cô còn chưa đến tuổi thành niên!

Lục Tiểu Lâm cũng theo chân Đồng Đồng thi nghiên cứu sinh, hai cô gái cùng nhau nộp nguyện vọng.

Thực ra Lục Tiểu Lâm không muốn tiếp tục học lắm, bởi vì bốn năm nay, cô vẫn luôn nỗ lực để đuổi kịp Đồng Đồng, đáng tiếc hiệu quả không được bao nhiêu, bởi vì Đồng Đồng không thể vĩnh viễn đứng im một chỗ chờ cô đuổi theo.

Cảm giác giống thi chạy vậy, tuy rằng bạn đã tăng tốc độ, nhưng người trước mặt cũng chưa từng dừng lại, làm cách nào cũng không thể vượt được.

Nhưng Lục Tiểu Lâm là ai? Nếu từ bỏ thi cô đã không phải là Lục Tiểu Lâm rồi!

Đối với quyết tâm mạnh mẽ của Lục Tiểu Lâm, Đồng Đồng vô cùng tán thưởng, mong muốn cô ấy có thể dừng cảm bước lên đỉnh cao!

Bốn năm qua, thái độ của Đồng Đồng với Lục Tiểu Lâm dần được cải thiện, không thể nói là hòa ái dễ gần nhưng cũng không lạnh lùng như với người khác.

Lục Tiểu Lâm nóng mặt, lệ rơi đầy mặt, có thể đạt đến thành quả ngày hôm nay, cô đã thỏa mãn lắm rồi, mưu cầu quá nhiều sẽ bị sét đánh!

Có công mài sắt, có ngày nên kim, cô không tin không mài được cục sắt nam thần thành kim!

Sau kì nghỉ đông không lâu là sinh nhật mười sáu tuổi của Đồng Đồng, vừa vặn đêm trước, trường học thông báo nguyện vọng thi nghiên cứu sinh của cả hai người đều thông qua, đây là lí do rất tốt để ăn mừng.

Đồng Đồng nhớ rằng, ngày hôm nay ở kiếp trước đã xảy ra một chuyện...

Đó là bị anh Úy Ương tập kích!

Có điều khi đó cô còn nhỏ, tâm lý chưa đủ trưởng thành, anh lại mới trở về từ quân đội, thời gian chưa đủ để thân thiết lần nữa, sao cô có thể hiểu được tâm tư của anh?

Vậy nên cô hoảng sợ, hét lớn khiến cả nhà ai cũng tỉnh. Khiến cho anh phải nhận mười roi từ Úy gia gia, còn bị đá về quân đội để tiếp tục tôi luyện cho tốt.

Nghĩ đến đây, Đồng Đồng không khỏi áy náy. Nhưng mà bây giờ sẽ không như vậy!

Cô rất chắc chắn về phản ứng của mình nếu tới nay anh đến, a a a, vừa nghĩ đã thấy xấu hổ!

Mười sáu tuổi, tuy rằng không thể giao cho anh lần đầu tiên, nhưng ôm ôm hôn hôn, sờ soạng một chút vẫn có thể nhỉ?

Bốn năm qua, Úy Ương kiềm chế như nào cô đều thấy, rất muốn thân mật với cô nhưng không dám, đôi khi cô nhảy vào lòng đòi anh ôm, cô cảm nhận

được cả cơ thể anh cứng đờ, nhưng bây giờ anh đã có thể tháo nút thắt rồi!

Kiếp trước, sinh nhật cô không phải ở Bắc Kinh, những người tham dự cũng không giống.

Đồng Đồng không cảm thấy có vấn đề gì, hơn nữa cô cũng không muốn tổ chức lớn, chỉ cần cả nhà ngồi một chỗ ăn bữa cơm là tốt rồi, khó có lúc cả nhà đông đủ, cần gì cho người khác cơ hội xen vào.

Đồng gia gia và Úy gia gia thì không hài lòng lắm, hận không thể chiêu cáo tiểu công chúa nhà mình cho cả thiên hạ, người đến càng nhiều thì càng náo nhiệt mà!

Nhưng như vậy thì Đồng Đồng không thích, mà trừ hai ông cụ ra thì cả nhà cũng vậy, cho nên hai ông cụ không cách nào phản đối.

Tiệc sinh nhật vô cùng ấm áp, cô Úy, chú Úy cũng trở về dự sinh nhật Đồng Đồng.

Ông Đồng và Đồng phu nhân xuống bếp, cùng đầu bếp làm ra một chiếc bánh kem cực lớn.

Đồng Đồng và Úy Ương phụ trách đặt mua bong bóng và treo ruy băng các thứ, tuy người tham dự không nhiều nhưng cả nhà đều đã ở đây, so với tiệc lớn đâu đâu cũng là người thì tốt hơn nhiều.

Đồng Đồng rất vui vẻ, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu phấn hồng xếp tầng, từng lớp từng lớp như những cánh hoa, mái tóc đen nhánh cũng được thả xuống, thoát nhìn vô cùng dịu dàng.

Dưới ánh nến, cô trông càng thêm mỹ lệ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười hạnh phúc, Đồng Đồng nghiêm túc cầu nguyện.

Ước vọng nói ra sẽ không linh, cho nên mặc kệ Đồng gia gia hiếu kỳ như thế nào, Đồng Đồng cũng cắn chặt răng không chịu nói.

Thôi nín, cắt bánh kem, tiệc sinh nhật vô cùng viên mãn. Đồng Đồng cười vui vẻ, cảm thấy tất cả tiếc nuối ở kiếp trước đều được bù đắp ở kiếp này.

Cô chẳng có tài đức gì, ông trời cho cô một cơ hội thứ hai không phải để sửa lỗi, khiến cho tất cả mọi thứ đều tốt đẹp sao?

Hạnh phúc trước mắt, cho dù phải trả giá như thế nào, cô cũng nhất quyết sẽ bảo vệ nó.

Đến khi đồng hồ vang lên thông báo mười hai giờ, tiệc sinh nhật mới kết thúc hoàn toàn.

Đồng Đồng mang theo lời chúc phúc của mọi người về phòng, cô đã lén uống chút rượu, bây giờ hơi hơi say, cả người đều bị mọi người bôi kem bơ, dính dính khó chịu, Đồng Đồng không tắm không được.

Tắm rửa xong, Đồng Đồng lười mang quần áo, dù sao khóa thân khi ngủ cũng khá tốt cho cơ thể!

Lấy khăn tắm lau khô thân thể, lau một nửa Đồng Đồng đã thấy mệt, cả ngày hôm nay tinh thần luôn trong trạng thái phấn khích, bây giờ buông lỏng, mệt mỏi liền ủa tới.

Cô còn uống chút rượu...Quả nhiên tư lượng vẫn cần rèn luyện thêm.

Kiếp trước, khi ở nước ngoài du học, cô chính là nhân vật ngàn chén không say, nào giống bây giờ, uống vào chút còn đã chịu không nổi.

Đồng Đồng lên giường, tắt đèn, chỉ để lại ngọn đèn ngủ cạnh giường, sau đó nỗ lực mở to mắt nhìn chằm chằm bệ cửa sổ.

Mặc dù có men say trong người nhưng Đồng Đồng vẫn không quên chuyện quan trọng nhất.

Hôm nay khi anh Úy Ương đến thổ lộ thì cô không thể đang ngủ, nếu không bị phát hiện là...

Đồng Đồng rùng mình, lăn qua lăn lại trong chăn, nhưng mở to mắt một lúc lâu vẫn không có ai đến.

Cô vốn đã hơi mệt, ngáp một cái, tự nhủ là không thể ngủ nhưng mí mắt dần trở nên nặng nề, cuối cùng cũng nhắm mắt.

Trước khi ngủ sâu còn oán trách: Anh Úy Ương, anh không thể không làm theo kịch bản nha...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thổ lộ (II)

Ngủ ngủ ngủ.

Trong mơ màng, Đồng Đồng cảm giác khó thở.

Cô rất mệt mỏi, không muốn mở mắt nên đành cố gắng há miệng để hô hấp, nhưng miệng cứ như bị cái gì đó chặn lại, làm sao cũng không mở được.

Là ai? Là ai chặn miệng cô?

...Chờ đã?!

Đồng Đồng giật mình tỉnh giấc, hai mắt không ngừng chớp chớp, quả nhiên, anh Úy Ương đang đè lên người cô, đôi mắt đen như mực nhìn cô không chớp.

Trong mắt anh là sự cung chiêu và một loại dục vọng khó diễn tả thành lời, giờ phút này đang hôn lên môi cô.

Đồng Đồng tròn tròn mắt, thất thần không biết làm gì một lúc, muốn cự quậy nhưng hai cánh tay đã bị Úy Ương nắm chặt rồi đưa lên đỉnh đầu.

"Bé..." Anh nhẹ giọng gọi cô, Đồng Đồng thấy tiếng gọi này không giống bình thường, nhưng cụ thể không giống ở đâu thì không biết.

Cái miệng nhỏ nhắn vừa được tự do trong nháy mắt đã sưng lên, Đồng Đồng chớp mắt, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, cả cơ thể nhanh chóng nóng lên, khuôn mặt đỏ bất thường, cô dúi mắt nhìn xung quanh, không dám nhìn Úy Ương.

"Cái, cái gì?"

A a a, sao giọng cô lại mềm như thế, nhẹ như thế, run rẩy như thế?!

Cô rõ ràng là muốn biểu hiện sự tức giận! Như vậy thì chẳng phải biểu hiện mình cũng có tình cảm với anh sao?

Cô còn muốn dẫn đo một lúc, thừa cơ hội làm khó anh mà!

Úy Ương mỉm cười, nhưng trên mặt vẫn không giấu nổi một chút căng thẳng: "Anh vừa hôn em như vậy, em không tức giận chứ?"

Đồng Đồng chớp mắt mấy cái, hai người dính vào một chỗ, mặt đối mặt. Cô xấu hổ không trả lời được... Chỉ lắc đầu thể hiện mình không không tức giận.

Nói gì thì cô cũng rất thích anh hôn, lúc trước vì tuổi cô quá nhỏ, hai người không thể quá mức thân mật, nhưng bây giờ thì không vậy nữa, cô đã mười sáu tuổi rồi...

Hắn là có một số việc có thể làm trước?

Kiếp trước, hơn hai mươi tuổi vẫn là xử nữ, cô cũng bó tay không hiểu vì sao.

Không phải cô chưa từng gặp được người vừa có bề ngoài, vừa có nhân phẩm, vừa nam tính, nhưng không có một ai có thể cho cô dùng khí để giao phó bản thân.

Bây giờ nghĩ lại, trước đây cô giữ mình trong sạch, chẳng qua vì người đó không phải là anh Úy Ương mà thôi.

Đáng tiếc, kiếp trước, đến khi chết cô mới hiểu ra, nhưng mà lần này thì không, cô sẽ nắm chặt cơ hội này.

Thấy Đồng Đồng không chán ghét, Úy Ương thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết vì sao, bình thường anh vốn là người nhìn xa trông rộng, gặp chuyện gì mặt cũng không đổi sắc, nhưng bây giờ, Úy Ương mở miệng, lại hoàn toàn không biết nói kiểu gì.

"Em, em thích anh không?"

"Thích ạ." Đồng Đồng nghiêm túc trả lời, vẻ mặt vô cùng ngây thơ thuần khiết, nhưng thật ra trong lòng đã sớm rất buồn cười.

"...Vậy em có muốn mãi mãi ở bên anh không?"

Sợ cô không hiểu, Úy Ương cố ý giải thích: "Giống vợ chồng trong TV, ở bên nhau cả đời."

Đồng Đồng vẫn tiếp tục vô tội chớp mắt: "Ý anh là gì nha?"

Úy Ương hít sâu một hơi, dứt khoát nói ra: "Anh thích em, rất rất thích em, chỉ muốn ở bên em, mãi mãi không xa rời, chờ em trưởng thành, anh muốn em làm vợ anh."

Thực ra anh muốn nói yêu, nhưng sợ như vậy sẽ dọa sợ cô. Cô bé của anh, mềm mại non nớt, vẫn luôn được cưng chiều, không biết khi anh nói lời này, cô sẽ có phản ứng gì.

Nếu cô sợ hãi không muốn nhìn thấy anh nữa, như vậy so với bị giết chết anh còn đau đớn hơn.

Nào ngờ Đồng Đồng chơi đùa anh đến nghiện, cô đã hoàn toàn tình tảo, đôi mắt giảo hoạt chợt lóe lên ánh sáng, để cho Úy Ương căng thẳng hồi lâu mới phản ứng lại.

"Sao lại muốn lấy em làm vợ? Không phải mỗi ngày chúng ta đều ở bên nhau sao? Anh nói gì kì thế?"

Ai da, cô thấy mình thật xấu xa, nhưng cô rất khó được thấy anh Úy Ương tay chân luống cuống, trán rịn mồ hôi, ngay cả gương mặt cũng đỏ vậy nha!

Nếu cô không tiếp tục trêu chọc anh thì quả thực có lỗi với bản thân mình!

Cuối cùng cô cũng có được cảm giác ưu việt! Từ nhỏ đến lớn cô luôn bị anh quàn, cô phải tự huấn luyện để quên chuyện linh hồn của bản thân vốn đã hơn bốn mươi tuổi rồi đây!

Nhìn đi, nhìn đi, cô cũng có thể là nữ vương! Cảm giác như đang đùa giỡn một cậu bé... Nếu không phải hai tay đang bị Úy Ương cầm chặt, Đồng Đồng đã che mặt tự sướng.

Tuy nhiên, Đồng Đồng đâu biết bộ dáng đắc ý của mình đã bị Úy Ương đang hạ quyết tâm lấy lại tinh thần thấy được, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười.

Anh vì chuyện này mà căng thẳng nhiều ngày, lo mình nói ra hết thấy sẽ làm cô sợ, nhưng nói nhẹ nhàng thì sợ cô không hiểu.

Dần vật, phiền lòng lâu như thế, cho đến hiện tại, khi anh tiến vào phòng cô, trái tim trong lồng ngực vẫn đập nhanh vì căng thẳng như kẻ trộm, vậy mà cô dám cười anh!

Úy Ương buông hai móng vuốt nhỏ ra, thu tay về đặt lên chần, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp. Anh vén chần lên nhìn – quả nhiên, cô không mặc quần áo!

Đồng Đồng giờ mới nhớ tới bản thân vì lười thay quần áo nên ngủ khỏa thân. Không ngờ bây giờ lại vừa vận tiện nghi cho Úy Ương.

Cô xấu hổ hét lên một tiếng, sau đó một vàng che miệng, quên mất nơi mềm mại đã sớm lộ ra bên ngoài.

Úy Ương suýt nữa đã chảy máu mũi, anh biết cô dậy thì rất tốt. Năm nay Đồng Đồng vẫn luôn chú ý bảo dưỡng và chăm sóc cho cô, nhưng anh không hề nghĩ tới, thiếu nữ mười sáu tuổi... nhưng nơi mềm mại đó lại lớn như thế!

Úy Ương vội vàng quay đầu đi chỗ khác, rồi nhin không được quay đầu lại, nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn bị mê hoặc, cúi đầu ngậm lấy một bên.

Trong đầu tự an ủi: Không sao, bé đã mười sáu tuổi, anh sẽ không làm gì khác, chỉ hôn mà thôi, hơn nữa, nhìn qua bé có vẻ cũng thích anh, anh là một người đàn ông bình thường, hôn một chút, chắc là có thể nhỉ?!

Dù Úy Ương bối rối thế nào thì hạt đậu hồng đã dần cứng lên, non nớt, ngọt ngào. Tay anh đè nhẹ một cái, quả nhiên nó cũng đàn hồi.

Đồng Đồng che mặt, trong lòng hồi hộp nhưng lại luyến tiếc loại tiếp xúc thân mật này, khi bị Úy Ương cắn nhẹ, cô "a" một tiếng, quay mặt nhìn xuống.

Úy Ương cũng ngẩng đầu, thấy Đồng Đồng với vẻ mặt đáng thương đang nhìn mình, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn giống như một chấm nhò mỹ lệ, thì không nhịn được hôn lên môi cô, mỗi một nơi đều tỉ mỉ tìm kiếm, cho đến khi hai người hô hấp dồn dập mới buông ra: "Có thích anh không?"

Đồng Đồng ngại ngừng gật đầu, "có" một tiếng, trong đầu không ngừng mắng mình.

Thật không khoa học! Không khoa học!

Cô không phải là nữ vương à?! Sao trong nháy mắt đã biến thành em gái hiền dịu rồi?! Chuyển đổi nhanh thế là không được!

Nhưng cô càng nghĩ thì càng xấu hổ, Đồng Đồng cảm giác được cơ thể mình không ngừng run rẩy.

Bé con bị anh dọa sợ.

Úy Ương dịu dàng ôm lấy cô, cùng chui vào chần, thân thể không một mảnh vải bị anh ôm vào lòng, phía dưới Úy Ương ngay lập tức có phản ứng.

Nhưng anh vẫn kìm nén, kéo chần qua đắp lên chỗ đó, rồi dùng mũi thân mật cọ cọ mặt Đồng Đồng, ôn nhu trấn an: "Ở bên anh, sau này vẫn ở bên anh, khi em trưởng thành, làm vợ anh được không?"

Đồng Đồng muốn nói chuyện, nhưng mở miệng mới phát hiện ngay cả cánh môi cũng run run. Cô dứt khoát không nói gì, vòng tay ôm lấy anh, hít một hơi thật sâu rồi run rẩy vùi vào ngực anh.

Úy Ương thương cô, ôm chặt cô hơn nữa, không tiếp tục hôn, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, bàn tay ấm áp khiến Đồng Đồng ổn định tinh thần, cô từ từ bình tĩnh lại, vùi vào trong lòng Úy Ương, hơn nửa ngày mới lại nhớ ra bản thân vẫn không mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thân mật (18+)

Thật, thật xấu hổ.

Đồng Đồng nhắm mắt, để cho Úy Ương tùy ý hôn, Úy Ương lại tiếp tục hỏi: "Sau này em trưởng thành, làm vợ của anh được không?"

Một lúc sau, cuối cùng bé con nũng nịu cũng run rẩy gật đầu, còn "ừ" một tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Nhận được câu trả lời mong muốn quá nhanh, Úy Ương tròn tròn mắt, sừng sốt vài giây, sau đó vội vàng hỏi đến cùng.

"Em vừa đáp ứng cái gì, lặp lại lần nữa được không? Lần nữa, được không nào?" Trong mắt Úy Ương tràn đầy khẩn cầu, còn là hồi hộp và vui mừng vô cùng.

Đồng Đồng xấu hổ, việc này rất khó nói nha, sao còn muốn cô nói lại lần nữa?

Nhưng toàn thân bị đè nặng, chỉ có đầu là tự do, cô muốn trốn cũng không được, chỉ có thể nhìn Úy Ương, rất lâu sau mới cất tiếng nhỏ như muỗi kêu.

"Em nói, chờ em trưởng thành sẽ gả cho anh, làm, làm..., làm..." Ba chữ "vợ của anh" không cách nào nói ra, xấu hổ đến cực điểm.

Nhưng đối với Úy Ương, vậy là đã đủ rồi. Anh vui mừng như điên, ôm cô chặt hơn, hôn loạn lên thân thể Đồng Đồng.

Đồng Đồng bị nhột, muốn tránh cũng tránh không được, hơn nữa sợ mình phát ra âm thanh quá lớn sẽ bị người trong nhà nghe thấy.

Tuy rằng hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng vẫn nên đề phòng vạn nhất!

"Anh Úy Ương...haha...đừng hôn ở đó...rất nhột...haha..."

Đáng ghét, vậy mà anh lại hôn sau tai cô, chỗ đó rất nhột được không!

Đồng Đồng cười không ngừng, ôm cổ Úy Ương tránh qua tránh lại, nhưng có lẽ Úy Ương cố ý, hết hôn lại gặm tai cô, tới lúc cô cười đến đau bụng mới buông ra, con ngươi đen nhánh nhìn cô chăm chú.

"Anh, trong lòng anh rất vui, vui đến mức không biết nói gì." Ánh mắt dịu dàng của anh dừng trên người cô chưa từng dứt ra, cách anh nhìn cô vẫn luôn chuyên chú như thế.

Thế giới lớn nhường này, anh chỉ nhìn thấy mỗi cô, những người khác hoàn toàn không hề hiện hữu. "Bây giờ em còn nhỏ, nhưng hôm nay em đã đáp ứng rồi, sau này đừng mong đổi ý."

Nếu như cô đổi ý, anh cũng sẽ không buông tay. Hôm nay cô đồng ý làm vợ anh, sau này muốn phủ nhận, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Đồng Đồng chớp mắt: "Anh như thế là độc tài nha, sau này ai biết em sẽ thế nào? Em cần phải suy nghĩ kỹ một chút."

Nhìn bộ dạng kích động của Úy Ương, cuối cùng cô cũng tìm về được tự tôn của mình, cố ý trêu chọc anh.

Nghe vậy, Úy Ương nhú mày, trái tim đột nhiên đập mạnh, vừa ngẩng đầu lên đã thấy, tuy vẻ mặt Đồng Đồng nghiêm túc, nhưng trong mắt đều là ý cười dịu dàng.

Anh vừa tức vừa buồn cười, cảm thấy mình sống hai mươi mấy năm cái gì cũng đầu vào đấy, chưa từng có ai hay có chuyện gì quấy nhiễu được anh, vậy mà bây giờ vì Đồng Đồng, anh trở nên không còn là chính mình.

Giống như một thằng nhóc, người trong lòng vừa mở miệng đã không biết làm thế nào.

Bé con rõ ràng đang trêu chọc anh! Nhưng anh là người có thể tùy tiện bị đùa giỡn sao?

Úy Ương không tức giận mà cười, dung túng cho cô. Anh cúi đầu cắn một cái nụ hoa e thẹn đang nở ra kia, ái muội nói: "Nếu như em đổi ý, bây giờ anh liền làm em, đến lúc đó, em không thể không gả cho anh, người nào dám lấy em, anh sẽ lấy mạng người đó."

...Đồng Đồng không ngờ chấp pháp trưởng cũng sẽ nói ra lời như vậy, sững sốt một lúc, sau đó cảm thấy anh Úy Ương như vậy thật lạnh khốc, nhất thời si mê không thôi, không quản bản thân đang không một mảnh vải ôm chặt anh, chủ động dâng môi lên, mỗ mỗ vào môi mỏng. "Thật là ngầu nha."

Ý cô là gì? Úy Ương ngây ra một lúc, cố gắng chống lại viên đạn bọc đường này. Chuyện hệ trọng phải hỏi đến cùng, anh muốn cô cho anh một lời hứa hẹn, cho anh một lời nói để dựa vào, cho dù sau này có chuyện gì không tốt xảy ra, anh cũng có thể an ủi chính mình, ít nhất cô đã từng thích anh.

"Nói lại câu em nguyện ý gả cho anh."

"...Nhưng mà gia xấu hổ!" Nói một lần rồi, còn chưa đủ sao?

Về mặt Úy Ương dần trở nên âm đạm: "Giờ em hối hận rồi?"

"Không không không, đương nhiên là không, gia xấu hổ mà." Còn tưởng Úy Ương thật sự đau lòng, Đồng Đồng vội vàng bù đắp, thấy anh không trả lời mà chỉ nhìn mình, biết là anh muốn cô nói lần nữa, nhất thời mặt đỏ rần.

Úy Ương cái gì cũng không thiếu, kiên nhẫn lại càng không, cô xấu hổ, anh có thể đợi đến khi cô hết xấu hổ.

Cuối cùng Đồng Đồng hít sâu một hơi, ôm lấy cổ anh, cả khuôn mặt đỏ bừng vui vào làm ổ trong ngực anh, nhỏ giọng, lắp bắp nói: "Chờ, chờ em trưởng thành, sẽ gả cho anh, làm...làm vợ của anh."

Cuối cùng ba chữ đó cũng nói ra được, nếu không phải Úy Ương được rèn luyện trong quân đội, thính lực rất tốt thì có lẽ sẽ không nghe được cô nói gì. Nhưng như vậy, đối với anh mà nói đã là đủ.

Hôn cái miệng ngọt ngào nhỏ nhắn, khiến cho Đồng Đồng thở hổn hển, Úy Ương nâng mặt cô, thấy cô xấu hổ không dám đối mặt với mình mà nhìn xung quanh thì cười cười.

Cô cũng thích anh, nếu không sao lại xấu hổ như vậy?

"Em đáp ứng rồi, đời này em là của anh, không cho đổi ý, biết chưa?" Tuy rằng nói thì rất mạnh mẽ nhưng Úy Ương biết rõ, nếu Đồng Đồng đổi ý, anh chắc chắn sẽ tan nát cõi lòng.

May là cô nhóc tuy xấu hổ nhưng vẫn nhận thức được: "Em nói gì thì sẽ nhớ kỹ! Nói gả cho anh thì sẽ gả cho anh!"

Không lấy anh thì cô lấy ai, căn bản không có ai tốt hơn anh nữa. Hơn nữa, lòng cô cũng bị anh chiếm giữ, người khác căn bản không thể chen chân.

Hai người trán chạm trán, nồng tình mật ý. Úy Ương chưa từng nghĩ tới đêm nay, mộng tưởng của mình sẽ trở thành sự thật.

Trước khi vào đây, anh đã chuẩn bị tâm lý khi bị cô cự tuyệt, thậm chí là chán ghét, dù sao cô cũng do anh nuôi lớn, đối với cô, anh giống một người anh hơn, liệu cô có kháng cự loại quan hệ này?

Tất cả vấn đề Úy Ương đều cân nhắc, nhưng anh vẫn phải thổ lộ.

Cô bé của anh đã mười sáu tuổi, rất nhiều nữ sinh bằng tuổi cô đã bắt đầu yêu sớm, nếu anh không hạ thủ sớm một chút, ngày nào đó, cô bé của anh bị người khác đoạt đi, anh biết tìm ai mà khóc?

Hiện tại xem ra, hạ thủ vì cường* là không sai, cô đã là của anh phải không?

*Hạ thủ vì cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

"Bé..." Quan hệ xác định, tuy chỉ có hai người họ biết nhưng Úy Ương vẫn vô cùng kích động.

Anh hít một hơi thật sâu, ôm thân thể mềm mại không một mảnh vải, không cách nào đè nén dục vọng muốn cùng cô thân mật hơn nữa, thế là thấp giọng nói bên tai cô: "Anh muốn yêu em, được không?"

Lúc đầu Đồng Đồng còn không hiểu "yêu em" là gì, nhưng qua vài giây, khi anh đặt dục vọng cứng rắn giữa hai chân cô, nhẹ nhẹ ma sát thì mới bừng tỉnh đại ngộ.

Khuôn mặt Đồng Đồng càng đỏ hơn, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn anh, nói: "Hỏi,...hỏi em làm gì, anh muốn làm gì thì làm!" Ngụ ý ngầm cho phép Úy Ương.

Thật ra cô cũng tò mò! Kiếp trước cô vẫn duy trì tám thân xử nữ, bất kể là gặp người đàn ông ưu tú nào cũng không có xúc động tiến thêm một bước.

Ban đầu cô còn tưởng mình lãnh đạm trong phương diện này hoặc giới tính có vấn đề, nhưng khi đến gặp bác sĩ, thân thể cô được xác nhận là bình thường.

Mà cô cũng không có hứng thú với phụ nữ, việc này nói lên điều gì?

Cô thủ thân không phải vì bản thân, chẳng qua là vì không đúng người.

Cho nên, Đồng Đồng rút cuộc có bao nhiêu oán niệm đây?

Một cô gái tươi trẻ, trước khi chết còn chưa hưởng thụ chuyện cá nước thân mật, đúng là quá tiếc nuối!

Khi trùng sinh, bởi vì vấn đề tuổi tác nên cô vẫn luôn chịu đựng, thực ra tuổi tâm lý của cô đã vượt chỉ tiêu, Úy Ương làm gì đó với cô sớm một chút, cô cũng không ngại.

Đáng tiếc, tuy anh luôn mang về mặt lạnh băng, cái gì cũng không quan tâm, nhưng trong tâm vẫn luôn khắc chế.

Cái lần không thể kiềm chế lúc trước đã dọa sợ anh, giờ cô mười sáu rồi, còn không vừa lòng gì nữa?

Cô chính là cậu anh mau động thủ! Nhưng anh ghen chết cũng không chịu xuống tay! Thích một người đàn ông cứng nhắc như vậy, Đồng Đồng vô cùng mệt mỏi nha.

Nhưng mà bây giờ được rồi! Cô đã tròn mười sáu tuổi! Nhưng với tính cách của anh, chắc là sẽ không tiến vào đi?

Nhiều lắm là hôn hôn sờ sờ nhẹ, vậy cái gọi là "yêu" đó có nghĩa gì? Nghĩ đến đây, Đồng Đồng rất xấu hổ! Dù sao cô vẫn là một xử nữ ngây ngô!

Đầu tiên là môi chạm môi, Đồng Đồng nhu thuận mở miệng để Úy Ương tùy ý xâm lấn, anh rất dịu dàng, đối xử với cô vẫn luôn dịu dàng như thế.

Đầu lưỡi nóng hôi hổi tìm kiếm trong khoang miệng Đồng Đồng, sau đó cùng lưỡi đình hương của cô triển miên.

Nụ hôn kéo dài khá lâu, cho đến khi tách ra, Đồng Đồng đã ý loạn tình mê không biết năm nay là năm nào.

Cô nằm trên giường không ngừng thờ dốc, đôi mắt thất thần nhìn trần nhà, hai tay nắm chặt khăn trải giường dưới thân.

Trong khi đó, Úy Ương di chuyển xuống cổ và xương quai xanh tinh xảo của cô, cắn lên nơi mềm mại nào đó.

Thiếu nữ mới lớn, nơi mềm mại đó chỉ mới vừa nở ra, bởi vì bình thường được chăm sóc rất tốt nên lớn hơn bạn cùng lứa một chút. Thế nhưng vẫn yêu kiều mềm mại, đài sen non nớt căn bản không thể chịu được dây vò, cho dù anh đã rất nhẹ nhàng, Đồng Đồng vẫn cảm thấy trướng đau.

Nụ hoa mềm mại nhanh chóng nở rộ, Đồng Đồng rất thoải mái, chưa bao giờ thoải mái như bây giờ.

Loại cảm giác kì diệu này từ đâu đến? Cô không thể hiểu được. Tuy nơi ngực vẫn ần ần đau nhưng cô lại muốn anh dùng lực thêm một chút,...cho cô nhiều thêm một chút...

Đồng Đồng không tự chủ được kẹp chặt hai chân, cảm giác bụng dưới cũng nóng lên, dường như có gì đó đang chậm rãi chảy ra.

Chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, tuổi thật của Đồng Đồng đã là bốn mươi, đương nhiên biết đó là cái gì.

Cô xấu hổ chết đi được, vội vàng kẹp chặt chân, vừa vận kẹp trúng Úy Ương.

Không biết anh đã cởi hết quần áo khi nào, hai người không một mảnh vải quấn lấy nhau. Úy Ương đè lên người cô, đầu gối nhẹ nhàng chạm vào nơi tối tăm nhất, cảm nhận được chất lỏng trơn trơn, Úy Ương không khỏi nhếch miệng cười.

Bé con của anh thật nhạy cảm.

Đối với hành động can rở như thế, Đồng Đồng chỉ cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt đỏ lên, không muốn thừa nhận mình cũng rất thèm khát...

Cho nên cô che mắt, để cho Úy Ương tùy ý xóc chấn lên, tách hai chân cô ra, sau đó hôn lên.

Chờ một chút! Nơi đó có thể hôn sao? "A...anh Úy Ương, nơi đó không được...bẩn."

A a a sao có thể thoải mái như vậy! Đồng Đồng đẩy Úy Ương ra khỏi đó, không dám để anh hôn tiếp, nhưng Úy Ương lại không chịu động, còn phát ra những tiếng vang ám muội.

Đồng Đồng đương nhiên biết đây là tiếng gì, xấu hổ đến cực điểm, bản thân lại lấy một tư thế phóng đảng như thế bày ra trước mặt anh, càng nghĩ càng xấu mặt, sợ anh xem cô là cô gái hư hỏng.

Úy Ương hôn lên hai cánh hoa ướt nhẹp, đầu lưỡi càn quấy bên trong. Bên dưới của cô quá non nớt, anh không dám dùng sức, sợ làm hư cô.

Nhưng đào nguyên mê tiêu hôn mê người như thế, anh luyện tiếc buông ra.

Úy Ương liếm qua hạt ngọc trai nhỏ, đem nó hút vào trong miệng, Đồng Đồng che miệng đè nén tiếng hét chói tai, thân thể chưa từng được khám phá qua, không chịu nổi khoái cảm kích thích này, Đồng Đồng trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Thấy Đồng Đồng hôn mê, đầu tiên Úy Ương sững sờ, sau đó lại buồn cười, không đành lòng tiếp tục nữa.

Đồng Đồng là bị khoải cảm cực độ làm ngất, vài phút sau đã mơ màng tỉnh lại, ngây ngốc vài giây mới nhớ ra chuyện gì vừa xảy ra.

Cô cúi đầu nhìn, Úy Ương vẫn còn ở giữa hai chân cô, nơi nào đó dường như rất ẩm ướt. Đồng Đồng nhất thời nức nở, bụm mặt không dám đối diện với anh.

"Tĩnh rồi?"

Không trả lời không trả lời, cái gì cô cũng không nghe.

Úy Ương cũng không vội bắt cô trả lời, lại vùi đầu vào nơi riêng tư của cô. Đồng Đồng vừa đến cao trào, vô cùng nhạy cảm, đưa tay đẩy anh, nhưng anh vẫn cố chấp không nhúc nhích.

"Anh Úy Ương...không được. Em không chịu nổi, anh không thương em..." Đồng Đồng đành cố sức làm nũng.

Úy Ương cũng cảm thấy hành lang non nớt đang run rẩy, bé con của anh vừa tiếp xúc với chuyện này, không thể nhận kích thích quá mức.

Thế là anh buông ra, bế cô đặt lên người mình, muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn. Đồng Đồng vội vàng đẩy ra: "Không được..." Bắn chết đi, lúc này anh vừa hôn nơi đó đấy!

"Đây là ngọt." Úy Ương ái muội liếm môi, ý còn chưa thỏa mãn, chưa tận hưởng được.

Đồng Đồng xấu hổ, nức nở một tiếng không dám nhìn anh, nhưng không thể ngoi lơ cây gậy thô nóng đang mập mờ cọ xát dưới chân mình.

Không có quần áo ngăn cách, khoải cảm từ việc cọ xát với nhau càng rõ ràng. Khu rừng rậm rạp tiếp xúc với nơi non nớt của cô, không chịu nổi khiêu khích, bên dưới Đồng Đồng lần nữa trở nên trơn ướt.

"Anh không cần giải thích." Đồng Đồng che miệng Úy Ương, ngăn anh nói tiếp mấy lời xấu hổ. Nhưng nhìn vẻ mặt ôn nhu của anh, lại cảm thấy cây gậy dưới thân dường như càng ngày càng lớn, Đồng Đồng không đành lòng, nhớ ra mình đã thỏa mãn, nhưng anh thì chưa, cô liền hỏi: "Anh Úy Ương...anh có cần...em giúp không?"

Úy Ương cười, cái gì cô cũng không biết, sao lại vội vàng muốn giúp anh? "Cần..."

Anh cúi đầu hôn lên cái cổ trắng nõn, nghĩ đến cô bé trước đây luôn nói không ngừng, đi đâu cũng cầm theo búp bê đã trưởng thành, trở thành một thiếu nữ tươi đẹp thì không khỏi cảm thấy tự hào.

"Em khép chân lại, anh sẽ thoải mái."

Đồng Đồng ngây thơ làm theo lời anh. Úy Ương hít một hơi thật sâu, cọ xát với tiểu huyết Đồng Đồng, cũng không quên âu yếm hai nụ hoa yêu kiều.

Thật xấu hổ...Đồng Đồng quay đầu sang nơi khác, không dám nhìn nhưng vẫn toàn lực phối hợp với động tác của Úy Ương.

Không biết qua bao lâu, Úy Ương cuối cùng cũng bắn trước tiểu huyết Đồng Đồng, chất lỏng màu trắng xuất ra, nóng nóng khiến Đồng Đồng thần trí mơ màng.

Tuy rằng chưa tiến vào nhưng toàn thân cô đã bị anh nhìn thấy, hai người càng thêm thân mật. Đồng Đồng cũng cảm thấy mình từ con gái đã trở thành phụ nữ, trốn tránh không nhìn, mặc kệ thế nào, ở trước mặt anh, cô vẫn đang trần như nhộng.

Thư giải xong, Úy Ương ôm Đồng Đồng không ngừng thờ dốc. Từ trước đến nay, năng lực kiểm chế của anh rất tốt, bất kể là ở phương diện nào.

Anh vốn cho là dục vọng cũng có thể dễ dàng khắc chế, nhưng anh sai rồi. Tuổi càng lớn, khát vọng của anh với Đồng Đồng cũng càng mạnh.

Trước đây anh ngay cả tự an ủi cũng không cần, gần đây lại phải nghĩ đến cô rồi tự mình an ủi, cô càng cao càng lớn, anh càng càng ngày càng thích cô, loại tình yêu này ép anh đến điên rồi, may là, may là.

May là cô cũng thích anh.

May là đối với cô, anh không phải là mấy thứ quấy nhiễu và phiền toái.

Dọn dẹp thân thể cho Đồng Đồng, sợ bản thân lại nổi lên thú tính, Úy Ương liền mang đồ ngủ cho cô, rồi mới trở thành cái gối ôm, ôm cô vào trong ngực. Nhìn cô hô hấp đều đặn, lông mi run run ngủ, lòng anh cũng mềm, chỉ cảm thấy nhìn sao cũng không đủ, không nỡ nhắm mắt lại.

Đồng Đồng chui vào ngực anh, tìm một vị trí thoải mái, nặng nề ngủ. Thân thể ngây ngô vừa được thỏa mãn, không tránh khỏi mệt mỏi.

Còn Úy Ương vẫn hai mắt sáng rực, không sao ngủ được, cứ nằm ôm cô như thế, bàn tay bị đè đến tê rần cũng không khó chịu.

Chương này mình dịch khá thoáng, vì có nhiều từ hơi "trần trụi" ^////^ Cũng không phải H thực sự, chị em cứ tiếp tục hóng nha =)))

À, một thông báo nhỏ nữa, tuần này ngày nào mình cũng kiểm tra, nên có thể sẽ không đăng chương mới được. Cả nhà thông cảm cho mình nhé <3
Ngay khi có thời gian là mình sẽ đăng liền nè, không ngâm truyện đâu, mọi người đừng lo.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Sao anh không tiến vào?

Sáng hôm sau, khi Đồng Đồng tỉnh lại liền phát hiện Úy Ương vẫn đang nằm trên giường mình. Cô sợ hết hồn, vội vàng lay lay người anh: "Anh Úy Ương, anh Úy Ương!"

Úy Ương mở mắt: "Chào buổi sáng." Nói xong thì quay qua hôn cô, Đồng Đồng bị hôn đến thần hồn điên đảo, trong một thời gian ngắn không nhớ nổi mình muốn nói gì.

Lúc lâu sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng đẩy đẩy anh: "Sao anh còn chưa đi? A!! Quần áo anh đâu rồi? Anh mau đi đi!"

Úy Ương đen mặt: "Bé, sao lại đuổi anh đi?" Lẽ nào cô quên tối hôm qua đã đồng ý với anh?

Không phải nói sẽ ở bên nhau à? Vì sao qua một đêm đã thay lòng rồi? "Cả người em chỗ nào anh cũng hôn rồi, sờ rồi, bây giờ còn muốn đổi ý?"

Ban đầu Đồng Đồng còn không phản ứng kịp với lời anh nói, sau đó mặt dần đỏ lên, cô giơ tay đánh nhẹ anh một cái: "Anh nói bậy bạ gì đấy! Ý em không phải là vậy! Bây giờ đã là bây giờ rồi, nếu anh không đi, bị phát hiện thì phải làm thế nào?"

Úy Ương không thèm quan tâm, chỉ ôm cô, một lần nữa đè cô xuống dưới, ti mi hôn lên, Đồng Đồng vừa chống cự lại mị lực của anh vừa nói: "Không, không được...anh mau dậy đi...Úm...Không được hôn nơi đó." Ngực cô đang rất trướng nha!

"Không sao cả, bị phát hiện thì bị phát hiện, vừa vặn chúng ta công khai luôn."

...Đồng Đồng tròn tròn mắt, không ngờ anh sẽ bình tĩnh như vậy: "Không được, anh quên em mới mười sáu tuổi hả? Anh muốn gia gia và bố em đánh gãy chân hả?"

Kiếp trước, bởi vì tức giận nên Úy gia gia động thủ trước, gia gia và bố chưa kịp nói gì. Nhưng kiếp này sao có thể đơn giản như vậy? Anh thật sự sẽ bị đánh gãy chân.

"Vi em, gãy chân cũng không sao cả." Úy Ương vẫn âu yếm cô như cũ, lúc thì hôn chỗ này, lúc thì hôn chỗ kia, cực kỳ thỏa mãn, một chút cũng không lo sợ.

Vì sao đêm qua vừa thô lộ xong, hôm nay anh đã vút hết lãnh đạm mà nói lời ngọt ngào?!

Đồng Đồng không có thời gian suy xét vấn đề này, dùng sức đẩy Úy Ương một cái: "Không được không được không được! Anh đi nhanh đi! Chờ vài năm nữa rồi hẵng nói với mọi người!"

Cô mới mười sáu tuổi, mọi người trong nhà chắc chắn sẽ không đồng ý, anh thông minh như thế, vì sao không hiểu lấy điều này?

Úy Ương bị cô âm ỉ mãi, không còn cách nào khác đành lưu luyến rời khỏi thân thể mềm mại đứng lên, nhặt quần áo vương vãi dưới đất mặc lại, sau đó nâng mặt Đồng Đồng, hung hăng hôn một cái mới nhảy xuống từ cửa sổ.

Đồng Đồng lo lắng chạy đến bên cửa sổ, tuy biết anh xuất thân là lính đặc chủng, nhưng cô vẫn sợ anh không cẩn thận té xuống, cho đến khi anh bình an đáp đất cô mới an tâm đi rửa mặt chải đầu.

Hiện tại cô có thói quen chạy bộ vào buổi sáng, nhưng chỉ hai ngày nghỉ mà thôi. Những ngày còn lại vừa rời giường đã đi học, không có nhiều thời gian để chạy bộ.

Khi tắm, Đồng Đồng phát hiện trên người đâu đâu cũng là dấu hôn, ngay cả sau tai cũng có!

Sợ là không thể buộc kiểu đuôi ngựa...Rất dễ bị nhìn thấy. Rồi cổ, tay và ngực, không có chỗ nào nguyên vẹn, ngay cả đùi trong cũng có vết tích của Úy Ương!

Đồng Đồng vừa thẹn vừa giận, trách mình trầm mê bị anh dụ dỗ, không nghĩ đến chuyện có thể sẽ lưu lại vết tích.

Thế nhưng nhớ đến việc thân thể đây đưa nóng bỏng hôm qua, cái đó của anh nhẹ nhàng ma sát ở chân cô...A a a thật xấu hổ!

Nhanh chóng tắm rửa, Đồng Đồng mặc một chiếc áo thể thao tay dài tay, tóc cũng buông xõa tự nhiên, nghỉ ngơi một chút, cô mang tai nghe để thuận tiện che lại dấu vết, sao đó mới xuống tầng ăn sáng.

Không biết có phải vì hôm qua mới làm chuyện xấu hổ, nên hôm nay cô mới thấy chột dạ hay không?

Nhìn ai cũng cảm giác như đã bị phát hiện nên cô hành động vô cùng dè dặt cẩn trọng, chẳng khác gì kẻ trộm.

Ăn qua loa bữa sáng, cho người nhà mỗi người một cái hôn xong cô liền chạy bộ.

Úy Ương chín giờ sáng mới đi làm, vừa vận có thể chạy với cô.

Ban đầu Đồng Đồng cố sức không nhìn anh, nhưng vài phút sau đã không chịu nổi, cả khuôn mặt hồng hồng, nhìn anh không chớp mắt: "Anh chạy theo em làm gì?"

Anh không thấy xấu hổ sao?

Úy Ương nở nụ cười, dễ dàng đuổi kịp cô, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh.

So với việc huấn luyện trong quân đội thì đây có là gì, anh chạy bộ chỉ vì muốn chạy cùng cô mà thôi: "Ngày nào anh cũng chạy với em mà."

Sau đó hai người cùng nhau về nhà tắm rửa, cùng nhau đến trường (đi làm).

Đồng Đồng biết, nhưng cô xấu hổ, hơn nữa trải qua chuyện tối hôm qua, sao anh có thể không biết xấu hổ mà lập tức xuất hiện trước mặt cô!

Lợi dụng tai nghe, cô thể hiện mình cái gì cũng không nghe được, cảm thấy da mặt nóng hổi, chỉ muốn tìm một chỗ trốn đi.

Vừa vận chạy đến công viên đối diện đại viện quân khu, cô cũng mệt nên tìm một cái ghế dài ngồi xuống.

Ở đây tương đối kín đáo, những người lớn tuổi đều luyện Thái cực ở trong đình phía trước, những bác gái trung niên thì khiêu vũ ở quảng trường, nơi Đồng Đồng ngồi rất ít người tới.

Nhìn thấy xung quanh không có người, Úy Ương cười khê, cầm tay kéo cô vào trong ngực mình, cúi đầu hôn.

Đầu lưỡi nóng như lửa tiến vào cái miệng ngọt ngào, tí mỉ tìm kiếm, bàn tay to cũng di chuyển lên ngực Đồng Đồng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đồng Đồng chỉ vừa nếm trải việc này, không thể chống lại khiêu khích, bị hôn đến mức không thể phân rõ phương hướng, ít ra Úy Ương vẫn còn lý trí, ngừng lại trước khi không khống chế được, ôm lấy cô, không ngừng thờ dốc.

Đầu lưỡi Đồng Đồng bị Úy Ương làm đau, thế là nhìn không được ai oán liếc mắt trừng anh: "Một chút cũng không ôn nhu."

"Không ôn nhu nổi." Úy Ương nói. "Vừa nghĩ đến chuyện em là của anh thì anh chỉ muốn thân mật với em, làm cách nào cũng không ôn nhu được."

Ai da...miệng thật ngọt! Đồng Đồng xấu hổ che mắt, chui vào ngực Úy Ương không chịu ngẩng đầu, sau đó bị anh cưỡng ép nâng cằm lên, mới phát hiện mặt cô nóng đến mức có thể chiên trứng.

Thấy Úy Ương chỉ cười chứ không nói, nhìn mình chăm chăm, Đồng Đồng hừ lạnh một tiếng: "Nhìn gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ à."

"Chưa từng thấy ai xinh đẹp như em." Úy Ương vô cùng bình tĩnh nói.

Quá ngọt ngào! Mặt Đồng Đồng càng đỏ hơn, cảm thấy cho dù mình nói gì thì anh cũng nói lại được, cô không xong rồi!

Nhìn cô nhóc đang xấu hổ, Úy Ương cười ôm lấy cô, đẩy ra mái tóc hơi ẩm vì mồ hôi sau gáy Đồng Đồng, hài lòng khi thấy ấn ký của mình vẫn còn đó, cúi đầu hôn một cái, nói: "Không nên lưu lại vết tích vào mùa hè."

"Anh biết sao còn để lại? Trên người em khắp nơi đều là dấu hôn, ngay cả đùi..." Phát giác ra mình đang nói gì, Đồng Đồng vội vàng ngậm miệng, ngồi yên giả chết trong lòng Úy Ương.

Từ trước đến nay Úy Ương luôn cưng chiều Đồng Đồng, anh ôm lấy cô, không quản ngày hè nóng bức, thấp giọng nói bên tai cô nói: "Sau này còn sẽ có, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Đã bắt đầu thì đừng mong từ bỏ, anh cũng là đàn ông, cô là vợ tương lai của anh, giúp anh thư giải dục vọng là chuyện cô phải làm.

Đồng Đồng không phải là cô bé mười sáu tuổi thật, đương nhiên có thể nghe hiểu được ý của Úy Ương.

Chỉ thấy cô dao động mắt nhìn xung quanh, không chịu đối mặt với anh, rất lâu sau mới nói: "Tùy, tùy anh..."

Cô sẽ không phản kháng, hơn nữa cô đã tự mình dâng tới cửa, là anh không cần.

Nghĩ đến đây, cô khó tránh khỏi hiếu kỳ, ôm cổ Úy Ương hỏi: "Anh Úy Ương, sao anh không tiến vào?" Nói xong lấy tay anh đặt lên bụng nhỏ, uyển chuyển ám chỉ.

Úy Ương sắc nước miêng, tuy anh thích đùa giỡn cô nhóc, nhưng không có nghĩ sẽ tiếp thu được sự trêu chọc của cô. Anh xoa đầu Đồng Đồng: "Đừng làm rộn."

"Em nói thật mà." Đồng Đồng quyết định ném luôn sự xấu hổ, không ngại học hỏi kẻ dưới: "Gia đã chuẩn bị xong rồi, đêm qua anh chỉ cọ cọ ở bên ngoài thôi, sao không tiến vào?"

Cô cũng rất muốn nói, cho dù hiếu kỳ chiếm hơn phân nửa nhưng nếu như là lời của anh, cô sẽ luôn luôn tin tưởng, cho dù là anh nói gì.

Nghe vậy, sắc mặt của Úy Ương liền trở nên khó coi: "Em biết chuyện này từ đâu?"

Anh luôn bảo hộ cô, không cho cô xem mấy cái hạn chế độ tuổi đó, cô biết đến từ đâu?

Đồng Đồng mở miệng, nhưng không dám trả lời là mình lên xem AV. Cô lấy lòng xoa xoa lồng ngực Úy Ương, chân chó nói:

"Em hứa sau này sẽ không tái phạm, hơn nữa mỗi lần đến phần này, giáo viên sinh học không dạy kĩ, chỉ nói tự mình xem, em tự đọc không hiểu, cho nên phải tra một chút mà!"

Thấy vẻ mặt tức giận của Úy Ương, Đồng Đồng vội vàng vừa hôn anh vừa nói: "Em thề, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, sau này em sẽ không bao giờ...làm thề nữa! Em thề!"

Đồng Đồng giờ lên một tay nhỏ, dường như nghiêm túc thề thốt, nhưng một tay khác ở sau lưng làm hình chữ X, cô không muốn vi phạm lời thề nha!

Úy Ương tin, quan sát Đồng Đồng một phen, thấy cô nghiêm túc, không dám xem mấy thứ hỗn loạn đó nữa thì hài lòng gật đầu: "Em tự hiểu là tốt."

Nhưng thề thốt xong rồi, Đồng Đồng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác: "Anh Úy Ương, anh nói cho em biết, sao kỹ xảo của anh tốt như thế?!"

Cô hoài nghi nhìn chòng chọc anh: "Sẽ không phải anh có bạn gái bên ngoài chứ?" Ngẫm lại thì cũng đúng, anh đã hai sáu tuổi rồi... Không thể nào chưa từng có bạn gái.

Nhưng như vậy thì cô quá lỗ vốn rồi. Tắm thân trinh trắng hai kiếp...lại dâng cho anh chiếm tiện nghi!

Vừa nghe đến vấn đề này, Úy Ương thiếu chút nữa thổ huyết, anh muốn giải thích, nhưng lại xấu hổ, ai sẽ tin một người đàn ông đã hai sáu tuổi mà chưa từng cầm tay phụ nữ?!

Trước đây anh không có hứng thú kết giao bạn gái, đồng đội đều cho rằng giới tính anh có vấn đề, nhưng chỉ mình anh biết, anh làm vậy là vì...thủ trình...cái từ này dùng cho một người đàn ông đúng thật là kỳ quặc.

Thấy Úy Ương không trả lời, Đồng Đồng cho rằng đó là sự thật, mím miệng chuẩn bị khóc, Úy Ương vội vàng ôm cô giải thích: "Không có không có, đương nhiên là không có, trừ em ra, anh không có ai khác cả."

Đồng Đồng hít mũi, tiếp tục truy hỏi: "Vậy còn trước kia? Anh từng kết giao bạn gái chưa?"

Thấy sắc mặt Úy Ương có chút khó coi, Đồng Đồng cúi đầu.

"Nếu anh đã từng kết giao bạn gái, em cũng không giận, dù sao anh cũng lớn hơn em nhiều tuổi như thế...khó mà tránh khỏi..."

Lớn hơn nhiều tuổi như thế...vậy mấy là ít? Chỉ là mười tuổi thôi mà!

Úy Ương không tin bé con sẽ không ngại, tuy anh chỉ quen ba người khác giới trong nhà, nhưng vẫn hiểu thế nào là khẩu thị tâm phi*.

*Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, suy nghĩ và lời nói không ăn khớp với nhau.

Thế là anh ôm cô, lay nhẹ nói: "Lẽ nào anh lại gạt em? Nói không có chính là không có, trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có, chỉ có mình em."

Đồng Đồng chớp mắt: "Thật không?" Úy Ương vừa gật đầu, cô lại hỏi: "Vậy sao kỹ xảo anh tốt thế?"

...Vòng vo một hồi sao vấn đề đó vẫn quay về? Úy Ương đau đầu, anh thật sự không muốn nói chuyện mình vẫn là xử nam cho cô, loại chuyện này trong lòng mỗi người tự biết rõ là tốt rồi, có gì nhất định phải mở miệng nói ra?

Nhưng hai mắt ngập nước to tròn của cô vẫn nhìn chăm chăm anh, hình như không nói là không được...

Anh cắn răng, thôi quên đi, anh nói là được chứ gì! "Đàn ông trời sinh có bản năng trong phương diện này." Nhất là khi đã tưởng tượng trong mộng quá nhiều lần...

"Không tin." Dù anh là thiên tài, loại chuyện này cũng không phải IQ cao là có thể không thấy tự hiểu đi? Anh không thể vừa sinh ra đã hiểu nhỉ? Vậy thì ai dạy anh?

Quyết tâm hỏi đến cùng của Đồng Đồng khiến Úy Ương triệt để đầu hàng. Anh thở dài, không quan tâm đến mặt mũi, nói: "Có sách vở tranh ảnh, nghiên cứu nhiều là tự hiểu."

Từ lần đầu tiên mơ thấy mộng xuân, phát hiện người trong mộng là cô, anh liền bắt đầu xem những thứ đó. Chính là muốn ngày nào đó khi hai người thân mật, anh sẽ không biểu hiện ngây ngô hay thậm chí làm cô bị thương.

Nào ngờ bây giờ...cô lại muốn hỏi.

Nghe vậy, Đồng Đồng kinh ngạc "ồ" một tiếng, sau đó chớp mắt mấy cái, cười khúc khích chỉ vào người anh: "Vậy mà anh không cho em xem, sao anh có thể mà em thì không?" Hai người phải công bằng chứ.

"Đàn ông xem được, phụ nữ thì không." Úy Ương về mặt nghiêm túc nói.

"Hừ! Em không phải phụ nữ, em là thiếu nữ." Đồng Đồng lấy tay chọc chọc ngực anh, buông lời chính nghĩa.

Tin vui cho mọi người:

Hiện tại mình đang chuẩn bị đề đào hồ mới nên bên này sẽ đẩy nhanh tiến độ, lịch đăng mới được cập nhật ở trang giới thiệu truyện, các tình yêu nhớ bấm vào xem nè.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tình yêu canh mơ (I)

Nghe vậy, Úy Ương buồn cười, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang đặt trên ngực mình kéo xuống, nắm vào trong lòng bàn tay: "Hai năm nữa, em sẽ là phụ nữ."

Lúc đầu Đồng Đồng không hiểu lắm, vài giây sau mới thông suốt. Hai năm sau không phải là thời điểm cô mười tám sao?

Đã đến tuổi thành niên, anh có thể ăn sạch sẽ phải không?!

Đúng là không có tiết tháo! Đồng Đồng then quá hóa giận, muốn tiếp tục đâm đâm chọc chọc vào người anh nhưng tay đã bị nắm, không còn cách nào khác ngoài tức giận nói: "Anh không được đùa bỡn em, vấn đề em hỏi anh còn chưa trả lời đấy, đừng hòng lừa em"

Cô không phải người có thể dùng vài câu vài chữ đã có thể qua mặt được, nếu hôm nay không có một đáp án thỏa mãn, cô, cô, cô liền, liền không bao giờ cho anh đụng chạm nữa.

"Sau này anh sẽ trả lời em."

"Không tin, một chút cũng không tin."

Đồng Đồng vừa nói vừa lắc đầu, còn dùng ánh mắt trách móc nhìn Úy Ương, giống như anh vừa làm ra tội ác tày trời.

Thở dài, Úy Ương lần thứ hai thành khẩn mở miệng: "Là thật, anh sẽ không lừa em."

"Ai biết được, chính trị gia đều là người ngoài miệng nói đằng phía sau làm một nẻo, anh cũng theo chính trị, em mới không tin." Đồng Đồng nheo mắt, nghiêng đầu nhìn anh, còn hừ một tiếng.

Lúc này Úy Ương đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, dù sao thì nói gì cô đều không tin, không bằng hôn cô cho choáng váng quên hết đi.

Choáng váng sẽ không hỏi mấy cái vấn đề kỳ quái này. Vừa nghĩ, môi mòng đã chặn lại cái miệng nhỏ nhắn, Đồng Đồng vừa muốn thừa thắng xông lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị che lại, còn là một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn khiến cô mơ mơ màng màng, ngay cả việc muốn hỏi gì cũng quên mất.

Úy Ương không buông cô ra, nói: "Không được nhìn những thứ đó nữa, hiểu chưa? Cô bé tốt sẽ không xem mấy thứ đó."

Đồng Đồng không biết bản thân vừa đồng ý cái gì, dù sao cô cũng ngỡ ngàng gật đầu... Anh nói gì thì chính là cái đó, đừng nói là tiếp tục hỏi, ngay cả kháng nghị cô cũng quên luôn.

Đợi Đồng Đồng lấy lại tinh thần mới phát hiện mình bị Úy Ương gài bẫy.

Cô thờ phỉ phò nhìn anh chăm chăm, hai tay nhỏ bé cũng không an phận, không ngừng đâm chọc anh, vừa đâm vừa nói: “Em đồng ý với anh, nhưng anh cũng phải đồng ý với em, không cho anh xem mấy cái thứ đó nữa.”

Cô không muốn để anh xem mấy cô nàng trước lối sau cong trong AV, rồi so sánh với thân thể non nớt này của cô, hơn nữa... chỉ sợ cả đời cô cũng không học được cái vẻ xinh đẹp quyến rũ của con hát...

“Cũng không được phép chê em.”

“Sao anh chê em được? Anh hứa sau này sẽ không đụng đến mấy thứ kia, chúng ta ngoắc tay, được không?”

Nói xong Úy Ương vươn ngón út, “Em cũng không được chê anh.”

...Làm gì có chuyện cô chê anh? “So với mấy diễn viên nam... anh đẹp hơn nhiều mà, vóc người đẹp còn là thiên tài, ngay cả diễn viên Âu Mỹ cũng kém anh được không...”

Lời khen này, Úy Ương không biết nên vui hay nên tức giận. Anh trầm giọng hỏi: “Không phải em nói chỉ xem một lần à?” Sao còn biết Âu Mỹ và Nhật Bản?

Đồng Đồng tròn tròn mắt, vội vàng cứu vớt hình tượng: “Đúng là một lần mà, chỉ có một lần, nhưng một lần không có nghĩa là chỉ xem một cái!”

Thấy vẻ mặt không tốt của Úy Ương, Đồng Đồng vội ôm lấy anh làm nũng: “Được rồi được rồi, em hứa sau này sẽ không xem nữa! Em mới không cần xem mấy tên con trai khác khóa thân, đau mắt, nào có được tốt như anh.”

Đồng Đồng gắng sức vuốt mông ngựa, thuận tiện chấm mút trên ngực Úy Ương, bên này tìm tòi bên kia vỗ vỗ, vừa săn chắc vừa đàn hồi, điển hình của dáng người mặc quần áo thì có vẻ gầy nhưng còi quần áo thì rất có thịt.

Cô còn gì chưa thỏa mãn nữa, luận về vóc dáng hay đầu óc, anh Úy Ương nhà cô đã bỏ rơi mấy tên con trai kia mấy trăm con phở được không.

Cô tỉnh ranh như thế, dù là thế anh cũng không tin. Úy Ương lắc đầu, nắm tay cô, nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói: “Cần phải về rồi.”

Đồng Đồng ảm đạm: “Anh cố em về đi.”

Không còn cách nào, Úy Ương cúi người xuống: “Lên đây.”

“Hi hi.” Vui sướng nhảy lên lưng Úy Ương, Đồng Đồng ôm chặt cổ anh, không ngại mất mặt, dọc đường đi gặp không ít hàng xóm quen biết, đều cười chào hỏi, trêu chọc cô và anh.

Đồng Đồng mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, một chút cũng không xấu hổ.

Úy Ương công cô, nghe cô vui vẻ nói chuyện với người khác thì thầm cười, cô nhóc kia, lúc nên ngại ngùng thì da mặt dày đến mức khó tin, nhưng lúc không nên ngại ngùng thì hai má cứ hồng hồng.

Về đến nhà, Úy Ương thay quần áo chuẩn bị đi làm, Đồng Đồng còn đang trong kì nghỉ hè, có thể về ngủ bù, vừa ngủ đã ngủ đến trưa mới dậy ăn cơm.

Buổi chiều cô rất có tinh thần, ôm máy tính chơi. Những sinh viên khác, nghỉ hè đều muốn đi du lịch hoặc làm công, chỉ có cô ở nhà chơi một mình vui đến ngất trời...

Cả nhà không có yêu cầu gì với cô, chỉ cần cô vui vẻ là được. Đồng Đồng cũng không có dã tâm gì, kiếp trước cô xuất ngoại học chuyên sâu cũng vì phiền muộn chuyện nhà mà thôi, kiếp này không còn gì phiền muộn, cô đương nhiên phát tác bệnh lười, vui vẻ tiêu dao.

Ước chừng con mèo Ba Tư rất quý mà nhà hàng xóm nuôi cũng không bằng cô...

Chơi không bao lâu, Đồng phu nhân đã giao cho cô một nhiệm vụ gian khổ thiêng liêng, đó là đưa canh mơ cho Đồng Đồng và Úy Ương.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua ánh mặt trời bên ngoài, sau đó lại nghĩ đến điều hòa trong nhà, liền bĩu môi làm nũng: “Con không đi có được không?”

Sao không đưa cho hai anh ấy lúc trưa, khi hai anh đi làm luôn?

Đồng phu nhân mắng cô lười, dùng thìa múc cho cô nếm chút mùi vị, Đồng Đồng mở miệng uống, chua chua ngọt ngọt rất ngon.

“Không được, con nhóc này, uống cho Ương Ương và Đồng Đồng cưng chịu con như thế, con thì đưa chút canh mơ cũng lười, để xem tối mẹ có nói cho hai đứa nó không.”

Đồng phu nhân nói xong thì chọc nhẹ trán cô, nhìn cô làm nũng cố gắng cầu xin, không nhìn được cười, bà đem hai bình giữ nhiệt đã chuẩn bị xong đến.

“Mẹ đã nói tài xế chờ bên ngoài rồi, tầng cao nhất Đồng thị và tòa thị chính thành phố bác ấy không vào được, chỉ có con đi là hay nhất.”

Cả nhà chỉ có cô nhóc này và hai ông cụ có đặc quyền này.

“Mẹ làm bánh kem chờ con về, được không?”

“Được ạ ~” Đồng Đồng dùng sức hôn một cái lên mặt Đồng phu nhân, cầm bình giữ nhiệt, “Con đi thay quần áo đã.”

Mấy năm nay Đồng Đồng càng ngày càng mạnh, chuyện công ty hầu như đã hoàn toàn có thể tự mình xử lý, Đồng phu nhân không quản nữa, bà vốn không có hứng thú với kinh doanh, nhưng vì là con gái duy nhất nên mới chọn chuyên ngành tài chính.

Cho đến khi biết ông Đồng, bà không nỡ để chồng khổ cực mới đến công ty hỗ trợ, hiện tại con trai tài giỏi như thế, so với hai vợ chồng bà hợp sức, năng lực còn tốt hơn, bà vui vẻ không làm gì nữa, chỉ ở nhà nấu cơm nướng bánh ngọt, bởi vì mơ ước thuở nhỏ của bà là làm đầu bếp nha!

Đồng Đồng về phòng thay áo phông quần đùi, đội mũ rồi đến phòng phơi nắng lấy ô xuống, cô rất sợ nắng mà!

Nhưng tình cảm trong lòng như thiếu đốt, xem đi, cô đúng là người trọng tình nghĩa, anh trai và anh Ủy Ương nhất định sẽ rất cảm động!

Cầm lấy bình giữ nhiệt, tạm biệt Đồng phu nhân, tài xế đang chờ ở gara, cô còn phải chạy qua một đoạn đường mặt trời nắng chói chang...lướt qua vườn hoa ở đại sảnh, còn có đường mòn...vì sao nhà lại lớn như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tình yêu cạnh mơ (II)

Đến cửa tòa thị chính, Đồng Đồng có chút không muốn xuống xe.

Cô nhìn ánh nắng bên ngoài, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, cuối cùng cô cắn răng, quyết tâm ôm một trong hai bình giữ nhiệt vọt xuống xe.

May là cô mang giày thể thao, chạy rất nhanh, ít nhất không đến mức phải phơi nắng đến tróc một lớp da.

Cô quen cửa quen nẻo, gọi điện thoại kêu Ủy Ương xuống đón mình, sau đó hai người cùng vào phòng làm việc của anh.

Phòng làm việc của Ủy Ương rất rộng và thoáng, nhưng khá trống trải. Bởi vì là cơ quan nhà nước nên phải duy trì hình tượng liêm khiết, chính trực.

Đầu tiên Đồng Đồng vọt vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó để vậy đi ra, Ủy Ương thấy vậy thì lấy khăn ướt lau mặt cho cô.

Đồng Đồng nhu thuận ngẩng đầu nhỏ, bĩu môi nói: "Thật là kỳ quái, trời nóng như thế này, sao còn có nhiều người làm việc vậy nhỉ?"

Đại sảnh vừa đi qua đâu đâu cũng là người.

Ủy Ương cười bóp bóp mặt cô: "Em cho là ai cũng như em hả, mỗi ngày chỉ biết ngồi chơi?"

Lời này của đúng là có ý coi thường cô, Đồng Đồng nhăn mặt nhăn mũi chỉ vào bình giữ nhiệt trên bàn nói: "Anh mau nếm thử đi, về nhà em còn nói với mẹ."

Ủy Ương theo lời cô rót một ly, gạt đầu tán thưởng: "Vị rất ngon. Em có muốn học nấu ăn không?"

Nghe vậy, Đồng Đồng cảnh giác nhìn anh: "Vì sao phải học nấu ăn?"

"Sau này em gả cho anh, trở thành vợ của anh, hẳn là sẽ phải có sở trường gì đó chứ, hửm?"

Đây là anh nói đùa, anh vốn không hề có ý định muốn cô nấu ăn.

Vợ cưới về là để cung chiều, không phải để hầu hạ mình.

Đồng Đồng bặm môi, nói: "Anh vừa có tiền vừa đẹp trai, cái gì cũng làm được, em cưới anh là được rồi, sẽ không nấu ăn, anh tự nấu được mà."

Anh toàn năng như thế, hoàn toàn không đến phiên cô làm gì.

Úy Ương kéo cô lên đùi, đưa cái ly trên tay đến bên môi cho Đồng Đồng uống một ngụm mới nói: "Đương nhiên là cưới em về để thương yêu, không phải sao?"

Vốn muốn giáo dục anh một phen, Đồng Đồng bị những lời này làm nghẹn lại.

Cô phát hiện dù mình nói gì anh cũng nói lại được, hơn nữa còn hoàn toàn không cho cô cơ hội phản kích, giờ còn chưa kết hôn, sau này nếu cô thực sự gả cho anh, không phải sẽ bị anh ăn đến chết chứ?

"Hừ...anh đừng có nói ngon nói ngọt, em không tin đâu!"

Cô là người có cốt khí, sẽ không tin lời đàn ông! Tục ngữ nói rất đúng, đàn ông đáng tin thì heo mẹ có thể leo cây!

Nhưng mà nếu cô nói lời này ra, phản ứng đầu tiên của anh hẳn là sẽ đi tìm heo mẹ biết leo cây đi?

"Hai tay của em đẹp như thế, anh không nỡ để chúng dính khói dầu." Úy Ương cầm hai tiểu móng vuốt hôn một cái, sau đó nâng mặt cô lên, ôn nhu cúi đầu.

Đồng Đồng còn một tia lý trí, trông mắt liếc về phía cửa, không quên nhắc nhở Úy Ương: "Không, không được! Anh Úy Ương, cửa không khóa, sẽ có người vào...um..."

Lời còn chưa dứt đã bị Úy Ương đem những âm thanh còn lại nuốt vào, quả đấm nhỏ đập đập lên lưng anh, nhưng Úy Ương vẫn không buông ra.

Hôn hôn hôn khiến Đồng Đồng mềm nhũn, cô nghẹn ngào một tiếng, vòng tay ôm cổ anh, ngồi ở trên đùi anh run rẩy, cảm thấy vô cùng kích thích.

Lỡ như có người nhìn thấy, đây chính là phi lễ thiếu nữ vị thành niên nha...Anh Úy Ương đúng là tài cao mật lớn.

Nụ hôn làm Đồng Đồng đỏ bừng mặt khó thở, Úy Ương buông cô ra. Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi, nói: "Dùng mũi để thở."

Đồng Đồng then quá hóa giận: "Ai, ai cần anh lo!"

"Anh mặc kệ ai quản em, nào, uống một chút."

Đồng Đồng uống canh mơ trên tay anh, đúng vị chua chua ngọt ngọt cô thích, nghĩ đến việc anh luôn khiến cô trở nên hẹp hòi, thế là trực tiếp nắm cổ tay anh cố chấp uống. Úy Ương còn chưa kịp ngăn cản, một ly trong nháy mắt hết sạch.

Uống xong ly này, Đồng Đồng cuối cùng mới nhớ ra nhiệm vụ gian khổ của mình, cô quên anh trai rồi!

Còn có bác tài xế đang chờ ở cửa tòa thị chính!

Đúng là bị sắc đẹp và kỹ năng hôn mê hoặc!

Vội vàng nhảy xuống đùi Úy Ương, cô đội mũ, nói tạm biệt anh: "Còn phải đưa cho anh em nữa, em đi trước nha."

Nói xong định đi, tay cô đã bị Úy Ương níu lại.

"Dạ?"

"Ở đây còn chưa lau sạch." Úy Ương kéo cô về trong ngực, lấy giấy mềm lau khóe miệng dính nước canh cho cô, sau đó khề hôn một cái, nói: "Đừng vội, anh dẫn em xuống."

"Không cần đâu, em biết đường mà, cũng không phải lần đầu tiên đến." Cô đã từng lẫn lộn khắp nơi rồi được không.

"Anh tiễn em." Úy Ương rất kiên trì.

Thế là anh đưa cô đến trước xe, nhìn cô thắt dây an toàn rồi mới khom lưng hôn lên cánh hoa nhỏ một cái, ôn nhu căn dặn: "Trên đường nhớ cẩn thận một chút. Đến công ty thì gọi điện thoại cho Đồng Đồng xuống đón em, biết chưa?"

Đồng Đồng gật đầu như giả vờ: "Nhớ rồi nhớ rồi, anh mau lên làm việc đi, cẩn thận bị lãnh đạo bắt được đấy!"

Úy Ương bảo tài xế lái xe, cho đến khi xe khuất bóng mới đi vào.

Trong lúc anh đứng dưới nắng như thế, không nhúc nhích nhưng những người qua đường đều không kim được mà bị khí chất của anh khuynh đảo, anh lại như không cảm thấy gì, xe vừa rẽ ngoặt thì liền xoay người vào đại sảnh, vừa đi vừa lấy điện thoại nhắn cho Đồng Đồng một tin nhắn ngắn: Xuống xe nhớ đội mũ.

Vừa rồi cô nhóc chỉ cảm mũ trên tay chứ không đội.

Rất nhanh bên kia đã trả lời: "Biết rồi thưa bố!"

Cô nhóc hư hỏng, lại gọi anh là bố, anh có dài dòng và kỳ quặc như chú Đồng sao?

Thế là trả lời: "Để xem buổi tối anh thu thập em thế nào.:

Lần này Đồng Đồng không trả lời, cô đang che mặt xấu hổ trong xe. Tuy chỉ mình nhìn thấy tin nhắn, nhưng cô luôn cảm thấy bác tài xế đã hiểu ra gì đó! Bởi vì ông đang cười trộm!

"Bác Từ, bác cười cái gì?"

Tài xế Từ nhìn Đồng Đồng lớn lên, khi ông Đồng còn chưa quen Đồng phu nhân thì ông đã làm việc ở Đồng gia, hiện tại tiểu tiểu thư hỏi, ngay lập tức ông háng giọng nói.

"Bác có cười gì đâu, chỉ đang cảm khái tình cảm giữa tiểu tiểu thư và Úy Ương thiếu gia thật tốt. Hai đứa bé nhà bác, tuy là anh em nhưng bình thường thấy nhau là như kẻ thù, một lời không hợp đã vung tay, anh không ra anh, em không ra em, đều chưa trưởng thành được."

Nói xong liền thở dài, nghĩ đến chuyện con cái là phiền lòng.

Đồng Đồng cũng không biết an ủi thế nào, trầm nghĩ: Tình cảm tốt? Tình anh em? Đó là bác chưa thấy bộ dạng anh Úy Ương như sói đói gặm môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Gặp mặt (I)

Tòa thị chính thành phố cách Đồng thị không xa, không đến mười lăm phút đã đến, Đồng Đồng cảm ô thật tốt, ôm bình giữ nhiệt vọt xuống xe.

Cô chưa gọi điện thoại cho Đồng Đồng, bởi vì không biết có kẹt xe không, đến đại sảnh gọi cũng được, cô còn thể ngồi trong đại sảnh một lúc ~

Bỏ bình giữ nhiệt lên bàn, lấy điện thoại ra, cô gọi nhưng Đồng Đồng không bắt máy, không biết đang làm gì.

May là đại sảnh ai cũng biết cô, Đồng Đồng lại có thể dành cho thang máy riêng, cô chào hai cô gái lễ tân rồi chặt vật một tay ôm bình giữ nhiệt, một tay cầm điện thoại đến chỗ thang máy.

Nhưng vừa mới bước hai bước, bên cạnh liền có một đám người mặc đồng phục công sở đến.

Đồng thị vẫn còn nhân tính, ngoại trừ ngày đặc biệt phải ra ngoài thì nhân viên có thể mang quần áo sao cho phù hợp là được.

Nhưng lúc này, những người đi qua cô, nam có nữ có, nam thống nhất tây trang màu đen, nữ là đồ đen và áo sơ mi trắng, trước ngực đều thêu hai chữ "Đồng thị", vừa nhìn đã biết là đồng phục.

Đồng Đồng vốn không chú ý, chỉ nghe được một ông chú đầu hói một nửa, bụng bia đang dùng một giọng hết sức nghiêm túc giới thiệu lịch sử Đồng thị, có lẽ đây là nhóm người mới, khi bọn họ đi lướt qua, Đồng Đồng chỉ tùy ý nhìn sang, ai ngờ vừa liếc mắt, cô đã bị dọa đến mức ô, bình giữ nhiệt và điện thoại đều rớt xuống đất!

Nhân viên lễ tân bên cạnh vội vàng giúp cô nhặt lên, phát hiện sắc mặt cô rất xấu, đây là tiểu công chúa Đồng thị, ai dám hàu hạ không tốt?

"Tiểu thư, em không sao chứ? Chị thấy sắc mặt em không tốt lắm, có cần đi bệnh viện không? Hay là chị gọi điện thoại cho tổng giám đốc xuống đón em?"

Đồng Đồng chưa kịp đáp lại lời quan tâm, cô há hốc miệng, im lặng nhìn đám người mới đang nghe ông chú đầu hói giới thiệu trước mặt mình.

Màn hình tinh thể lỏng rất lớn ở tầng một đang giới thiệu sản phẩm Đồng thị, cách thức kinh doanh và buôn bán bất động sản, tất cả mọi người đều nghe vô cùng tập trung (không ngoại trừ có người giả vờ), vô cùng chăm chú.

Trời ơi, có phải cô nhìn lầm hay không? Sao cô có thể nhìn thấy người phụ nữ đó?!

Cho đến khi nữ lễ tân bên cạnh không ngừng kêu lớn "tiểu thư, tiểu thư", Đồng Đồng mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận đồ đạc của mình.

Cô muốn cất bước đến thang máy, nhưng chân vẫn cứ run rẩy, không được, cô thể đi được, nếu cứ đi như vậy mà không làm rõ mọi việc, cô nhất định sẽ hối hận cả đời!

Vừa vặn bên cạnh có người đang đỡ mình, Đồng Đồng nhân tiện hỏi: "Những người đó là ai vậy ạ?"

"À, những người đó hả, là nhân viên nghiệp vụ mới, nghe nói mỗi người đều có trình độ học vấn rất cao, qua năm cửa ải, chém sáu tướng mới vào được."

*Qua năm cửa ải, chém sáu tướng (Quá ngũ quan, trăm lục tướng): Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

"À, vậy hả, còn chị ấy? Là cái chị khá cao, da đẹp, mặt đẹp ấy." Đồng Đồng không dấu vết chuyển đề tài mình muốn biết.

Nữ nhân viên lễ tân suy nghĩ một chút: "Cô ấy cũng là nhân viên mới, nhưng tốt nghiệp trường nào thì chị không biết, chắc là cũng không thấp đâu, cô ấy xinh đẹp như thế, nữ nhân viên nghiệp vụ vốn ít, tất nhiên rất được hoan nghênh!"

Tuy ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng nữ lễ tân đó lại ghen tỵ muốn chết, cô ta xinh đẹp trẻ tuổi, tập đoàn tuy nhiều người đàn ông giàu có đẹp trai nhưng mỹ nữ thì chỉ vài người, vốn lễ tân các cô đều có diện mạo khá tốt, nhưng hiện tại người phụ nữ kia vừa đến, lực chú ý đã bị cô ta lấy hết đi!

"Đúng vậy...cô ta rất được hoan nghênh." Đồng Đồng lẩm bẩm nói.

"Hả? Cái gì? Thật ngại quá, em vừa nói gì chị không nghe rõ..."

"Không sao ạ, à, cảm ơn chị nha." Đồng Đồng lấy lại tinh thần, thân nhiên cười với nữ lễ tân, vừa vặn điện thoại di động vang lên, cô nhận máy, đúng là giọng của Đồng Đồng.

"Anh mới vừa họp, điện thoại đặt chế độ im lặng nên không nghe được, em đến chưa?"

"Em đến ---"

Lời còn chưa nói hết, thang máy dành riêng đã "đỉnh" một tiếng mở ra, Đồng Đồng cầm điện thoại ngọc thụ lâm phong* đứng ở đó.

Ngọc thụ lâm phong: (玉树临风) dịch nghĩa là Cây ngọc đón gió, ý chỉ người con trai có cốt cách tao nhã như cây ngọc, hiên ngang đứng trước gió để lộ phong thái tiêu sái. Xuất phát của thành ngữ này là từ bài thơ Bài ca bát tiên uống rượu của Đỗ Phủ.

Anh rất cao, vẻ ngoài khôi ngô, hơn nữa trên người còn mang khí chất lạnh lùng quý tộc, thật sự rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Anh vừa đứng đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn đến chỗ anh rồi nhanh chóng rời đi --- đây chính là tổng giám đốc, đại BOSS của bọn họ nha, ai dám không nhìn anh chăm chăm không chớp mắt?!

Đồng Đồng chú ý đến ánh mắt của người phụ nữ kia, nhất thời tức giận không thôi, rất muốn tiến lên mắng cho một trận.

Nhưng cô vẫn kiềm chế được. Trước tiên, cô đi đến kéo tay Đồng Đồng, nhét bình giữ nhiệt vào tay anh, nũng nịu nói: "Anh, sao anh xuống nhanh thế?"

"Bé tói, anh trai còn dám họp mà không xuống sao?" Đồng Đồng nheo mắt em gái, trong tay cô cầm gì thì đều nhận lấy, sau đó dắt cô đến thang máy.

Đồng Đồng thờ phào một cái --- may, may là anh không nhìn thấy...

Khoan, hình như có chỗ nào không đúng, việc gì cô phải ngăn chặn anh nhìn thấy người phụ nữ kia?

Anh trai không thích cô ta! Anh vì con mới kết hôn mà! Đáng giận hơn là người phụ nữ kia căn bản không hề mang thai!

Kiếp trước khi anh trai đang học đại học thì cô ta xuất hiện, kiếp này xuất hiện ở Đồng thị. Nhà cô chuyển nhà, anh trai lại nhảy vài lớp, thảo nào thời gian hai người gặp nhau xảy ra vấn đề.

Tiến vào thang máy, Đồng Đồng liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, cô ta vẫn nhìn vào đây chăm chăm, nhưng Đồng Đồng đang chuyên tâm vuốt lại tóc cho Đồng Đồng, không hề chú ý.

Từ khi sinh ra anh đã bị những ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm, chẳng lẽ từng người anh đều phải nhìn lại hay sao?

Dù sao mặc kệ bọn họ nhìn thế nào, chỉ cần không quá thất lễ, anh đều có thể chịu được --- tuy anh cũng không thích quá nhiều ánh mắt tập trung lên người mình.

Ra khỏi thang máy, Đồng Đồng ngoan ngoãn để Đồng Đồng dắt đi, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đồng Đồng thấy bộ dáng này của cô rất thú vị nên không muốn quấy rầy, chỉ dắt cô đến ngồi xuống trên ghế sofa, sau đó tới tủ lạnh tìm một hộp sữa lạnh, cầm ống hút rồi đưa đến bên miệng cô.

Đồng Đồng ngây ngốc cầm sữa uống, đôi mắt vô ý thức nhìn chăm chăm một góc, trong lòng lại cuộn trào mãnh liệt.

Kiếp trước khi anh trai và cô ta gặp nhau, cô còn quá nhỏ, rất nhiều chi tiết không thể nhớ rõ, nhưng tổng thể thì vẫn nhớ.

Quan trọng nhất là phải nghiêm cấm anh trai qua lại với cô ta, lỡ như bị bỏ thuốc thì không tốt, bây giờ đừng hòng ai có thể bày trò với anh trai cô!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gặp mặt (II)

Nếu như cô nhớ không lầm... Kiếp trước khi anh trai và cô ta gặp nhau là lúc học cao trung?

Kiếp trước, tuy anh có nhảy lớp nhưng không khoa trương giống kiếp này, người phụ nữ kia giống như dây leo, tỏ ra vô cùng tình cảm mà quấn chặt lấy anh không một kẽ hở.

Đồng Đồng không có hứng thú với những nữ sinh khác, nhưng cũng không thích cô ta, cô ta biểu hiện giống như bạn gái anh, ngược lại tránh cho anh rất nhiều phiền phức, cho nên anh chưa từng nói gì, dù sao số lần hai người nói chuyện với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, giữa hai người hoàn toàn trong sạch, đây chẳng qua là một vở kịch mà thôi, nhưng đối với người phụ nữ kia lại trở thành anh âm thầm chấp nhận!

Đồng Đồng hận nhất là việc mình không thể làm gì kiếp trước. Cô cau mày, đại khổ cừu thâm nghĩ, sửa lạnh trên tay cũng quên uống.

A a a, sao nào cô không nhớ rõ nữa rồi?! Hình như là khi đó, người phụ nữ kia tốt nghiệp liền thi cùng trường đại học với anh trai, sống chết quấn lấy anh không rời, đến lúc cô mười tám tuổi...

Cũng chính là hai năm sau, cô ta bày trò với anh, bỏ thuốc rồi cướp đi tấm thân xir nam của anh cô!

Thù này không báo thì không làm người!

Đồng Đồng nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Đồng Đồng, không nhịn được cười cười, anh đặt bút máy trên tay xuống, đi tới xoa xoa má cô rồi hỏi: "Đây là có chuyện gì, người nào làm tiểu công chúa mất hứng?"

"Không có." Đồng Đồng cọ cọ mặt vào tay anh, anh trai nhà cô thoát nhìn thì lạnh lùng nhưng thật ra bên trong rất ấm áp.

Đồng Đồng không muốn tách khỏi tay anh, cọ cọ hai cái nữa mới hỏi: "Anh, danh sách người mới lần này có đưa cho anh không?"

Đồng Đồng gật đầu: "Vừa rồi phòng nhân sự đã đưa để anh phê duyệt, em muốn làm gì?" Ngoài miệng hỏi cô muốn làm gì, người đã đi đến bàn làm việc để lấy cho cô.

Cầm tập tài liệu rất dày trên tay, Đồng Đồng nhanh chóng mở ra.

A...đây rồi, chính là cái này! Cô mở tờ sơ yếu lý lịch ra, đọc một cách tỉ mỉ.

Trần Áu Thuận, hai mươi lăm tuổi (hơn anh cô bốn tuổi, còn không biết xấu hổ mà nhúng chàm anh...) Tốt nghiệp thạc sỹ chuyên ngành Tài chính đại học F, nhiều lần nhận được học bổng quốc gia và học bổng của trường, đảm nhiệm chức vụ hội phó hội học sinh, là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường, còn mười lần được khen thưởng là thanh niên kiệt xuất.

Hắc, sơ yếu lý lịch quả thực không tệ, nhưng mà kiếp trước cô ta học đại học Q!

À...cô hiểu, không có tình cảm dành cho anh trai cô, cô ta sao có thể quyết tâm vào được đại học Q?

Chỉ tính sơ thì có hơn 99% cô sẽ khiến cho cô ta phải tránh xa anh trai, nhưng Đồng Đồng vẫn lo lắng,

Tình yêu chốn công sở đâu đâu cũng có, nếu anh trai bị cô ta quấn lấy thì sao? Cô đã biết được bản lĩnh của cô ta, người có thể khiến nhà cô chường khi mù mịt sao có thể là người dễ bắt nạt?

Nhưng mà kiếp này anh trai chưa xuất hiện từ trước, đối phó với cô ta hẳn là sẽ dễ hơn chút phải không?

Nếu không thì...cầu cứu anh Úy Ương? Nhưng anh Úy Ương là nhân viên chính phủ, làm loại chuyện xấu này có phải sẽ không tốt không?

Đồng Đồng nhìn em gái bảo bối khi thì trầm mặc, khi thì thống khổ thì buồn cười không thôi, anh xoa đầu nhỏ, tùy ý liếc mắt nhìn sơ yếu lý lịch một cái: "Em xem cái này làm gì, người này gây chuyện với em?"

Đồng Đồng quan sát cẩn thận ánh mắt anh trai nhà mình một phen, tốt, không có cái gì gọi là "hào cảm" hay có cảm tình, chẳng khác gì nhìn người xa lạ, cô rất hài lòng.

"Anh ~ ~ ~" Cuối cùng cô quyết định dùng làm nũng để lấy thể tấn công, nhào vào trong ngực Đồng Đồng, đôi mắt long lanh chớp chớp, chỉ thiếu học

chó con lè lười ra.

Thấy bộ dạng này của cô, Đồng Đồng rõ ràng cứng người.

Cô nhóc tuy bình thường cũng làm nũng, nhưng cái vẻ mặt này xuất hiện không nhiều.

Bình thường cô thích gì đều có thể tự mua, không chỉ ngày lễ, ngày Tết, sinh nhật, mà hàng ngày cả nhà đều cho cô không ít tiền tiêu vặt.

Còn có ông Úy và Úy phu nhân năm nào cũng tặng trang sức, tài sản của cô ước chừng còn lớn hơn cả anh.

Cho nên, không phải là xin tiền, lộ ra vẻ mặt này hẳn là cô muốn làm chuyện xấu?

"Bé, anh nói cho em biết, anh có thể sẽ không giúp em chinh người hay làm chuyện xấu được đâu."

Nghe vậy, Đồng Đồng nổi đóa, rõ ràng cô là người tốt, anh trai như vậy là không khỏi khinh thường cô!

"Anh, sao anh có thể nói em như vậy?" Đồng Đồng chu môi, tiếp tục làm nũng. "Gia muốn anh đáp ứng một yêu cầu nhỏ thôi."

Nói xong còn giơ tay ra lên thề, biểu thị đây thực sự chỉ là một yêu cầu nhỏ.

"Em biết em nói gì thì anh cũng sẽ đồng ý mà." Đồng Đồng nhéo mũi cô một cái, mỉm cười.

Đồng Đồng chớp chớp mắt rồi cũng cười theo, cô đương nhiên biết anh trai cưng chiều và thương cô bao nhiêu, so với ai khác cô càng rõ ràng hơn.

Chỉ là... Cô muốn làm một cô em gái hay làm nũng thôi: "Gia biết mà, yêu anh nhất." Nói xong thì hôn một cái lên mặt anh.

Đồng Đồng cười hỏi: "Yêu anh hay yêu Úy Ương hơn?"

... Vấn đề này... Rất khó trả lời nha... Chẳng khác gì cô hỏi mình và mẹ cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai trước...

Đồng Đồng mở miệng, suy nghĩ cả buổi cũng không biết trả lời thế nào, Đồng Đồng thấy bộ dạng đáng thương của cô, không đành lòng trêu chọc nữa: "Em khỏi cần nói, anh cũng không muốn biết, lỡ như em nói yêu Úy Ương hơn anh đây sẽ khóc đến chết. Nói đi, muốn anh đáp ứng chuyện gì?"

Đồng Đồng tinh nghịch lè lưỡi, chỉ vào sơ yếu lý lịch trên tay nói: "Anh thấy người này thế nào?"

Không hiểu em gái sao lại hỏi điều này, nhưng Đồng Đồng rất nể tình cẩn thận nhìn một chút, sau đó lắc đầu nói: "Không có gì đặc biệt, anh thấy nhiều rồi."

Nghe vậy, Đồng Đồng thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng đúng, anh của cô đẹp trai lại nhiều tiền, mấy năm nay theo bố và gia gia đi xã giao nhiều nơi, tiêu thư thiên kim có trình độ học vấn cao gia thế tốt đã gặp không biết bao nhiêu, làm sao có thể vừa ý Trần Ấu Thuận?

"Nói vậy là anh không có khả năng sẽ thích cô ấy phải không?"

Đồng Đồng buồn cười: "Hôm nay xảy ra chuyện gì mà cứ hỏi anh mấy chuyện kì quái vậy, cô ấy chỉ là một nhân viên thôi, sao vậy, cô ấy chọc đến em? Vì sao không thích cô ấy?"

"Không phải, không phải em không thích cô ấy... Được rồi, em thừa nhận đúng là em không thích cô ấy."

Trong cái nhìn của Đồng Đồng, Đồng Đồng sửa lại ngôn từ, bĩu môi nói: "Chính là ấn tượng đầu tiên không tốt thôi, hơn nữa em cảm thấy cô ta ngấm trùng anh, cho nên hẳn là sẽ quán lấy anh. Anh xem đi, trên này viết cô ta đã nhiều lần nhận được học bổng quốc gia, em thấy cô ta gia cảnh bình thường, có thể đến Đế Đô học đại học sau đó mới dành được học bổng tại đại học F, điều này cho thấy trong lòng cô ta muốn bất cứ mặt nào cũng phải giỏi, lòng háo thắng rất mạnh, từ những giải thưởng và chức vị này đã cho thấy con người rồi. Mẹ sinh anh đẹp như thế, còn có tiền, cô ta nhất định sẽ thích anh!"

Miệng Đồng Đồng đầy lý do, nhưng một điểm bài bản cũng không có, chẳng khác gì nói ba hoa chích chòe*.

Ba hoa chích chòe: những chuyện lung tung, không đâu vào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trôi sinh oan gia

Đồng Đồng im lặng cười nghe em gái bịa chuyện, sau đó mới nói: "Anh đồng ý với em, đừng nôn nóng."

Nói xong thì sờ đầu nhỏ của cô, nhìn cô như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm thì trong lòng không khỏi buồn cười, không biết tại sao cô lại xem nhân viên mới đó như cường địch.

Nhưng mà anh cũng không hỏi, dù sao thì chuyện đó không quan trọng, bởi vì anh một chút hứng thú cũng không có.

Đồng Đồng hít sâu một hơi, bây giờ tuy an lòng hơn chút nhưng vẫn còn rất lo lắng, thế là cô dứt khoát gọi điện nói không cần phải đợi, buổi tối cô sẽ về cùng anh trai.

Đồng Đồng đương nhiên rất thích cô ở đây với anh, nhưng sao cũng thấy kì lạ, phải biết rằng cô nhóc bình thường chỉ thích hưởng thụ, làm gì có chuyện băng lòng đi làm với anh, chắc chắn là có âm mưu.

Tuy vậy nhưng anh không muốn hỏi cô làm gì, cô nhỏ như thế, thích náo loạn cũng nên, cứ tùy theo cô vậy.

Anh trai không quản, Đồng Đồng đương nhiên vui vẻ hơn ai khác.

Đầu tiên cô ngoan ngoãn ngồi yên trong phòng làm việc Đồng Đồng chừng một tiếng đồng hồ, sau đó thừa dịp Đồng Đồng xem công văn liền không chào hỏi mà lén chạy ra ngoài, còn cầm theo thẻ thông hành.

Những người biết cô ở Đồng thị không nhiều, nếu bị ngăn lại thì vẫn có thẻ thông hành.

Mục tiêu là phòng Nghiệp vụ, nhưng đến nơi cô mới phát hiện đám người đi tham quan còn chưa trở lại.

Đồng Đồng tiện tay hỏi một nữ nhân viên thực tập qua đường mới biết nhưng nhân viên mới tinh anh đều đã đến phòng họp.

Thế là cô giống như kẻ trộm chạy đến phòng họp, rón rén nhìn qua cửa sổ, còn chưa kịp thấy gì, vai đã bị vỗ một cái, sau đó truyền đến giọng nói của một cô gái: "Làm gì đấy?"

Đồng Đồng thiếu chút nữa bị hù chết, cô hít một ngụm khí lạnh, may là chưa hét lên thành tiếng, nhưng vừa quay đầu đã phát hiện là Trần Ấu Thuận!

Đối phương đang ôm một tập văn kiện, cau mày nhìn cô, thấy cô không trả lời thì nói lại lần nữa: "Em đang làm gì ở đây?"

Đúng là hai kiếp không đôi, lần nào hai cô gặp nhau cũng không vừa mắt đối phương.

Đồng Đồng chớp mắt, định tìm đại một lý do, nhưng đột nhiên nghĩ lại, ai da, cô cần gì phải sợ cô ta!

Trần Ấu Thuận đang làm việc tại công ty nhà mình, ôi chao, nếu cô nói mấy lời khó chịu thì có thể kích thích Trần Ấu Thuận lớn tiếng không nhỉ?

Thế là Đồng Đồng đứng lý hợp tình nói: "Chị quản làm gì?"

"Mày---" Trần Ấu Thuận tức không chịu nổi, thiếu chút nữa đã chỉ vào mũi Đồng Đồng chửi ầm lên.

Thực ra cô vốn là một người có tự chủ tốt, cô rất rõ ưu thế của mình, khi nào nên nói gì, khi nào nên làm gì, đối mặt với chuyện nào cũng rất có phong độ, cho nên những năm gần đây làm gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng bản thân Trần Ấu Thuận cũng không rõ vì sao vừa nhìn Đồng Đồng thì trong ngực liền nóng lên, hoàn toàn không khác chế nôi tính tình, rất muốn phát hỏa với con nhóc đó, tốt nhất là hung hăng dẫm nát nó dưới chân, như vậy là mới thoải mái nhất!

Lần đầu tiên nhìn thấy đại BOSS thần bí ít lộ diện trong truyền thuyết, cô không ngờ anh lại khô ngô như vậy, khí chất lạnh lùng quả thực khiến phụ nữ vừa gặp đã thích.

Cô bị anh mê hoặc, cho nên bỏ qua tất cả cái khác. Nhưng cô còn thấy được, đại BOSS cư nhiên lại đối xử rất dịu dàng với một con nhóc, trong mắt Trần Ấu Thuận quả thật là cực kỳ chói mắt!

Người kia hẳn nên thuộc về cô!

Cô muốn chiếm được Đồng Đồng, không tiếc bất cứ giá nào.

Sau đó cô mới nhớ đến con nhóc trước mặt là em gái tổng giám đốc, lỡ như đắc tội tiểu công chúa được nuông chiều từ bé này, bị đuổi việc là chuyện nhỏ, không có cơ hội ở Đồng thị để tiếp cận Đồng Đồng mới là chuyện lớn!

Cho nên cô nhất định phải tinh táo, kiềm chế, tốt nhất là khiến cho tiểu công chúa trở nên vắng lời, lợi dụng nó để tiếp cận tổng giám đốc, đợi đến lúc cô trở thành chị dâu của nó thì để xem cô thu thập nó ra sao!

"À, ngại quá, em gái nhỏ này, giọng của chị có phải lớn quá không? Em không sao chứ? Còn cần giúp gì không? Chị giúp em một tay nha? Nếu như có thể thì ngàn vạn lần đừng nên khách khí, cứ nói với chị."

Giọng nói Trần Ấu Thuận vô cùng uyển chuyển dịu dàng, tựa như một chị gái tri kỷ, đáng tiếc Đồng Đồng không có ngu, cô nhìn ra được giả dối.

Có vài người trời sinh là kẻ địch, ví dụ như Đồng Đồng và Trần Ấu Thuận, chỉ liếc mắt nhìn nhau liền thấy khó chịu, hận không thể đập cho đối phương một cái, kiếp trước là như thế, kiếp này vẫn như vậy.

Cho nên Đồng Đồng có ngốc nghếch bao nhiêu thì cũng sẽ không bị vẻ mặt ôn hòa của Trần Ấu Thuận lừa, kiếp trước nhà cô bị cô ta hại đủ thảm.

Tuy một Trần Ấu Thuận không thể tạo ra thương tổn quá lớn, nhưng không khí hòa thuận hạnh phúc trong nhà đã bị cô ta phá hỏng hoàn toàn.

Từ khi cô ta bày trò bỏ thuốc anh trai rồi giả vờ có thai để kết hôn với anh, anh trai rất ít khi ở nhà, sau đó người phụ nữ này liền làm đủ mọi chuyện, may là có gia gia trấn áp được, nhưng chỉ có trấn áp được thôi, ngôi nhà không còn như trước kia nữa.

Rồi chuyện của cô và anh Úy Ương... Một gia đình vốn đang tốt đẹp dần sụp đổ.

Đồng Đồng nắm chặt tay, bây giờ cô sẽ không từ thủ đoạn, kiên quyết không cho bị kịch kiếp trước phát sinh lần thứ hai!

Đồng Đồng đang muốn trả lời, phía sau liền truyền đến giọng nói của Đồng Đồng: "Bé, sao lại chạy loạn khắp nơi như vậy? Xuống đây chơi cũng không nói anh một tiếng."

Lúc đó anh đang xem văn kiện, kết quả xem xong ngẩng đầu một cái cô đã biến mất!

Đồng Đồng bị dọa sợ nhanh chóng đi xuống tìm, mặc dù biết cô đã mười sáu tuổi, hơn nữa còn ranh ma quỷ quái, có đầy đủ năng lực tự vệ nhưng anh vẫn không yên lòng, vô cùng lo lắng.

Loại cảm giác này...Không giống nuôi em gái, ngược lại giống nuôi con gái ==

Nghĩ đến đây, Đồng Đồng đầu đầy hắc tuyến, hẳn là anh không phản ứng giống bố quá đi?

Anh cảm thấy bản thân xem như bình thường, người muốn bảo hộ cô đến bất thường là bố, không phải là anh.

Ừ, đúng vậy, nhanh chóng tự mình an ủi, sau đó Đồng Đồng tiến lên kéo em gái vào trong ngực, choàng tay qua vai kéo cô đi.

Đồng Đồng còn chưa so chiêu với Trần Ấu Thuận đã bị kéo đi, trong lòng đương nhiên không vui nổi, vừa vặn đi qua một cái cột, thế là cô chơi xấu ôm chặt cây cột không chịu đi.

Đồng Đồng không còn cách nào khác, đành xách cô như xách gà con, đi vào thang máy.

Đồng Đồng xách cô, cô quay mặt làm mặt quỷ với Trần Ấu Thuận.

Cô không quan tâm cái gì là tác phong của thực nữ, đối với người có tâm tư phá hỏng gia đình yên ổn của mình, cô cần gì phải khách khí?

Trần Ấu Thuận nhìn thấy mặt quỷ của Đồng Đồng, tức đến mức sắp lệch mũi, mà Đồng Đồng làm như không thấy càng khiến cô không thể chịu đựng nổi, ôm văn kiện đứng tại chỗ sắp tức chết.

Nhưng ai quản cô ta có đang tức giận hay không?

Đã lâu mà chưa thấy văn kiện, quản lý phòng Nghiệp vụ phái người đi tìm, sau đó hung hăng quở trách cô ta, nếu không phải cô ta rất ưu tú thì không chừng đã bị sa thải rồi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đã bao lâu em không để ý đến anh? (I)

Sau khi trở lại phòng làm việc, không thể thiếu được một phen tra hỏi, nhưng Đồng Đồng ngậm miệng rất chặt, đánh chết cũng không thừa nhận mình có thành kiến với Trần Ấu Thuận.

Đồng Đồng thấy cô mạnh miệng thì nói: "Em không thừa nhận thì thôi, anh tự mình đi hỏi nhân viên kia là được."

Đồng Đồng làm ra một bộ dáng chuẩn bị đứng dậy đi, Đồng Đồng suýt bị hù chết, vội vàng kéo anh lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, biết là mình không nói không được.

Tuy anh trai cứng chiều cô, nhưng một khi nghiêm mặt thì ngay cả cô cũng không có cách.

Ủy khuất chọc chọc ngón tay, Đồng Đồng nói: “Em chỉ là không thích cô ta thôi, hơn nữa cô ta có ý đồ với anh, em không nhẫn nhịn được.”

Cho dù cô có nhẫn nhịn được thì Lục Nhi cũng không.

Đồng Đồng nhú mày, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Đồng Đồng, vẻ mặt cũng rất kỳ lạ, như đang suy nghĩ sâu xa cũng như ần ần, qua một lúc lâu sau, anh dần dần nói:

“Bé, em biết chúng ta... là anh em ruột không?”

Đồng Đồng không hiểu: “Ý anh là gì? Lẽ nào anh không phải con ruột của bố mẹ?”

“Ý anh không phải là vậy. Chúng ta đương nhiên là con ruột của bố mẹ.” Vùng xung quanh lông mày Đồng Đồng càng nhíu chặt hơn, dường như đang suy nghĩ dùng cách nói nào để không làm thương tổn tâm tư thiếu nữ của em gái bảo bối.

“Nhưng mà em phải hiểu được, bởi vì là anh em ruột, cho nên...”

Ách, Đồng Đồng hiểu ra, lúc đó trên tay cô còn đang cầm ly nước, vừa uống một ngụm thì nghe Đồng Đồng nói như thế, buồn cười phun cả nước ra, chặt vật vô cùng, khó coi chết đi được.

Đồng Đồng thấy thế, vội vàng lấy khăn tay lau cho cô, vừa lau vừa giảng giải: “Đây là do bình thường em ít tiếp xúc với người nam giới thôi, ngoại trừ người nhà thì chưa từng quen biết cậu con trai nào, cho nên nghĩ như vậy cũng là bình thường, anh không trách em đâu, anh sẽ giúp em trở lại quỹ đạo ban đầu.”

Trong nháy mắt anh hóa thân thành Đường Tăng, run rẩy nói một tràng không ngừng. Lòng ngực anh đập mạnh, cảm thấy kì lạ không thôi.

Cô nhóc bình thường còn dính Ủy Ương hơn người anh này nhiều, nếu muốn một câu chuyện tình thì cũng phải với Ủy Ương, sao lại là anh?

Đồng Đồng nhanh nhanh hỏi tương, xem chính mình đã từng làm hành động nào không thỏa đáng hay chưa, nhưng nghĩ tới nghĩ lui muốn bẻ đầu cũng nghĩ không ra, ngoại trừ bế, xách, vác, xoa mặt, còn có hôn trán trán thì đâu còn gì khác?

Bây giờ là thời kỳ trưởng thành của cô nhóc, rất dễ bị kích thích, hơn nữa những cô gái như cô đều rất thích xem tiểu thuyết, chẳng lẽ là mấy thứ đó giờ trò quý?

Thế là Đồng Đồng ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói: “Bé, anh đã nói với em rồi, mấy cái phim thần tượng với tiểu thuyết tình cảm xem ít thôi, không tốt cho sự phát triển của thể xác và tinh thần em, khỏe mạnh thì không nói, nhưng tình yêu cảm kỳ tuyệt đối không thể phát sinh trong cuộc sống thực đây, em có hiểu không? Em đọc thì thấy trong sách nói rất tốt đẹp nhưng nó không thực tế ----” cần phải giáo dục...

Đồng Đồng xem thường nhìn anh: “Anh, anh nói vớ vẩn gì đấy! Một chút hứng thú với tình yêu cảm kỳ em cũng không có!”

Hơn nữa cô đã có người trong lòng, anh đúng là tự mình đa tình, hừ!

“?”

Đồng Đồng không hiểu.

“Vậy vừa rồi ý em là gì?” Hai anh suất nữa bị hù chết, con người một khi đã lâm đường lạc lối thì rất khó để trở lại, anh sợ em gái có gì đó với mình, vậy anh làm sao để cự tuyệt?

Nói toạc ra thì sẽ tổn thương cô, không nói toạc ra thì sẽ khiến cô chạy càng ngày càng xa trên con đường này.

“Không có ý gì cả, em không thích cô ta, vậy thôi. Em thả đánh ngất anh rồi vắt lên giường Lục Nhi còn hơn để anh và người phụ nữ kia có bất kì liên hệ nào.”

Đồng Đồng làm nũng nắm một ngón tay Đồng Đồng, mắt nhìn anh: “Anh, đồng ý với mắt nhìn của em một lần đi, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ dính dáng nào với nữ nhân viên trong công ty, nhất là người phụ nữ em vừa gặp kia, anh đồng ý đi, mau đồng ý đi!”

Nhìn ánh mắt nồn nóng của cô, Đồng Đồng mỉm cười: “Anh đồng ý với em, tuyệt đối sẽ không có bất kì hứng thú nào với nữ nhân viên đó.”

Cô nhóc đúng là không tin tưởng anh, anh thật sự rất kén chọn, nếu không thì sao có thể không kết giao bạn gái lâu như thế?

Có được lời hứa hẹn của anh trai, Đồng Đồng thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy chiều hôm nay đúng là khéo, nếu như cô không tới thì sẽ không biết đến sự tồn tại của Trần Ấu Thuần, cũng không có cách nào báo động trước.

Giờ thì cô đã biết hết, nhất định sẽ ngăn không cho người phụ nữ kia tiếp xúc với anh trai!

Vừa nghĩ như thế, ai da không được rồi, cô phải thời thời khắc khắc ở cạnh anh trai mới được, chỉ có tự mình quan sát mới yên lòng nhất!

Thế là mấy hôm nay, trước khai giảng vài ngày, Úy Ương rất buồn bực ai đó.

Bây giờ anh chỉ có thể cùng chạy bộ buổi sáng với cô, sau đó cả ngày liền không thấy cô đâu cả, chờ đến tối muộn cô mới về, hai người vừa nồng nhiệt một chút đã tách ra, đúng là làm anh tức chết rồi!

Sao anh có thể không giận được?

Cô bé của mình ngày nào cũng cùng anh cô đi làm, đối với người chồng chính quy này thì làm như không thấy, anh có thể chịu đựng được mà không phát điên đã tốt lắm rồi!

Nếu như buổi trưa về nhà ăn cơm còn được, đằng này hết lần này đến lần khác Đồng Đồng lại bận rộn, cơm trưa đều giải quyết ở công ty, về đồ ăn thì mỗi ngày Đồng Đồng đều dành ra chút thời gian về nhà lấy cơm Đồng phu nhân đã chuẩn bị sẵn, rồi ở cùng Đồng Đồng đến hơn chín giờ tối mới về.

Dưới tình hình như vậy, Úy Ương đã hơn hai tuần, cũng chính là nửa tháng chưa ôm Đồng Đồng! Thật sự là chưa một lần ôm!

Ngoại trừ buổi sáng lúc chạy bộ có thể thừa cơ hội trộm cái hôn thì những lúc còn lại chẳng khác gì Ngưu Lang Chúc Nữ không thấy mặt nhau!

Đối với chuyện này, Đồng Đồng đương nhiên rất vui vẻ, anh thích Đồng Đồng đi với anh nhưng lại lo cô ở trong phòng làm việc chơi một mình thì không vui, cho nên chuẩn bị rất nhiều đồ ăn vặt để câu dẫn Đồng Đồng ngồi ở đó, với ánh mắt vừa lạnh vừa tức giận của Úy Ương, anh biểu hiện giống như hoàn toàn không thấy.

Cô là em gái ruột của anh, đi cùng anh thì có gì lạ? Hai anh em anh từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, ai dám có thành kiến?

Vấn đề duy nhất là cô nhóc trông anh quá chặt, ngoại trừ phòng họp và nhà vệ sinh, anh nhất định phải ở trong tầm mắt của cô.

Đồng Đồng không hiểu, vì sao chỉ một nhân viên mới lại khiến cô phản ứng lớn như thế?

Nhưng bộ dạng căng thẳng vừa có gió lay ngọn cỏ liền bùng nổ của cô thực sự rất đáng yêu, anh làm anh của cô mười sáu năm đến giờ vẫn không chịu nổi sự đáng yêu này.

Cho nên, cô cứ tiếp tục đi với anh đi, thuận tiện thỏa mãn đau khổ và đố kị chuyện làm anh trai cũng như không trong nhiều năm qua của anh.

Không thể không nói, thấy vẻ mặt luôn cười nhẹ của Úy Ương lộ ra sự tức giận và khó chịu, Đồng Đồng cảm thấy thoải mái chết đi được!

Đồng Đồng thật sự là trông gà hóa cuốc, ngay cả khi Đồng Đồng đi họp cũng nhìn theo anh cho đến khi vào phòng họp mới an tâm.

Cô còn muốn nhân cơ hội này thương lượng biện pháp đối phó với Lục Tiểu Lâm, Lục Nhi vừa nghe tình địch xuất hiện liền gấp đến độ nhảy lên ba thước, đáng tiếc cô ấy đang đi du lịch với bố mẹ nên không thể trở về.

Thế là Lục Tiểu Lâm lệ rơi đầy mặt phó thác nam thần cho em chồng, bảo Đồng Đồng nhất định phải đứng vững, đợi qua ba ngày nữa cô ấy sẽ về.

Đồng Đồng đương nhiên không cự tuyệt, trải qua sự gột rửa của bốn năm đại học, Lục Nhi đã không còn giống trước đây.

Tuy không thể nói cô ấy gầy đi rất nhiều, thất lưng không đủ tinh tế chân không đủ dài nhưng ngực đủ lớn mông đủ cong, không tính là đại mỹ nữ nhưng thắng ở ngũ quan thanh tú và làn da trắng mịn, quan trọng nhất, cô ấy có hậu thuẫn vững chắc là Đồng Đồng, chỉ cần bỏ ra thời gian thì nhất định có thể khiến nam thần nhìn mình với cặp mắt khác xưa, lấy thân báo đáp!

Đây cũng không phải Lục Tiểu Lâm ba hoa, mấy năm nay cô ấy và Đồng gia cùng nỗ lực, tuy rằng nam thần vẫn luôn lạnh nhạt nhưng ít ra thấy sẽ chào hỏi, cũng không xem cô ấy như người ngoài.

Chỉ vậy thôi đối với Lục Tiểu Lâm đã là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, cô ấy không có bất mãn nào, cô ấy chỉ cần ở có thời gian ở cạnh nam thần thôi!

Nghĩ đến lúc mình lừa được nam thần, Lục Tiểu Lâm lộ ra nụ cười bỉ ổi... Hihi hihi, cười đến run cả người.

Đồng Đồng nghe được liền thấy da đầu tê dại, mau chóng khiến Lục Tiểu Lâm dừng cái điệu cười của bà mo, hẹn xong thời gian gặp mặt thì tiếp tục nhìn chăm chăm Đồng Đồng.

Lượng công việc hôm nay cũng giống những ngày qua, cho đến chín giờ mới tan tầm, Đồng Đồng vào giờ này đã buồn ngủ, vẫn là Đồng Đồng bé cô xuồng xe.

Về đến nhà thì Đồng Đồng cũng tỉnh, vừa khéo kịp giờ ăn khuya, nhưng ăn xong thì đã hết buồn ngủ.

Thế là Đồng Đồng vốn muốn ngủ tiếp nay chỉ có thể nhắm chán ôm máy tính chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Đã bao lâu em không để ý đến anh? (II) (H)

Chơi không lâu đã buồn ngủ, Đồng Đồng ngáp một cái, khép máy tính để sang một bên rồi nhắm nghiền mắt, vốn cô muốn ngủ một chút rồi tiếp tục chơi, dù sao buổi trưa cũng đã ngủ rất lâu rồi, nhưng nào ngờ vừa ngủ đã không khống chế được, cho đến khi cảm thấy không thở nổi mới mở mắt ra.

Lúc mở mắt Đồng Đồng vẫn đang mê man, cảm giác như có cái gì đó đè lên người rất khó chịu.

Đồng Đồng thuộc loại người không ngủ thì thôi nhưng đã ngủ thì ngủ như chết, từ việc ở Khổng gia cảm mạo phát sốt cô cũng không muốn tỉnh là đã có thể nhìn ra.

Cô không muốn mở mắt, đánh chết cũng không mở, theo bản năng lăn đến đầu giường bên kia, tưởng tượng sức nặng trên người có thể lập tức biến mất để có thể an ổn ngủ. Nhưng sự thực thì cô không thể lăn đi được, cơ thể mềm nhũn nằm liệt trên giường, giống như có ngọn núi đè lên mình, khó chịu muốn chết.

"Ưm..." Cô nhắm mắt khe khẽ nức nở nhưng vẫn vô dụng.

Thế là Đồng Đồng quát tay lung tung, muốn đẩy trọng lượng trên người ra, nhưng dù làm gì cũng phí công, cô mở miệng, muốn dùng chân đá nhưng không cử động nổi.

Đồng Đồng hết cách, chỉ có thể ủy khuất cố gắng mở mắt.

Đập vào mắt là một khuôn mặt quen thuộc, Đồng Đồng không nghĩ nhiều, trực tiếp ôm cổ anh làm bầm nôi buồn ngủ.

Ai ngờ Uy Ương lại vịn vào khuôn mặt cô, vịn về đến mức cô muốn ngủ cũng không ngủ được.

Bị xoa nhẹ mặt một hồi, bao nhiêu buồn ngủ của Đồng Đồng đã tiêu biến phân nửa nhưng vẫn còn tức giận, khi đang ngủ mà bị đánh thức cô rất hay cáu kỉnh, giống như bây giờ dưới sự trợ giúp của Uy Ương ngồi dậy, Đồng Đồng bĩu môi hờn dỗi, đẩy tay anh ra, tức giận ngồi xếp bằng đưa lưng về phía Uy Ương.

Trong lỗ mũi còn phát ra tiếng hừ, vừa nghe đã biết là vô cùng mất hứng.

Uy Ương cời giày leo lên giường, ôm cô từ phía sau, ban đầu Đồng Đồng còn muốn tránh, nhưng tránh không được nên liền tùy anh.

Chỉ là khuôn mặt cô vẫn căng ra, rất kiên trì với lập trường tức giận, không chịu để cho Uy Ương xoay mình lại.

Uy Ương vốn muốn nghiêm khắc trừng phạt cô, bây giờ liền vô dụng mà mềm lòng, dù sao chỉ cần Đồng Đồng không gây ra lỗi quá lớn, vậy thì leo lên đầu anh anh cũng không giận.

Khuya như vậy anh còn đến quấy rầy cô đơn giản là vì... mấy ngày qua cô luôn xem nhẹ anh đến cùng, mỗi ngày đều về rất khuya, hai người hầu như không thấy mặt.

Có phải cô quên quan hệ giữa anh và cô rồi không?

Còn có Đồng Đồng, mỗi ngày đều vui tươi hơn hờ khi thấy người gặp họa, thật sự vừa nhìn đã khiến người khác tức điên.

"Bé."

Đồng Đồng hừ một tiếng, không để ý đến anh, nhưng cũng hoàn toàn không buồn ngủ nữa.

"Bé."

Vẫn không để ý.

Uy Ương thở dài, ôm cơ thể bé nhỏ không ngừng lay lay, vốn đang hùng tâm hùng chí liền trở nên ủ rũ, chỉ muốn ôm hôn Đồng Đồng một cái, sau đó vội vàng bỏ cô.

Thật vất vả mới có thời gian ở cùng nhau, dùng để tức giận thì quá lãng phí!

"Là lỗi của anh, anh không nên quấy rầy em ngủ nhưng em thử suy nghĩ lại một chút đi, đã bao lâu em không ở cùng anh rồi?"

Mấy ngày nay cô luôn vui vui về về đi theo Đồng Đồng không biết là để làm gì, hai anh em làm bộ thần bí không chịu nói, mà những người khác trong nhà cũng không biết, tâm can phé phôi của anh đều đau.

"Ngoan, đừng tức giận, em nói đi, mỗi ngày đều đi từ sáng sớm, buổi trưa thì không về, lại còn tối nào cũng về muộn, anh muốn thân mật với em cũng không có cơ hội, làm sao mà không nóng nảy được?"

Nghe xong lời này, Đồng Đồng chớp chớp mắt, quay lại nhìn Úy Ương hỏi: "...Anh, anh nói thật không? Không phải anh cố ý đến quấy rầy em ngủ?"

Úy Ương cười khỏ, anh hừ đồn vậy hả? Bé con sao lại không tin tưởng anh?

Suy nghĩ kỹ một chút, anh là người đáng tin nhất nhà nha, anh chưa từng lừa dối cô lần nào, vì sao cô lại hoài nghi anh cố ý quấy rầy cô?

"Dĩ nhiên không phải, anh quá nhớ em, nếu không sao lại không cho em ngủ?"

Lời này nói ra đúng là hợp lý hợp tình, Đồng Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, cũng đúng, anh Úy Ương chưa bao giờ làm gì không tốt với cô cả.

Nghĩ thông suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn liền thay đổi biểu tình, cô ngọt ngào xoay người ôm cổ Úy Ương, chui vào ngực anh, dịu dàng hỏi: "Vậy là anh nhớ em nên mới đến tìm em?"

Úy Ương gật đầu, có chút ai oán: "Ai bảo mấy ngày nay em cứ đi theo Đồng Đồng, không thêm đề ý một chút đến anh."

Hơn nữa khi chạy bộ buổi sáng, thời gian để triển miên ôn tồn cô cũng không cho, trực tiếp chạy về thay quần áo đi cùng Đồng Đồng, trong lòng anh sao có thể thoải mái?

Mặc dù đôi phương là anh ruột của cô, nhưng anh vẫn không khỏi buồn bã.

Ban đầu anh còn cho rằng cô nhóc cũng chỉ hững hờ vài ba ngày, trong công ty nhàm chán vô vị như thế, nhiều lắm là ba ngày cô đã chịu không nổi, đến lúc đó anh nhận lại cô là được.

Ai ngờ mọi chuyện xảy ra ngoài dự tính của anh, cô nhóc kia lại có thể ngoan ngoãn đi theo Đồng Đồng, nửa tháng vẫn còn chưa đủ!

"Hi hi, không phải gia cố ý đâu." Con gái thường thích được dỗ ngon dỗ ngọt, đương nhiên Đồng Đồng cũng không phải ngoại lệ.

Cô ôm cổ Úy Ương, ngồi trong ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên môi mỏng một cái thật kêu, ngọt ngào nói: "Vậy người ta bồi thường cho anh nha."

Nói xong, Đồng Đồng cầm lấy một bàn tay Úy Ương cho vào áo ngủ của mình.

Cô không thích mặc nội y, cho nên bước vào phòng mình thì từ đầu đến chân tuyệt đối đều thả rộng, chỉ mặc một cái váy ngủ thoải mái.

Dù sao cũng ở một mình, không sợ bị người khác nhìn thấy.

Úy Ương bị hành động của Đồng Đồng làm cho kinh ngạc giật mình, bàn tay to ở bộ ngực mềm mại không biết phải làm sai, một lúc sau mới nhẹ nhàng nhéo hai cái.

Đồng Đồng lập tức mềm thành một bãi nước, đầu lưỡi vờn ra khiêu khích anh, môi lưỡi hai người quấn quít lấy nhau, phát ra những tiếng chặc chặc.

Tâm hồn bị tổn thương của Úy Ương mấy ngày nay cuối cùng cũng có được chút an ủi, không còn đau khổ như trước.

"Lại không mặc áo ngực..." Úy Ương khàn khàn giáo huấn cô, đáng tiếc giọng nói khê khàng còn mang dục vọng, một chút thuyết phục cũng không có.

"Ra ngoài không được như vậy, biết chưa?"

Đồng Đồng gật đầu, khi đi ra ngoài đương nhiên phải mặc, cô cũng không ngu, chẳng lẽ còn muốn phơi ra miễn phí cho người ta ăn đậu hũ?

"Ở nhà mặc không thoải mái, cũng rất phiền phức." Cô cầm lấy tay anh đặt lên ngực mình: "Anh không thích em như vậy hả? Như vậy không phải rất thuận lợi hay sao? Anh cũng không cần phải cởi áo ngực cho em."

Hai tai Úy Ương đã hồng hồng, nhưng điều anh am hiểu nhất chính là núi Thái Sơn sập thì mặt cũng không đổi sắc, cho nên biểu tình thoát nhìn rất bình tĩnh lạnh nhạt, chỉ có hành động là mãnh liệt hôn Đồng Đồng, ngón trở bắt đầu di chuyển trên nụ hoa mềm mại non nót, xúc cảm mềm mại quả thực vô cùng tuyệt vời, khiến cho anh không thể kiềm chế.

"Phải không... vậy thì cảm ơn em" Úy Ương nhin hơn nửa tháng, bây giờ không thể thư giải một chút thì anh sẽ phát điên.

Úy Ương để Đồng Đồng tách chân ngồi lên thắt lưng mình, cô nhóc không thấy tự hiểu nhẹ nhàng cọ xát, đều cọ xát ở nơi mẫn cảm dưới thân anh, khiến cho anh không khỏi cứng hơn.

Úy Ương thở dốc yêu cầu: "Cởi áo ngủ ra được không, anh muốn nhìn."

Đồng Đồng nhìn anh, có chút xấu hổ nhưng vẫn cởi ra, mái tóc đen mềm mại rũ xuống như thác nước trên đầu vai mượt mà, cộng hưởng với ánh đèn vàng ấm áp tạo nên một cảnh tượng đẹp đẽ.

Úy Ương nuốt nước miếng, không nhịn được nhẹ nhàng cắn một cái.

Đồng Đồng then thùng ôm ngực, khe rãnh giữa ngực dường như càng sâu hơn.

Cô luôn được nâng niu, Đồng Đồng lại chú trọng đến việc bảo dưỡng và chăm sóc nhan sắc phụ nữ trong nhà, cho nên tuy tuổi Đồng Đồng không lớn nhưng hai con thỏ trước ngực đã có kích thước rất khá. Còn có làn da mềm mại tươi trẻ, quả thực khiến cho ánh mắt người khác vừa thấy là không thể dời đi được.

"Ngoan, lấy tay ra, để anh xem kỹ một chút."

Giọng nói này dường như có ma lực, Đồng Đồng từng chút từng chút buông ra, xấu hổ nhắm mắt lại, để cho thân thể hoàn toàn phơi bày trước mắt Úy Ương.

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên, hơn nữa cô đã sớm bị anh nhìn, đâu đâu cũng bị anh chạm qua, nhưng ngay cả vậy cô vẫn xấu hổ.

Cũng là do giọng nói cùng khuôn mặt đẹp trai của anh có sức cuốn hút, so với hình tượng lãnh đạm cấm dục bình thường hoàn toàn khác nhau, vô cùng tương phản, còn tương phản một cách thật quyến rũ!

Thân thể thiếu nữ trước mắt, tinh tế xinh đẹp, nhiều một phần thì béo, thiếu một phần thì gầy, đường cong bờ vai hoàn mỹ, xương quai xanh tinh xảo, độ cong vòng eo mê người, hai con thỏ nhỏ no đủ đàn hồi, toàn thân đều trắng mịn như phấn, cộng với cặp mắt to tròn chớp chớp và cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, trên thế này liệu có người đàn ông nào có thể kháng cự được sự mê hoặc này?

Úy Ương chậm rãi hôn lên môi Đồng Đồng, bàn tay to bóp bóp con thỏ nhỏ, bên trong bộ ngực còn hơi cứng cứng, đây là minh chứng cho thân thể thiếu nữ chưa dậy thì hoàn toàn.

Trong nháy mắt Úy Ương cảm thấy mình phạm tội ác, cô bé mới mười sáu tuổi, anh đây chính là dâm loạn thiếu nữ vị thành niên, không, không phải dâm loạn, phải nói là dụ dỗ gian dâm.

Thế nhưng...Úy Ương cảm thấy rất khoái lạc, cũng rất thỏa mãn, anh thích cảm giác này, dĩ nhiên không phải là luyến đồng, bởi vì anh không hề có bất cứ hứng thú nào với người con gái khác.

Anh chỉ muốn thân mật với cô, tốt nhất là có thể bỏ vào trong túi, đi chỗ nào cũng mang cô theo.

Loại cảm giác tội lỗi này vài giây thì liền biến mất, Úy Ương vẫn có chút lo lắng, dù sao anh cũng hơn cô nhóc tròn mười tuổi.

Ngẫm lại thì khi cô hai mươi anh đã ba mươi, cô ba mươi anh đã bốn mươi, cô bốn mươi, độ tuổi như sói như hổ thì anh đã qua tuổi năm mươi, cho nên anh đương nhiên phải xuống tay sớm một chút, khiến cho cô một lòng với mình, vậy thì sau này dù có chuyện gì xảy ra thì anh vẫn còn có một đường sống.

Khác biệt lớn nhất giữa anh và cô bây giờ là cái gì anh cũng biết, còn cô thì cái gì cũng không.

Nếu có thể dùng phương thức tình dục để cô cảm nhận anh thì như vậy cũng rất tốt.

Dù sao anh cũng có tự tin rằng người có thể so sánh với anh không nhiều lắm, chỉ cần suy tính thích đáng thì cô chắc chắn sẽ là vật trong túi của anh.

Đồng Đồng bị sờ rất thoải mái, cô khép mắt không ngừng trầm mê, thật là lạ, tại sao người khác sờ lại không giống mình tự sờ?

Khi cô nhắm mắt cũng chạm qua ngực mình, nhưng lại không cảm thấy thoải mái giống bây giờ. "Anh Úy Ương, dùng sức một chút..."

Úy Ương cười, dùng sức như mong muốn của cô, nụ hoa bị khi dễ vô cùng thâm thương lập tức nở rộ, nũng nịu như một con thỏ đang tức giận.

"Bé, em nghĩ nơi này." Anh ước chừng nơi mềm mại nào đó. "Có đủ lớn không?"

Đồng Đồng rất thành thực lắc đầu, lúc này cô mới cỡ C, ít nhất phải E cô mới thỏa mãn.

Hừ, ai hiểu được nỗi đau vì ngực nhỏ của cô kiếp trước?

Có được đáp án mong muốn, Úy Ương cười hỏi: "Anh giúp em làm nó lớn được không? Chỉ cần mỗi ngày anh giúp em xoa xoa thì nó sẽ rất nhanh lớn."

"Được...anh làm rất thoải mái, muốn anh hôn." Đồng Đồng không khách khí, ườn ngực khiến hai con thỏ nhỏ run rẩy trước mặt Úy Ương, câu dẫn anh.

Úy Ương cúi đầu cắn một cái, gò đào mềm mại bị anh ngâm vào trong miệng, bộ ngực trắng nõn đầu đầu cũng là dấu hôn.

Đồng Đồng ôm đầu anh, móng nhỏ dưới thân anh không ngừng vặn vẹo, hạ thân vừa ngứa vừa trống rỗng, rất cần được gì đó lấp đầy.

Trước đây khi cùng anh thân mật, anh luôn để cô thỏa mãn đã rồi mới đến lượt mình, dùng miệng hoặc dùng tay, mỗi lần đều khiến cô thỏa mãn triệt để.

"Anh Úy Ương...em khó chịu, bên dưới khó chịu..." Đồng Đồng khóc. Khóc luôn là vũ khí tốt nhất.

Cô nhóc đúng là bị anh nuôi thành giáo hoạt, một chút rụt rè cũng không có. À không, trước đây mỗi lần thế này cô rất hay xấu hổ, bây giờ thì không, vừa phóng khoáng vừa không làm bộ.

"Được được được, anh giúp em thoải mái trước được chưa?" Úy Ương vội vàng vừa ôm vừa dỗ cô.

Đồng Đồng ngừng nức nở, hít mũi một cái, "Được rồi." Nói xong liền tự động mở hai chân ra.

Úy Ương cười khê, "Bé con dâm dăng." Bàn tay to từ rãnh ngực chuyển xuống huyết động ngọt ngào.

Đồng Đồng không thích xưng hô này, bấu môi nhìn anh.

"Gia không có dâm dăng, tối nay là anh đến tìm em." Vậy chẳng phải anh càng dâm dăng sao?

Gọi lên kích thích rồi lại nói cô dâm dăng, anh tự mình đến đây, anh mới là người dâm dăng!

"Ừ ừ, là anh đến tìm em, anh xin lỗi." Úy Ương ôm Đồng Đồng lấy lòng, ngón tay chạm đến mảnh thịt mềm mại, xấu xa hỏi: "Bảo bối, đây là gì nha?"

Đồng Đồng vui mặt vào cổ anh, lắc đầu liên tục, không nói lời nào, cả khuôn mặt đều nóng hổi.

Úy Ương ấn ngón tay vài cái, nơi đó đã rất ướt, anh dùng một ngón tay chấm vào, sau đó xoa lên nơi sâu kín, ngón tay vẽ vòng xung quanh.

Cô nhóc nhảy cảm vô cùng, chỉ cần chơi đùa ở đây một chút thì năm phút đã có thể khiến cô cao trào.

Quả nhiên, Đồng Đồng lập tức bắt đầu run rẩy. Cô ôm cổ Úy Ương, mộng nhỏ không khỏi muốn trốn tránh.

Đáng tiếc là vô dụng, mặc kệ cô di chuyển thế nào, Úy Ương vẫn có thể tìm được nơi yếu ớt nhất của cô.

Hạt trần châu vô cùng đáng yêu mềm mại, Úy Ương không dám dùng sức, chỉ xoa nhẹ bên trên mà thôi.

Đồng Đồng không chịu nổi kích thích này, hai chân run run nhưng vẫn khăng khăng không dám kêu thành tiếng, cắn môi thở dồn dập.

Chỉ cọ xát thôi còn chưa đủ, Úy Ương thỉnh thoảng còn đâm vào động nhỏ non nớt.

Đồng Đồng rất thích cảm giác thoải mái nhưng cũng vô cùng kích thích này, cho nên mộng nhỏ bên trên hạ thân Úy Ương không ngừng dịch chuyển.

Khoái cảm tích lũy ngày càng nhiều, cuối cùng, thân thể mềm mại giật giật vài cái, hai chân gắt gao kẹp lấy hông của Úy Ương, sau đó Đồng Đồng mềm nhũn tụt vào ngực Úy Ương, không ngừng thở dốc.

Thỉnh thoảng còn run rẩy, tinh thần hoàn toàn không thể khống chế.

Úy Ương thu tay về, đầu ngón tay còn dính lấy vệt nước mờ ám, Đồng Đồng nhìn thoáng qua, xấu hổ không dám nhìn tiếp.

"Em thoải mái rồi, nhưng anh còn khó chịu hơn." Úy Ương nhỏ giọng nói.

Đồng Đồng suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy anh đưa em đi tắm trước, sau đó em giúp anh được không?"

Lúc nói chuyện, cô không ngừng kẹp lại hai chân, nơi nào đó dính dính không hề dễ chịu.

Nghe vậy, Úy Ương cười: "Anh giúp em làm sạch không được sao?"

"Hả?" Đồng Đồng nhất thời không phản ứng được, cho đến khi Úy Ương áp cô lên giường, tách chân cô ra lần nữa, cô mới hiểu được anh muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Anh đi vào một chút được không? (H)

"Không, không được." Đồng Đồng cuống quýt đẩy Úy Ương, nhưng anh rất cố chấp, không nói hai lời tách chân cô ra, hé lộ u cốc mềm mại.

Đồng Đồng xấu hổ che mặt không dám nhìn, cảm nhận được sự ầm áp tại nơi riêng tư.

Nơi đó vừa qua cao trào, hiện tại đang rất nhạy cảm, bị anh dày vò như thế đương nhiên chịu không nổi, thân thể Đồng Đồng run rẩy như điện giật: "A...Anh Úy Ương ~"

Ba chữ anh Úy Ương phía sau vừa mềm vừa mạnh, nũng nịu yếu điệu vô cùng.

Úy Ương nghe được xương cốt cũng mềm, hôn lên nơi mềm mại phía trước, nơi riêng tư của thiếu nữ non nót hồng hồng như vậy, tiểu huyết mềm mại gần như không nhìn thấy, anh tham lam nuốt nước miếng, hôn lên một vòng xung quanh khiến cho Đồng Đồng run rẩy, dịch yêu lần nữa chảy ra.

Thế này thì thật sự rất dâm dăng, Đồng Đồng che mặt không dám nói ra, trong miệng làm bầm, cho đến khi thực sự chịu không nổi mới buông tay, ra sức nắm chặt ga trải giường dưới thân, không dám kêu thành tiếng mà vui đầu cắn gối ngủ.

Úy Ương ngẩng đầu nhìn thấy thì đau lòng vô cùng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên nói: "Ngoan, đừng kim nén nữa, muốn kêu thì cứ kêu."

Tuy là nói thì nói như thế, nhưng Đồng Đồng sao có thể kêu thật được?

Nếu cô kêu lên thì quan hệ của hai sẽ bị đưa ra ánh sáng, chân anh sẽ bị đánh gãy, vậy nửa đời hạnh phúc còn lại của cô làm sao đây?

"Um...Không muốn...rất xấu hổ." Đồng Đồng nhắm mắt, khuôn mặt đỏ ửng như quả táo.

Úy Ương bật cười, tiếp tục hôn đào nguyên mà mình yêu nhất, một thoáng sau đã khiến Đồng Đồng cao trào lần nữa, rồi mới làm sạch chỗ kia, ngồi xuống ôm Đồng Đồng vào lòng.

Hai tay anh ở trên thân thể mềm mại của cô không ngừng vuốt ve, bóp bóp chỗ này sờ sờ chỗ kia, cũng không quên khe rãnh sâu ấy.

"Em giúp anh được không?" Úy Ương vừa vờ về ngực cô vừa hỏi, một tay thư giải dục vọng của chính mình.

Mặt Đồng Đồng vô cùng đỏ, do dự lúc lâu mới gật đầu một cái thật nhẹ. Úy Ương cong môi, cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô đặt dưới hạ thân mình, dạy cô chuyển động lên xuống.

Đồng Đồng lần đầu tiên cảm chỗ đó của đàn ông, tuy trước đây cô đã từng xem qua nhưng đó cũng chỉ là video clip, chưa từng thực hiện lần nào!

Bây giờ thực sự cảm nó trên tay, mới biết thì ra là cảm giác này...rất lớn, cũng rất nóng, gân xanh phía trên như có sinh mệnh, thỉnh thoảng lại nảy lên.

"Thật lớn nha..." Đồng Đồng bất giác níu non, "Đàn ông ai cũng lớn như thế sao?" Vì sao trong AV Nhật Bản lại giống thoi son vậy? Vì sao?

Nghe vậy, Úy Ương phụt cười: "Tiểu đầu đất." Anh thân mật cọ mũi với Đồng Đồng, không quên căn dặn: "Không được tò mò người đàn ông khác, biết chưa?"

Giọng nói của anh rất nghiêm túc, cho nên Đồng Đồng không chút do dự sáng suốt gật đầu: "Biết ạ."

Cô nào dám nha, nếu anh Úy Ương biết được thì cô hẳn là không cần sống nữa?

Có thể anh sẽ thiên người đàn ông bị cô nhìn thấy kia, sau đó bắt cô về nhà bắt đầu "dùng sức" như vậy như vậy như vậy.

"Anh Úy Ương, anh thoải mái không? Em hầu hạ anh thoải mái hay không thoải mái?" Bàn tay nhỏ bé non mềm không ngừng di chuyển lên xuống, ngón tay mảnh khảnh thì thoảng còn chạm qua đỉnh đầu thật lớn, dịch trong suốt dính dính trên tay Đồng Đồng.

Đồng Đồng tò mò giơ tay lên nhìn, sau đó đưa đến trước mũi, có một mùi là lạ, cũng không biết cái này là đại diện cho cái gì, chỉ biết là dịch của đàn ông.

Nhưng hai mắt Úy Ương lại đỏ lên, anh nuốt nước miếng, hít một hơi thật sâu, áp chế dục vọng mệnh mông trong lòng rồi nhẹ giọng nói: "Thoải mái, em làm sao cũng đều thoải mái."

Đồng Đồng cười hắc hắc, ra sức tiếp tục công việc. Úy Ương sờ sờ bóp bóp trên người cô, hai con thỏ trắng trẻo bị trêu chọc đến run rẩy, hai đóa hoa ở trên càng sưng không thôi.

Thực ra Đồng Đồng cũng rất thoải mái, cái miệng nhỏ nhắn thì thoảng râm rì vài tiếng, nhưng Úy Ương không dám chạm vào tiểu huyết bên dưới vì sợ tự chủ của mình không đủ.

Cứ như vậy chuyển động một lúc lâu, Đồng Đồng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, nhưng Úy Ương vẫn chưa có chiều hướng xuất ra.

Cô cau mày nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ chỉ một giờ rưỡi, nếu không ngủ thì ngày mai sẽ không dậy nổi, lỡ như cái cô Trần Ấu Thuận thừa cơ đánh chiếm anh trai thì sao?

Thế là cô cắn răng, trực tiếp tránh khỏi tay của Úy Ương, xấu hổ chủ động dịch đến đùi anh, tách ra hai chân non nót ngồi xuống, đem dục vọng to lớn của anh kẹp vào giữa đùi trong, không ngừng cọ cọ, nũng nịu nói: "Anh Úy Ương ~ Anh dùng chỗ này được không, em buồn ngủ rồi..."

Có đùi trong đương nhiên tốt hơn tay nhỏ bé, Úy Ương hít vào một hơi, nắm eo nhỏ của Đồng Đồng chuyển động ra vào.

Mỗi lần chạm đến nơi mềm mại uồn ướt kia...Úy Ương rất muốn thật sự đi vào, phá tan tấm màng mỏng, triệt để giữ lấy cô, mang theo dòng máu đỏ tươi của xứ nữ.

Cấn răng nhịn xuống cổ dục hỏa trong lòng, Úy Ương hôn lên môi Đồng Đồng.

Cô nhóc bị hôn đến tiểu linh hồn cũng mất, mắt to chớp chớp liên tục nhưng không nói lời nào, bởi vì cô căn bản đã mất đi khả năng giao tiếp.

Nơi đó của anh rất nóng, lại ở phía dưới cọ xát với cô, thật xấu hổ, nhưng cũng thật thoải mái, tại sao lại như vậy?

Cô cảm thấy bụng dưới rất trống rỗng, cần một thứ gì đó an ủi...

"Anh Úy Ương...em khó chịu..." Đồng Đồng ôm cổ Úy Ương làm nũng, bĩu môi khóc liên tục, mông nhỏ trống rỗng không khỏi vặn vẹo, nơi đó của hai người lại càng cọ xát hơn, nhưng vẫn thiếu chút kích thích, không có cách nào thỏa mãn được.

Đồng Đồng khóc rất đáng thương, hoa lê đài vũ làm Úy Ương đau lòng vô cùng, anh vội vàng vừa ôm vừa dỗ cô, thật vất vả tiếng khóc mới ngừng, kết quả Đồng Đồng lại mềm giọng nói khó chịu, nói đau, nói ngứa.

Úy Ương liếm môi một cái, hỏi: "Em có tin anh không?"

Đồng Đồng không chút do dự gật đầu.

Thế là anh nói: "...Anh đi vào một chút được không? Anh hứa sẽ không vào sâu...chỉ một chút, một chút thôi."

Đồng Đồng không hề nghĩ ngợi nói: "Vậy đi vào hết luôn được không?"

Đây là trần trụi mời gọi, nhưng Úy Ương vẫn chịu đựng, ôn nhu trầm giọng dỗ cô: "Không được, em còn nhỏ lắm, nếu anh thực sự vào hết em sẽ rất đau."

Cô bé của anh yếu ớt như thế, bình thường trầy chút da cũng nước mắt cũng rơi như hạt đậu, nếu như bây giờ thực sự đi vào thì không biết cô sẽ khóc thành dạng gì, sao anh làm được?

Đồng Đồng không rõ: "Vậy, vậy anh sẽ không thoải mái mà?" Đàn ông thực sự chịu được dụ hoặc thể này mà không tiến vào? Cô mới không tin!

Đàn ông là loại sinh vật chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, anh Úy Ương cũng không ngoại lệ!

Nhược Vy: Đạo này học hành bận rộn quá nên phải đăng khuya, thỉnh các thí chủ thông cảm | (̄ 3 ̄) |

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Anh giúp em

"Nếu em thực sự thương anh thì ngoan ngoãn một chút được không, sau này không cho phép không để ý đến anh mỗi ngày như vậy." Giọng Úy Ương vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nhưng Đồng Đồng lại nghe ra được sự bất mãn và cương thế.

Nếu Đồng Đồng không đáp ứng... Đoán chừng sẽ chết rất thảm. Mà cô là người yêu quý mạng sống, đương nhiên sẽ không tự tìm đường chết, thế là dùng sức gạt đầu, lộ ra nụ cười ngây thơ.

Mông nhỏ Đồng Đồng vặn vẹo, hai tay bám vào vai Úy Ương để chống đỡ bản thân rồi ngâm khề, nhưng cô không đủ sức, cơ thể lại yếu ớt, vừa di chuyển vài cái đã không chịu nổi, ngồi xuống thở dốc.

Úy Ương cũng không có ý định trông cậy cô sẽ thỏa mãn anh, bàn tay cầm eo nhỏ không ngừng chuyển động, đêm đã khuya, giấc ngủ với cô rất quan trọng, anh không thể quá phận.

Đùi trong mềm mại và cánh hoa cọ xát dục long nóng hực của anh, Úy Ương không còn nhẫn nại, dùng lực va chạm hơn mười lần rồi xuất ra, khiến cho bắp đùi Đồng Đồng rỏ tinh rỏ mù.

Đồng Đồng có được thỏa mãn, tuy bên trong vẫn cảm giác hư không, cần có thứ gì đó tiến vào lấp đầy nhưng một khắc khi Úy Ương cao trào kia, cô cũng cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Tay nhỏ bé ôm lấy Úy Ương, cô tựa đầu vào vai anh thở hắt một hơi: "A..."

Thật thoải mái, cô rất thích trải nghiệm cảm giác này với anh, cho dù không làm gì cũng cảm thấy vui vẻ.

Úy Ương cúi đầu cười cười, bàn tay to捏捏 cái mũi nhỏ mềm mại, buông cô ra, lau sạch cơ thể của Đồng Đồng rồi cho cô mặc áo ngủ, chính mình cũng chui vào ổ chăn thơm thơm mềm mềm.

"Được rồi, đêm đã khuya, em mau ngủ đi."

Đồng Đồng chớp mắt: "Đêm nay anh ngủ ở đây hả?"

Cô không kim được liếc mắt nhìn xuống, thấy dục vọng của anh vẫn đang phồng lên, nuốt nước miếng hỏi: "Anh nhìn được không?"

Như vậy đối với đàn ông đang độ tuổi sung mãn có vô nhân đạo quá không, liệu anh có bị liệt dương...

Không biết đầu nhỏ của Đồng Đồng đang nghĩ gì nhưng nếu cô còn hỏi tiếp thì anh sẽ rất khó bảo đảm sẽ không đè cô xuống: "Được rồi, ngoan nào, mau ngủ đi."

Bàn tay to xoa khuôn mặt trứng ngỗng, Úy Ương ôm sát Đồng Đồng, đắp kín chăn, cầm đèn trên đỉnh đầu cô rồi nhắm hai mắt lại.

Cái ôm của anh ấm áp an toàn như thế, Đồng Đồng sao có thể để anh đi được. Cô hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười ngọt ngào, cảm giác được một thành lũy to lớn vây quanh, an tâm đi vào giấc ngủ.

Cảm giác này tuyệt vời không gì sánh được, sáng hôm sau Đồng Đồng dậy rất sớm, bởi vì cả ngày hôm qua cô đã ngủ được rất lâu.

Lúc cô tỉnh Úy Ương còn đang ngủ, anh vẫn duy trì tư thế tối hôm qua, cứ ôm không hề dịch chuyển.

Đồng Đồng thật sự lo rằng liệu tay anh có mất cảm giác hay không, thế là cô ngồi dậy, đặt tay anh xuống rồi nhẹ nhàng đắp bốp.

Úy Ương sao có thể không cảm nhận được động tĩnh của Đồng Đồng.

Trước đây khi làm nhiệm vụ tại quân ngũ, kỷ lục là bảy ngày không ngủ không nhúc nhích, bây giờ thì có là gì.

Nhưng bộ dạng tri kỷ ngọt ngào của cô thực động lòng người, anh rất muốn cảm nhận thêm một lúc cho nên để cô ấn thêm, mắt vẫn nhắm chứ không mở.

Động tác của Đồng Đồng vô cùng nhẹ nhàng vì sợ đánh thức Úy Ương.

Sau đó cô vỗ nhẹ lên mặt anh, trước khi anh tỉnh lại liền chui vào chăn giả bộ ngủ.

Ai ngờ cô còn chưa làm gì thì bàn tay đang được cô ấn ấn đã ôm lấy hông cô, kéo cô vào lòng.

Đồng Đồng hoảng sợ, thiếu chút nữa kêu thành tiếng, giương mắt nhìn lên lại thấy Úy Ương vui vẻ nhìn mình, đôi mắt đen nhánh tràn ngập tình ý lưu luyến, ôn nhu như vậy khiến cô không thể chống lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, làm sao đây, cho dù đã qua nhiều năm như thế nhưng cô vẫn không có cách nào chống lại mị lực của anh!

Chỉ cần anh cười với cô, xoa đầu cô, hôn nhẹ cô, thì khí lực để làm gì cô cũng không có!

Có bạn gái làm yên lòng thế này, cô là có một không hai phải không? "Chào buổi sáng, anh Úy Ương." Nói xong liền dâng hiến một cái hôn chào buổi sáng vang dội, ôm cổ anh cười khanh khách.

Bé con ngọt ngào vô cùng, Úy Ương cung chiêu cắn mũi nhỏ của cô, nhìn giờ mới phát hiện chưa đến sáu giờ, còn rất sớm: "Sao dậy sớm vậy?"

Con sâu lười này bình thường không đi chạy bộ thì ngủ đến khi mặt trời phơi đến mông mới dậy, hôm nay tự nhiên lại dậy sớm như vậy.

"À, ngày hôm qua ngủ nhiều quá, cả buổi chiều em đều ngủ trong phòng nghỉ của anh em." Đồng Đồng chu môi, chui qua chui lại, giống như một con sâu nhỏ không an phận.

Úy Ương vỗ nhẹ vào mũi cô một cái cô mới đang hoảng lại, chớp mắt vô tội hắc hắc cười với anh, bộ dạng đáng yêu quá thực khiến cho lòng người tan chảy.

"Ngày hôm nay còn muốn theo nó?" Úy Ương nói thì nói như thế nhưng rõ ràng giọng vẫn khó chịu.

Đồng Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Đúng vậy, không đi em sẽ lo lắng."

Lo lắng? Nghe vậy Úy Ương nhướng mày, không hiểu cô đang nói đến chuyện gì. Thế là dưới ánh mắt dịu dàng thâm tình chăm chú của anh, Đồng Đồng không vững tâm nói hết toàn bộ.

Đương nhiên đã sửa lại đôi chút, chuyện trùng sinh, đánh chết cô cũng không dám nói với anh được không ==

Biết được chân tướng, về mặt Úy Ương rất vui mừng. Sự phấn khích hiện diện trên khuôn mặt luôn lãnh đạm đặc sắc vô cùng, nếu Đồng Đồng không nhìn lầm thì hai sự trái ngược này lại vô cùng dung hợp với nhau.

Cô chu môi, cảm giác bản thân bị xem thường, che lại cả mặt Úy Ương: "Này, anh không thể không cho em mặt mũi như thế, gia nghiêm túc được không, mấy ngày nay em mà không đi theo anh ấy thì có thể cô ta đã dính vào anh ấy rồi."

Ngẫm lại thì loại chuyện vô tình gặp nhau đã xảy ra nhiều lần, ngay cả tiểu thuyết tình yêu cũng không khoa trương đến thế, người phụ nữ kia cho rằng đây là cái gì, phẩm tính cảm thanh xuân sao?

"Hừm..." Úy Ương trầm ngâm, "Em dự định thế nào, em cũng không thể theo Đồng Đồng mãi được, rất nhanh là nhập học rồi, đến lúc đó thì phải làm sao?"

Chuyện này Đồng Đồng cũng nghĩ đến, cô khổ não nhũn mỳ, vô cùng xoắn xuýt. Đúng rồi, đến lúc đó phải làm sao đây?

Trần Ấu Thuần không phải là người phụ nữ tầm thường, nếu cô không ở bên anh trai quan sát, lẽ như... cô ta thành công thì sao?

"Anh Úy Ương..." Đồng Đồng chớp đôi mắt ngập nước, làm bộ đáng thương nhìn Úy Ương, hi vọng anh có thể cho mình một sáng kiến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng khác gì bánh bao, Úy Ương bế cô ngồi giữa hai đùi mình, sau đó dùng chân quần kỹ hai người lại, nói: "Nếu không thích cô ta thì sa thải luôn không được sao?"

Chuyện này có gì lớn, tình anh ở Đồng thị nhiều như vậy, thiếu đi một người cũng không tổn thất gì. Lưu lại một nhân viên có ý đồ nguy hiểm đến mức nào?

"Nếu em không tiện nói thì để anh nói với Đồng Đồng."

"Hà --- không được." Đồng Đồng nôn nóng vội vàng lên tiếng ngăn cản, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp đến nơi: "Như thế thì không phải em có vẻ rất ngốc sao?" Cảm giác thua bởi cô ta... Rất không thoải mái.

Úy Ương hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Em đề ý đến vậy?"

"Dạ..." Đồng Đồng buồn bực hờn dỗi trả lời.

"Giao chuyện này cho anh được không? Anh hứa sẽ không đuổi cô ta đi, cũng không để Đồng Đồng biết, lại không si nhục tên tuổi một đời của em, được không?"

Đồng Đồng rất nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Được ạ."

Nói xong chữ được, nội tâm Đồng Đồng cũng ném đi sự xấu hổ, sống thêm một kiếp nữa, cô đã bốn mươi tuổi rồi, vậy mà phải xin giúp đỡ từ một tiểu tử chưa đến ba mươi tuổi... Thật đúng là mất mặt!

Nhưng mà không có ai biết, mất mặt thì cũng chỉ mình cô cảm giác được thôi, chỉ cần ngậm chặt miệng không nói ra là được ~

"Anh Úy Ương ~ Gia yêu anh nhiều, anh thật lợi hại ~" Mắt Đồng Đồng bắn ra vô số trái tim màu hồng, trần ngập sùng bái nhìn Úy Ương.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hòa hảo

Hai người giao ước xong thì đánh nhau trên giường một lúc, sau khi rời giường Úy Ương mới nhặt đồ ngủ của mình lên mặc vào, bình tĩnh không gì sánh nổi ra khỏi phòng của Đồng Đồng, không hề sợ bị người nhà nhìn thấy.

Đồng Đồng ngồi trên giường che mặt, thật là xấu hổ quá đi!

Ngày hôm nay vẫn phải theo anh trai, nếu không cô sẽ lo lắng!

Nhưng đúng là thần kì, không biết Úy Ương dùng cách nào, cả buổi chiều cô không hề nhìn thấy Trần Ấu Thuần!

Ngược lại không phải là Trần Ấu Thuần an phận thủ thường, càng không phải bị sa thải, cô ta vẫn làm việc ở phòng Nghiệp vụ như cũ, nhưng Đồng

Đồng chưa từng gặp lại cô ta.

Mấy chuyện như vô ý đi nhầm thang máy như lúc trước cũng không có!

Quá thần kỳ! Đáng tiếc cô nói rách cả miệng Úy Ương cũng không chịu nói, vì thế Đồng Đồng bắt mẫn rất lâu.

Cô biết nếu anh không muốn nói thì sẽ không nói, anh là thiên tử, nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ ép buộc được anh.

Cho nên cô không thất vọng lắm, không nói thì không nói, cô cũng không cần. Nhưng anh không nói thì cô sẽ tỏ thái độ, vài ngày không để ý đến anh thì xem anh có còn không chịu nói không?

Thế là Úy Ương đau buồn vì cô nhóc đã ba ngày không chịu gặp mình, đã nghĩ hết biện pháp nhưng một cái liếc mắt Đồng Đồng cũng không dành cho anh.

Về mặt Úy Ương thoát nhìn vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong tâm đã sôi ruột vô cùng.

Tuy nhiên, ba ngày sau, tình trạng này cũng biến mất.

Buổi tối khi Úy Ương tan tằm, trên đường lái xe cứ suy nghĩ làm sao để bé con xoay chuyển tâm tình, thế là khi đi qua tiệm bánh ngọt và cửa hàng bán hoa liền ghé vào mua mỗi thứ một cái để tặng cho tiểu công chúa của mình.

Ai ngờ khi vừa về đến nhà thì nghe tin tiểu công chúa ăn xong đã ăn xong, sớm trở về phòng rồi.

Không biết có phải mọi người bị ảo giác không, sao lại cảm giác nơi Úy Ương đứng trong phòng khách có một làn gió hiu quạnh thổi qua, còn mang theo hai chiếc lá nhỏ...

Tất nhiên là sợ xúc phạm đến lòng tự trọng của Úy Ương, cả nhà không ai dám cười.

Mấy ngày nay chuyện hai anh em chiến tranh lạnh, đúng hơn là Đồng Đồng đơn phương chiến tranh lạnh, mọi người đều chú ý.

Cô nhóc bình thường tính tình rất tốt, ít khi tức giận, nhưng một khi tức giận thì tuyệt đối là đồ Merrill không được.

Úy Ương không buông bỏ, vẫn kiên quyết cầm bánh ngọt và hoa đến trước cửa phòng Đồng Đồng. Nhưng cô không mở cửa, nói mình ngủ rồi.

Hiện tại là lúc cô đang nổi nóng, Úy Ương không dám làm quá, đành phải cô đơn đặt hoa và bánh trên bàn trà ở phòng khách, sau đó đau lòng tuyệt vọng trở về phòng mình.

Tắm rửa xong, Úy Ương nằm trên giường lăn qua lăn lại cũng không sao ngủ được, mãi lúc sau anh mới ngồi dậy, cầm lấy quyển sách ngồi dựa vào đầu giường, đọc khoảng nửa tiếng rồi gấp sách, lần nữa nằm xuống giường...

Lật qua lật lại mười lần, cuối cùng Úy Ương đã an phận nhắm mắt lại, nhưng ngủ thì không ngủ được, mở mắt nhắm mắt gì cũng vô dụng như nhau.

"Haizz..." Thở dài một tiếng, Úy Ương lấy chân đập lần nữa, đột nhiên cảm thấy hình như chân hơi nặng nề.

Anh kéo chân tròn mắt nhìn, thế nhưng lại phát hiện bảo bối bản thân tâm tâm niệm niệm cả đêm đột nhiên xuất hiện trước mặt.

"Bé?" Úy Ương còn nghĩ bản thân nhìn lầm rồi, giờ tay dụi dụi hai mắt.

Khó có thể thấy được động tác trẻ con như thế của anh, Đồng Đồng cong môi cười híp mắt, nhào vào trong lòng Úy Ương, ôm anh qua một lớp chăn: "Anh Úy Ương, có nhớ em không?"

"Đương nhiên là nhớ, bảo bối, em cuối cùng cũng để ý đến anh rồi?" Úy Ương lộ ra nụ cười, ôm lấy cô nhóc bướng bỉnh, trong lòng vô cùng vui vẻ không biết làm sao.

Anh không ngờ cô nhóc sẽ chủ động đến phòng mình, sự thật là mấy năm nay cô rất ít đến.

"Đúng rồi, lúc em đi vào anh cũng không phát hiện, anh thật là ngốc."

Đồng Đồng vui vào ngực anh cười khanh khách: "Anh chưa ăn tối phải không? Em mang đồ ăn cho anh nè!" Nói xong ngón tay chỉ sang bên cạnh.

Úy Ương quay đầu nhìn qua, trên khay nhỏ đặt một chén cơm rang, một ly nước trái cây và còn một đĩa bánh ngọt.

"Hoa rất đẹp, nhưng lần sau anh đừng tặng em bách hợp nữa nha." Đồng Đồng bĩu môi: "Lần đầu tiên tặng hoa đã tặng trùng hoa gia không thích, sau này anh làm sao theo đuổi con gái đây?"

"Anh còn cần theo đuổi sao?" Úy Ương cắn cái mũi nhỏ đáng yêu.

"Đuổi không kịp anh liền đánh ngất rồi vác về nhà, tốt biết bao nhiêu, sau khi về nhà thì kết hôn sinh con, cô ấy muốn chạy cũng không được!"

Đồng Đồng bị anh chọc cho cười khanh khách, tránh đi cái ôm, đứng lên từ trong ngực anh nói: "Vậy anh nhanh ăn đi thôi."

Úy Ương gật đầu, thấy bé con cầm bát đi lại, đang chuẩn bị đưa tay đón thì không ngờ Đồng Đồng lại múc một thìa đưa đến bên miệng anh, ngọt ngào nói: "Anh Úy Ương, em đút cho anh được không?"

Hôm nay xảy ra chuyện gì, bé con đột nhiên đổi tính? Úy Ương há miệng, ngậm luôn cả thìa không chịu thả ra, cho đến khi bé con mím môi biểu thị bắt năn mới lần nữa há miệng.

Đồng Đồng tròn mắt nhìn anh một cái rồi lại cười hi hi bắt đầu đút cho anh. Thế là Úy Ương không hiểu ra sao được hưởng thụ sự hầu hạ của Đồng Đồng.

Cho đến khi ăn xong, uống cạn nước trái cây rồi ăn chút bánh ngọt, Úy Ương liền kéo Đồng Đồng vào lòng, một khắc kia, cảm giác trống rỗng mấy ngày nay đã được lấp đầy.

"Bảo bối, sao hôm nay ngoan thế?"

Nghe vậy, Đồng Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhúu nhúu mày: "Bình thường gia không ngoan à?"

"Ng ngoan, đương nhiên là ngoan, bảo bối là ngoan nhất." Nói xong Úy Ương nâng cằm cô lên hôn một cái, nhìn mặt cô hồng hồng giống như con thỏ chui vào trong ngực mình, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đồng Đồng cười hi hi, ôm lấy cổ anh làm nũng: "Vậy anh có thích bảo bối ngoan thế này không?"

"Anh yêu nhất bảo bối ngoan." Úy Ương hôn một cái.

"Miệng anh thật ngọt." Đồng Đồng cũng hôn lại Úy Ương, nói: "Lần này bỏ qua, sau này anh còn giấu em như vậy thì không chỉ có ba ngày đâu."

"Bảo bối, không sao, bây giờ anh nói cho em ngay được không?" Đang chuẩn bị nói, Đồng Đồng đã che miệng Úy Ương lại. "Bây giờ em không muốn biết, dù sao anh không nói cho em hẳn là có nguyên do." Nói xong thì chui vào ngực anh ngáp một cái.

Úy Ương thấy cô mặc đồ ngủ dài tay đáng yêu trên người, tóc cũng buông xõa, biết là cô đã tắm, nhìn đồng hồ đã hơn mười rưỡi, qua giờ ngủ bình thường của cô rồi, thế là anh ôm cô nằm xuống giường, kéo chăn đắp kín nói: "Em ngủ trước đi, nhìn em mà xem, mắt không hề có thần."

Đút lời, Úy Ương đau lòng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vuốt lại tóc cho tốt rồi nhẹ nhàng hôn một cái.

Tuy rằng ngậm vào đôi môi mềm mại không muốn buông ra, nhưng Úy Ương không có cách nào bỏ qua cơn buồn ngủ của cô.

Anh vỗ chần, ôn nhu dỗ Đồng Đồng, cô nhóc vốn hai mắt tròn tròn không bao lâu sau đã mơ màng, vài phút sau thì thực sự chìm vào giấc ngủ.

Nhược Vy: hôm thứ hai quên đăng chương mới, hôm nay bù lại cho mọi người nha.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nãi Hoàng

Không hiểu vì sao, Đồng Đồng vốn là người ngủ rất nông, dường như một chút gió lay ngọn cỏ cũng bị đánh thức, nhưng chỉ cần ở trong ngực Úy Ương là một giấc đến hừng đông, hoàn toàn không rõ lý do.

Cho nên Đồng Đồng rất thích ngủ với Úy Ương, anh chính là thuốc ngủ tốt nhất, ngủ bên anh cô không cần lo nghĩ điều gì, chỉ cần nhắm mắt là đủ.

Hơn nữa vòng ôm của anh rộng rãi ấm áp như vậy, nằm sát phía trên vô cùng thoải mái.

Lần này Úy Ương tỉnh lại trước Đồng Đồng, anh tỉnh dậy cũng không nhúc nhích mà dịu dàng nhìn Đồng Đồng, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn và mái tóc mềm mại.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Đồng Đồng ngủ rất sâu, cái miệng nhỏ nhắn chẹp chẹp vài cái, cọ cọ mặt vào ngực anh rồi đổi một tư thế ngủ khác.

Bộ dạng này của cô thực sự vô cùng đáng yêu, Úy Ương không cách nào kháng cự lại, thậm chí còn muốn kéo cô đến xoa nắn một phen.

Thế nhưng anh không nỡ đánh thức Đồng Đồng nên lúc thì xoa chỗ này, lúc thì bóp chỗ kia, động tác rất nhẹ, tuyệt nhiên không quấy rầy.

Hôm nay là cuối tuần, vừa vặn đến ngày nghỉ cho nên Úy Ương có thể ở nhà. Anh không vội gọi Đồng Đồng rời giường mà dùng cầm cà phê đầu cô, một lần nữa nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Vốn nghĩ chỉ cần ngủ bốn tiếng một ngày là đã không thể ngủ tiếp, không ngờ ít phút sau anh đã ngủ lại.

Lúc tỉnh dậy thì phát hiện cô không thấy đâu, Úy Ương vò tóc, xuống giường mang dép, cởi dây lưng áo ngủ, thay một bộ quần áo đơn giản rồi đi đến phòng khách.

Bây giờ là chín giờ sáng, cả nhà đã ăn sáng rồi, chỉ còn Đồng gia gia ngồi trên sofa đeo kính đọc báo.

Úy Ương đi đến gọi một tiếng gia gia, hỏi Đồng Đồng ở đâu, Đồng gia gia tháo mắt kính đáp: "Con bé ra ngoài chạy bộ từ sớm rồi, nó nói hôm qua cháu mệt mỏi nên không quấy rầy, đồ ăn sáng của cháu vẫn còn nóng, mau đi ăn đi." Nói xong vỗ đầu Úy Ương, hoàn toàn đối đãi với anh như một đứa trẻ.

Dù sao thì trong mắt trường bối, bọn anh vẫn luôn là những đứa trẻ vĩnh viễn đều chưa trưởng thành.

Nói lời cảm ơn, đi đến phòng bếp ăn sáng. Úy Ương ăn nhanh mà không mất đi sự tao nhã, ăn xong liền về phòng thay giày thể thao và đồ chạy bộ, ra ngoài tìm bé con của anh.

Chạy dọc theo đại viện quân khu, Úy Ương đi vào công viên, quảng trường trung tâm lớn nhất có những ông bà đang khiêu vũ, Úy Ương lặng lẽ đi qua, chạy thêm khoảng năm phút thì nhìn thấy bé con của mình trong cái đình nhỏ quen thuộc.

Cô nhóc đang ngồi ở đằng kia uống nước, mái tóc dài buộc thành kiểu đuôi ngựa làm cho cái trán đầy đặn mịn màng lộ ra, thoạt nhìn vô cùng tràn ngập sức sống.

Bên chân cô có một con mèo hai màu vàng trắng, thi thoảng cô còn rút một miếng bánh bao trên tay cho nó.

Úy Ương không biết Đồng Đồng thích sung vật, trước đây trong nhà chưa từng nuôi, Đồng Đồng cũng không yêu cầu cho nên anh không mua.

Đến giờ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của Đồng Đồng, anh mới cảm thấy mình không xứng lắm với danh hiệu bạn trai ngầm.

Úy Ương đi tới xoa đầu cô hỏi: "Sao lúc sáng không gọi anh mà đi rồi?"

"Nhìn anh ngủ ngon em không nỡ quấy rầy mà." Đồng Đồng ngẩng đầu cười thật ngây thơ với anh, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve con mèo nhỏ.

"Anh Úy Ương, em có thể đem nó về nhà không? Nó rất hiền, không dữ chút nào." Đồng Đồng chớp chớp mắt, trong mắt tràn ngập khẩn cầu.

Úy Ương bị đôi mắt ngập nước nhìn thì tâm cũng tan: "Được, mang về nhà đi, chỉ cần em thích là được."

Anh ngồi xổm xuống vuốt ve con mèo nhỏ, hôn lên môi Đồng Đồng một cái: "Sao trước đây anh chưa từng nghe nói em thích mèo?"

"Em vẫn luôn thích mà, thế nhưng không ai tặng em, em lại không muốn mua." Cô thuận miệng trả lời rồi bế con mèo vào trong ngực, hoàn toàn không chú ý đến bộ đồ thể thao đắt tiền trên người mình.

"Nó thật đáng yêu phải không anh? Anh nhìn mắt của nó đi, còn đẹp hơn đeo kính áp tròng."

Con mèo nhỏ được cô gãi cảm không khỏi phát ra tiếng khò khè từ cổ họng, thỉnh thoảng cọ cọ lên tay cô, còn lè lưỡi liếm.

Đồng Đồng bị nhột, cười khanh khách chơi cùng mèo nhỏ, cảm thấy nó càng nhìn càng đẹp.

Úy Ương say mê nhìn cô, nhìn không được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hôn một cái. Trên đùi còn đặt con mèo nhỏ, Đồng Đồng không dám lộn xộn, chỉ có thể bị động ngẩng đầu cho anh hôn, cái miệng chủ động mở ra, lưỡi nhỏ nghênh đón sự xâm nhập của anh, trong cổ phát ra tiếng kêu như mèo.

Hôm qua ngủ trong ngực anh một đêm, thực ra sáng nay cô cũng không muốn rời đi, nhưng sợ sẽ bị người nhà thấy... Cho nên Đồng Đồng muôn vàn nghìn lần không tình nguyện bước xuống giường, nếu không thì cô cũng rất muốn nằm tiếp!

Phải biết rằng chạy bộ một vòng vào hai ngày nghỉ đối với người không chịu vận động như cô là chuyện rất đau khổ!

Nhưng mà cũng may là cô dậy, nếu không làm sao gặp được một con mèo đáng yêu thế này?

Đồng Đồng thở dốc, thật vất vả mới trở lại bình thường, "Anh Úy Ương, chúng ta cần mang nó đi bệnh viện kiểm tra trước một chút phải không? Anh xem nó ngoan như thế...cũng không cào em, em gãi nó nó cũng ngoan ngoan."

Úy Ương đưa tay sờ cảm mèo nhỏ, tuy nó khá bẩn thỉu nhưng bộ lông rất mềm, còn có bốn cái chân màu trắng như cái gang tay, đáng yêu vô cùng.

"Đúng là rất ngoan nhưng em thế không bế nó được, về nhà lấy lồng chim của gia gia để nó vào tạm đã rồi đem đi bệnh viện được không?"

Đồng Đồng gật đầu như trống bỏi."Được ạ!"

Nói động liền động, hai người lập tức mang mèo nhỏ về nhà, không để ý đến sự phản đối kịch liệt của Đồng gia gia mà lấy lồng chim của ông đặt mèo vào, sau đó chia ra thay đồ, mở xe nghênh ngang rời đi, để lại cho Đồng gia gia một phòng khách thê lương trống trải.

Ông cụ cảm báo ngồi trên sofa ngây ra, cảm thấy bị cháu gái bảo bối bán đi, rõ ràng là bị bán đi!

Đại viện quân khu cách khu buôn bán không xa, đi khoảng chừng vài phút là tìm thấy một bệnh viện thú y khá tốt, hai người đem mèo nhỏ vào.

Tắm rửa, tiêm vắc-xin phòng bệnh xong, bác sỹ nói con mèo đã sáu tháng, có thể triệt sản, hỏi Đồng Đồng và Úy Ương có muốn làm hay không.

Đồng Đồng suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định làm.

Thế là tròn ba tiếng mới hoàn thành, khi trả lại, mèo nhỏ đang đeo cái vòng bảo vệ rất buồn cười, Đồng Đồng nhìn sao cũng thấy đáng yêu, mèo nhỏ dường như còn đang mơ màng vì thuốc mê, đôi mắt đẹp rất lớn, vô cùng đáng yêu.

Ngay cả bác sỹ cũng nói chưa thấy con mèo nào thông minh đáng yêu như thế.

Cuối cùng, nhớ đến còn chưa đặt tên cho mèo, Đồng Đồng cùng Úy Ương thương lượng một phen, dựa vào màu sắc trên người và tính nết của nó, Đồng Đồng trình trọng ban cho nó cái tên "Nãi Hoàng Bao[1]", gọi tắt là "Nãi Hoàng".

[1]Nãi Hoàng Bao:

Nãi (奶): sữa. Ở đây có lẽ nói đến tính nết dịu ngoan của con mèo.

Hoàng (黄): màu vàng, ý chỉ lông của nó.

Bao (包): cái bao, mình nghĩ là nói đến bốn cái chân có màu trắng như mang găng của nó.

Nhược Vy: Cái này mình không rõ lắm, bạn nào nghĩ nó sai hay biết thì nói để mình sửa nha.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cuối cùng cũng hôn được em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nãi Hoàng rất ngoan ngoãn, một mực nằm yên trong ngực Đồng Đồng, ngay cả một tiếng meo cũng không có.

Nếu không phải Đồng Đồng từng nghe qua nó kêu, không chừng còn cho rằng nó bị tàn tật.

Úy Ương ngồi ở ghế lái thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang, đương nhiên không phải nhìn mèo...Bởi vì anh không thích mấy con vật nhỏ lắm, anh chỉ đang nhìn Đồng Đồng thôi.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng và bao dung của cô.

Có lẽ vì cô nhỏ tuổi nhất, mọi người trong nhà đều xem cô như búp bê sứ mà che chở, chưa bao giờ để cô không hài lòng về chuyện gì, tất cả đều làm tốt vì cô. Nhưng rất may là cô không vì gia cảnh thế này và sự cưng chiều của mọi người mà trở nên kiêu căng tùy hứng, trái lại vô cùng săn sóc hiểu chuyện, ngoan ngoãn lễ độ.

Úy Ương vẫn luôn biết Đồng Đồng là một cô bé tốt nhưng chưa từng thấy qua bộ dạng cô tí mỉ che chở một sinh vật khác.

Có lẽ mọi người đều quen xem cô như trẻ con, lại bỏ quên chuyện cô đã có thể tự mình đảm đương mọi thứ về mình rồi sao?

Khóe miệng Úy Ương nhếch lên một nụ cười, quẹo tay lái, dọc đường vậy mà tất cả đều là đèn xanh, cũng không hề kẹt xe, có thể nói là một kỳ tích.

Về đến nhà, Đồng gia gia đang ngồi trên ghế sofa vừa nhìn thấy Đồng Đồng bế con mèo thì cả người cứng lại, vài giây sau lập tức cướp lời nói: "Nuôi mèo thì nuôi nhưng tuyệt đối không được để nó bắt nạt sủng vật của ông!"

Đồng gia gia nói xong thì chỉ mấy lông sất bên ngoài hành lang phòng khách, bên trong là vài con họa mi hay vẹt gì đó.

Khi còn trẻ ông cụ không ham thích gì, chỉ thích uống trà, chơi chim, chơi cờ, đọc sách, bây giờ vừa thấy trong nhà có mèo là bắt đầu lo lắng cho sự an toàn mấy chú chim, ai cũng biết mèo và chim là thiên địch của nhau!

Đồng Đồng cười khúc khích, giờ móng vuốt của Nãi Hoàng lên với Đồng gia gia: "Gia gia yên tâm đi, Nãi Hoàng rất ngoan, chắc chắn sẽ không ăn chim nhỏ. Đúng không?"

Nãi Hoàng meo meo hai tiếng như đang đồng ý. Đồng Đồng đắc ý: Thấy chưa, cô nói không sai chứ?!

Cô đã xem xét nó rất lâu rồi, lúc trước chỉ dứt cho nó ăn, lâu mới biết nó rất ngoan, ai muốn bế cũng được, hơn nữa, nó không quấy cắn người, cho ăn liền ăn, không cho thì tự mình tìm

Một con mèo ngoan ngoãn như thế, ai lại không thích?

Đồng gia gia hậm hực hừ một tiếng, sau đó tiếp tục ngồi chơi một mình.

Đồng Đồng bế Nãi Hoàng đi tìm cho nó một cái ổ, sau đó trong đầu chợt hiện ra một suy nghĩ, thế là chạy đi lấy cái ổ của chú chó Lang Thanh*[1] giữ cửa.

*Chó Lang Thanh (狼青犬): là một giống chó phân bố rộng rãi ở Trung Quốc, đặc biệt là vùng phía Bắc, được chọn lọc cái tiến giống rất nhiều lần. Chúng có những đặc điểm đặc thù của giống chó sói, đuôi dài, mắt tam giác, màu vàng sẫm hoặc nâu đậm. Cơ thể cân xứng, thể chất rắn rỏi, hoạt động linh hoạt, lông màu xanh xám, xanh trắng hoặc vàng. (Nhược Vy: mình không tìm thấy tên tiếng anh của nó nên để theo Hán Việt. Bạn nào biết thì cầu giúp đỡ ~)

Cái ổ này rất nhỏ, dành cho chú chó Lang Thanh khi còn bé, bây giờ vẫn đặt trong chuồng chó, dù sao bây giờ nó cũng không dùng, để cho Nãi Hoàng mượn một thời gian cũng tốt!

Nhìn cô tay chân luống cuống thu dọn, Úy Ương đứng một bên cười, xoa đầu cô nói: "Được rồi, em cứ để Nãi Hoàng sang một bên đi, anh lập tức cho người đi mua cho em."

Vốn tưởng rằng cô nhóc sẽ cảm ơn anh bằng môi thơm và ánh mắt sùng bái, ai ngờ cô căn bản không nhìn anh lần nào, mở miệng yêu cầu.

"Vây em còn muốn đồ ăn cho mèo, chỗ vệ sinh, à chậu cát cho mèo nữa! Phải rồi! Còn có trụ cào móng! Dù sao chó mèo đều cần cái này, em không hiểu lắm, anh Úy Ương, giao cho anh hết, em mang Nãi Hoàng lên tầng chơi!" Nãi Hoàng đã được tắm sạch sẽ thơm thơm tho rồi, có thể lên giường chơi với cô ~~~

Thế là cô nhóc vừa hát vừa ôm mèo về phòng, để lại Úy Ương một mình hóa đá trong phòng khách.

Đồng gia gia mắt vẫn nhìn bàn cờ, cười giễu cợt nói: "Còn nuôi nữa không?"

Chợt có một làn gió thổi qua, cuốn theo hai chiếc lá nhỏ...

Cõi lòng tan nát nhưng những gì cô nhóc muốn Úy Ương vẫn phải đem về. Anh gọi cho cấp dưới nói một loạt thứ gì đó, đồ dùng cho mèo không nhiều, dù sao chỉ cần nói là đồ cho mèo, mua cái đắt nhất tốt nhất là được, sau đó giao đến đại viện rồi anh thanh toán.

Hiệu suất làm việc của cấp dưới rất nhanh, chỉ một tiếng sau những gì cần thiết đều đã được đưa tới. May là phòng trống khá nhiều, có thể dọn ra một phòng nuôi mèo.

Thế là Úy Ương cầm bản hướng dẫn lắp trụ cào móng, sắp xếp ổ và nơi vệ sinh, sau đó ôm một cái ổ hình gấu trúc rất đáng yêu mềm mại đi tìm Đồng Đồng.

Đẩy cửa đi vào, cô nhóc đang ôm Nãi Hoàng xem TV, không ngừng mở miệng cười ra tiếng, tay nhỏ bé cứ xoa đầu Nãi Hoàng.

Anh đi đến, đặt cái ổ lên giường...

Đồng Đồng ngạc nhiên hét chói tai: "A!! Cái ổ này thật đáng yêu!"

"Em thích là tốt rồi." Anh lạnh lùng nói, mong muốn có được lời khen ngợi và cảm ơn của cô.

Ai ngờ trong mắt, trong lòng Đồng Đồng chỉ có mèo, giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi yêu thích nhất, bởi vì thích mà mắt ăn mất ngủ.

Ví như bây giờ, lần đầu tiên Đồng Đồng nuôi mèo, trước đây cô cũng rất thích mèo chó, hay xem ảnh và cách nuôi mèo chó trên mạng, mặc dù chỉ là người mới nhưng những kiến thức cơ bản đều cô đều có, hiện tại chỉ lo hưng phấn, đâu có thời gian để ý đến tâm tình của Úy Ương?

Đồng Đồng đặt Nãi Hoàng xuống, nó tự động đi đến nằm lên ổ mèo. Cô vui vẻ không thôi, nói: "Nó rất thích cái này!" Rồi quay đầu cười thật đẹp với Úy Ương: "Cảm ơn anh!"

Một đồng oán niệm vì nụ cười tựa như thiên sứ này mà tan thành mây khói trong nháy mắt. Úy Ương thờ dãi ngồi xuống mép giường, xoa đầu Đồng

Đồng nói: "Thực sự thua em."

Trời sinh cô để khắc anh mà, anh so đo với cô làm gì chứ? Cô nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu. Cô không chủ động vậy anh chủ động không được sao?

"Muốn cảm ơn anh mà chỉ hai chữ vậy thôi hả?"

"Anh muốn gì?" Đồng Đồng chột mắt tinh ranh nhìn anh.

Rõ ràng là cô biết anh muốn gì, Úy Ương cười khê, đỡ gáy Đồng Đồng cúi đầu hôn.

Thật tốt, cuối cùng cũng hôn được cô. Cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào như thế, anh rất muốn cả đời cũng không tách ra.

Đầu lưỡi linh hoạt chơi đùa với đầu lưỡi Đồng Đồng, cô dồn dập thờ dốc, mắt không ngừng chớp chớp, bởi vì cách nhau rất gần, Úy Ương còn thể cảm giác lông mi cô quét qua mặt anh.

"Muốn cái này làm quà cảm tạ."

Khuôn mặt đỏ rực, Đồng Đồng ngại ngùng cười, ánh mắt nhìn tới nhìn lui không dám nhìn thẳng Úy Ương.

Một lát sau, để đánh vỡ bầu không khí khiến người khác xấu hổ này, cô đột nhiên đứng lên: "À, anh Úy Ương, anh có mua những thứ khác không?" Tóc độ thật là nhanh.

"Ồ trong phòng của mèo."

"Phòng của mèo? Trong nhà có phòng của mèo sao?" Đồng Đồng thắc mắc.

"Trước đây không có." Anh nói. "Bây giờ có."

[1]: Chó Lang Thanh

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Vừa tiến mảnh hổ lại đến ác miêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồng Đồng rất thích căn phòng cho mèo này!

Đặt Nãi Hoàng xuống trước bát ăn cho mèo, cô lập tức nhào tới ôm Úy Ương, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ lên ngực anh, hưng phấn đến mức không biết nói gì.

"Anh Úy Ương thật giỏi!" Thời gian đã trôi qua bao lâu đâu, vậy mà anh đã hoàn thành hết tất cả!

Căn phòng nhỏ này vốn là phòng cũ Đồng Đồng từng ở khi vừa đến Bắc Kinh, cho đến khi phòng mới được sửa sang sắp xếp xong cô mới chuyển qua, sau đó cái phòng này không có ai ở.

Nhà có nhiều phòng trống, phòng này lại nhỏ nên không ai muốn ở, làm thư phòng cũng không đủ, chỉ đặt vài tủ sách, sofa, bàn đọc sách là đã không đủ rồi, dùng để làm phòng cho mèo là vừa vặn.

Trụ cào móng đã được lắp tốt, nơi đi vệ sinh và ổ đều được bày biện chỉnh tề, thậm chí Úy Ương còn tặng thêm một cái tủ nhỏ, bên trong để thức ăn và đồ hộp cho mèo, ngay cả đồ chơi cho mèo cũng đã chuẩn bị xong!

Đồng Đồng sao có thể không vui? Cô ôm Úy Ương hưng phấn không ngừng, hai đùi vòng qua hông anh, giống như gấu Koala đu vào trên người anh, coi anh thành cây mà quấn lấy, còn hắc hắc cười khúc khích: "Hắc hắc, anh thật giỏi nha!"

Úy Ương cười khẽ, đỡ lấy cái gáy trắng nõn của cô: "Giúp em là người tốt, không giúp thì thành người xấu phải không?"

Bản lĩnh qua sông đoạn cầu của cô ngày càng lợi hại, bây giờ anh nào dám chọc cô, chỉ sợ cô lại chiến tranh lạnh như lúc trước, vậy thì anh sẽ không chịu nổi.

Tất cả mọi người không để ý anh cũng không sao, thế nhưng cô thì không được.

"Sao có thể vậy được? Em thích anh nhất mà!" Đồng Đồng mềm giọng làm nũng, ôm cổ Úy Ương hôn mấy cái thật kêu, sau đó nhảy xuống xoa xoa Nãi Hoàng đang liêu mạng ăn.

Nó quả thực quá gầy, cô sờ một cái đã thấy xương sườn.

"Ăn thật ngon nha, nhanh béo một chút, em gầy quá." Cô xoa cái tai mềm nhũn, Nãi Hoàng run lên vài cái rồi ngoan ngoãn để cô tìm tòi.

Úy Ương đi tới bên người Đồng Đồng ngồi xuống, học theo cô xoa con mèo nhỏ, cho dù là người không có cảm giác gì với động vật như anh cũng thấy con mèo này ngoan ngoãn cực kỳ, đặc biệt khiến người khác yêu thích.

"Anh Úy Ương, anh nói xem, sau này Nãi Hoàng có béo không?"

"Đương nhiên là có, chỉ cần em chăm sóc nó thật tốt." Úy Ương nheo nheo đuôi Nãi Hoàng, hôn lên trán Đồng Đồng một cái, nói:

"Không cho ba ngày đánh cá hai ngày giặt lưới phơi nắng* đâu đấy. Là em đem nó về nhà nên phải chăm sóc nó thật tốt, tuyệt đối không được mặc kệ nó, biết chưa?"

*Ba ngày đánh cá hai ngày giặt lưới phơi nắng: là một câu tục ngữ của Trung quốc, ý chỉ việc lười biếng, làm việc mà không có nghị lực, làm một lúc rồi nghỉ một lúc, không biết kiên trì.

"Biết mà." Xem những lời này đi, chẳng khác gì cô luôn làm chuyện xấu, cô trẻ con vậy sao? Tốt xấu gì thì bên trong thân thể này cũng là linh hồn của một phụ nữ trung niên.

Nói đến đây Đồng Đồng liền không hiểu, vì sao dù là kiếp trước hay kiếp này cô đều là vợ nhỏ trước mặt Úy Ương?

Một ánh mắt, một cái híp mắt, một cái hé miệng của anh đều khiến cô bị dọa, đừng nói chống lại, ngay cả khả năng chống đỡ cô cũng không có...

Tại sao? Tại sao? Tại sao?!

Chẳng lẽ Thượng Đế cho cô một cơ hội nữa nhưng lại không cho cô đầy đủ phong thái của một người đứng đầu?

Rõ ràng cô là phụ nữ trung niên, sao còn sợ một tiểu tử chưa đến ba mươi tuổi? Còn bị anh quần chế khắp nơi, giáo dục đủ điều?

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Ai có thể giải thích cho cô một chút không?!

Nghe ra sự bất mãn trong giọng nói Đồng Đồng, Úy Ương mỉm cười xoa đầu cô, nhìn cô bĩu môi vội vàng chỉnh lại tóc, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Lần đầu tiên anh cảm tạ trời cao như vậy, có thể cho anh gặp được cô.

Quả nhiên như dự đoán của Úy Ương, Nãi Hoàng phòng lên như quả khinh khí cầu.

Ngắn ngủi một tuần nó đã khác trước đây, bộ lông mềm mại phát sáng, đôi mắt êm dịu đen láy, trên người cũng có thịt, ôm vào mềm mềm vô cùng thoải mái.

Ngoài dự đoán của Úy Ương là anh vốn cho là cô nhóc sẽ nhiệt tình không lâu, nhiều lắm là vài ngày, không ngờ đã hơn một tuần rồi mà cô vẫn vô cùng thích con mèo này.

Còn khó tin hơn là mèo này được cả nhà đón nhận, ngay cả Đồng gia gia chỉ thích chim không thích động vật nào khác nữa!

Bởi vì Nãi Hoàng thật sự rất ngoan, ai muốn bế liền cho bế, không muốn bế thì nó tự mình chơi, không cào bắt cứ ai, không nửa đêm kêu loạn, không ăn trộm thứ gì, còn biết tự mình đi vệ sinh rồi chôn trong cát, quan trọng nhất là...

Nó thật sự rất dễ thương!

Mặt tròn mắt tròn, trên đầu còn có hai cái tai lông xù khá to, mạnh như thế, ngoan như thế, thông minh như thế, con mèo này quả thực không nên tồn tại trên địa cầu!

So với những con mèo nhà khác thì hoàn toàn khác nhau!

Về ngoài một tuần trước và một tuần sau của Nãi Hoàng, có thể dùng từ trước khi hóa trang và sau khi hóa trang để hình dung.

Tuy rất được cưng chiều nhưng nó không được chiều mà kiêu. Cho gì ăn nấy, một chút cũng không kén chọn.

Nếu như phải tìm ra một khuyết điểm trên người đó thì đó là... nó có đam mê cuồng nhiệt với cây xanh.

Đối mặt với mấy chú chim của Đồng gia gia, nó chỉ hiếu kỳ nghe, không cắn cũng không cào, nhưng thấy cây xanh thì cả người liền hưng phấn như gà chọi, nhất định phải để cái cây kia "chết không toàn thây", không thì sẽ không để yên.

Hoa trong vườn vẫn còn rất tốt, vì nó chỉ nhận thức màu xanh lá cây mà thôi ==

Ngay cả Diêu Lan[1] nó cũng muốn tới cắn, chỉ cần là màu xanh thì không quản là cây thật hay cây nhựa, nói chung là cắn cắn cắn cắn cắn.

Đồng Đồng thấy cái tật xấu này rất mạnh, người làm vườn chỉ có thể đau đầu, ông vất vả tu bổ từng khóm cây bụi cỏ, kết quả lại bị con mèo này phá hơn một nửa.

Điều này làm sao ông có thể chịu nổi? Nếu không phải mọi người ai cũng biết là mèo phá, ông không bị đuổi việc mới là lạ!

Thế là từ nay về sau, Đồng Đồng từ mỗi ngày chạy bộ buổi sáng đổi thành dắt mèo đi dạo.

Người khác nuôi chó, cô nuôi mèo mà còn dừng lại tán gẫu.

Trên đường gặp không ít hàng xóm, cũng nhiều người nuôi sủng vật, thấy Nãi Hoàng đều không nhận được mà tiến đến xoa xoa, nó cũng không sợ người, chỉ cần không quá mức thì bé bé bóp bóp như nào cũng được.

Úy Ương trơ mắt nhìn cô gái của mình đem trọng tâm cuộc sống chuyển đến con mèo. Sau khi giải quyết vấn đề lớn Đồng Đồng, anh còn thỏa mãn cho rằng mình với Đồng Đồng có thể như hình với bóng mà trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, ai ngờ kết quả lại là một cái hố? Tiếc Đồng Đồng lại đến Nãi Hoàng, cuộc đời anh còn có thể bị kịch hơn nữa không?

Đồng Đồng không may may biết đến oán niệm của Úy Ương, bởi vì mỗi ngày trôi qua của cô đều rất phong phú, hơn nữa cô cũng không thấy mình vắng vẻ Úy Ương.

Tối nào cô với anh cũng hôn hôn mà, có khi còn cùng nhau tắm, tuy rằng cô vẫn rất xấu hổ ~

[1] Diêu Lan (Lục Thảo Trở):

Chương 70: Đôi khi anh Úy Ương cũng rất yếu ớt

Úy Ương cảm thấy mình cần nói chuyện với Đồng Đồng một chút.

Cô mỗi ngày vui vui vẻ vẻ, hoàn toàn không ý thức đầu anh đã sắp phình to. Đôi khi anh tỏ thái độ bất mãn với việc Nãi Hoàng đang "tranh sủng" với mình, vậy mà cô còn nghĩ: Ôi chào, anh Úy Ương, anh lạ lắm đấy. Xảy ra chuyện gì sao? Anh ngã bệnh phải không? Còn đi đến sờ trán anh, thấy không nóng liền nói "em đi đây, anh cứ từ từ mà chơi một mình nha!"

Vấn đề là: Một mình anh thì chơi kiểu gì? Anh không hề muốn chơi một mình!

Bình thường anh đi làm còn chưa tỉnh, khiến người ta không thể tha thứ là anh tan tằm về nhà cô cũng không ở cùng anh mà ôm con mèo đi khắp nơi!

Sao anh có thể chịu được điều này?

Mỗi khi anh muốn nói chuyện thì trời vừa tối Đồng Đồng đã ôm Nãi Hoàng vào phòng, anh và cô cùng nằm trong chăn, cô lại luôn mềm mại làm nũng với anh, giống như trong mắt không hề chứa chấp một ai khác.

Nhìn thấy nụ cười của cô, sao anh có thể nói tặng Nãi Hoàng đi hoặc cô đừng có mỗi ngày ôm nó, chơi đùa với nó nữa? Như thế thì quá tàn nhẫn...

Nhưng bây giờ anh nhất định phải tàn nhẫn, vì Đồng Đồng đã bắt đầu đưa Nãi Hoàng lên giường ngủ!

Liếc mắt một cái, cô đứng là chăm sóc con mèo chu đáo! Trước bàn học đặt một cái bát cho mèo, bên trong có đồ ăn và nước, bên cạnh đặt một cái ổ mèo mềm mại hình con heo nhỏ, đầu giường khá dày, cô để một cái thảm nhung vô cùng mềm mại trên đấy, cho Nãi Hoàng quang minh chính đại ngủ! Thậm chí có khi con mèo kia còn chui vào ngủ trong ngực cô!

Cái gì cũng có thể nhịn nhưng cái này thì không!

Như vậy anh làm sao thân mật với cô?

Cảm giác mỗi tối chỉ có thể ôm mà không thể làm gì khác có ai hiểu được? Anh không phải Liễu Hạ Huệ[1]!

Thế nhưng chỉ cần anh khẽ động làm một vài hành động thân mật thì cô lại sống chết đẩy anh ra, nói có mèo đang nhìn.

Có mèo đang nhìn...

Úy Ương cảm giác mình sắp khóc, mấy ngày nay anh vẫn ngủ không ngon, trong ngực có Đồng Đồng nhưng đôi khi giờ tay muốn sờ nơi mềm mại kia, kết quả lại sờ đến một cái tay toàn lông, tất cả đều do con mèo đó, khiến anh muốn làm gì cũng khó khăn!

Hôn nhẹ thì còn được, nhưng anh đừng hòng nghĩ đến làm gì khác với Đồng Đồng. Cứ như vậy...Úy Ương tính sơ qua một chút, khoảng gần một tháng anh đã không chạm vào Đồng Đồng rồi, anh có thể không nôn nóng sao?

Thế là tối hôm đó, thừa dịp cả nhà vừa com nước xong, Úy Ương bế Nãi Hoàng về phòng mình. Nó rất ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, thì thoảng còn meo meo vài tiếng, nhắm mắt lìm dim ngủ, hoàn toàn không biết mình sắp gặp phải nguy hiểm thế nào.

"Mày nghe..." Lời vừa ra khỏi miệng, Úy Ương cảm giác mình thật ngớ ngẩn, anh nói với con mèo cái gì cũng không hiểu, đây không phải ngớ ngẩn thì là gì?

Nhưng không nói thì trong lòng anh khó chịu, vì anh đã dồn nén rất lâu rồi.

"Nghe này Nãi Hoàng Bao." Úy Ương vừa kêu tên vừa xoa cổ nó.

Kêu tên đầy đủ! Nãi Hoàng bị dọa sợ, lập tức vênh tai, con người co lại thành một chấm nhưng vẫn ngây ngốc sững sờ, một chút cảnh giác cũng không có nhìn Úy Ương. Meo meo hai tiếng.

Cả người đầy khí của Úy Ương như bị đâm cho một cái, xì hết không còn sót lại.

Anh tức giận với con mèo để làm gì, muốn tìm cũng phải tìm cô nhóc kia, nếu không phải Đồng Đồng cả ngày ôm mèo không buông tay, anh có thể ai oán vậy sao?

"Aizz." Thở dài, Úy Ương thả Nãi Hoàng xuống, cũng không xoa nó nữa mà ngã lưng nằm thẳng trên giường, mắt nhìn chăm chăm trần nhà đến xuất thần.

Khi vừa quay đầu đã nhìn thấy khung ảnh trên đầu giường, anh lấy xuống, liếc mạng chọc tay vào cô gái trong bức ảnh.

Đúng là hư hỏng, cô thật sự không biết trong lòng anh nghĩ gì sao? Một chút cũng không sẵn sàng, có mèo thì anh cũng không cần.

Bô bô nói một tràng, Úy Ương không nhịn được muốn tức giận với cô, lại cảm thấy mình tức cô không nổi, còn chưa xử lý được chuyện Nãi Hoàng, thế là chỉ có thể tự giận chính mình.

Giận mình vì có gì lại cho cô nuôi mèo... Nếu anh không đồng ý thì vẫn có thể đem mèo cho người khác, bây giờ toàn bộ báo ứng đều ập đến trên người mình.

Ngay lúc Úy Ương đang cầm khung ảnh sâu não, đột nhiên cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Úy Ương lập tức cất khung ảnh lại, ngồi nghiêm chỉnh, trầm giọng nói: "Vào đi."

Đồng Đồng đẩy cửa, chỉ lộ ra cái đầu: "Hắc hắc, anh Úy Ương"

Nãi Hoàng vừa thấy chủ nhân đến, lập tức từ gối đầu Úy Ương nhảy xuống, chạy đến bên chân Đồng Đồng, meo meo kêu lớn.

Đồng Đồng khom lưng bế nó lên, tò mò đến gần Úy Ương: "Anh Úy Ương, anh làm gì vậy? Sao lại đem Nãi Hoàng vào phòng anh?"

"Em không gõ cửa cũng có thể vào." Úy Ương trả lời cô, dời đi trọng tâm câu chuyện, môi mỉm cười, nhéo nhéo mặt của Đồng Đồng.

"Mọi người đều ở trong nhà, phải giả bộ chút, nếu để bác quản gia thấy được thì không hay." Đồng Đồng cười hi hi người ngồi trên đùi Úy Ương, đặt Nãi Hoàng lên chân mình mà vuốt ve: "Mấy ngày nay tâm tình anh không tốt nhỉ."

Úy Ương khẽ run, thì ra là cô vẫn chú ý, anh còn cho là mình giấu rất kỹ.

"Tại sao?" Đồng Đồng rất không hiểu hỏi: "Sao anh không vui?" Mỗi tối cô đều ở cùng anh, sao anh vẫn rầu rĩ không vui?

"Công việc gặp khó khăn à? Hay cấp trên tức giận với anh?" Cô suy đoán lung tung, trong đầu cũng biết những suy đoán này không đáng tin, ai dám thái độ với cháu trai Úy lão, không cần tiền đồ nữa à?

Cô vẫn quan tâm anh, điều này khiến Úy Ương dễ chịu hơn một chút.

Anh xoa mặt Đồng Đồng, nhìn về mặt ngây thơ của cô, cảm mình có hơi già mồm cái lão.

Bé con thần kinh thô, không chịu để tâm đến mọi thứ, nếu không nói rõ với cô thì cô sẽ không biết sao anh tức giận. Nhưng cô vẫn hiểu được cách quan tâm người khác, chỉ cần nói chuyện với cô thì mọi chuyện có thể giải quyết. "Bé..."

Đồng Đồng mở to hai mắt, đợi lời giải thích của anh.

Úy Ương mở miệng, trong lòng có chút xoắn xuýt, dù sao trong tưởng tượng của cô, anh vẫn là chiến thần không gì địch nổi, cho đến bây giờ không có nhược điểm, lại càng chưa bao giờ biểu hiện sự đồ kỵ, trống rỗng hay cô đơn vãn vãn.

Chính anh cũng quen dùng bề ngoài lãnh đạm để che giấu nội tâm, mặc kệ gian nan khổ sở như thế nào anh cũng có thể tự mình chống..

Thế nhưng, anh muốn san sẻ với cô, dù cho chỉ là một chút, một mặt trẻ con của người đàn ông, anh cũng muốn để cho cô thấy.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Úy Ương nói gì, Đồng Đồng quan sát tỉ mỉ về mặt anh, sau đó mặt liền biến sắc, vành mắt đỏ lên hỏi: "Anh thích người khác rồi phải không?"

Nói xong cũng không đợi Úy Ương trả lời, Đồng Đồng mím môi bật khóc

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Em bồi thường cho anh (I)

Úy Ương còn chưa kịp cảm thấy vui sướng vì Đồng Đồng ghen thì đã bị dọa cho giật mình, anh vừa ngẩng đầu đã thấy Đồng Đồng khóc lóc thảm thương, đôi mắt tràn ngập oán hận nhìn anh chằm chằm, cái mũi sụt sịt, tay nhỏ bé che miệng, rõ ràng là khóc khàn cả giọng nhưng lại cứ khẳng khẳng làm bộ rất bình tĩnh.

Anh phải làm sao? Đương nhiên là phải ôm cô vào lòng dỗ dành!

"Không phải, tất nhiên là không phải, sao anh có thể thích người khác được? Đừng khóc, ngoan, đừng khóc nữa---" Úy Ương vừa dỗ vừa lau nước mắt cho cô.

Đồng Đồng mím môi, còn chưa trở lại bình thường.

Lúc đó cô thật sự sợ hãi, biểu tình của anh quá mức nghiêm túc cẩn thận, kiếp này rất nhiều chuyện đã thay đổi, vậy thì ai dám cam đoan tình cảm của anh giành cho cô sẽ không thay đổi theo?

Nếu như anh không thích cô... Đồng Đồng rung mình, cô căn bản không dám nghĩ đến khả năng này, ngay cả tưởng tượng cũng không dám!

"Anh Úy Ương..." Không tiếp tục làm nũng hay trêu ghẹo anh, Đồng Đồng ngoan ngoãn giống con mèo nhỏ tiến sát vào ngực Úy Ương, tay nhỏ bé cầm lấy ngón tay anh không buông, đáng thương nói:

"Anh chỉ thích mình em, sẽ không thích người khác đúng không?"

"Tất nhiên rồi, anh chỉ thích em, người khác ai anh cũng không thích." Đồng Đồng vì anh mà sợ hãi, cả khuôn mặt trắng bệch. Úy Ương đau lòng không thôi, cúi đầu hôn một cái lên mặt cô: "Anh chỉ thích em thôi, trừ em ra anh không thích ai cả."

Đồng Đồng méo mào, muốn nói chuyện nhưng giọng nói vẫn mang theo nghẹn ngào, ừ ừ khuất khuất, khỏi phải nói Úy Ương có bao nhiêu đau lòng.

Anh vuốt ve mặt Đồng Đồng, sau đó ôn nhu vỗ lưng trấn an cô. Bé con ở trong ngực anh nghẹn ngào một hồi, lúc lâu sau mới từ từ ngừng nức nở, cái miệng nhỏ nhắn ừ ừ khuất chu đến mức có thể treo được một cái bình: "Vậy anh phải thế với em."

Úy Ương lập tức giơ tay trái lên: "Tôi, Úy Ương, xin thề với trời, đời này chỉ yêu mình Đồng Đồng, nếu vi phạm lời thề sẽ bị sét ---"

Cuối cùng Đồng Đồng vẫn không nỡ để anh nói hết lời thề. Cô che miệng Úy Ương, sau đó vui mặt vào cổ anh làm ồ, ôm thật chặt không một kẽ hở.

Úy Ương cảm giác được chất lỏng ấm áp thấm ướt cổ mình, nước mắt của cô nóng rực như thế khiến lòng anh đau cũng đau.

"Được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa, đã là đại cô nương rồi còn khóc nhè, lỡ bị người khác nhìn thấy thì không tốt." Anh không thích nước mắt của cô, mỗi lần nhìn thấy đều khiến trái tim anh co rút.

Đồng Đồng ngồi trong ngực Úy Ương một lúc rồi ngẩng mặt lên, chớp mắt nói: "Anh không thể không cần em, cả người em đâu cũng bị anh hôn, anh sờ rồi, anh phải phụ trách với em."

"Anh đã sớm muốn phụ trách với em mà, nếu không bây giờ chúng ta công khai luôn được không?" Úy Ương cầu còn không được.

Cảm giác mỗi tối phải thừa dịp đêm khuya thanh vắng mới có thể len lén âm thầm chui vào phòng cô thực sự không dễ chịu!

Anh muốn quanh mình chính đại ở cùng cô, muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, ai cũng không có tư cách ngăn cản!

Hiện tại cô còn nhỏ, không thể đăng ký kết hôn được nhưng đính hôn trước vẫn có thể, như vậy mới tốt, những người luôn mơ ước cô cũng biết cô đã có chủ!

Hơn nữa anh và cô danh chính ngôn thuận, không cần mỗi ngày phải hành xử như kẻ trộm nữa, hôn một cái cũng phải chú ý xem có người làm hay người nhà đi qua không!

Vừa nghe Úy Ương nói công khai, Đồng Đồng lập tức giật mình, lắc đầu như trống bỏi, thấy sắc mặt âm trầm của Úy Ương thì nhào đến làm nũng, hoàn toàn quên vài phút trước mình vẫn còn đang đau lòng.

"Không được không được! Bây giờ nói anh sẽ bị bố và gia gia đánh gãy chân! Ít nhất phải chờ đến khi em thành niên đã!"

Cô mới mười sáu tuổi, anh nhất định sẽ bị coi là luyến đồng, sẽ bị đánh hoặc đuổi ra khỏi nhà! Dù sao cũng phải chờ đến khi cô mười tám đã!

"Thế nhưng anh không nhịn được." Úy Ương cúi đầu, trán đặt lên trán cô, nhẹ giọng nói: "Anh không nhịn được, em đúng là chậm hiểu. Trường học có bao nhiêu người có ý với em, em còn phải học thêm mấy năm, nơi đó muôn màu muôn vẻ như thế, loại con trai nào cũng có, anh lại không thể quan sát em mọi lúc, lỡ như em thích người khác thì sao?"

Đây là điều anh vẫn luôn lo lắng, tuy rằng cô học đại học trong nước, ở bên cạnh anh, anh có thể chiếu cố nhưng cũng không có khả năng hai mươi tư giờ bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào cũng thấy cô.

Vừa nãy cô còn đang lo lắng anh thích người khác, bây giờ lại đến lượt anh.

Đồng Đồng thân mật hôn má Úy Ương một cái, nói: "Không thể nào, trong mắt em mấy người đó đều là trẻ con, sao so được với anh Úy Ương anh minh thần võ nhà?"

Luận về tướng mạo, gia thế, kinh nghiệm từng trải, ngoại trừ anh, cô không thể tìm thấy người khác địch nổi. "Gia mới là người phải lo lắng... Mỗi ngày

anh đều bại lộ trước truyền thông, thấy bao nhiêu cô gái xinh đẹp, em lại nhỏ tuổi không biết gì, nếu anh thay lòng đổi dạ thì sao?"

Úy Ương cười cười, cắn đầu ngón tay trắng nõn một cái: "Không có khả năng, anh tuyệt đối sẽ không có khả năng thay lòng đổi dạ."

Trái tim anh đã sớm thừa nhận cô, sao còn có thể động tâm với người khác?

Nhưng cô tuổi nhỏ, thích chơi đùa, tính tình quái, rất dễ bị thế giới phồn hoa bên ngoài dụ dỗ: "Bé, để hứa là chúng ta sẽ không thay lòng đổi dạ, em phải đồng ý là sau này sẽ ở bên anh thật nhiều, được không? Nhất là bây giờ... có phải em đã quên em có đàn ông rồi phải không?" Úy Ương chỉ tay vào Nãi Hoàng đang nằm trên giường ngủ gật.

Đồng Đồng chớp mắt, vô tội nói: "Nhưng tối nào em cũng ở cùng anh mà." Anh còn luôn làm mấy chuyện xấu hổ với cô.

"Không đủ, với anh như vậy là không đủ." Úy Ương hôn cô, đầu lưỡi cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của Đồng Đồng, bàn tay cũng bắt đầu vờn về người cô.

"Sự chú ý của em đa phần đều đặt vào con mèo kia, anh không vui, anh cũng sẽ cảm thấy mất mát và ghen tỵ. Chỉ có buổi tối ở cùng với em, với anh mà nói là không đủ."

Anh chỉ muốn cô nhanh lớn lên, sau đó kết hôn, từ nay về sau hạnh phúc vui vẻ cả đời.

"Cái đó...em không biết mà." Đồng Đồng suy nghĩ kỹ một chút, hình như đúng là đã rất lâu anh với cô không thân mật, từ khi có Nãi Hoàng, số lần anh và cô làm chuyện xấu hổ đó đích thật rất ít.

"Vậy bây giờ đã biết rồi, em định làm thế nào?" Úy Ương trầm giọng hỏi.

Giọng của anh vốn trầm, nay tận lực đè thấp lại có vẻ từ tính mê người hơn --- ít nhất Đồng Đồng đã bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo không biết mình họ gì.

Cô vốn là nhan không* và thanh không**, Úy Ương lại thỏa mãn tất cả huyễn tưởng của cô. Chỉ cần anh "thi triển" mị lực với cô, cô căn bản là tránh không thoát.

*Nhan không: người dễ xiêu lòng vì nhan sắc, đặt nhan sắc làm tiêu chuẩn hàng đầu.

**Thanh không: tương tự nhan không nhưng là giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Em bồi thường cho anh (II) (H)

Trong phòng yên ắng, một lúc lâu sau Đồng Đồng mới ngẩng đầu lên, xấu hổ nhìn Úy Ương rồi chủ động bò lên đùi anh, tách hai chân quấn quanh hông anh, nhẹ giọng nói:

"Em bồi thường cho anh..." Nói xong, Đồng Đồng hôn lên môi Úy Ương, lưỡi dính hương chủ động vờn ra, thấy anh mở miệng liền dò xét đi vào.

Đồng Đồng có chút xấu hổ, miệng anh Úy Ương nóng quá, dường như có thể hòa tan luôn được cô.

Cô nâng mặt Úy Ương, đối diện với anh ở khoảng cách gần, lông mi anh rất dài, con ngươi đen đẹp, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Giống như trong mắt chỉ có mình cô, ngoại trừ cô, ai anh cũng không thấy.

Cảm giác được sự quý trọng và độc chiếm của anh khiến Đồng Đồng tê dại, chỉ nhìn mắt anh đã đủ cho cô mất hồn mất vía.

Cô thực sự rất thích rất thích anh, cả đời cũng không muốn rời xa.

Đồng Đồng đột nhiên bắt đầu hoài nghi vì sao kiếp trước cô lại sợ anh như thế, thậm chí ngay cả bản thân thích anh cũng không hề biết, rõ ràng là cô thích anh như vậy, hơn nữa là chỉ thích một mình anh.

Hay là Thượng đế cho cô sống lại lần nữa để cô biết quý trọng những người trước mắt?

"Anh Úy Ương..." Cô chặn môi anh, hô hấp dần dồn dập, "Em rất thích anh, rất rất thích anh... Chỉ thích mình anh thôi, anh cũng thích một mình em, đừng thích người khác được không?"

Cô si mê nâng mặt anh, đáng thương khẩn cầu, biểu tình trên mặt như một chú thỏ con ngây thơ, tràn ngập cầu xin và bắt an.

Cô sợ mất anh như vậy. Úy Ương vẫn luôn cho rằng Đồng Đồng không tim không phổi, cô yêu thương mọi người trong nhà nên anh lo cô sẽ xem tình thân dành cho anh như tình yêu, tuy cô đồng ý ở bên anh nhưng dù sao cô cũng còn nhỏ, khả năng xảy ra biến cố thật sự quá lớn.

Thế nhưng lúc này nhìn vào mắt của Đồng Đồng, Úy Ương cuối cùng cũng khẳng định được cô không chỉ có tình thân với mình.

Trong mắt cô để lộ sự say mê và không muốn tách rời, không phải đối với anh trai, mà là đối với một người đàn ông, một người đàn ông thuộc về cô.

"Sao anh có thể thích người khác được? Một mình em đã lấp đầy tim anh rồi!"

Nghe vậy, Đồng Đồng lộ ra một nụ cười, nụ cười này không giống nụ cười tinh ranh bình thường mà có chút gì đó ngốc nghếch trẻ con, thế nhưng lại đẹp đến mức khiến người ta quên đi hô hấp.

Úy Ương ôm eo Đồng Đồng, hôn lên môi cô, Đồng Đồng cũng khéo léo đáp lại, môi lưỡi quấn quýt, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Đồng Đồng chủ động cởi nút áo, lộ ra áo ngực màu hồng nhạt và khe rãnh như ẩn như hiện, Úy Ương nhìn hơn nửa phần ngực lộ ra ngoài của cô, mắt đỏ lên, tay từ vòng eo chuyển dần vuốt ve một trong hai bên mềm mại, bàn tay còn luồn vào áo ngực, chà đạp nụ hoa đang ngủ say.

Đồng Đồng có chút nôn nóng, bây giờ mới cảm giác được đúng là anh và cô đã lâu không âu yếm, mình cũng rất muốn, nhất thời ngưng ngừng kẹp chặt hai chân, vươn tay cởi đồ Úy Ương.

May là anh mang áo ngủ, Đồng Đồng cởi dây lưng, vòm ngực của anh đã hiện ra trước mặt, tay nhỏ tìm tòi lung tung, học theo anh đùa bỡn hai hạt đậu đó.

Trên người Đồng Đồng vẫn khoác hờ áo sơ mi trắng, mái tóc rũ xuống che đi xương quai xanh tinh xảo, chỉ có ngực là lộ ra, cô và anh không ngừng hôn môi, hai người tên đã lên dây, sắc dục nồng đậm, một tay Úy Ương trên chọc nơi riêng tư của cô, vang lên tiếng nước đầy xấu hổ.

Đồng Đồng bị khiêu khích đến tê dại, móng nhỏ vịn vào trên đùi anh. Nhưng đúng lúc này, một tiếng meo đột nhiên vang lên trong căn phòng yên ắng.

...Không gian tĩnh lặng đến chết chóc.

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu đến chỗ phát ra âm thanh, chỉ thấy Nãi Hoàng đang nằm trên đất mở to mắt vô tội nhìn hai người họ, sau đó kêu một tiếng như đang nhắc nhở chủ nhân chớ quên nó!

Khóe miệng Úy Ương giật giật, sao anh lại quên một vị khách không mời mà đến vẫn đang còn trong phòng?

Lại bị con vật nhỏ này quấy rầy!

Đồng Đồng xem như đã hiểu vì sao Úy Ương buồn bực, khi sắc tình đang nồng đậm lại bị người --- không, bị mèo cắt ngang, dù là ai hẳn cũng sẽ phát điên!

"Anh Úy Ương..." Cô bắt đầu dĩ vãng. "Em hiểu rồi. Sau này sẽ không đi đâu cũng ôm nó nữa." Giọng nói yếu ớt, cuối cùng cũng biết sai rồi.

Úy Ương cười khò, đặt cô bé trên người mình xuống rồi đi đến bế Nãi Hoàng lên, mở cửa, ném ra, đóng cửa, khóa lại, động tác liền mạch lưu loát, không chút dây dưa dằng dãi.

Ở bên ngoài, Nãi Hoàng dùng móng vuốt cào cửa, thấy không ai đáp lại thì ngáp một cái, cứ như vậy nằm xuống ngay trước cửa.

Còn bên trong phòng, Đồng Đồng xấu hổ che ngực, cúi đầu không dám ngẩng lên, cho đến khi cảm giác giường lún xuống mới dè dặt ngẩng đầu nhìn Úy Ương.

Cả cơ thể cô nóng bỏng, nơi riêng tư trống rỗng hư không, thế nhưng lại vô cùng xấu hổ không dám chủ động.

Úy Ương thu hết nét mặt Đồng Đồng vào mắt, mỉm cười ôm lấy cô, hôn lên tai cô nói: "Đừng xấu hổ nữa, muốn hại anh ôm một quả cà chua sao?"

"Anh Úy Ương..." Đồng Đồng mềm nhũn ghé vào ngực anh, lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói: "Vậy anh tiếp tục đi... Gia muốn..." Sau đó cầm lấy tay anh đặt lên bộ ngực đang nở rộ, áo ngực đã bị anh làm lệch đi, hai cái bánh bao đáng yêu lộ ra ngoài.

Úy Ương vừa nhìn mắt liền tối lại, bế cô ngồi lên đùi mình lần nữa rồi một tay đùa bỡn ngực cô, một tay tiếp tục khiêu khích hoa huyệt, môi cũng hôn lên môi cô.

Đã không còn con mèo cản trở, cảm giác không hề giống nhau.

Đáy lòng Úy Ương cảm thán, đã bao lâu anh không được ti mi thưởng thức bé con ngọt ngào của mình rồi!

Ngón tay Úy Ương thăm dò gần hoa huyệt, thi thoảng vôn về hạt ngọc trai khiến cả người Đồng Đồng run run, sau đó chậm rãi đưa ngón tay vào bên trong hoa huyệt.

Vừa mới đi vào, mị thịt mềm mại liền bao bọc lấy tay anh, cảm giác giống như bị một cái miệng nhỏ hút lấy, di chuyển rất khó khăn.

Tuổi cô còn nhỏ, phía dưới rất chặt, Úy Ương không dám dùng sức quá, chỉ không ngừng ma sát vách tường xung quanh.

Đồng Đồng như hóa thành nước, phần mặt đỏ bừng, tùy ý để anh thưởng thức.

Đi vào sâu thêm thì dường như không động được nữa, Úy Ương sợ làm đau cô cho nên cứ di chuyển chậm chậm, tiểu huyết bình thường anh đều phải hôn hôn sờ sờ, cho Đồng Đồng thỏa mãn rồi mới đến lượt mình, mà dù anh trêu chọc bao lâu, nơi đó vẫn khít khao như lúc ban đầu.

"Thật chặt... Em có cảm giác được anh ở trong cơ thể em không?" Đầu ngón tay chạm đến một tấm màng, Úy Ương không dám vào sâu nữa, thế là chậm rãi rút ra, phơi bày đầu ngón tay đang nhỏ nước cho Đồng Đồng nhìn.

Đồng Đồng vô cùng xấu hổ, ôm cổ anh liều mạng lắc đầu.

Úy Ương cười cười cho ngón tay vào miệng trong cái nhìn của Đồng Đồng, khuôn mặt cô đã nóng đến mức có thể chiên trứng.

Cô run rẩy nói không ra lời, rất lâu sau mới che mặt bật ra tiếng nước nở.

"Vị thật ngọt." Úy Ương cười, cởi áo sơ mi và áo ngực cô ra, bên dưới cô mặt váy ngắn, quần lót đã sớm bị anh vứt đi, hai người không một mảnh vải dính vào nhau, nơi riêng tư cọ xát, không biết có bao nhiêu ái muội.

Úy Ương chơi đủ ngực Đồng Đồng, bắt đầu dụ dỗ: "Em nằm xuống được không?"

Đồng Đồng không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn nằm xuống, Úy Ương nâng mông cô lên, cái tư thế này thật xấu hổ, Đồng Đồng có chút không dám, ban đầu cô không phản ứng kịp, bây giờ đã hiểu ra, động tác và tư thế này...

Nhưng cô không muốn Úy Ương thất vọng cho nên vẫn nghe lời vĩnh mông, sau đó vui mặt vào chẵn, xấu hổ vô cùng.

Chỉ cần nghĩ đến nơi đó vốn đang ẩm ướt của mình bại lộ trước cái nhìn nóng rực của anh thì cô đã run rẩy, cơ thể không kiềm được lại chảy ra một giọt, trong không khí tràn ngập mùi hương cơ thể thiếu nữ, đối với Úy Ương quả thực là thuốc kích dục tốt nhất.

Cánh hoa nõn nà trước mắt ướt nhẹp, cô còn nhỏ, bên dưới vẫn non nớt hồng hào, là biểu hiện của việc chưa bị ai ghé thăm. Hạt ngọc trai bị anh đùa bỡn sưng lên, cái mông mướt mà, vòng eo tinh tế, rõ ràng là thân thể thiếu nữ nhưng lại lộ ra phong thái kiêu ngạo.

Úy Ương hít một hơi thật sâu, dùng ngón tay ma sát miệng huyết, Đồng Đồng không kiềm được bật ra một tiếng rên rỉ, lập tức cắn chặt, cố nén không phát ra âm thanh nhưng không thể nào ngăn cản động tác của Úy Ương.

Anh sờ miệng tiểu huyết trước rồi mới xoa nhẹ lên hạt ngọc trai, hải lòng thấy dịch yêu chảy ra, lúc này mới dùng hai tay tách cánh mông trắng nõn cúi sát vào.

Đối với anh mà nói đây quả thực là rượu ngon, nhưng khổ nỗi Đồng Đồng mới ném trái tình dục không lâu, rất dễ có phản ứng. Úy Ương lại luôn nghĩ cách dày vò cô, tư thế này vừa khó chịu vừa xấu hổ, hơn nữa... anh chôn mặt ở nơi đó, sao cô chịu được?

Đồng Đồng không ngừng trốn tránh nhưng lại bị Úy Ương giữ lấy không thể động đậy.

"A a a... Anh Úy Ương, anh Úy Ương --- không được --- nơi đó --- anh dùng sức quá rồi, um... anh Úy Ương." Đồng Đồng vừa khóc vừa kêu thảm thương, lại còn không dám nói quá lớn, miệng cắn chặt, kiềm chế sắp điên rồi.

Úy Ương ngoảnh mặt làm ngơ, rõ ràng là cô thích, càng mạnh bạo cô càng thích, cơ thể cô mềm mại như thế, đợi đến khi cô đã cao trào rồi trấn an cũng không sao.

Thế là anh dùng lưỡi đi vào trong, cắn dính đầu hạt ngọc trai, tay cũng không quên ngực cô. Đồng Đồng bị trêu chọc muốn điên rồi, cô cắn tấm chắn, hai tay nắm chặt, gất gao hướng về phía trước vài cái liền mềm nhũn, không thể nào động đậy.

Đồng Đồng nằm trên giường không ngừng thờ dục, thi thoảng còn run rẩy, cao trào đến vừa vội vừa mãnh liệt.

Cô cảm giác mình phảng phất đã bay lên trời, cái gì cũng không nhớ rõ, một lúc sau mới lấy lại thần trí, một chút khí lực cũng không còn.

Úy Ương lại áp đến, đè lên lưng cô, Đồng Đồng hô hấp còn chưa thông đã bị anh nuốt vào cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt mê ly, chẳng biết năm này là năm nào. Trong đầu chỉ có một nghi vấn: Trước đây anh thật sự không có kinh nghiệm? Sao mỗi lần đều có thể bày ra nhiều trò như thế?

Thật vất vả Úy Ương mới buông tha, cô thở hổn hển gọi: "Anh, anh Úy Ương..."

"Ngaoan, anh ở đây." Úy Ương hôn từ cổ đến lưng cô, dục vọng kẻ sát miệng huyết ướt đầm cọ xát, anh cũng sắp không kiềm được nữa.

"Cho anh yêu em được không?"

Đồng Đồng hữu khí vô lực ừ một tiếng, mông nhỏ vẫn vĩnh viễn lên nhưng thấy cô không còn sức nữa, Úy Ương kê cho cô một cái gối đầu phòng lớn, sau đó dục vọng chen vào bắp đùi mềm mại ẩm ướt của cô chuyển động, tuy không thể đi vào tiểu huyết ướt át mất hồn nhưng có thể ở bên ngoài ma sát

vậy là đủ rồi.

Mỗi lần xông đến đều cọ vào hạt ngọc trai mẫn cảm của Đồng Đồng, bởi vì đã qua cao trào một lần nên cô mới không vừa chạm hai cái đã tiết ra, cô không chịu nổi nữa rồi.

Úy Ương cũng biết điều này, cô còn quá nhỏ, anh không thể làm quá, thế là nhanh chóng cọ xát tiểu huyết rồi xuất ra tại nơi riêng tư của cô.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Gặp biến thái

Xong xuôi, Úy Ương bế Đồng Đồng đi tắm, Đồng Đồng mơ màng nằm trong ngực anh.

Thân thể cô tuy khỏe mạnh nhưng mỗi lần xong xuôi đều ỉu rũ, vô cùng dính người, luôn đòi ôm đòi hôn, ngủ cũng phải ôm, không hề có cảm giác an toàn.

Đối với chuyện này, Úy Ương không giải thích được.

Bé con ra đời trong sự chú ý của mọi người, lớn lên luôn được cả nhà yêu thương cưng chiều, có thể nói cho đến bây giờ chưa từng gặp cái gì phiền lòng, anh cũng thấy cô không có gì buồn phiền, nhưng từ khi hai người quan hệ thân mật, Úy Ương mới phát hiện khi ngủ Đồng Đồng thường giật mình tỉnh giấc rồi mơ màng ngủ lại với một thân đầy mồ hôi, đôi khi còn khóc.

Hỏi cô vì sao thì cô không nói, anh cũng không hỏi nữa, dù sao thì chỉ cần có người ngủ cùng cô, ôm chặt cô thì sẽ không sao.

Đồng Đồng ngáp một cái: "Anh Úy Ương ngủ ngon."

"Ngủ ngon, bảo bối." Úy Ương hôn lên trán Đồng Đồng, chỉ để lại ngọn đèn ngủ ở đầu giường, chỉnh lại chăn thật tốt rồi mới nhắm mắt.

Giấc ngủ này là một giấc đến hùng đông, mỗi lần anh và cô làm chuyện xấu hổ, Đồng Đồng đều có thể ngủ rất say... cô còn gì không vừa lòng nữa?

Lặng lẽ mở cửa phòng, thấy hành lang không có ai, Đồng Đồng cấp tốc trốn ra. Trên người cô đã mặc đồ ngủ, chỉ cần ra khỏi phòng Úy Ương một đoạn là sẽ an toàn.

Tại sao khi đến cô mang áo sơ mi và váy ngắn mà khi về lại mang đồ ngủ? Đơn giản là vì trong phòng Úy Ương có giấu rất nhiều quần áo của cô, nếu không thì rất dễ bị lộ, lỡ không cẩn thận bị bắt được thì cô có thể nói là mình cố ý dậy sớm kêu anh Úy Ương rời giường, thật là cơ trí!

Khả năng bị phát hiện thực ra rất nhỏ, vì cả nhà trừ Úy Ương và Đồng Đồng thì hầu như tất cả mọi người đều không dậy sớm.

Ông Úy và Úy phu nhân ở quân đội thì không tính, hai người kia dậy sớm thành thói quen, cho dù có thời gian ngủ nướng cũng không ngủ được.

Đồng Đồng về phòng, nhìn qua lịch mới phát hiện thời gian trôi thật nhanh, chỉ còn ba ngày nữa là cô phải đến trường học báo danh.

Ngày nghỉ luôn trôi qua thật nhanh, ba ngày còn lại trong nháy mắt đã qua hết...

Đến ngày khai giảng, Đồng Đồng nước mắt nước mũi tèm lem ôm cột nhà không chịu đi, Lục Tiểu Lâm ở phía sau trợn trắng mắt nhìn trời: "Còn không đi thi sẽ muộn!" Đã nhập học rồi còn giờ trò vô lại!

"Gia không muốn đến trường!" Đồng Đồng nước mắt lưng tròng quay mặt lại, khuôn mặt ngọt ngào giờ đầy đau khổ, quả thực có thể khiến cho người nghe im lặng thương xót, đáng tiếc không lừa được Lục Tiểu Lâm.

"Cậu không đi học thì làm gì? Chơi bời làm loạn hay nằm ngủ?!" Đồng Đồng ngoại trừ đến trường thì đâu có gì làm, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, cũng không sợ biến thành heo!

"Được rồi, đi nhanh đi!" Lục Tiểu Lâm gơ tay nhìn đồng hồ, chín rưỡi còn có buổi nói chuyện với giáo viên, bây giờ là tám giờ bốn lăm, Đồng Đồng đã ôm cột nhà hết nửa tiếng!

"Đồng, Đồng! Cậu còn không đi thi mình sẽ mặc kệ cậu!"

Nói xong, Lục Tiểu Lâm làm bộ đi thật, Đồng Đồng bật người nhào đến ôm hông cô ấy: "Đừng đi đừng đi, mình không thể không có cậu được!"

Lục Tiểu Lâm lần thứ hai trợn trắng mắt: "Vậy cậu nhanh lên đi, nhanh lên!" Cô vừa nói vừa bắt Đồng Đồng đứng nghiêm chỉnh trước mặt mình, chỉnh lại cổ áo, cặp sách và tóc cho Đồng Đồng.

"Được rồi, đi thôi!"

Đồng Đồng cẩn thận bước từng bước ra khỏi nhà, đời này cô không có tham vọng cũng không có chí hướng gì, cứ như vậy được nuôi trong nhà cả đời là tốt nhất, vĩnh viễn không xa rời nhau =w=

Nhưng mà cô nghĩ cũng thật hay... Hiện tại cả nhà chưa biết chuyện mờ ám giữa cô và Úy Ương. Nếu như biết được... Nghĩ đến tính cách bạo lực của bố, Đồng Đồng không khỏi cảm thấy đau đầu.

Bởi vì Lục Nhi đến nên hôm nay không cần xe đưa đón, hai người chen chúc trong tàu điện ngầm, lúc này chính là giờ cao điểm, chờ khi đến nơi thì bánh mì lót dạ của Đồng Đồng đã bị ép xẹp lép, vài cái bánh đậu cũng bị ép lòi cả nhân.

"Haha, mình đã nói gì nhỉ? Cậu phải hành động nhanh lên, giờ thì nhìn đi, mình xem cậu ăn thế nào."

Lục Tiểu Lâm một chút cũng không đồng tình, ôm vai Đồng Đồng cười haha suốt cả chặng đường đi. Cô lớn tuổi hơn Đồng Đồng, thế nhưng Đồng Đồng lớn rất nhanh, vậy nên chiều cao hai người không khác biệt lắm.

Đồng Đồng hơi thấp chút, 1m68, còn Lục Tiểu Lâm vì siêng năng vận động nên đã đạt đến 1m72.

Có thể nói, hai người khá nổi danh ở đại học Q, Đồng Đồng nổi danh với dung mạo và thành tích, Lục Tiểu Lâm thì với vũ lực và các hoạt động thể thao.

Hai người một văn một võ, thấy ai không vừa mắt thì liên thủ chinh người, thiên hạ vô địch.

Đồng Đồng vào trường lúc mười hai tuổi, khi đó còn là một tiểu muội muội đáng yêu ngọt ngào không gì sánh được, những bạn học khác nhỏ nhất cũng hơn cô bốn tuổi, cho nên mọi người đều nhìn cô như trẻ con --- tuy rằng sau này mọi người mới phát hiện đứa trẻ này đích thực là một tiểu quý.

Theo thời gian, Đồng Đồng dần nảy nở, dung mạo càng thêm xinh đẹp lóa mắt, người có ý với cô càng nhiều.

Trong đó có đủ loại biến thái thích loli, Đồng Đồng cũng không phải lần đầu tiên gặp người như thế, cô trưởng thành thế này, không có người chọc ghẹo mới là bất bình thường.

Cho nên khi nhìn thấy một tên con trai đang làm gì đó hèn hạ trong bồn hoa ven đường, hai người không thèm chú ý, chỉ là khi thấy hai cô đi tới, tên kia thoáng cái quay người ra, hai cô đều ngây ngẩn cả người, tên kia lại dám khoe hàng trước mặt hai cô!

...Thế giới trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Vài giây sau, Lục Tiểu Lâm cười lạnh nói: "Đồng Nhi, nhìn thấy gì không?"

"Nhìn thấy, Lục Nhi." Đồng Đồng học theo cô ấy cười lạnh, chắc là tên kia cho rằng thấy các cô nhỏ nên chưa trải việc đời, không ngờ Đồng Đồng đã sớm theo Lục Nhi xem một đồng AV Âu Mỹ, Nhật, Hàn đi? Cả nam lẫn nữ, NP[1], SM[2], tên kia còn không biết xấu hổ lấy ra khoe? Còn không đủ để dọa người!

"Mình cứ nghĩ son môi là hư cấu, không ngờ là thật sự có người như vậy." Lục Tiểu Lâm lắc đầu thở dài: "Tiên sinh, của tiên sinh nhỏ như thế, người trong nhà có biết không?"

"Nhỏ?" Đồng Đồng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Đầu phải nhỏ, mình hoàn toàn không thấy gì hết!" Cô chớp chớp mắt, nhặt một cục đá dưới đất ném đi, vừa vận trúng đũng quần của tên biến thái kia.

Tên bi ổi kia bị nhục nhã đến mức không chịu được nữa, thẹn quá hóa giận đi đến muốn bôi lông tìm vết, Lục Tiểu Lâm mạnh mẽ đập một cú, tên kia liền ôm hạ thân nằm dưới đất rên rỉ không ngừng. Hai nữ sinh nắm tay vui vẻ đi xa, để lại mình hắn ở chỗ đó khóc rống thất thanh.

Hắn chỉ muốn đùa giỡn lừa mạnh với mỹ nữ mà thôi, cần phải ác như thế sao?

Chú thích thêm:

[1] NP: n "person", một nữ nhiều nam, một nam nhiều nữ hoặc nhiều nữ nhiều nam. Ám chỉ quan hệ yêu đương hay khía cạnh tình dục.

[2] SM: Sadist & Masochist (người bạo dâm và người khổ dâm) hoặc Servant & Master (người hầu và chủ nhân) Trong đó một người thích thú được hành hạ người khác. Còn người kia lại thích bị đối phương hành hạ. Có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trừng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Gặp lại Khổng Phương Phương (I)

Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm chỉ xem chuyện vừa xảy ra như một khúc nhạc đệm, đừng nói cái gì mà lưu lại bóng ma, để hai người bận tâm còn chưa đủ!

Nói có chút cường điệu nhưng anh Úy Ương nhất định sẽ đánh cô!

Thực ra Đồng Đồng thích Úy Ương đánh mỗi khi bản thân gây họa hơn, bị anh dùng ánh mắt giết chết người nhìn chăm chăm sẽ khiến cô cảm thấy mình làm anh thất vọng rồi, sau đó còn thấp thòm lo sợ bất an, ăn không ngon ngủ không yên...

Đương nhiên Đồng Đồng chưa từng trải qua việc đó, bởi vì Úy Ương chưa từng quá tức giận với cô, thi thoảng cô kén ăn hoặc là phạm lỗi tương đối nghiêm trọng anh cũng chỉ ôm cô, dùng lời nói dạy dỗ một lúc rồi thôi.

Nhưng Đồng Đồng không ngốc, cô đã tận mắt chứng kiến anh dùng ánh mắt lạnh lẽo áp bách khiến cấp dưới một thân đầy mồ hôi giữa trời đông!

Hơn nữa, quan trọng là trước đây cô đã từng đồng ý với anh sẽ không xem mấy thứ đó nữa... Nếu như bị anh phát hiện mình nói dối... Đồng đồng rung mình một cái, tuyệt đối không được!

Buổi trưa, khi tan học, Úy Ương đến đón cô, Đồng Đồng không che dấu được sự chột dạ, tuy cố làm ra vẻ mặt trấn định nhưng Úy Ương vẫn nhìn thấu: "Xảy ra chuyện gì, em khó chịu ở đâu à?"

Đồng Đồng lắc đầu mãnh liệt: "Không có, không có, em rất thoải mái, rất thoải mái." Nói xong cô ngả vào người anh, ghé vào trên đùi Úy Ương làm nũng: "Anh, hôm nay em có đẹp không?" Còn cô ý chớp chớp đôi mắt long lanh.

Úy Ương cười khê, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Đẹp." Trong lòng anh cô luôn đẹp nhất.

Hai người đang anh anh em em thì điện thoại vang lên, bên kia báo là hôm nay vợ chồng ông Úy trở về.

Cả nhà quyết định đi khách sạn ăn, vừa vặn khách sạn nằm trên đường về của Úy Ương và Đồng Đồng.

Thế là Úy Ương bảo tài xế quay xe lại, Đồng Đồng khó nén hưng phấn: "Cô chú về, em lại có quà rồi!"

"Chỉ biết nhận quà thôi, em không nhớ họ hả?" Úy Ương bóp mũi cô một cái, nói.

Đồng Đồng lộ vẻ mặt khiển trách: "Sao anh lại nói vậy? Dĩ nhiên là em nhớ họ rồi! Ngược lại là anh đấy, anh hỏi em câu này là có mưu đồ gì? Có phải anh không nhớ họ nên kéo theo em? Anh cho là em giống anh à?!" Cô là tiểu thiên sứ ám áp được không, cô chủ đối xử với cô tốt như vậy, sao cô có thể không nhớ?

"Dạ dạ dạ, em nhớ, anh không nhớ, được chưa?" Úy Ương không có cách gây khó dễ với cô, cười lắc đầu, vừa lúc đến khách sạn, anh liền hôn Đồng Đồng một cái, mở cửa xuống xe rồi vòng qua bên kia mở cửa, nắm tay cô đi vào bên trong.

Trừ Đồng Đồng thì cả nhà đều đã đông đủ, gọi điện thoại mới biết anh bị chặn lại trên đường.

Đồng Đồng vừa vào phòng đã tặng cho vợ chồng ông Úy mỗi người một cái hôn, cười hi hi nhận quà, dâng lên một đồng lời nói ngon nói ngọt khiến cho hai vợ chồng mặt mày rạng rỡ, một chút uy nghiêm ở quân đội cũng không còn.

Nghe là Đồng Đồng sắp tới, Đồng Đồng xung phong ra ngoài đón anh, Úy Ương lo cô một mình nên cùng đi, hai người ngồi xuống nơi đại sảnh khách sạn, còn gọi một tách cà phê và một ly nước ép trái cây --- nước trái cây là do Úy Ương gọi cho Đồng Đồng, tiểu cô nương vốn muốn học theo uống cà phê, bị Úy Ương dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Người phục vụ bụng đồ uống đến, khi nhìn thấy hai người họ thì đột nhiên hét lên: "Đồng Đồng?"

Giọng nói này... Cô ấy biết cô? Đồng Đồng nghi hoặc ngẩng đầu, cẩn thận quan sát cả buổi, xác định là không quen biết cô gái này: "Chúng ta... đã từng gặp nhau ở đâu sao?"

Nữ nhân viên lúc này mới lúng túng, cô gái trước mặt một thân váy liền xinh đẹp, đầu tóc tạo kiểu công chúa[1] vô cùng đáng yêu, còn mang một cái kẹp tóc thạch anh tinh xảo, da dẻ trắng trẻo vẻ mặt ngây thơ, mà trên người mình lại là đồng phục nhân viên phục vụ của khách sạn, đáng người không hề có đường cong, trên đầu là một búi tóc bà già, tay còn cầm khay bụng đồ uống.

Nhưng đã mở miệng gọi rồi, giờ có thể làm như không quen hay sao? Thế là cô ta nhắm mắt nói: "Em quên chị rồi à? Chị là chị họ của em mà!"

Cô ta vừa nói vừa liếc qua phía Úy Ương, đã bốn năm không thấy, thoát nhìn anh vẫn khôi ngô phóng khoáng, tao nhã xuất chúng như trước. Bản thân xem như đã quen với thành phố lớn này, thế nhưng đến tận bây giờ, cô ta vẫn chưa gặp người đàn ông nào sánh được với anh, ngay cả mình tính trên TV đứng trước mặt anh cũng phải thất sắc!

"Chị họ?" Đồng Đồng nghiêng đầu vô cùng đáng yêu, số người cô nhớ mặt rất ít, cho nên không nhớ nổi người phục vụ đoạn trang trước mặt là ai.

Úy Ương thì đương nhiên là có ấn tượng, bốn năm trước, khi Đồng Đồng theo chú Đồng về Khổng gia, người anh gặp khi đến đưa Đồng Đồng đang bệnh đi không phải là cô ta sao?

Nhưng anh tuyệt nhiên không hề có ý định sẽ nhắc Đồng Đồng, anh cảm thấy mình không cần gì phải giúp một người xa lạ giải vây, lỡ vì thế mà bị quán lấy, vậy thì cái mất sẽ nhiều hơn cái được.

"Xin lỗi, tôi không nhớ." Nghe được Đồng Đồng nói không nhớ, người phục vụ quỳnh lên: "Em, sao em có thể quên chị? Chị là Khổng Phương Phương, là chị họ của em!"

Đồng Đồng chớp chớp mắt, nỗ lực hồi tưởng lại, thân thích gặp vài lần như vậy, sao cô có thể nhớ được?

Khi cô chợt có ấn tượng thì điện thoại đột nhiên vang lên, Đồng Đồng nhanh tay nhận máy, thì ra là Đồng Đồng đến rồi.

Cô đứng lên quay ra cửa đại sảnh vẫy tay, Đồng Đồng vắt áo khoác tây trang trên tay, vừa đi đến chỗ cô vừa tháo măng-sét nơi cổ tay, dáng người thon dài, khí chất cao quý, dung mạo tuyệt mỹ... Một đám nhân viên, khách khứa trong đại sảnh đều nhìn sang.

"Anh!" Đồng Đồng nhào đến trong lòng Đồng Đồng, anh vững vàng tiếp được cô, đỡ hông để cô đứng ngay ngắn rồi gật đầu với Úy Ương.

Đồng Đồng liếc mắt nhìn, rõ ràng là anh em tốt nhưng mỗi lần gặp nhau đều tiếc chữ như vàng, một chữ cũng không nói chứ đừng nói đến tán gẫu.

"Đây là Đồng Đồng đi?" Có người chen ngang nói.

Đồng Đồng thấy anh trai nhìn thoáng qua nữ nhân viên phục vụ thì lập tức giải thích: "Cô ấy nói cô ấy là chị họ chúng ta, anh, anh biết cô ấy không?"

Đồng Đồng suy nghĩ một chút: "Khổng Phương Phương?"

"Đúng đúng đúng, là chị, chị là chị họ Khổng Phương Phương của các em." Khổng Phương Phương cười đến nhiệt tình, quả nhiên Đồng Đồng nhớ kỹ cô!

Nhưng thực ra là trí nhớ Đồng Đồng rất tốt, đã gặp ai thì ít khi quên chứ không phải nhớ kỹ. Cho nên anh không có phản ứng gì, sau khi nói là biết thì cùng Đồng Đồng vào phòng bao.

Khổng Phương Phương gấp gấp gọi họ lại: "Này... này! Hôm nay mọi người đến đây làm gì vậy? Chú hai và thím hai có khỏe không?"

Cô ta vừa hỏi xong, Đồng Đồng thiếu chút nữa phun nước trái cây ra ngoài. Lúc nào rồi mà còn có thời gian quan tâm đến bố mẹ cô?

[1]: Kiểu tóc công chúa

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Gặp lại Khổng Phương Phương (II)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Bao nhiêu tuổi rồi mà uống nước còn phun ra ngoài." Đồng Đồng trên miệng trách móc nhưng tay đã theo bản năng lấy khăn giấy cho Đồng Đồng lau miệng.

Đồng Đồng quay đầu cho Đồng Đồng một ánh mắt cảm kích, đầu phải cô cố ý, nếu Khổng Phương Phương không nói lời quan tâm như vậy, sao cô có thể phun nước ra ngoài? Rất khó coi được không!

Đồng Đồng cảm thấy rất kì lạ, hai nhà quan hệ tốt như thế từ khi nào?

Bác cả từng giây từng phút ngấp nghé bố cô, muốn từ bỏ cô chấm dứt lợi ích, lúc nào thì anh em tình thâm như thế?

Ngay cả tình cảm anh em cũng không có, Khổng Phương Phương biểu hiện quan tâm cuồng nhiệt đến bố cô thế làm gì? Nghe sao cũng thấy lạ.

"Chị họ này, đột nhiên chị hỏi đến sức khỏe bố mẹ em làm gì?" Thật kỳ lạ, trong trí nhớ của cô, ngay cả ông bà ngoại còn không nói một lời nào liên quan đến mẹ cô, càng không nói đến thăm hỏi ân cần như Khổng Phương Phương.

Lời kia vừa thốt ra, Úy Ương liền nhếch khóe miệng, vẫy tay bảo cô đi qua.

Mặc dù trong đầu oán thâm động tác này chẳng khác gì gọi chó con nhưng Đồng Đồng vẫn đi qua, Úy Ương ghé sát tai cô nói gì đó, Đồng Đồng liền lộ vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy, cô hiểu rồi! Trên môi thì ân cần thăm hỏi nhưng sự thật thì lại không khỏi không liên quan đến tiền.

Khổng Phuong Phuong bị một câu của Đồng Đồng chặn lại, chợt cảm thấy xấu hổ, khóe mắt lại liếc thấy những nhân viên khác không giấu được tò mò nhìn sang bên này, mặt mũi không tươi tỉnh nổi.

Lúc này Đồng Đồng vừa đến cô đã chú ý tới, chẳng qua là không dám nhận mặt, dù sao hồi đó Đồng Đồng mới mười hai tuổi, hiện tại trưởng thành hơn nhiều. Nhưng khi nhìn thấy Úy Ương, cô liền chắc chắn. Vì anh nhìn vẫn như năm đó, hoàn toàn không thay đổi gì.

Cô nói với đồng nghiệp hai người này là họ hàng của mình, các cô ấy không tin, còn nói cô bịa đặt, cho nên cô mới tức giận bụng đồ uống đến.

Ai ngờ Đồng Đồng không hề nhớ cô, may là còn có Đồng Đổng, không thì mặt mũi cô để ở đâu, cứ thế này mà quay lại thì không bị những cô gái đồ mắt kia đâm sau lưng một cái à?

Nếu như cô có thể theo bọn họ vào trong phòng bao ngồi một chút thì nhất định sẽ rất có mặt mũi!

Vừa này quản lý cung kính với mấy người Đồng gia như thế nào cô đều thấy, nếu như mọi người biết đây là họ hàng của cô, để xem cái tên quản lý bụng phệ kia còn dám ăn đậu hũ của cô nữa không!

Cho nên dù Đồng Đồng làm cô mất mặt, cô cũng cười nói: "Không phải đã nhiều năm chị chưa gặp bác hai sao? Chị chỉ muốn hỏi thăm sức khỏe một chút, còn có mẹ em, khi bác ấy sinh em chị còn chưa đến mười tuổi, đã quên mẹ em như thế nào rồi, haha."

Không khí có chút xấu hổ. Đồng Đồng nhìn trái nhìn phải, thấy hai anh không ai định tiếp lời, không còn cách nào, cô đành nói: "Chuyện này... Chị họ à, hôm nay là bữa ăn gia đình nhà em, có lẽ là không tiện chiêu đãi chị, mong chị bỏ qua cho."

Đồng Đồng nói lời này không có ý gì, nhưng vào tai Khổng Phuong Phuong thì lại thành nói cô ta dư thừa: "Xem em nói kia, chị họ là người ngoài à? Không sao, ba người cứ đi đi, chị còn phải làm việc!"

"Chị làm ở đây à?" Đồng Đồng đánh giá quang cảnh xung quanh, gật đầu nói, "Khách sạn này đúng là không tệ."

"Haha, đúng vậy, chị vừa mới đến đây làm, chỉ muốn thử xem xem, nếu đãi ngộ không tốt thì chị sẽ về."

Khổng Phuong Phuong mắt tự nhiên nhìn Úy Ương và Đồng Đổng, thấy hai người họ thần sắc bình thản không có ý khinh thường thì khối đá trong ngực cũng buông xuống: "À đúng rồi, Đình Đình đã lên đại học rồi đấy!"

...Đình Đình là ai? Đồng Đồng mờ mịt nhìn Đồng Đổng, mong anh cho mình một đáp án, Đồng Đổng không để cô thất vọng, nhẹ giọng nói cho cô biết: "Cũng là chị họ của em."

Ồ, đã biết. Đồng Đồng gật đầu: "Vậy à..." Trong đầu Đồng Đồng đang nghĩ làm sao để rời đi thì điện thoại di động vang lên, lấy ra nhìn thì phát hiện là bố gọi đến, thế là cô rất sung sướng nhận.

"Alo, bố. Dạ, anh đến rồi, dạ, vậy bố cứ cho người mang thức ăn lên trước đi, con muốn ăn bánh bánh khoai tím chiên giòn[1] lần trước, cái loại bên trên có phết đường ấy... Dạ, là cái đó, dạ, con vào ngay đây."

Cúp điện thoại, Đồng Đồng nở một nụ cười khách sáo với Khổng Phuong Phuong: "Chị họ, bọn em phải vào rồi, không quấy rầy chị làm việc nữa." Nói xong hai tay kéo hai người hai bên đi.

"Ừ, ừ, không quấy rầy, không quấy rầy." Ánh mắt Khổng Phuong Phuong dừng ở Úy Ương, dường như là nhìn không chớp mắt.

Úy Ương bình tĩnh không nhìn lại, dù sao anh bị nhìn chăm chăm thành quen. Nhưng Đồng Đổng thì không thích bị người khác nhìn, ánh mắt lạnh như băng quét quanh một vòng thì không ai nhìn nữa.

Cuối cùng cũng tạm biệt được Khổng Phuong Phuong, Đồng Đồng nuốt chút nữa nước mắt rờn rờn.

Cô cảm ngón tay hai người Đồng Đổng và Úy Ương, cổ sức bó cứng một chút, chu môi oán hận: "Sao hai anh không giúp em, không thấy em rất xấu hổ à?"

Đồng Đổng liếc mắt nhìn cô: "Anh lại nghĩ người xấu hổ là Khổng Phuong Phuong."

"... Em cũng rất xấu hổ mà!" Đồng Đồng bị chặn miệng thì rất bất mãn: "Hai người các anh, trời ơi, có người anh nào gặp người không quen liền giao cho em gái?" Đúng là không có lương tâm, không có lương tâm, lương tâm hỏng hết rồi.

"Là học hỏi em thôi." Cô cho là thần không biết quỷ không hay, thực ra là anh và Úy Ương đã thu hết vẻ mặt đáng yêu của cô vào mắt, vì muốn tiếp tục xem cho nên mới không lên tiếng.

Lý do này khiến Đồng Đồng thiếu chút nữa thổ huyết, cô nhấn mặt oán giận: "Em cảm thấy chuyện hôm nay gặp chị họ không đơn giản như vậy, lẽ như chị ấy ở bên ngoài chờ gặp bố thì làm sao đây?"

Cô không ấn tượng lắm với Khổng Phương Phương, cũng không biết nhân phẩm chị ta ra sao, nhưng với cách chị ta nhìn anh Úy Ương, Đồng Đồng tuyệt đối sẽ không cho chị ta có cơ hội theo chân làm quen.

Hơn nữa bốn năm qua nhà cô vui vẻ yên bình, cô không hy vọng Khổng gia sẽ đến quấy rối.

Mặc kệ mục đích của Khổng Phương Phương là gì, dù muốn nhận thân thích để chiếm tiện nghi, hay tìm một chỗ dựa vững chắc và điểm dừng chân ở Đế Đô thì cũng đừng mong được toại nguyện.

Về phòng nói lại chuyện này với ông Đồng, ông Đồng không dậy sóng cũng không lo lắng, ông vốn chỉ thấy thất vọng với bố mẹ anh em mình, còn mấy tiểu bối thì vẫn nguyện ý chiều cô.

Dù là không muốn có quan hệ gì nữa với mấy người kia, nhưng nếu mấy đứa cháu gặp phiền phức hoặc cần giúp đỡ ở Đế Đô thì ông vẫn giúp. Tuy nhiên ông tuyệt đối sẽ không cho bọn họ có cơ hội được nước lấn tới.

Đồng Đồng thì không nói gì, việc này cô không cần quan tâm. Hơn nữa mẹ cô cũng không phải chỉ biết ngồi không, nếu ai muốn chen chân vào nhà cô thì phải biết tự lượng sức mình đã.

[1] Bánh khoai tím chiên giòn

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lại một lần nữa

Mọi người không ai để chuyện Khổng Phương Phương vào lòng, chỉ xem đó là khúc nhạc đệm không mấy vui vẻ, hoàn toàn quên đi.

Nếu như không phải Khổng Phương Phương tự mình tìm tới thì tất cả đã yên ổn, nếu cô ta cứ giả vờ như không quen biết, chuyện cũ chỉ như một làn khói đã qua thì hay biết bao nhiêu.

Khi Đồng Đồng đang đi học thì nhận được tin nhắn của Đồng Đồng, vừa mở ra, mắt đã tròn tròn, không hề nghĩ ngợi mà bật người lôi Lục Tiểu Lâm chuẩn ra theo cửa sau.

Cũng may giáo viên trên bảng đang tập trung dạy, không chú ý đến hai cô, hơn nữa thời gian tan học chỉ còn cách năm phút, ông ấy hẳn sẽ không kêu cô đứng dậy trả lời đi?

Lục Tiểu Lâm đầu óc mơ hồ, chẳng hiểu ra sao bị lôi ra khỏi phòng học, còn chạy như điên: "Sao, sao đây? Cậu làm gì mà nồn nóng thế?"

Lục Tiểu Lâm rất ít khi nhìn thấy đáng vẻ sót ruột như thế của Đồng Đồng, chẳng lẽ là có chuyện gì lớn xảy ra?

"Này! Có phải anh Đồng xảy ra chuyện không? Phải không?"

Mấy năm nay Lục Tiểu Lâm lẫn lộn với người Đồng gia, đã quen gọi Úy Ương là anh Ương, gọi Đồng Đồng là anh Đồng.

Úy Ương không nói gì, Đồng Đồng thì ban đầu còn bài xích xưng hô này nhưng kêu lâu cũng quen. Bây giờ gọi một tiếng anh Đồng, Đồng Đồng cũng sẽ trả lời.

Hơn nữa lâu ngày thì sẽ thấy được lòng người, nếu như ngay từ đầu Đồng Đồng nghĩ Lục Tiểu Lâm và Đồng Đồng có ý đồ cũng không chịu nói thật thì nhiều năm qua, anh cũng biết Lục Tiểu Lâm là một cô gái nhanh nhẹn nhanh nhẹn, khó chịu với ai liên cho một quyền, chỉ có một khuyết điểm là đầu óc không thông minh lắm.

Đương nhiên, không thông minh là nói về học tập, còn viện cớ cho việc đánh nhau, trốn học, trèo tường thì cô lại phản ứng nhanh hơn bất kì ai khác.

Đáng thương cho Lục Tiểu Lâm còn đang đắc ý mà không hề biết mình đã bị Đồng Đồng nhìn thấu, còn cho rằng trước mặt nam thần mình vẫn duy trì được hình tượng thực nữ hoàn mỹ, mỗi lần thấy Đồng Đồng đều ăn nói nhỏ nhẹ, nào biết người ta đã nắm rành mạch tất cả thông tin về mình!

"Không phải, nhưng nếu cậu không chạy nhanh lên một chút thì mình không dám cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì." Đồng Đồng liếc mắt nhìn Lục Tiểu Lâm một cái, không đi tàu điện ngầm mà bắt taxi luôn, đi thẳng đến cao ốc Đồng thị.

Đồng Đồng ngồi trong xe gọi điện thoại cho Đồng Đồng, biết anh vẫn chưa gặp Khổng Phuong Phuong, đang để Khổng Phuong Phuong chờ ở phòng tiếp khách.

Đồng Đồng lộ ra vẻ mặt bối rối, cô không biết đối mặt với Khổng Phuong Phuong thế nào!

Dựa theo huyết thống mà nói, chị ta là chị họ cô, nhưng về tình về lý thì bác cả đối xử với bố mẹ không hề tốt, cả ngày chỉ biết đốc thúc ép hết bèo bờ người bố mẹ, Khổng Phuong Phuong còn mơ tưởng đến người đàn ông của cô... Điểm này cô không thể nào nhịn được!

Nhưng làm sao chị ta biết đến Đồng thị mà tìm anh trai? Ngày đó khi rời đi, cô và cả nhà không gặp phải Khổng Phuong Phuong, cũng không để lại phương thức liên lạc!

Không thể cười một cái rồi xem chuyện này như thuyền quá thủy vô ngân* sao? Vì sao nhất định phải gặp lại? Khổng gia là cái dạng gì hai bên điều hiểu rõ, vậy thì cần gì mà cứ đi tìm nhục nhã?

*Thuyền quá thủy vô ngân: thuyền qua sông không để lại dấu vết. Hiểu đơn giản như hoa trong gương, trăng trong nước, khi mất đi sẽ không để lại dấu vết gì. Câu này có ý khuyên con người không nên quá mức cố chấp với những chuyện trong cuộc sống, giữ cho tâm tính bình ổn, đây là cách sống đúng đắn với cuộc đời.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Nhìn mặt cậu lạ lắm." Lục Tiểu Lâm đưa tay bóp mặt Đồng Đồng, cô rất ít khi thấy Đồng Đồng lo âu như thế.

"Có chuyện gì mà lại làm khó được tiểu quý như cậu?" Số người bị Đồng Đồng chinh không ít, ngay cả Úy gia - thế gia vọng tộc lâu đời cũng dám chinh thì có thể sợ gì?

"Hắn không phải là phần tử khủng bố nhì? Nếu thật thì cậu đi qua cũng không giúp được gì."

Đồng Đồng liếc Lục Tiểu Lâm một cái: "Cậu nói mò gì đấy. Mình đang lo vì chị họ của mình."

"À..." Người này Lục Tiểu Lâm đã được nghe qua. "Ngày cả nhà cậu tụ họp, là cái người nhân viên phục vụ trò chuyện thâm tình với cậu phải không? Con gái của anh bố cậu? Rất nhiều năm trước đã từng gặp?"

"Đúng rồi, chính là chị ta." Đồng Đồng khổ não chống cằm: "Nghe anh mình nói chị ta không tới một mình, còn dẫn theo người khác nữa."

"Là ai?"

"Không biết, chưa gặp bao giờ." Đồng Đồng cười khổ, nói: "Cậu nói xem, ngày đó vậy là chưa đủ? Mình đã tỏ rõ thái độ là không muốn lui tới với chị ta, chẳng phải ngại giàu nghèo gì, chỉ là năm đó cả nhà họ đối xử với mẹ mình như vậy, mình không có cách nào tha thứ mà thôi, tại sao da mặt mấy người đó dày như thế? Đã chuyển đến Đế Đô rồi vẫn không tha, vậy mà còn tiếp tục quấy rối!"

Đồng Đồng nói xong liền tức giận, nhưng là giận chính bản thân mình: "A a a, vừa nhắc đến họ mình đã thấy tức giận, chị họ tuy chưa làm chuyện xấu gì... nhưng mình không thích cái nhà đấy!"

Cô càng nói càng khổ não, có lẽ liên quan đến kiếp trước nên kiếp này cô không muốn có chút dính dáng nào với Khổng gia, hai bên cắt đứt quan hệ, từ nay về sau, cả đời cũng không qua lại với nhau càng tốt!

"Không sao đâu." Lục Tiểu Lâm ôm lấy Đồng Đồng, tỏ ra như lão đại hắc bang. "Nếu cậu không thích mấy người đó thì nói với người nhà, đừng giấu trong lòng."

"Nhưng mà mình biết nói thế nào, bọn họ đã làm gì mình không biết, chỉ bằng giác quan thứ sáu đã không thích, mình có tùy hứng thì cũng không thể tùy hứng như vậy đi?"

"Hắc, thì ra cậu cũng biết cậu tùy hứng, mình vẫn cho là cậu không biết đấy!"

"Lục Tiểu Lâm! Cậu câm miệng cho mình!"

"Ha ha ha ha!"

Hai người cười nháo âm ỉ, tâm tình nặng nề vừa rồi của Đồng Đồng cũng vui đi, nhưng Lục Nhi nói cô tùy hứng là không thể tha thứ, bắt phải bỏ tiền xe.

Trả xong tiền xe Lục Tiểu Lâm liền ỉu xiu, tiền sinh hoạt tháng này cô đã tốn không ít vào trang bị trong trò chơi, sắp chết đói rồi, bây giờ còn họa vô đơn chí*.

*Họa vô đơn chí: Liên tiếp gặp nạn, khó khăn.

"Ta hận người, họ Đồng kia! Tình bạn của chúng ta kết thúc!" Cô hận!

Đồng Đồng là lưỡi một cái, đột nhiên ôm lấy vai Lục Tiểu Lâm, chỉ chỉ vào phòng tiếp khách ở tầng một: "Hắc, cậu thấy chưa, ở kia đấy."

"Là cô gái đó à?" Lục Tiểu Lâm tỉ mỉ quan sát: "Dù sao cũng không đến lượt mình lo lắng, chị ấy là thân thích với cậu, chắc là sẽ không có ý nghĩ không an phận với anh Đồng ha?"

"Chị ta không có... nhưng không có nghĩa là người khác không có nha." Lục Tiểu Lâm chết bầm này lại dám vui sướng khi người gặp họa, rõ ràng là chán sống, Đồng Đồng quyết định phải nghiêm phạt một chút.

"Cậu còn nhớ Trần Ấu Thuận, người mình nói lúc trước không? Cậu cho là cô ta từ bỏ à?"

Tuy người phụ kia rất ít xuất hiện nhưng mỗi lần thấy cô ta, trong mắt cô ta luôn có ngọn lửa bùng cháy, vừa nhìn đã biết là chưa hết hy vọng với Đồng Đồng.

Cả người Lục Tiểu Lâm cứng đờ, quay đầu trừng mắt với Đồng Đồng: "Là lỗi của cậu. Không phải cậu nói anh Úy Ương đã giải quyết sao?"

"Đúng mà." Đồng Đồng biểu hiện rất là đương nhiên: "Lẽ nào cậu cho rằng giải quyết là giết cô ta? Tất nhiên là không phải! Nếu không bị giết, cô ta vẫn còn có cơ hội, cậu cho rằng anh úy Ương là thần tiên à?"

Nghe vậy, Lục Tiểu Lâm cảm giác mình sắp thổ huyết: "Vậy sao cậu không nói sớm với mình!"

"Mình vốn thấy không có gì, tự mình chú ý chút là được, nhưng cậu vừa mới cười nhạo mình, cảm thấy một mình khấn trương thì không hay nên cậu cũng phải giống mình, cái này gọi là có họa cùng chia." Về mặt Đồng Đồng càng biểu hiện đây là điều hiển nhiên hơn.

Một bụng máu không nhịn được nữa... Lục Tiểu Lâm thực muốn phun ra mặt Đồng Đồng: "Cậu đúng là bạn tốt!"

"Đúng chứ." Đồng Đồng hạ mắt nhìn Lục Tiểu Lâm, sau đó đưa tay chọc chọc: "Này này này, nói chuyện quan trọng, bên cạnh chị ta là ai nhỉ? Mình thấy hơi quen quen... A!" Cô nghĩ ra rồi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Các người đến đây làm gì?

"Cậu sao đấy, đột nhiên hét lên như vậy sẽ khiến người khác giật mình biết không?" Lục Tiểu Lâm tức giận đẩy Đồng Đồng, liếc thêm một cái rồi mới tiếp tục lén lút nhìn vào phòng tiếp khách.

Lục Tiểu Lâm tự cho là thần không biết quỷ không hay, lại không hề nghĩ rằng tất cả những nhân viên ở đại sảnh đều đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình.

Lục Tiểu Lâm rất khác trước đây, bị Đồng Đồng ép giảm đến ba mươi cân, trên mặt cũng không còn tàn nhan và mụn, tuy không tính là mỹ nữ nhưng tuyệt đối là người đẹp thanh tú, hơn nữa vóc người cô cao gầy tinh tế, còn học Taekwondo và Sanshou[1] nên không giống những nữ sinh yếu đuối mà tràn đầy sự mạnh mẽ, thẳng thắn, rất được nam sinh hoan nghênh.

Chỉ là Lục Tiểu Lâm thần kinh thô như cột điện, trong mắt trừ Đồng Đồng thì không chứa được người khác, Đồng Đồng còn tận lực cản trở nên Lục Tiểu Lâm căn bản không biết mình có bao nhiêu người thích.

Mỹ nữ à, chỉ cần ngũ quan cân đối là có thể tạo nên từng ngày.

Đồng Đồng hừ một tiếng: "Ai mượn cậu quần, mình thích kêu vậy đấy, làm sao?" Đồng Đồng khiêu khích xong lại vuron tay thọc lét Lục Tiểu Lâm.

"Hắc, Lục Nhi, cậu có nhớ bốn năm trước mình nói về quê với bố ở tỉnh J, ở lại nhà chú ba không?"

"Nhớ, nhưng có liên quan gì với bây giờ?"

"Rất liên quan, nếu mình nhớ không lầm thì cái người bên cạnh chị họ cũng là chị họ mình luôn, hai năm trước đã ngủ cùng mình! Mình nhớ hình như lúc đó chị ta sắp tốt nghiệp trung học, sao chị ta cũng ở đây, chị ta đến làm gì?!"

Lục Tiểu Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Không biết."

"Cậu!" Đồng Đồng liếc mắt, kéo tay Lục Tiểu Lâm: "Được rồi, chúng ta vào thôi."

Nói xong cô lấy điện thoại lách tạch gửi một tin nhắn ngắn cho Đồng Đồng, đại ý là nói em vào trước rồi, anh chờ đúng thời cơ rồi xuống.

Đồng Đồng rất nhanh gửi lại một chữ được.

Thế là Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm nhìn nhau, quyết định cùng đi vào.

Đồng Đồng thường xuyên đến công ty nên nhân viên trước đại sảnh đều biết cô là tiểu thư, đương nhiên không dám ngăn cản em gái đại BOSS, thái độ của đại BOSS với em gái ai cũng thấy, ai dám không biết điều mà tới ngăn?

Hơn nữa tiểu công chúa tính tình rất tốt, không hề kiêu căng cho nên các nhân viên đều sẵn lòng ở chung với cô. Nếu có thể còn có được chút tiện nghi, sao lại không làm?

Hai cô gái đến tiếp đón, Đồng Đồng bình tĩnh tao nhã cùng Lục Tiểu Lâm vào phòng tiếp khách.

May mà có một phòng tiếp khách thông thường ở tầng một, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, nếu như là phòng tiếp khách quý phía trên thì thực thâm, bởi vì trên đó dùng kính cường lực một chiều, bên ngoài không nhìn vào được!

Đẩy cửa đi vào, Không Phương Phương thấy là Đồng Đồng và một cô gái khác khá cao đi đến thì nhất thời ngẩn ngơ cả người, vài giây sau mới phản ứng được, cười khan nói: "Ha ha, Đồng Đồng, sao em lại ở đây vậy?"

"Đây là công ty nhà em mà." Đồng Đồng mở to mắt vô tội trả lời, rồi hỏi ngược lại: "Còn chị họ sao lại đến đây, làm thế nào chị biết được chỗ này?"

"À, việc này hà, ngày đó khi các em đi thi quản lý nói cho chị biết." Thực tế là sau khi quản lý biết cô ta là thân thích của Đồng gia thì bô bô nói một tràng, cô ta mới biết được.

Cô ta vẫn luôn nghe bố, ông nội và các chú nói chú hai rất giàu có, ban đầu cô ta còn xem thường, có thể có bao nhiêu tiền, không phải mua được nhà ở Bắc Kinh thôi sao?

Trên thế giới người giàu còn ít à? Nhà chú hai thì tính là gì?

Nhưng khi đến Bắc Kinh làm việc cô mới biết, người giàu thì nhiều nhưng mình căn bản không có cơ hội tiếp xúc với họ, đừng nói là tìm đối tượng giàu có, ngay cả muốn kiếm chút tiền lương cũng khó khăn.

Cô vẫn luôn biết Đồng gia và Úy gia là hai đại gia tộc thần bí nổi danh ở thủ đô, có tiền có quyền nhưng rất ít lộ mặt.

Họ Đồng rất phổ biến nên ban đầu cô không nghĩ đó là chú hai, nếu không phải ngày đó trùng hợp gặp ở khách sạn, nghe quản lý nói một đồng lõa vô ích thì cô còn không biết tập đoàn lớn nổi danh đó lại của chú hai nhà mình!

Nếu đã biết, cô đương nhiên sẽ muốn tạo quan hệ tốt với bọn họ. Mà nếu không có thu hoạch gì lớn thì hai bên lui tới cũng được rồi, cả đời cô có bao nhiêu cơ hội gặp được con ông cháu cha giàu có? Điều này rất có lợi cho tương lai của cô!

Nhưng một mình đến thì Không Phương Phương có hơi lo lắng nên gọi cho em họ Không Đình Đình, con gái chú ba đang học ở Bắc Kinh, kêu cô ấy cùng đến nhận thân thích.

Cô đã tính toán kỹ rồi, công ty là nơi công cộng như thế, cho dù bố, chú ba và ông bà nội có đối xử không tốt với chú hai đi nữa thì ông ấy cũng không thể làm cháu mình mất mặt ở nơi đông người đi? Không phải người có tiền quan tâm đến mặt mũi nhất sao? Nếu để truyền ra tin tức ông ấy xa cách người nhà, quan trọng giàu nghèo thì hẳn là không hay nhỉ?

Không Đình Đình cũng ở Bắc Kinh đã lâu, chứng kiến rất nhiều nơi xa hoa trụy lạc, cảm thấy nơi này rất tốt, không muốn trở về với ông bà.

Cô muốn ở đây ôm cây, tốt nghiệp tìm một công việc tốt, sau đó tìm một người chồng giàu sinh con, như vậy rất nở mày nở mặt.

Thế nhưng cô không biết làm cách nào, cũng không quen ai, ngay cả ở trường đại học loại 3 cũng không có được thành tích tốt, bây giờ biết nhà bác hai ở đây, nếu có thể nắm chặt thì cô không cần lo lắng nữa rồi.

Cho nên khi Khổng Phương Phương hẹn cô tới Đồng thị thì cô không từ chối, hơn nữa hôm nay còn cố ý ăn bận một phen, có vẻ ngoài sành điệu thì nhà chú hai sẽ không thể coi thường mình.

Khổng Đình Đình nhỏ tuổi hơn Khổng Phương Phương rất nhiều, bây giờ còn trung diện, dáng người không tẹt, hai người đứng chung một chỗ thì cao thấp rõ rệt.

Khổng Phương mặc một cái váy dài màu gạo, chân mang một đôi xăng-đan màu trắng có đế, tóc uốn xoắn, lớn lên giống mẹ nên không đẹp lắm, nhưng mà cố ý ăn bận vậy cũng không tệ. Tuy nhiên vẫn kém xa Khổng Đình Đình.

Khổng Đình trẻ trung, dáng người thon thả, hôm nay mặc áo phông và váy ngắn, lộ ra hai chân thon dài mảnh khảnh cùng vòng eo nhỏ, chân mang một đôi giày cao gót, tóc đen thẳng buông xõa còn mang chiếc kính tròn màu đen, thoạt nhìn là một cô gái đáng yêu, thanh thuần, hai người đứng chung, đối lập vô cùng rõ ràng.

"À..." Đồng Đồng làm như chợt hiểu ra, sau đó cùng Lục Tiểu Lâm liếc mắt nhìn nhau: "Vậy hôm nay hai chị đến là có chuyện gì hả? Anh em mỗi ngày rất bận rộn."

[1]Sanshou (Tán thủ): là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa (còn gọi là Kungfu). Bản thân môn *tán thủ* lại được phân chia ra 3 dạng:

Tán thủ Thể thao (Sport Sanshou, Chinese Kickboxing): Đòn thể thể thao;

Tán thủ Dân sự (Civillian Sanshou): Đòn thể dân sự;

Tán thủ Quân sự (Military Sanshou, AKA Qinna Gedou): Đòn thể dành cho quân đội.

Tại Việt Nam hiện đang lưu hành 2 dòng là: Tán thủ dân sự và Tán thủ thể thao.

Nhược Vy: Taekwondo khá quen thuộc nên mình không giải thích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cùng ăn trưa (I)

Vừa hồi đến tới đây làm gì, hai chị em Khổng gia liền tròn tròn mắt, hai cô có thể tới làm gì, đương nhiên là vì có chuyện cần giúp, thuận tiện nhìn xem có gì tốt không, nhưng cái này sao có thể nói cho Đồng Đồng được?

Cho dù nói thì cũng cần cái gì đó hỗ trợ! Chưa nói đến bên cạnh Đồng Đồng còn một cô gái khác. Tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, đương nhiên là hai cô không thể gặp mặt với Lục Tiểu Lâm và Đồng Đồng mà nói.

Thế là Khổng Phương Phương cười giả lả, dịu dàng nói: "Thực ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là ngày đó chị nói với Đình Đình là chú hai ở đây, con bé rất hiếu kỳ nên chị mang nó đến xem, nhận mặt thân thích, sau này xảy ra chuyện gì thì cũng có thể giúp một tay, mọi người đều là người một nhà, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm phải không?"

Khổng Đình Đình vừa cười vừa nói: "Đúng vậy đúng vậy, đã lâu không gặp, chị không nhớ nổi mặt chú hai nữa rồi! Đồng Đồng, khi nào em về nhà, chúng ta cùng nhau về đi!"

Đồng Đồng hóa đá, chớp chớp mắt, bị lời của hai người đó dọa cho vài giây.

Cô biết ân oán hai nhà không liên quan đến những tiểu bối, nhưng con mẹ nó, cô không tin hai người chị họ này không biết những gì Khổng gia đã gây ra cho bố mẹ cô!

Đã biết mà không cảm thấy xấu hổ vì bố mẹ mình, trái lại còn đường hoàng nói chuyện giúp đỡ lẫn nhau như chuyện hiển nhiên, mặt hai chị ta sao có thể không đỏ mà nói như thế?

Hơn nữa nếu nói là khách, có ai đến làm khách mà không cầm theo quà tặng chưa?

Đây đúng là khách quý!

Lục Tiểu Lâm cũng ngây người, đưa khuỷu tay đẩy hông Đồng Đồng, nhỏ giọng hỏi: "Cậu chắc chắn đây là người nhà cậu?"

Đồng Đồng cười gượng hai tiếng, không trả lời mà uyển chuyển nói: "Chị họ, em nghĩ là không tiện lắm, chị biết nhà em ở đại viện quân khu mà, không thể tùy tiện dẫn người khác đến, nơi đó là nơi ở của nhiều bậc tiền bối nước cộng hòa, canh phòng nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể vào. Bọn em về nhà mà còn phải trải qua kiểm tra ở trạm gác đấy."

Thật ra là không phải vậy, tuy nhất định phải kiểm tra nhưng dẫn người khác về cũng không sao, không phải Lục Nhi vẫn luôn ở nhà cô như nhà mình sao?

Cô nói vậy là để Khổng Đình Đình và Khổng Phương Phương bỏ cái ý niệm trong đầu đi thôi.

"À, vậy hả..." Khổng Phương Phương có chút xấu hổ, Khổng Đình Đình lại vô cùng tự nhiên, nói: "Không sao, hai chị không đến cũng được mà! Em xem lúc nào bác hai rảnh rồi thì chúng ta tụ họp một bữa, dù sao cũng đã nhiều năm không gặp rồi! Hơn nữa hôm nay chị tới là để gặp anh Đồng, chưa gặp được mà đi thì rất đáng tiếc! Vừa lúc em đến rồi, chúng ta cùng đi gặp anh ấy được không? Lúc này chị đã hỏi tiếp tân rồi, không hẹn trước thì không gặp được, cô ấy gọi cho trợ lý anh ấy, trợ lý lại nói anh ấy đang họp, không thể nhận điện thoại nên bảo hai chị ở đây chờ."

Bố mẹ đi gặp hai chị ấy? Lẽ nào hai người đó không nghe ra cô đang khéo léo từ chối? Hơn nữa Khổng Đình Đình nhỏ tuổi hơn anh cô? Sao cô lại thấy hai người xấp xỉ nhau? "Cái kia, chị Đình Đình này, năm nay chị bao nhiêu tuổi?"

Khổng Đình Đình chưa trả lời, Khổng Phương Phương đã nói: "Năm nay Đình Đình hai mốt, học đại học năm hai, khi em về nhà không phải Đình Đình đang học cấp ba sao? Năm thứ nhất thi đại học chỉ đậu cao đẳng, nhưng Đình Đình rất có chí khí, học lại một năm thi thi đậu đại học hệ chính quy[1] Bắc Kinh! Đình Đình bằng tuổi Đồng Đồng nhưng không biết Đồng Đồng sinh tháng mấy nên gọi bằng anh. Dù sao Đồng Đồng cũng đã đi làm mà!"

Thảo nào... Đồng Đồng tỏ ra thấu hiểu gật đầu, đang muốn nói tiếp thì điện thoại đột nhiên reo lên, vừa hay là Đồng Đồng gọi, nói là đã xuống với cô.

Cả người Đồng Đồng lập tức cứng nhắc, vậy mà anh xuống thật! Anh không nên xuống mới đúng! Anh xuống thì cô sẽ không để gì mà đuổi được hai người chị họ đi!

Nếu anh xuống, bữa trưa hôm nay có thể sẽ phải ăn cùng nhau!!! Họ hàng đến thì không thể đuổi đi, huống chi đây còn là công ty!

Nhưng bây giờ đang gọi điện thoại, Đồng Đồng không thể nói trước mặt hai chị họ, vừa cúp điện thoại thì cô đã nhìn thấy Đồng Đồng từ thang máy đi ra, còn lạnh nhạt tao nhã như vậy, đẹp trai đến gà bay chó sủa, cực kỳ bí ẩn, vừa xuất hiện thì mọi ánh mắt đều dừng trên người anh.

Đồng thị là một trong những công ty hàng đầu, cũng đồng nghĩa với việc là nơi ăn thịt người nên không ai dám nhìn chằm chằm vào tổng giám đốc. Anh vừa đến đã xử lý một đồng người, hai anh em Đồng gia không biết đã từ chối bao nhiêu lời ngỏ ý.

"Anh!" Để làm trò với hai chị em Khổng gia, Đồng Đồng nhào vào lòng Đồng Đồng như bướm hồ điệp, thân mật hôn má anh một cái, sau đó ghé sát tai anh nhỏ giọng nói: "Sao anh xuống đây?!"

Anh thông minh như vậy, sẽ không đến mức không biết cô đang nghĩ gì đi!

"Anh sợ mình em không giải quyết được." Đồng Đồng cũng nhỏ giọng trả lời cô, thuận tiện nheo nheo cái tai mềm mại.

Đồng Đồng bấu môi tách ra khỏi anh, quay người đã thấy ánh mắt tràn ngập ước ao, đổ kị và cảm xúc của Lục Tiểu Lâm --- lúc nào cô cũng muốn được bay đến ôm Đồng Đồng như Đồng Đồng nha! Cô cũng muốn!!

Đồng Đồng liếc mắt nhìn Lục Tiểu Lâm, gật đầu với cô một cái, hiếm khi mở miệng vàng: "Cũng tới à."

"Ha ha, ha ha...Dạ, dạ đúng..." Vừa gặp Đồng Đồng, Lục Tiểu Lâm đã tự động bật chế độ thực nữ, ngay cả ánh mắt của Đồng Đồng cũng không nhìn thấy.

Đồng Đồng thấy bộ dạng đó của Lục Tiểu Lâm, trong lòng không khỏi buồn cười, đã quen biết nhiều năm như thế, lẽ nào cô cho rằng anh không biết bản chất thật của cô?

Có lần anh đến trường đón Đồng Đồng, tận mắt chứng kiến cô một mình đánh lại bảy nam sinh cao lớn, thắng rất dễ dàng, còn vô cùng phách lối đập chân lên một trong những nam sinh đó, ngửa mặt lên trời cười to.

Thế nhưng mỗi lần gặp anh, cô ấy liền biến thành một thực nữ nhỏ bé, Đồng Đồng cũng không chọc thủng, dù sao nhìn Lục Tiểu Lâm diễn trò cũng rất vui.

Cô không giống những người phụ nữ cứ muốn dính lấy anh, anh không thấy cô giả dối hay làm bộ, trái lại có hơi ngốc nghếch, phản ứng chậm, đùa rất vui.

Chỉ là anh đã quen bày ra bản mặt than trước mặt người ngoài nên không ai nhìn ra được.

"Anh họ, chào anh, em là Đình Đình, anh còn nhớ em không?" Khổng Đình Đình chớp đôi mắt to được chuốt lông mi thật dày, ngượng ngùng hỏi. Giữa hai người có quan hệ máu mủ đúng là đáng tiếc!

Đồng Đồng lạnh nhạt gật đầu một cái, cũng không nói chuyện với cô ta mà kéo Đồng Đồng đang không vui đứng một bên, hỏi cô muốn ăn gì.

Đồng Đồng nhìn anh chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thịt của anh."

"Em thực sự muốn ăn?" Làm anh trai Nhị Thập Tứ Hiếu, Đồng Đồng không nói hai lời vén tay áo lên đưa đến bên miệng Đồng Đồng, Đồng Đồng bặm môi, cho là cô không dám đứng không? Đúng không? Đúng không?

Cô cần cho anh xem!

[1]Đại học hệ chính quy: là hệ đào tạo tập trung dành cho các thí sinh đạt kết quả tốt nhất ở các kỳ thi tuyển sinh chính thức hằng năm của các trường trên toàn quốc. Các học sinh này phải tham gia thi và đỗ vào một trường nào đó. Đại học chính quy học theo hình thức tập trung trên lớp (sáng hoặc chiều). Chương trình học và các hoạt động khác được nhà trường quy định. (Nguồn:Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cùng ăn trưa (II)

Đồng Đồng cắn một cái, Đồng Đồng mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, không hề bộc lộ cảm xúc.

Lục Tiểu Lâm hít vào một ngụm khí lạnh, bây giờ cô hơi đau đầu, không biết mình phải giúp ai, một bên là nam thần, một bên là bạn bè, cô giúp ai cũng không tốt!

Một lúc sau, Lục Tiểu Lâm quyết định che mắt thờ dài, quên đi, dù sao cũng chỉ là đùa giỡn, cắn cũng không sao, đàn ông không có còn có thể đi tìm, nhưng bạn bè thì chỉ có thể gặp mà không thể cầu nha!

Nếu Đồng Đồng biết lúc này trong đầu Lục Tiểu Lâm đang suy nghĩ cái gì thì chắc chắn sẽ thổ huyết. Đây là cô gái vẫn luôn si mê anh đấy! Mới bao lâu mà đã không quản sống chết của anh rồi!

Thật ra hai người họ đang ở trạng thái khá là có ý tứ.

Lục Tiểu Lâm vẫn thích Đồng Đồng như trước nhưng không còn suốt ngày quấn lấy anh. Cô đang học nghiên cứu sinh, tham gia rất nhiều hoạt động xã hội, mỗi ngày đều bận rộn muốn chết. Còn phải chơi với Đồng Đồng, cùng nhau tác quái tác quái nên có lòng mà không có sức, dù sao Đồng Đồng tạm thời vẫn chưa có bạn gái, toàn bộ Đồng gia và Úy gia đã xem cô là người nhà! Nam thần sớm muộn gì cũng là của cô!

Đồng Đồng cũng cố gắng suy nghĩ... Nếu nói anh thích Lục Tiểu Lâm, bằng lòng để cô làm bạn gái thì lại không đủ quan tâm.

Mỗi lần gặp nhau hai người đều không nói quá mười câu, càng không nói đến những phẩm chất cần thiết của một người bạn trai ôn nhu săn sóc, ví dụ như đưa ô cho bạn gái, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đưa cơm rót nước mua quà, anh đối xử với Lục Tiểu Lâm không hề tốt.

Nhưng nếu nói anh chán ghét cô thì cũng không hẳn, vì trừ người nhà, cô là người duy nhất có thể làm anh cười và bằng lòng chào hỏi.

Cho nên chuyện giữa hai người này Đồng Đồng hoàn toàn không hiểu, Úy Ương lại năm lần bảy lượt không cho cô làm chuyện xấu gì, nói là để thuận theo tự nhiên.

Đồng Đồng cảm thấy mình rất vô tội, cô chỉ muốn bạn mình và anh mình thành một đôi, từ nay về sau tương thân tương ái anh em em em cũng là sai sao?

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được mà gia tăng lực cắn.

Lục Tiểu Lâm không phản ứng gì, chỉ là không đành lòng nhìn thẳng, người bị cắn mặt không đổi sắc, Không Phương Phương và Không Đình Đình lại biến sắc, nhất là Không Phương Phương, không hề nghĩ ngợi đã mở miệng chỉ trích Đồng Đồng:

"Trời ơi! Đồng Đồng! Em, em làm gì đấy! Sao em có thể cắn người? Đã lớn rồi sao vẫn giống đứa con nít không hiểu chuyện vậy?!"

Không Phương Phương nói đủ thì định đến kéo Đồng Đồng ra, lại bị Đồng Đồng lách người ôm Đồng Đồng tránh khỏi.

Không Phương Phương vẫn không hiểu, chẳng chịu suy nghĩ gì mà lo lắng nói tiếp: "Mau bỏ ra! Đó là anh em, sao em có thể tùy hứng như vậy!"

Đồng Đồng cắn tay Đồng Đồng, trong lòng khó chịu nghĩ thầm, chúng ta rất thân thiết sao, cô thích cắn anh trai, chị dâu tương lai còn chưa nói lời nào,

chị ta phức tạp hóa lên làm gì? Đúng là Hoàng đế chưa vội thái giám đã vội.

Hơn nữa chị ta quan tâm để làm gì? Không thấy bạn gái tương lai của anh cô đang đứng một bên nhìn chăm chăm sao?

Mắc mớ gì cô phải nghe theo!

Thấy Đồng Đồng còn chưa nhả ra, Khổng Phuong Phuong nóng nảy hẳn lên, cô không hiểu Đồng Đồng lắm, bốn năm trước gặp nhau chỉ thấy cô bé này thật đẹp, rất được cưng chiều, nhưng chỉ đến một ngày một đêm đã ngã bệnh, sau đó vì bệnh mà không nói không cười, hai người rất ít đã động đến nhau, nói chuyện cũng không nhiều.

Mà trong nhận thức của Khổng Phuong Phuong, con gái dù được cưng chiều thế nào cũng không địch lại được địa vị của con trai trong nhà, cho nên nếu có thể gây dựng quan hệ tốt với Đồng Đồng, so với Đồng Đồng sẽ tốt hơn nhiều.

Dù sao những gia đình cô thấy đều như vậy, con gái khiến người ta yêu mến nhưng không bằng con trai có thể nối dõi tông đường.

Bây giờ thấy Đồng Đồng tùy hứng như thế, cần người không buông, Khổng Phuong Phuong đương nhiên sẽ nóng nảy, hấp tấp muốn thể hiện trước mặt Đồng Đồng.

Đồng Đồng điều ngoa tùy hứng như thế, Đồng Đồng làm anh hẳn là rất khổ cực đi?

Bị một người em gái tùy hứng, không biết lý lẽ như thế quán lấy nhiều năm, cậu ấy nhất định sẽ thấy chán ghét và mất kiên nhẫn, bây giờ cô đến dịu dàng khuyên bảo, chắc chắn cậu ấy sẽ thấy có chị tốt hơn em gái nhiều, hơn nữa, cô muốn cho cậu ấy thấy sự săn sóc và thiện ý của mình, đến khi cậu ấy ấn tượng với cô, cô tuyệt đối sẽ có được hảo cảm của Ủy Ương.

Nhưng Khổng Phuong Phuong lại không nghĩ đến việc, đừng nói Đồng Đồng không phải loại con gái điều ngoa tùy hứng, nhưng nếu có như vậy thì sao?

Đồng Đồng không tốt thì vẫn chảy chung dòng máu với Đồng Đồng, chẳng lẽ Đồng Đồng đối xử với Đồng Đồng không tốt thì anh sẽ vứt bỏ em gái mà lấy chị họ xa lạ?

Đạo lý này vô cùng đơn giản, chỉ cần đầu óc bình thường là có thể hiểu được, nhưng lúc này đầu óc Khổng Phuong Phuong đúng là không ổn, thấy Đồng Đồng không nghe mình thì lập tức hà khắc, nghiêm nghị nói:

"Đồng Đồng, đó là anh em! Em không được cần anh em như thế! Có nghe không? Mau buông ra, đừng để chị phải tức giận!"

Nghe xong lời này, Đồng Đồng hoàn toàn choáng váng, chị ta cho mình là ai? Anh ấy là anh ruột của ai? Vì sao cô không thể cần anh mình?! Vậy thì cô không buông luôn, để xem chị ta làm sao!

Đồng Đồng tức giận thật sự, Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm đều cảm nhận được.

Thực ra cô vô cùng tốt tính, rất dễ ở chung, chỉ cần không vênh mặt hást hàm sai bảo hay si nhục mà bình tâm nói chuyện với nhau, cô tuyệt đối là người biết lắng nghe nhất và là người bạn tốt nhất.

Với chuyện tùy hứng, chưa nói đến việc Đồng Đồng không hề tùy hứng mà nếu có tùy hứng thật thì cô cũng có vốn liếng để tùy hứng mà, không phải sao?

Cho nên Đồng Đồng còn chưa kịp mở miệng, Lục Tiểu Lâm đã cười lạnh nói: "Này này, giọng điệu này là giọng điệu gì đấy, thân là anh trai, em gái cần cái thì có sao? Càng chưa nói đến việc anh Đồng cưng chiều Đồng Đồng tận trời, cứ cho là bị cần mất miếng thịt, anh ấy còn chưa nói thì chị lên tiếng làm cái gì? Còn dùng giọng điệu đấy? Em quen Đồng Đồng nhiều năm như thế, ngay cả chú Đồng và cô Đồng cũng không dùng giọng điệu đấy để nói với Đồng Đồng! Anh Đồng, em nói đúng không?"

Nói đến đây, Lục Tiểu Lâm đã hơi tức giận, miệng Đồng Đồng ngọt muốn chết, nói gì cũng dễ khiến người khác vui vẻ.

Cô nói không phải vì Đồng Đồng là bạn tốt của mình, mà bởi vì cô ấy thật sự rất tốt... Được rồi, là vô cùng tốt.

Về ngoài xinh đẹp, học giỏi, hiểu chuyện, hòa đồng với mọi người, lại còn có gia thế tốt. Đồng Đồng vốn chính là công chúa, không phải bệnh công chúa!

Đồng Đồng cong môi, cho Lục Tiểu Lâm một ánh mắt tán thưởng: "Tiểu Lâm nói đúng."

Nói xong, anh xoa đầu Đồng Đồng, "Được rồi, đừng tức giận nữa, trưa anh mời em một bữa tiệc lớn."

Đồng Đồng buông ra, Khổng Phuong Phuong mới thấy tay Đồng Đồng không hề có chỗ nào bị thương, thậm chí ngay cả một dấu răng cũng không có, bởi vì Đồng Đồng cần vốn không hề dùng sức --- dù sao đó vẫn là anh cô! Tức giận cũng không thể trút lên người nhà và bạn bè!

Thấy thế, nụ cười trên mặt Lục Tiểu Lâm càng đậm hơn, nháy mắt với Đồng Đồng rồi mới an ủi tim nhỏ đang đập thình thịch của mình: Trời ơi, anh Đồng vừa cười với cô, còn gọi cô là Tiểu Lâm~~~~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Muốn tóm được Đồng Đồng thì phải xuống tay ở Đồng Đồng (I)

Nụ cười trên mặt Không Phuong Phuong trở nên rất khó coi, đen trắng màu gì cũng có, vô cùng đặc sắc.

Bây giờ Đồng Đồng không che giấu sự phản cảm của mình, cô ôm tay Đồng Đồng, nâng cằm nhìn chăm chăm Không Phuong Phuong, đến mức Không Phuong Phuong lắp bắp nói: "Xin lỗi... Chị, chị không biết..."

"Anh, em đói bụng, muốn ăn cơm." Đồng Đồng quyết định chuyển sự căm giận thành đói bụng, dùng đồ ăn để giải tỏa tất cả khó chịu trong lòng.

Đồng Đồng xoa đầu cô, nói: "Được được được, nghe em hết, em muốn ăn gì?"

Đồng Đồng nhúm mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Em muốn một bữa tiệc hải sản!"

"Được, bây giờ đi luôn?"

"Dạ." Đồng Đồng gật đầu, kéo tay Lục Tiểu Lâm, cũng không chào hỏi hai người chị họ, xoay người định đi.

Đồng Đồng đương nhiên nghe theo, hơn nữa, đối với họ hàng bên Không gia, một chút hảo cảm anh cũng không có.

Lúc Đồng Đồng chưa sinh ra, anh đã thấy những người kia ác độc như thế nào, còn cả lòng tham không đáy đó, anh đều ghi tạc vào lòng, cho nên không hề muốn lui tới với hai người kia.

Ngay cả Lục Tiểu Lâm... người Không gia là cái rắc gì, cô mới không cần để ý!

Thế là Đồng Đồng định đi, Không Phuong Phuong rất nôn nóng, nhưng cô vừa xúc động mở miệng nói mấy lời, bây giờ nghĩ lại thấy đúng là hơi quá phận, không có cách nào để sửa chữa.

Không Đình Đình thông minh hơn Không Phuong Phuong, cô chạy đến trước mặt ba người đang muốn rời đi, giang tay chặn đường, sau đó cười nói: "Anh họ, Đồng Đồng, là người lớn thì phải độ lượng, đừng tức giận với chị họ, chị ấy không xấu, chỉ là nhanh nhẹn nhanh miệng, nghĩ gì nói vậy chứ không quan tâm đến hậu quả. Đồng Đồng, em suy nghĩ lại đi, chị họ cũng xuất phát từ lòng tốt đúng không? Chị ấy quan tâm anh họ nên mới nói như thế chứ đâu có ý nặng em, em cho chị chút mặt mũi, đừng so đo với chị ấy được không?"

Trên miệng Không Đình Đình nói như thế nhưng thật ra trong tâm đã hận đến ngứa ngáy. Chuyện vốn đang rất tốt, Không Phuong Phuong lại chen vào, hai nhà vốn chưa thể sửa chữa quan hệ, chị ta lại vội vàng làm xấu mặt khiến bây giờ cô ta phải thu thập cục diện rồi rắc này, đúng là đồng đội như heo! Lời này của cô tác oai tác quái, người nào khuyên can cũng như thế này, người nghe xong cũng thường sẽ không so đo.

Nhưng Đồng Đồng là người bình thường? Đừng nói đến việc cô không làm sai, dù cô sai cũng không đến lượt người ngoài khua tay múa chân.

Lời này của Không Đình Đình, nếu quan hệ hai bên rất tốt, Đồng Đồng có thể sẽ lắng nghe, nhưng hai nhà không kém người xa lạ là bao, cô ta đường hoàng nói như thế, Đồng Đồng cũng không đặt vào lòng.

Chỉ thấy Đồng Đồng cười khế nói: "Chị ấy có lòng tốt nên em phải tha thứ à? Chị ấy chưa biết gì đã mở miệng giáo huấn em, cho là họ hàng nên muốn nói gì thì nói sao? Hơn nữa, chị Đình Đình, sao em phải cho chị mặt mũi?"

Cho đến bây giờ, cô chưa từng là người lấy oán báo oán, nếu ai bắt nạt cô, cô sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần, thế này là đã cho hai chị ta mặt mũi lắm rồi.

Bị lời này của Đồng Đồng làm ghen hờn, mặt Không Đình Đình nhất thời không kiềm chế được, nhưng cô ta không xúc động giống Không Phuong Phuong, cô ta biết lúc nào nên tỏ ra yếu thế, cho nên dù bị lời của Đồng Đồng làm cho tức giận, cô ta vẫn cứ treo lên một nụ cười.

Cô ta cũng là người được chiều chuộng ở nhà, vẻ ngoài xinh đẹp, người theo đuổi trong trường rất nhiều, đến bây giờ luôn là chứng tinh phùng nguyệt*, tuy đến Đê Đô thì không còn được hâm mộ như ở nhà nhưng cũng chưa có ai nói chuyện với cô ta như vậy, Đồng Đồng nói thế, thực ra là đã chạm đến vảy ngược của Không Đình Đình.

*Chứng tinh phùng nguyệt: Sao vây quanh trăng, ý nói luôn được che chở, vây quanh, là cái rốn của vũ trụ.

"Chị thay chị ấy xin lỗi em được không? Chị ấy thực sự không có ác ý, bình thường hai chị rất chiều chuộng các em mình, bây giờ em còn chưa biết nhưng đợi đến khi chúng ta thân quen, em sẽ biết chị ấy tốt thế nào." Lời này... Đồng Đồng muốn nói tiếp thế nào được đây, sau này không quen cũng phải quen. Không Đình Đình đang chờ Đồng Đồng đáp lại, trong lòng lại xem thường, con nhóc đó có thông minh đi nữa thì cũng có thể thông minh đến mức nào?

Chẳng qua mới mười sáu tuổi, không biết gì lại tự cho là biết tất cả, chỉ cần dỗ dành chút, sớm muộn gì cũng có ngày cô tóm được nó.

Lúc này, linh hồn phụ nữ trung niên trong Đồng Đồng đang cười lạnh: Dỗ cô như dỗ đứa con nít, chị ta cho rằng cô ngốc phải không? Tính toán để cô không còn đường phản bác? Làm họ hàng sau này thường xuyên lui tới? Không có cửa đâu!

Dù sao cô cũng còn nhỏ, Không Phương Phương cũng vừa nói cô tùy hứng, điêu ngoa, ích kỷ lại không biết lý lẽ, cô liền biểu hiện cho hai chị ta xem!

"Anh, Lục Nhi, chúng ta đi." Đương nhiên là Đồng Đồng không nói một lời, lách qua Không Đình Đình mà đi.

Không Đình Đình hiển nhiên là không để ba người đi, ngày hôm nay âm ỉ như vậy rồi cứ để cho đi, sau này làm sao tới đây tìm Đồng Đồng?

"Này này, chờ đã..." Không Đình Đình nói, vành mắt đỏ lên, nhưng lại cắn môi cố nén nước mắt, có vẻ vô cùng ảm ức vì lòng tốt lại bị xem là lòng lang dạ thú.

Đồng Đồng thấy thế liền tròn tròn mắt, kỹ năng diễn xuất này, tự mình luyện đã đến tiêu chuẩn rồi đấy! Cô có nên học tập chị ta một chút, sau này mới không bị Ủy Ương nắm trong tay?

"Chị khóc cái gì?"

"Chị, chị không khóc..." Không Phương Phương hít mũi, kiên cường lau đi lệ nơi khóa mắt, dư quang không quên liếc nhìn Đồng Đồng.

Nếu không như thế thì sao có thể nói Không Đình Đình thông minh hơn Không Phương Phương? Không Phương Phương muốn trách mắng Đồng Đồng để lấy lòng Đồng Đồng, cho anh biết mình quan tâm bảo vệ người em họ này mới thất bại như vậy. Còn Không Đình Đình thì không, cô thấy được Đồng Đồng rất cưng chiều em gái, bốn năm trước khi về quê, hai ngày ở chung ngăn gối, cô vẫn có ấn tượng.

Buổi tối Đồng Đồng tới đắp chăn rót nước cho Đồng Đồng, đặt Đồng Đồng trong lòng bàn tay mà cưng chiều, che chở, một người anh như vậy sao có thể vì em gái tùy hứng mà chán ghét?

Nếu muốn tóm được Đồng Đồng thì phải xuống tay ở Đồng Đồng, lấy lòng Đồng Đồng, đương nhiên chiều này cũng xài được trước mặt những người còn lại ở Đồng gia.

Chuyện này Không Đình Đình hiểu được, nhưng Không Phương Phương thì không.

Bây giờ có Đồng Đồng, Đồng Đồng và một người ngoài ở đây, cô ta muốn nói với Không Đình Đình cũng không được, chỉ có thể tạm thời nhìn Không Đình Đình, dùng hai mắt đâm lẹ làm thế tiến công, níu lại bước chân ba người kia, sau đó đại não nhanh chóng suy nghĩ biện pháp.

Nhưng Không Phương Phương đúng là đồng đội như heo, ban đầu thấy Đồng Đồng tức giận còn có chút hoảng sợ, trái tim trong ngực đập loạn, không biết làm sao để xoay chuyển.

Hơn nữa thấy dường như Đồng Đồng không có ý giúp mình, còn chưa nghĩ ra cách nào đã thấy Không Đình Đình khóc, thế là mắt cô tasáng lên, cho rằng đây là cơ hội tốt để mình lấy lại hình tượng, bước nhanh xông đến chỗ mấy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Muốn tóm được Đồng Đồng thì phải xuống tay ở Đồng Đồng (II)

Chặn lại ba người kia, Không Phương Phương vô cùng đắc ý, cô thấy mình lại có một cơ hội tốt, thế là giành nói trước:

"Đồng Đồng, vừa nãy là chị không đúng, chưa biết gì mà đã mở miệng trách mắng em, nhưng bây giờ em cũng hơi quá đáng mà? Đình Đình cũng chỉ có ý tốt thôi, sao em lại khiến cho em ấy khóc?" Không Phương nói xong liền ôm lấy bả vai Không Đình Đình, dịu dàng dỗ: "Đình Đình, đừng khóc nữa, Đồng Đồng còn nhỏ, không biết gì, em không nên chấp nhặt với em ấy, em ấy nói xin lỗi thì em đừng khóc nữa được không? Em là người tốt, điều này mọi người ai cũng thấy, sẽ không để em chịu ủy khuất đâu." Vừa nói vừa nhìn về phía "mọi người", chính là Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm.

Tâm tình Đồng Đồng vốn đã không tốt, bây giờ bức tức không thôi. Sao lại thành cô làm Không Đình Đình khóc rồi? Liên quan gì đến cô?!

Càng nghĩ càng tức giận, nhìn hai chị em Không gia đang chặn trước mặt mình, Đồng Đồng hận không thể phun một ngụm nước khoáng mặn lên cả người hai chị ta.

Em gái tức giận, Đồng Đồng đương nhiên nhìn rõ hơn ai khác, sự nhẫn nại của anh cũng đã đến cực hạn: "Câm miệng."

"...Đừng khóc nữa được không, em cũng chỉ có lòng tốt thôi, chị tin người sáng suốt đều sẽ thấy --- cái gì?" Không Phương Phương đang bận an ủi Không Đình Đình, Đồng Đồng nói hai chữ cảm miệng, cô ta còn nghĩ là mình nghe lầm.

"Cảm miệng," Đồng Đồng không tiếc nói lại một lần nữa, nhìn hai chị em Không gia như nhìn hai con giun đáng ghê tởm, chính là cái nhìn từ trên cao nhìn xuống, đầy khinh thường và chán ghét, đánh sâu vào lòng người.

"Nơi này là địa bàn Đồng gia, chưa đến lượt hai người nói này nói nọ, bây giờ hai người có thể đi rồi."

Như vậy là anh đã ần ần và lễ độ lắm rồi, dù sao bố cũng không muốn quyết liệt đến mức khó coi với bên kia, cả nhà bình an vô sự, nước giếng không phạm nước sông là tốt nhất, nhưng những người kia lại hết lần này đến lần khác không chịu yên ổn, cứ tìm đến gây chuyện.

Không Phương Phương không ngờ Đồng Đồng sẽ không khách khí đến thế, theo lẽ thường thì không phải vậy, Đồng Đồng nắm quyền đã nhiều năm, không thể nào lại nói chuyện với các cô như vậy, dù sao cũng phải để lại chút mặt mũi, dù sao hai nhà cũng là họ hàng.

Nhưng Đồng Đồng lại không hề khách khí, đừng nói mặt mũi, ngay cả quần áo cũng không chừa! "Em, em..."

Đồng Đồng lười quan tâm đến hai cô ta, với người gây chán ghét như thế, anh căn bản không buồn liếc mắt, nguyên ý mở miệng vàng là đã rất nể tình.

Hơn nữa... Thực ra điều anh muốn không phải chỉ như vậy, Đồng Đồng tức giận đến thế làm anh đau lòng vô cùng, cả nhà ai cũng đặt cô trên tay mà cưng chiều yêu thương, có người nào dám nói như thế với cô?

Còn dùng cái giọng của trưởng bối tự cho mình là đúng, lo là chưa đủ ghê tởm sao?

Đồng Đồng kéo Đồng Đồng vào lòng, cảm giác được thân thể cô đang run run, rõ ràng là đang nén giận, anh vừa tự hào vừa đau lòng.

Tự hào là vì cô vẫn duy trì được bản chất gia giáo, đau lòng vì cô phải nhịn.

Từ nhỏ đến lớn, có muốn gì có nấy, làm gì có khi nào phải nén giận như vậy?

"Ngoan, đừng giận nữa, anh đưa em đi ăn, buổi chiều cùng em dạo phố được không?"

Những năm gần đây, công việc của anh vô cùng bận rộn, nhất là khi người bố vô lương tâm giao cho anh tất cả mọi thứ thì càng bận hơn, đã lâu chưa cùng cô đi dạo phố.

"...Được." Đồng Đồng hít mũi, vui mặt vào ngực anh, ôm chặt hông anh không chịu buông ra.

Cô biết mình có chút kiêu cách, bị nói vài câu đã không chịu nổi, mấy năm nay còn bị nuông chiều đến chẳng biết phương hướng, kiếp trước cô chỉ không vừa mắt Trần Ấu Thuận là đã khóc.

Nhưng đến bây giờ cô chưa từng muốn làm nữ cường gì đó, chỉ muốn sống vui vui vẻ vẻ bên cạnh người nhà. Cả nhà càng cưng chiều cô, cô càng thấy thiếu, càng không muốn mất đi.

Cô chỉ muốn làm tiểu công chúa, muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, muốn tùy hứng thì tùy hứng, muốn điều ngoa thì điều ngoa, dù sao vẫn luôn có người nhà ở phía sau cô.

Đôi khi Đồng Đồng không muốn mang theo những kí ức của kiếp trước, sống lại lần nữa, còn mang theo hồi ức thật ra là chuyện rất tàn nhẫn. Bởi vì lo mất, nhất là sợ mất đi, một lần rồi một lần, còn không bằng cả kiếp trước: "Anh..."

Sao lại khóc? Vừa rồi vẫn còn tốt, bây giờ sao lại khóc rồi, Đồng Đồng đau lòng, không hề biết cô khóc còn vì nhiều nguyên do khác.

Anh muốn nâng mặt cô lên để nhìn kỹ, nhưng Đồng Đồng ngang bướng vui mặt vào ngực anh không ra, chẳng khác gì khi còn bé, vừa khóc đã muốn ôm anh, dỗ sao cũng không buông tay.

"Ngoan, sao lại khóc?" Đồng Đồng dịu dàng hỏi, giọng nói đầy sự thương yêu.

Lục Tiểu Lâm bên cạnh vừa lo lắng nhưng cũng vừa có chút hâm mộ, anh Đồng đối xử với ai cũng lãnh đạm, chỉ khi nhắc đến chuyện em gái là vô cùng kích động, dường như tâm tình của anh chỉ vì một người mà dao động.

Không biết đến khi nào anh mới có thể đối xử với cô như thế... Aizz, về mặt đa sầu đa cảm chưa duy trì được ba giây, trong nháy mắt Lục Tiểu Lâm đã được bom đầy máu mà sống lại, vỗ vai Đồng Đồng: "Đừng khóc nữa, khóc ở ngoài quá mất mặt! Về nhà khóc được không?"

Quả nhiên là bạn thân... Lục Tiểu Lâm nắm ngay đúng mạch máu của Đồng Đồng, chỉ thấy Đồng Đồng lác qua lác lại trong ngực Đồng Đồng, chùi hết nước mắt nước mũi mới ngừng đầu, tức giận trừng mắt với Lục Tiểu Lâm: "Cái đồ hỗn đản nhà cậu!"

Lục Tiểu Lâm bắt đầu khoanh tay: "Nếu cậu không khóc nữa thì hỗn đản cũng được" Bộ dạng như gắng gượng mà làm, đặc biệt thiếu đòn khiến Đồng Đồng cong môi, giờ tay chọc chọc Lục Tiểu Lâm, hai người trừng mắt khoảng mười giây rồi bật cười.

Lục Tiểu Lâm bóp bóp khuôn mặt hồng hồng của Đồng Đồng, cười nói: "Ha ha, vừa khóc vừa cười, đúng là đàn."

Đồng Đồng tựa người vào Đồng Đồng mím môi, nói: "Anh, chúng ta đi ăn." Lúc này mới thấy mình có hơi hẹp hòi, vì một chuyện nhỏ mà nghĩ nhiều, còn khóc như thế, dù sao trong cơ thể này cũng không phải linh hồn của loli mười sáu tuổi! Hơn nữa còn là trước mặt người ngoài... Thật mất mặt...

"Được." Đồng Đồng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, Đồng Đồng một lần nữa dặt tay anh trai và bạn mình, nói với Không Phương Phương đang ở trước mặt.

"Còn không tránh ra."

Bây giờ cô mười sáu tuổi, cao khoảng 1m65, cao hơn Không Phương Phương một chút, từ trên cao nhìn xuống, dùng lỗ mũi nhìn người Không gia, khí thế như này cũng có chút ý vị.

Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm nhìn bộ dạng uy phong của cô, trong lòng không khỏi buồn cười, đã từng nhìn thấy cô yếu ớt làm nũng, đáng thương chảy nước mắt, bây giờ dữ như thế nào cũng thấy đáng yêu, dọa không nổi người.

Không Phương Phương thấy cô không khách khí thì lại càng hoảng sợ, từ trước đến nay Đồng Đồng chưa từng nói chuyện như vậy với cô ta, luôn luôn ngây ngô đáng yêu, chưa từng thiếu lễ phép với cô ta, hiện tại thay đổi thái độ, đúng là khiến cô ta không thích ứng nổi.

Đồng Đồng vừa nói thì Không Phương Phương đã ngoan ngoãn nhích qua, không dám hai lời.

Quả nhiên, đối đãi với kẻ xấu thì phải dùng thái độ không đành lòng, nếu không đối phương chắc chắn sẽ muốn leo lên đầu bắt nạt cô!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Dám dành đàn ông với chị đây, hừ!

"Hừ!" Đồng Đồng cảm thấy dù mắt mình ở trên đỉnh đầu thì cũng không thích nổi Không Phương Phương, dùng lỗ mũi từ trên cao nhìn xuống miệt thị chị ta, chung quy chỉ có hai chữ: Thoải mái!

Thấy ba người đi thật, Không Đình Đình lập tức ngừng khóc, nói thừa, đi hết rồi thì cô còn khóc cho ai nhìn?

Không Đình Đình càng nghĩ càng tức giận, người chị họ này đúng là đồng đội như heo, biết thế thì không nên kết giao với chị ta, lúc đó cô còn nghĩ để chị họ xung phong, mình thì ngư ông đắc lợi, hiện tại thì hay rồi, bị chị ta hại chết!

"Đồng Đồng..." Không Đình Đình hít mũi, vô cùng ủy khuất kêu lớn.

Đồng Đồng quay đầu trả lời, mắt chớp chớp nhìn cô ta, không biết cô ta lại tiếp tục thiếu thân thể nào. "Sao?"

Thực ra lời cô muốn hỏi là nhà chị thấy chỗ tốt liền dính lấy, đã muốn chiếm tiện nghi còn không muốn để người khác biết, có khác gì sản xuất trái phép còn muốn treo bảng tên không?

Nhà cô có ngu, có thiện lương thế nào thì cũng không có chuyện hai tay dâng tiền cho người khác rồi cầu xin đối phương nhận lấy, đúng là hai chị em nào có vấn đề!

Giọng nói không mặn không nhạt của Đồng Đồng thành công khiến Không Đình Đình lần nữa chảy nước mắt, thế nhưng lần này vô cùng kiên cường, cố nén không để một giọt nước mắt chảy xuống.

Đương nhiên Không Đình Đình không dám để nước mắt chảy xuống, lỡ như cái người đồng đội như heo – Không Phương Phương lại xúc động nói lời không nên nói, cô ta làm sao xong việc?

Việc quan trọng là khiến Đồng Đồng bình ổn lại, dù hôm nay nửa đường phải về cũng tốt hơn là hoàn toàn trở mặt.

"Chị xin lỗi... Em đừng giận được không? Chị ấy đôi khi là như vậy, có chút bốc đồng nghĩ gì nói vậy, em đừng chấp nhặt với chị ấy, dù sao trong người chúng ta đều chảy dòng máu Không gia, có thể gặp nhau ở Bắc Kinh cũng là duyên phận, em đừng giận nữa được không?"

Ý chính là không xin lỗi vì Không Phương Phương ác ý nói xấu mà là muốn Đồng Đồng không nên giận Không Phương Phương. "Có gì nói vậy."

Ngụ ý vẫn là Đồng Đồng sai?

Lúc này, Đồng Đồng chưa kịp trả lời, Lục Tiểu Lâm đã giả vờ kinh ngạc hét lên một tiếng: "A! ----"

"Hết cái quý gì đấy?" Đồng Đồng liếc Lục Tiểu Lâm một cái.

"Quen nhau nhiều năm như thế, mình vẫn chưa biết tên cậu!"

Đồng Đồng vốn là người tinh ranh, lại là bạn của Lục Tiểu Lâm, đối phương vừa hét to là cô đã hiểu, thế là giả ngu phối hợp.

"Sao vậy? Cậu không biết? Mình là Đồng Đồng mà! Nhũ danh là bé, người nhà mới có thể gọi."

Nhưng Lục Nhi nói cái tên này phổ biến quá, mấy đứa trẻ con đều gọi là bé, mà Đồng Đồng thấy tên này cũng quá trẻ con.

Cô không phải là đứa bé mấy tuổi nữa, cho nên Lục Nhi cô cũng không cho gọi!

Cả nhà ai cũng lớn hơn cô, đều là trưởng bối nên có thể quản cô, gọi như vậy còn được... Nhưng cô và Lục Nhi ngang nhau, tuyệt đối không cho gọi là bé!

"À ~~~~" Lục Tiểu Lâm lấy tay chống cằm như chợt hiểu ra. "Khổng Đồng? Khổng Đồng Đồng?" Một lời tỏ vẻ hiểu biết. "Mình hiểu rồi, cậu tên là Khổng Đồng Đồng đúng không? Giống tên hai vị tiểu thư này, đều là từ lấy Khổng XX, hắc hắc." Nói xong cô còn lộ ra vẻ mặt ta là thiên tài, ta thật sự quá thông minh.

Mặc dù là diễn trò nhưng người nào đó cũng hơi lố quá đi? Cái vẻ mặt giả tạo kia... Đứa bé ba tuổi cũng nhìn ra được!

Nhưng cũng may cái tài năng "chân chính" này vẫn tác động được hai chị em Khổng gia.

Đồng Đồng xem thường nói: "Không phải họ Khổng, mình họ Đồng, hơn nữa, cả bố mẹ mình - đều - họ - Đồng" Ba chữ cuối cùng nói một cách chậm rãi, nhấn mạnh đến mức ai cũng nghe rõ, nhất là hai vị họ Khổng kia: Nghe chưa, chúng ta ngay cả họ cũng không giống, cho nên không cần tiếp cận nói gần thân thích được không? Người nào đó không phải thật tâm mà chỉ muốn chiếm tiện nghi không phải sao?

Lục Tiểu Lâm càng khó hiểu: "Vậy sao ba người đều chảy chung một dòng máu Khổng gia?"

"Rõ ràng trên người mình và anh hai chảy dòng máu của bố mẹ mình. Cậu muốn nam thần tên Đồng Đồng hay Khổng Đồng và Khổng Đồng Đồng hả?" Hai cái tên này đúng là kinh điển, có thể sánh được với báu vật lịch sử rồi.

Lục Tiểu Lâm ngẩng mặt nhìn "tuần nhan" của Đồng Đồng, rồi liên tưởng đến "lỗ thùng"[1] và "thùng nhựa"[2] thì ngay lập tức lắc đầu.

"Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần không được, quá kinh khủng! Đồng Đồng ôm tai, Đồng Đồng ôm tai, là họ Đồng, họ Đồng." Không nên đối, quá đáng sợ!

Đồng Đồng buồn cười nhưng nín lại, đúng lúc này điện thoại vang lên, cô buông tay Đồng Đồng rồi lấy điện thoại, là Úy Ương gọi.

Chỉ thấy Đồng Đồng rung mình, một loạt không khí chết chóc bao phủ lên... Bởi vì cô vừa nhận tin nhắn đã lập tức bỏ học chạy như điên đến đây, quên mất buổi trưa có hẹn ăn cơm với Úy Ương...

Bây giờ cô nhận sai có còn kịp không?

"Anh Úy Ương... em xin lỗi."

Đầu kia, giọng nói của Úy Ương vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến kỳ lạ, nhưng Đồng Đồng biết Úy Ương một chút cũng không bình tĩnh.

Ở ngoài anh luôn giữ khuôn mặt tao nhã lạnh nhạt, chưa bao giờ không nể mặt cô, nhưng buổi tối thì hơi khó nói... Nói không chừng sáng mai cô không bò dậy nổi...

"Anh Úy Ương ~~~ Đừng giận, người ta không cố ý mà! Là do anh em gọi, tình thế cấp bách quá nên quên!" Đồng Đồng vừa nói vừa liếc mắt nhìn đồng hồ, đã tan học một tiếng, anh Úy Ương nhất định đã đợi rất lâu rồi, cô thăm, thực sự thăm!

Điều anh không chịu được nhất chính là cô vì những chuyện khác mà quên anh!

"Anh chờ lâu rồi phải không? Có đói bụng không?"

Úy Ương bình tĩnh nói: "Không lâu lắm, hơn một tiếng thôi, cũng không phải quá đói bụng, em đói bụng à?"

Em - đói - à, ân cần thăm hỏi vô cùng dịu dàng và êm tai!

Nhưng Đồng Đồng lại nghe thành lời cảnh cáo và sự tức giận, lập tức sợ đến mức chân nhũn ra, bắt đầu nói lắp.

"Anh, anh Úy Ương..." Giọng nói Đồng Đồng run lên, chết rồi! Cô xong rồi! "Người ta không cố ý mà."

Sợ Đồng Đồng và những người khác nghe được sẽ lộ quan hệ, cô nhanh chân chuồn ra đại sảnh, che điện thoại di động, cảm thấy trời sắp sập rồi.

"Ừm."

"Anh Úy Ương ~~~"

"Ừm."

"Em sai rồi, thật sự sai rồi, em biết sai rồi mà, cũng chủ động xin lỗi rồi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, anh không thể không phân rõ phải trái được..." Lúc nói lời này, Đồng Đồng kinh hồn bạt vía, chỉ dùng sáu chữ để hình dung, đó là --- bị dọa cho tè cả quần.

"Ừm?" Vẫn ừm... Nhưng ngữ điệu có chút thay đổi.

Đồng Đồng khóc không ra nước mắt, nghĩ đến gì đó liền kiện cáo: "Anh chỉ biết dọa em sợ thôi, vừa nãy có người bắt nạt em anh cũng không tới! Em còn khóc đấy!" Nói xong cô sức hít mũi một cái, biểu thị mình thực sự bị bắt nạt.

Đầu kia quả nhiên không ừm nữa, thay vào đó là câu hỏi lạnh như băng: "Ài?"

Có sát khí!

Đồng Đồng nổi da gà, thế là vô ý thức ngẩng đầu lên, lại thấy Úy Ương đứng ở cửa ra vào, cầm điện thoại nhìn mình, vẻ mặt thoát nhìn lãnh đạm nhưng trong mắt lại có ngọn lửa --- đó là bất mãn vì cô không coi trọng, lơ hện với anh, càng là lửa giận với người bắt nạt cô.

"Anh, anh Úy Ương?"

"Đến đây." Anh trầm giọng nói, chờ cô nhào đến mới ôm hông cô đi đến phòng tiếp khách, anh đã sớm thấy Đồng Đồng ở đó, vừa đi vừa nhẹ giọng nói: "Tối nay có em chịu."

Đồng Đồng vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch... Cô biết mà...

Chỉ nằm hưởng thụ thì có gì mà không vừa lòng? Lại còn không thực sự đi vào, nhiều lắm là chỉ hôn hôn sờ sờ lại *** thôi! Cần sợ đến nỗi đó sao? Nhưng anh lại có một ngàn, một trăm, một vạn phương pháp không chạm vào cô rồi khiến cô không có đất mà trốn!

Ban đầu nằm hưởng thụ, được hầu hạ vô cùng thoải mái, nhưng vài tiếng đồng hồ thì sao? Quý, nằm sắp nằm ngửa đủ loại tư thế, tư thế nào cũng làm, vài tiếng đồng hồ cho đến hưng đồng?

Cô chịu biết bao dầy vò, biết bao khổ sở, biết bao thống khổ ai biết không?

"Em, em muốn biện hộ..." Đồng Đồng run rẩy giơ tay lên, cầu xin một cơ hội được xử lý khoan hồng. Kết quả Úy Ương một câu đã bác bỏ, Đồng Đồng triệt để ủ rũ --- có thể không ủ rũ sao? (tác giả tò về thích nghe ngóng)

Vào phòng tiếp khách, vừa thấy Úy Ương, hai mắt Không Phương Phương mở lớn, bừng sáng lên, chẳng khác gì sói đói nhìn thấy thịt béo.

Không Đình Đình cũng hai mắt sáng ngời, tuy cô ta rất muốn lôi kéo Đồng Đồng làm quen nhưng dù sao cũng là anh họ mình, thân cận bao nhiêu cũng không dùng được, nếu có thể với người đàn ông này, chắc là không khác đi?

Bốn năm trước cô ta chưa gặp Úy Ương, cho nên không biết anh có quan hệ với Đồng gia, Không Phương Phương cũng không nói với cô.

Không Phương Phương đương nhiên sẽ không nói, lỡ như Không Đình Đình nổi lên tâm tư muốn cướp anh thì sao? Không Đình Đình chắc chắn sẽ muốn cướp!

Không Đình Đình trẻ trung xinh đẹp, bằng cấp cao lại càng biết cách trang điểm, bản thân một cơ hội thắng cũng không có!

Tuy chưa gặp Úy Ương nhưng mắt nhìn của Không Đình Đình cũng không tệ, cô thấy Úy Ương và Đồng Đồng cho nhau một quyền thì trong lòng không khỏi thổn thức.

Người đàn ông này đúng là đẹp trai, không hề thua kém anh họ chút nào. Anh ấy và anh họ thân thiết như vậy, không phải bạn bè thì cũng là họ hàng. Hai người có thể chơi với nhau, vậy anh ấy chắc chắn cũng có gia thế tốt, mình nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

Dù sao con rết kim quy đẹp trai như thế, đúng là ngàn dặm mới có thể tìm được, đốt đèn lồng cũng tìm không ra!

Sau đó Không Đình Đình chợt nhớ ra mình vừa khóc, không biết lớp trang điểm ở mắt có bị lem hay không, cô ta nhanh chóng xoay người sang chỗ khác sửa sang, thuận tiện soi vào cửa sổ, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm --- không bị lem, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Không Phương Phương không có tâm cơ sâu như Không Đình Đình, vừa thấy Úy Ương đã cảm thấy hưng phấn, muốn nói với anh vài câu, thế là tiến lên chào hỏi.

"Chào anh, anh còn nhớ em không? Chúng ta hôm đó đã gặp nhau ở khách sạn..." Giọng Không Phương Phương càng ngày càng nhỏ, còn ngại ngùng cúi đầu, dáng vẻ vô cùng xấu hổ.

Không Đình Đình vừa nghe, xung quanh lông mày đã nhăn lại, chị họ quen một người đàn ông xuất sắc như thế? Sao có thể như vậy? Sao cô chưa từng nghe chị ta nói qua?

Có phải chị ta sợ bị cô cướp, lòng dạ hẹp hòi không dám nói? Nếu vậy thì cô cũng chẳng cần cạnh tranh công bằng, trực tiếp xuống tay đập lấy thì về tình cũng không có gì đáng nói đi?

Không Đình Đình tìm lý do cho mình, hoàn toàn không thèm nghĩ đến anh đã có bạn gái hay là có thích cô ta không, quan tâm có hay không làm gì, xã hội hiện đại này, kết hôn rồi cũng có thể ly dị, huống chi là bạn gái?

Ngay cả tương lai... Không Đình Đình cũng không nghĩ đến, dù sao thì chỉ cần có thể sinh con, nấu cơm thành thực, phần trách nhiệm này chẳng lẽ anh còn không tiếp nhận được?

Bây giờ cô ta cần phải làm rõ thân phận đối phương, đánh giá thật tốt một phen, rồi lại nghĩ cách có được cách liên hệ với đối phương, chắc chắn lâu ngày sẽ sinh tình!

Không Đình Đình nghĩ đến nhập thần thần, trong khoảng thời gian ngắn không hề chú ý đến tâm cơ của mình đã lộ ra.

Đối với những người phụ nữ ngấp nghé Ủy Ương, Đồng Đồng vô cùng miễn cảm. Chỉ nhìn một cái là biết hai chị em Không gia đều không an phận, đang tính toán đoạt người đàn ông của cô!

Ủy Ương ôm Đồng Đồng, phát hiện cô tức giận, mắt vừa nâng đã biết vì sao, bao giờ cũng có vài người phụ nữ không mất tồn tại một ít ảo tưởng phi thực tế với anh.

Nhưng cô bé trong lòng tức đến mắt đỏ lên, hai tay nắm chặt như hận không thể tiến lên đánh người, thế là anh cúi đầu, ghé sát tai cô nhỏ giọng nói: "Yên tâm, anh là của em"

Sau đó, sự phẫn nộ của Đồng Đồng đã bị bốn chữ này hóa thành mây khói, đôi mắt ngập nước không ngừng chớp chớp nhìn anh nói chuyện với Đồng Đồng, nhàm chán lắc lắc tay anh, túm túm cái cà vạt, thuận tiện làm mất quý với Lục Nhi.

Hai người đàn ông nhìn qua có vẻ nghiêm túc, còn cho là đang thảo luận chuyện quốc gia đại sự, hồi lâu mới biết là đang thương lượng đi ăn gì.

Đồng Đồng nói đi ăn một bữa tiệc hải sản, bởi vì bé vừa hô hoán muốn ăn, Ủy Ương lại nói không được, bởi vì tháng này cô đã ăn một lần, vượt quá số lượng, ăn nữa thì không tốt cho cơ thể cô, hai người dè dặt thương lượng một chút, Đồng Đồng nhân tiện hỏi ý kiến Lục Tiểu Lâm, ba người ngồi lại nói chuyện khí thế ngất trời, còn Đồng Đồng không một ai hỏi ý kiến, lại càng không ai quan tâm đến hai chị em Không gia.

Hai chị em Không gia triệt để bị bỏ quên, đương nhiên là không cam lòng nhưng không dám đến quấy rối, chỉ dùng đôi mắt ngưỡng mộ, đổ kị, oán hận nhìn Lục Tiểu Lâm.

Đồng Đồng thân thiết với hai người họ còn được, dù sao cũng là anh em, nhưng cô gái này là gì? Có tư cách gì đứng gần anh họ và mỹ nam như thế?

Cô ta là ai chứ!

Lục Tiểu Lâm cảm giác lưng mình bị khoét thành bốn cái lỗ lớn, cô cười hắc hắc, xấu xa ôm lấy tay Ủy Ương và Đồng Đồng, cố ý quay sang hai chị em Không gia làm mất quý, khiến cho hai người kia tức giận đến giờ chân.

Thực ra Ủy Ương và Đồng Đồng không thích người ngoài đến gần, ngoại trừ Lục Tiểu Lâm, Ủy Ương chịu đựng vì cô là bạn Đồng Đồng, còn Đồng Đồng... chính anh cũng không biết vì sao mình không bài xích... có lẽ cũng vì cô là bạn Đồng Đồng, nhỉ?

[1] Lỗ thùng: Hán Việt: Không Động.

Chữ Động [洞: dòng]

Chữ Đồng [栋: dòng]

Hai chữ có phát âm giống nhau nên từ Không Đồng, Lục Tiểu Lâm mới liên tưởng đến lỗ thùng.

[2] Thùng nhựa: Hán Việt: Không Dũng Đồng

Chữ Không [孔: kổng]

Chữ Không [空: kōng]

Chữ Dũng [桶: tống]

Chữ Đồng [童: tóng]

Hai cặp chữ có phát âm giống nhau nên từ Khổng Đồng Đồng, Lục Tiểu Lâm mới liên tưởng đến thùng nhựa.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt (I)

Sau khi Ủy Ương đến, Đồng Đồng càng lo lắng hơn, cô cong môi vô cùng kiêu ngạo, chui vào ngực Ủy Ương không ngừng cọ quậy, lúc thì sờ sờ lúc thì cọ cọ, không chịu ngoan ngoãn.

Ủy Ương thấy không có cách nào ngăn cô, trong này lại có hai người ngoài, khó mà nói gì nên vỗ nhẹ lên hông cô, gương mặt Đồng Đồng lập tức đỏ lên, không hề động dậy nữa.

Sau khi bàn bạc ăn gì xong, bốn người định đi, mặc kệ hai chị em Khổng gia.

Mà trước mặt Đồng Đồng và Ủy Ương, hai chị em Khổng gia không dám can rờ quá mức, tuy IQ hai cô không cao nhưng cũng nhìn ra được ai mới là người chân chính làm chủ.

Đồng Đồng thì các cô còn có thể lấy thân phận chị gái để xoi mói, nói này nói nọ, nhưng với Ủy Ương và Đồng Đồng thì không được.

Hơn nữa hai cô đều muốn để lại ấn tượng tốt với Ủy Ương cho nên không thể nói gì nữa. Chỉ có thể trơ mắt nhìn họ đi, trong ngực lại vô cùng không cam lòng.

Đồng Đồng vốn không quan tâm đến các cô, Đồng Đồng ngại quan hệ thân thích nên khách khí chào hỏi, hiện tại thì tốt rồi, các cô đã chọn cho Đồng Đồng xù lông, sao còn có thể phản ứng với các cô?

Nghĩ đến đây, Khổng Đình Đình không nhịn được liếc nhìn Khổng Phương Phương, đều tại người chị họ heo này, nếu không mọi chuyện sẽ đến nước này sao? Bây giờ thì phải làm thế nào để đạt được mục đích?

Tuy Khổng Đình Đình hiểu rõ tình hình này nhưng chưa đủ thông minh để giải quyết, cho nên nhìn đám người Đồng Đồng ra khỏi phòng tiếp khách, trong lòng tiếc nuối nhưng không còn cách nào, chỉ có thể về trước, sau này lại nói.

Khổng Đình Đình âm thầm thề, sau này cô đến tìm Đồng Đồng hoặc anh họ thì tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không đi cùng Khổng Phương Phương!

Đồng Đồng trước đó còn ghen đến khó chịu, bây giờ lại đến lượt Lục Tiểu Lâm. Cô trừng mắt nhìn người phụ nữ mặc bộ váy màu xanh dương nhạt cách đó không xa, hận đến ngứa ngáy, không nhịn được liếc nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng đương nhiên biết Lục Tiểu Lâm có ý gì... Bởi vì đó chính là Trần Ấu Thuận đã lâu không thấy!

Cô bày tỏ mình không giúp được gì, cũng không hiểu sao đôi phương lại xuất hiện ở đây. Từ khi anh Ủy Ương đồng ý giúp cô, cô đến Đồng thị chưa từng gặp lại Trần Ấu Thuận.

Lục Tiểu Lâm thiếu chút nữa học máu, vội vàng ngẩng đầu nhìn Đồng Đồng, thấy mặt anh vẫn lãnh lãnh đạm đạm như bị tê liệt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong đầu thầm nghĩ đẹp thì đẹp nhưng không lẽ nam thần chưa thấy qua người đẹp hơn? Nhà anh mỹ nữ cũng đã nhiều, thường nhìn thấy đại mỹ nữ như cô Đồng, cô Ủy và Đồng Đồng, sao có thể hứng thú với Trần Ấu Thuận?

Cho dù đổi khẩu vị thì chắc chắn cũng tìm cháo trắng dưa cải như cô, không hề giống bất kì người phụ nữ nào!

Thế là Lục Tiểu Lâm hừ mũi một cái!

Đồng Đồng nghe thấy tiếng thì cúi đầu nhìn cô, trong mắt vô tình hiện lên ý cười. Cô tự cho là mình che giấu tốt, thực ra anh đã nhìn thấu hết thấy rồi.

Chút dịu dàng trong chớp nhoáng này của Đồng Đồng, Đồng Đồng và Ủy Ương đều thu hết vào mắt, hai người nhìn nhau cười, không nói gì.

Trần Ấu Thuận không phải là trách nhiệm của Đồng Đồng và Ủy Ương, phải giải quyết cũng là Đồng Đồng và Lục Tiểu Lâm.

Trần Ấu Thuận đã lâu không thấy Đồng Đồng, công việc hiện tại của cô vô cùng bận rộn. Ban đầu cô chỉ phụ trách ở mảng truyền thông, đồng thời trao đổi qua điện thoại với khách hàng. Nhưng sau này không hiểu sao quản lí lại đòi cô thành thạo mọi việc, hơn nữa mỗi ngày đều có rất nhiều việc phải làm, chỉ ở công ty chưa đầy nửa tiếng đồng hồ.

Trước đây cô có thể mượn chức quyền để lên phía trên, thỉnh thoảng đến tầng cao nhất để thấy Đồng Đồng, bây giờ bị chuyển ra bên ngoài, tuy lương

cao hơn, cũng có thể nhận phần trăm nhưng cô tình nguyện ở trong công ty, quản lý lại không đáp ứng, nói cô nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, chỉ có bằng cấp và lý luận suông thì không đủ.

Cho nên đã rất lâu cô không gặp Đồng Đồng, hôm nay mượn giờ nghỉ trưa chạy đến công ty tra địa chỉ một khách hàng, ai ngờ lại gặp được anh!

Bởi vì động tình cho nên cô không tự chủ đi đến, hoàn toàn không chú ý bên cạnh Đồng Đồng còn có những người khác.

Khi đến gần, Trần Ấu Thuận nhẹ giọng nũng nịu nói chào tổng giám đốc, ánh mắt rơi xuống Úy Ương bên người Đồng Đồng, trong mắt hiện lên sự tán thưởng và kinh diễm.

Người đàn ông này... Lại có thể không hề thua kém tổng giám đốc! Thậm chí có thể nói là ngang sức ngang tài, bất kể là đáng người hay khí chất đều tương xứng.

Nhưng cô vẫn thích tổng giám đốc... Không biết vì sao, chỉ là thích anh. Hơn nữa Đồng gia quyền thế, nếu cô có thể gả vào... Suy nghĩ một chút, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ lên.

Lục Tiểu Lâm nhìn Trần Ấu Thuận mặt mày đỏ bừng, thiếu chút nữa thổ huyết, đây là cái gì? Đây là cái gì? Cô ta không thấy xung quanh còn rất nhiều người à? Sao cô ta có thể làm như bên cạnh không có ai vậy?!

Nũng nịu trước mặt nhiều người như vậy không thấy xấu hổ sao? Lục Tiểu Lâm vừa nghĩ, hai tay đã nắm chặt thành quyền, hận không thể đánh cô ta một cái.

Người phụ nữ này vẫn luôn đối nghịch với cô, trước đây Đồng Đồng nói tình địch xuất hiện, cô còn không cho là đúng, nghĩ cùng lắm chỉ một đòn là có thể KO, nhưng không ngờ...

Gặp mặt mới phát hiện cô ta là một đối thủ mạnh... Lục Tiểu Lâm căng thẳng nhìn Đồng Đồng, xác định mặt anh không biểu lộ cảm xúc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Lục Tiểu Lâm tin tưởng: Không sao, tâm của anh vẫn thuộc về anh, không sao, người phụ nữ Trần Ấu Thuận tuyệt đối đừng hòng cướp anh đi!

Mắt nhìn của anh có kém đến mấy cũng sẽ không coi trọng Trần Ấu Thuận đi?

Đối với sự thăm hỏi ân cần của Trần Ấu Thuận, Đồng Đồng chỉ hơi gật đầu một cái, giống như đáp lại lời chào hỏi của bất cứ nhân viên bình thường nào.

Anh vẫn có ấn tượng với Trần Ấu Thuận, dù sao trước đây Đồng Đồng cũng dùng thủ đoạn để anh sa thải cô ta.

Cho nên, đương nhiên anh cũng nhìn ra được Trần Ấu Thuận có ý đồ với mình. Nhưng Đồng Đồng không hề không yên lòng, bởi vì đây không phải lần đầu anh gặp người phụ nữ như thế, với những đóa hoa đùa nát vụn như vậy, anh chỉ có một phương thức xử lý: Nếu đối phương an phận thủ thường, anh có thể xem như chưa có gì xảy ra, nhưng nếu đối phương không biết tốt xấu sử dụng thủ đoạn với anh, vậy đừng trách anh lãnh khốc vô tình.

Đương nhiên, loại chuyện này vĩnh viễn anh cũng sẽ không nói với Đồng Đồng, cô chỉ cần vui vui về về sống là được rồi.

Không có được sự đáp lại của Đồng Đồng, Trần Ấu Thuận hơi xấu hổ nhưng vẫn bình tĩnh ngại ngần mỉm cười.

"Tổng giám đốc muốn đi ăn trưa sao? Không biết tổng giám đốc muốn đi đâu ăn ạ?"

Đi đâu cần phải nói cho cô sao?! Dưới đáy lòng Lục Tiểu Lâm rú lên điên cuồng, theo bản năng lùi về sau, một tay nắm được tay áo Đồng Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt (II)

Bị Lục Tiểu Lâm nắm lấy tay áo, phản ứng đầu tiên của Đồng Đồng là tránh khỏi, nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đề phòng thì không biết sao lại ngừng, túy ý để cô kéo, trong lòng tự an ủi: Không sao không sao, dù sao đây cũng là bạn bé, chỉ cho kéo tay áo thôi, nếu chịu không nổi thì cùng lắm ném chiếc áo somi này đi là được.

Lục Tiểu Lâm đâu biết trong đầu Đồng Đồng đang nghĩ gì, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt lên người Trần Ấu Thuận.

Ghét một người thật sự là không cần có lý do, cô ghét Trần Ấu Thuận, không chỉ vì đối phương là tình địch của mình, càng không phải vì Đồng Đồng không thích.

Mà là... trên thế giới này thật sự có loại người vừa nhìn đã thấy ghét, trời sinh không hợp.

Lục Tiểu Lâm căng thẳng nhìn Trần Ấu Thuận, vô cùng căng thẳng.

Thì thoảng Đồng Đồng cũng chú ý bên này, rất sợ cái người dễ xúc động kia sẽ xông lên trước, một cước đá bay Trần Ấu Thuận. Tuy tưởng tượng thì thấy rất thoải mái, nhưng nếu Lục Nhi làm thật thì sẽ ngồi tù.

Hơn nữa thô lỗ như thế trước mặt anh trai, có tốt không?

Thấy Đồng Đồng làm như không thấy mình, trong lòng Trần Ấu Thuận khỏi phải nói có bao nhiêu khó chịu.

Cô hỏi anh cũng không trả lời, giống như đối đãi với bất kì nữ nhân viên nào trong công ty, duy trì khoảng cách xa xôi, tuyệt đối không thân cận, nhưng điều cô muốn không phải như vậy...

Cô muốn trở thành bạn gái của anh, trở thành người phụ nữ xứng đối với anh, đứng cạnh anh, cùng anh nhìn ngắm thế giới này...

Cho nên cô nhất định phải có được anh, nhất định!

Bên này đã tâm của Trần Ấu Thuận còn chưa lộ ra, bên kia Đồng Đồng đã bắt đầu la hét kêu đòi, thúc giục Đồng Đồng và Úy Ương.

Đồng Đồng đã sớm muốn chạy, thế là bốn người một lời cũng không nói, để lại cho hai chị em Không gia và Trần Ấu Thuận bốn bóng lưng.

Nhìn bóng dáng họ dần đi xa, Trần Ấu Thuận hận đến ngứa ngáy. Cô cũng sớm cảm giác được em gái tổng giám đốc có địch ý không rõ với mình.

Bắt đầu từ lần đầu gặp mặt ở công ty, con nhóc kia không hề cho cô sắc mặt tốt.

Nhưng mà không sao, cô thích tổng giám đốc, không phải em gái tổng giám đốc, hơn nữa cô cũng không muốn làm nhục mình, cúi đầu khom lưng với con nhóc kia.

Thế nhưng không biết vì sao lại bị chuyển tổ, mỗi ngày đều phải chạy nghiệp vụ ở bên ngoài, một môi kinh khủng, căn bản rất khó để gặp tổng giám đốc.

Bây giờ suy nghĩ lại, mệnh lệnh này cũng rất khó hiểu, chẳng lẽ là con nhóc kia giờ trò quỷ?

Càng nghĩ càng thấy đúng, thế là Trần Ấu Thuận không nhịn được chửi thầm trong lòng, đương nhiên dịu dàng trên mặt vẫn phải giữ, sao có thể bại lộ trước mặt người khác được?

Đứng một chỗ lúc lâu không nhúc nhích, Trần Ấu Thuận xoay người muốn rời đi, suy nghĩ một số đối sách thì thấy có hai cô gái đi ra từ phòng tiếp khách.

Cô hí hóp, nghe nói hai người này là chị em họ của tổng giám đốc?...Nhìn không giống lắm thì phải?

Một người tuổi lớn hơn khoe mắt đã có nếp nhăn, ăn mặc cũng tầm thường, hơn nữa da mặt thoát nhìn vô cùng thô ráp, đoán chừng là không biết dưỡng.

Người còn lại thì tốt hơn nhiều, nhưng cũng là do đứng cùng người đối lập mà thôi, vóc người cao gầy, rất biết ăn mặc, dáng người cũng không tệ, nhưng đồ trên người đều bắt chước theo hàng hiệu, người có đôi mắt sắc bén liếc cái là nhận ra.

Hai người này... sẽ là họ hàng của Đồng gia phú khả địch quốc*? Thật hay giả vậy?

*Phú khả địch quốc: giàu đến nỗi địch nổi nhà nước.

Nhưng mà thà giết lầm còn hơn bỏ sót, Trần Ấu Thuận nở nụ cười đi đến, dịu dàng hỏi: "Chào hai em, xin hỏi hai em là chị em họ của tổng giám đốc sao?"

Không Phương Phương không nói hai lời gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy!" Về mặt vô cùng cấp bách, dường như là sợ Trần Ấu Thuận không tin mình.

Nói thật thì thần kinh của Không Phương Phương hơi thô, không chú ý đến ánh mắt và vẻ mặt của những người xung quanh, càng không ý được là mình không được hoan nghênh.

Bây giờ Trần Ấu Thuận chủ động mở miệng hỏi, cô đương nhiên là muốn lấy lại mặt mũi: "Đồng Đồng hay khách khí, vừa nói hai chị em tôi cùng đi ăn, tiếc là chúng tôi ăn xong mới đến đây, chỉ có thể cự tuyệt ý tốt của nó, ha ha."

Trần Ấu Thuận nghe xong thì thiếu chút nữa bật cười, lừa ai đấy?

Tổng giám đốc lạnh nhạt với người khác như thế mà nói ba chữ "cùng đi ăn"?

Nhưng mà cô không vạch trần ngay, dù sao hai người này vẫn còn tác dụng: "Vây à... Bây giờ chị sắp đi ăn cơm, các em có muốn đi ăn cùng không? Phía sau công ty có một nhà hàng kiểu Nhật rất ngon, hai em có muốn đi cùng không? Chị mời!"

Vừa nghe Trần Ấu Thuận nói mời, mắt Không Phương Phương bừng sáng, nhưng vẫn có chút ngại ngùng. Không Phương Phương lúng ta lúng túng nói: "Vây, vậy thì không tốt lắm... Tôi, tôi cũng vừa ăn xong mới tới, sao không biết xấu hổ mà để người ta mời?"

"Không sao, dù sao một mình chị ăn cũng buồn, xem như là kết giao bằng hữu vậy!" Trần Ấu Thuận thông minh hơn hai chị em Không gia rất nhiều, liếc mắt cái liền biết nên tạo quan hệ với ai, sau đó mọi miệng người đó.

Không Đình Đình không cách nào chống cự loại đồ Nhật mê hoặc này, cô đi đến bên người Không Phương Phương, dùng tay đẩy một cái: "Chị này, chúng ta đi đi, em thấy người này không tệ, còn có tình người hơn Đồng Đồng."

Đúng là càng giàu càng keo kiệt, điều này một chút cũng không sai!

Thấy hai chị em mắc câu, Trần Ấu Thuận lộ ra nụ cười dịu dàng, đáy mắt lóe lên một tia gian xảo. Cô cúi đầu cười khẽ, giờ tay ra hiệu mời: "Đi nào."

Ba người này cấu kết với nhau, Lục Tiểu Lâm hoàn toàn chẳng biết, nhưng cô biết thì cũng không cần, dù sao mèo chó chẳng thể tạo nên nhiều gọn sóng, hơn nữa ba người kia chắc chắn sẽ không có cơ hội gặp lại.

Ra đến đại sảnh, Lục Tiểu Lâm mới chú ý là mình vẫn đang cầm tay áo Đồng Đồng. Thấy vẻ mặt anh bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, thoát nhìn... Dường như không chê cô?

Cô len lén nhìn anh, tay không an phận đi lên, từ cầm tay áo thành cánh tay, nhưng cảm chưa được nửa phút thì Đồng Đồng đã nhàn nhạt nhìn xuống: "Nên buông rồi nh?" Giọng cũng nhàn nhạt, không có ý tức giận.

Mặt Lục Tiểu Lâm đỏ lên, nhanh chóng rút tay về, trong lòng không khỏi vui sướng, ít nhất nửa tháng cô sẽ không rửa tay!

Thật là thoải mái! Cô cầm tay nam thần! Còn ngửi được mùi hương nhẹ nhàng nhưng không mất đi ý vị đàn ông của anh...

Đang lúc ngây ngẩn trong lòng, đầu đột nhiên bị đánh một cái... Lục Tiểu Lâm hét lên ôm đầu, cảm tức nhìn người đánh mình: "Làm gì đấy!" Đau lắm được không!

Đồng Đồng lè lưỡi: "Này này này, nước miếng cũng chảy rồi kìa!"

Lục Tiểu Lâm nghe được thì vội vàng lau miệng, chạm tay lên mới phát hiện Đồng Đồng lừa mình, thế là thẹn quá hóa giận đánh Đồng Đồng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.